JULIE GARWOOD
IUBIREA E MAI DULCE PRIMĂVARA

Come the spring by Julie Garwood

© Copyright for romanian language by MIRON
Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii MIRON

PARTEA ÎNTÂI

Sfârşit-au ploile şi chinurile iernii,
Şi toate anotimpurile cu zăpezi şi cu păcate.

Capitolul 1

Dacă n-ar fi fost mila Celui de Sus şi dacă n-ar fi avut dezlegat un şiret de la pantof, ar fi murit în ziua aceea, odată cu ceilalţi.

A intrat în bancă fix la ora două şi patruzeci şi cinci după-amiază pentru a-şi lichida contul, lăsând în mod deliberat această treabă în ultimul minut posibil pentru că astfel totul căpăta finalitate în mintea ei.

Nu mai exista punct de întoarcere. Împachetase tot ce avea şi, în foarte scurtă vreme, avea să părăsească pentru totdeauna Rockford Falls, Montana.

Sherman MacCorkle, preşedintele băncii, urma să închidă uşile în mai puţin de 15 minute.

Holul era plin de oameni la fel ca şi ea, care lăsau lucrurile până în ultimul moment, şi deşi erau atât de mulţi clienţi, la ghişee nu lucrau decât doi casieri în loc de trei, ca de obicei.

Emmeline MacCorkle, fiica lui Sherman, părea să fie încă acasă, refăcându-se în urma gripei care făcuse ravagii, cu două săptămâni în urmă, în paşnicul orăşel. Coada din faţa ghişeului la care lucra Malcolm Waterson era mai mică cu trei persoane. Totuşi, tipul era un palavragiu notoriu şi cu siguranţă că îi va pune întrebări la care nu era dispusă să-i răspundă.

Din fericire, Franklin Carroll lucra astăzi şi s-a aşezat la coada din faţa ghişeului său. Era rapid, metodic şi nu se

vâra niciodată în treburile personale ale altuia.

Îi era, de asemenea, prieten. Îşi luase deja rămas bun de la el după slujba de duminică, dar a simţit brusc dorinţa de a face din nou lucrul ăsta. Nu-i plăcea să aştepte. Bătând uşor din picior, şi-a scos mănuşile, după care şi le-a pus din nou.

La fiecare mişcare, poşeta, a cărei baretă de şaten era trecută în jurul încheieturii, se balansa înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, ca un pendul, ţinând perfect ritmul cu tic-tacul ceasului agăţat pe peretele din spatele ghişeelor la care lucrau casierii.

Bărbatul din faţa ei a făcut un pas înainte, dar ea a rămas pe loc, sperând să pună o oarecare distanţă între ei ca să nu mai fie nevoită să suporte mirosul de transpiraţie amestecat cu un iz înţepător de cârnaţi prăjiţi emanat de hainele lui murdare. Bărbatul din stânga ei, de la coada din faţa ghişeului lui Malcolm, i-a adresat un zâmbet din mijlocul căruia lipseau strident doi dinţi. Pentru a descuraja orice conversaţie, a dat scurt din cap, după care şi-a ridicat privirea în sus, uitându-se la petele de apă de pe tavan.

Plutea un miros de igrasie şi mucegai, şi era îngrozitor de cald. Simţea cum transpiraţia de pe ceafă îi picură încet pe gulerul bluzei. Aruncându-i o privire compătimitoare lui Franklin, se întrebă cum poate cineva să lucreze toată ziua într-un asemenea cavou întunecos, umed şi înăbuşitor. S-a întors spre dreapta ei şi s-a uitat lung spre cele trei ferestre închise.

Soarele se strecura timid prin geamurile pe care se vedeau urme de degete. Dacă este nevoită să mai stea mult la coada asta, mai bine s-ar duce şi ar deschide larg ferestrele, ceea ce cu siguranţă l-ar înfuria pe Sherman MacCorkle.

A renunţat la idee tot atât de repede, pe cât i-a venit în minte, pentru că preşedintele n-ar face altceva decât să le închidă imediat şi să-i ţină o predică dură despre

securitatea băncii, în plus, şi-ar pierde locul de la coadă.

În sfârşit, i-a venit rândul. În graba de a înainta, s-a împiedicat şi s-a lovit cu capul de geamul ghişeului. Un pantof i-a ieşit din picior. Şi-a vârât înapoi piciorul, simţind sub degete limba îndoită a pantofului. În spatele casierilor, uşa severului Sherman MacCorkle era deschisă. Acesta a simţit mişcare şi şi-a ridicat privirea de la biroul aflat în spatele unui paravan de sticlă. Ea i-a zâmbit slab, după care şi-a concentrat atenţia asupra lui Franklin.

— Mi s-a dezlegat şiretul, i-a spus, încercând să-i explice stângăcia ei. Franklin a dat cu înţelegere din cap.

— Eşti gata de plecare?

— Aproape, i-a răspuns în şoaptă, ca băgăciosul de Malcolm să nu-şi poată vârî nasul în conversaţie. Tipul se aplecase deja spre Frank şi ea ştia că ardea de nerăbdare să audă detalii.

— O să-mi fie dor de tine, a lăsat Franklin să-i scape.

Mărturisirea a făcut să-i apară pete roşii pe gât şi în obraji. Timiditatea era caracteristica lui definitorie, iar când bărbatul înalt, îngrozitor de slab, a înghiţit, mărul lui Adam, de dimensiuni exagerate, s-a mişcat vizibil. Era cu cel puţin 20 de ani mai mare decât ea şi totuşi ori de câte ori era în apropierea ei se purta ca un adolescent.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, Franklin.

— Vrei să-ţi lichidezi contul?

Fata a dat din cap şi a împins documentele împăturite prin deschizătura, de dimensiunea unui pumn, a ghişeului.

— Sper că totul este în ordine.

Franklin a verificat hârtiile, controlând semnătura şi numerele, apoi a deschis sertarul şi a început să numere banii.

— 402 dolari sunt bani mulţi ca să umbli cu ei asupra ta.

— Da, ştiu că aşa este, a fost ea de acord. Am să fiu cu ochii pe ei, nu-ţi face probleme.

În timp ce el aranja banii, ea şi-a scos mănuşile, iar când Franklin i-a împins teancul prin deschizătura ghişeului, l-a luat şi l-a îndesat în poşeta de pânză, strângând bine şiretul care o închidea. Franklin a aruncat o privire furişă către patronul său înainte să se aplece şi să-şi lipească fruntea de sticla ghişeului.

— Biserica nu va mai fi la fel fără tine în rândul din faţa mea şi a mamei mele. Aş fi vrut să nu pleci. Mama te-ar fi plăcut în cele din urmă, sunt sigur de asta.

Ea a vârât mâna prin deschizătura ghişeului şi i-a strâns spontan mâna.

— În timpul scurt pe care l-am petrecut aici, mi-ai fost un prieten atât de bun! N-am să uit niciodată de bunătatea de care ai dat dovadă faţă de mine.

— Ai să scrii?

— Da, fireşte că am să scriu.

— Trimite scrisorile la bancă, să nu le vadă mama.

— Da, aşa am să fac, l-a asigurat zâmbind.

O tuse discretă a avertizat-o că a zăbovit prea mult. Şi-a luat mănuşile şi poşeta, şi s-a întors, căutând un loc ferit unde să-şi poată lega şiretul.

În nişa de dincolo de poarta batantă care-i separa pe clienţi de angajaţi era un birou gol. De obicei la acest birou stătea Lemont Morganstaff, dar, la fel ca Emmeline MacCorkle, şi el se refăcea după gripă.

A pornit târându-şi piciorul pe podea ca să nu mai scape din nou pantoful, îndreptându-se spre biroul rablagit din faţa ferestrei.

Franklin i-a mărturisit că MacCorkle a cumpărat întreaga mobilă de la mâna a treia de la o tipografie.

Zgârcenia l-a determinat, evident, să treacă cu vederea petele de cerneală care acopereau lemnul, precum şi aşchiile ieşite în afară, în aşteptarea parcă a unui deget imprudent.

Era dezgustător felul în care MacCorkle îşi trata

angajaţii.

Ştia cu certitudine că nici unuia dintre angajaţii lui credincioşi nu-i plătea salariul corespunzător, pentru că sărmanul Franklin ducea o viaţă foarte modestă, de-abia permiţându-şi să-i asigure mamei sale medicamentele de care avea nevoie.

S-a gândit să intre în biroul lui MacCorkle, cu mobilă de mahon strălucitor, şi să-i spună de la obraz cât de ticălos este, în speranţa că se va ruşina şi va face ceva în legătură cu condiţiile deplorabile pe care le impunea personalului său; şi ar fi intrat cu siguranţă dacă n-ar fi existat posibilitatea ca MacCorkle să creadă că Franklin a pus-o să facă lucrul ăsta. Preşedintele ştia că sunt prieteni.

Nu, n-o să-i spună niciun cuvânt; s-a hotărât să-i arunce în schimb o privire în care dispreţul ei era absolut evident.

A fost un efort zadarnic; preşedintele se uita în altă parte. Atunci i-a întors imediat spatele şi a tras scaunul de la birou.

Aşezându-şi lucrurile pe el, s-a lăsat într-un genunchi, cât mai elegant posibil, şi şi-a aranjat fusta ca să poată acţiona nestânjenită. Şi-a scos pantoful, i-a aranjat limba, s-a încălţat la loc şi şi-a legat rapid şiretul.

Odată terminată treaba, a dat să se ridice, dar a călcat pe tivul fustei şi, cu o bufnitură surdă, a aterizat pe podea.

Poşeta şi mănuşile i-au căzut în poală, în timp ce scaunul de care s-a lovit a luat-o la sănătoasa pe rotilele lui.

Evident stânjenită de neîndemânarea ei, a iscodit temătoare cu privirea peste marginea biroului să vadă dacă a observat cineva ce s-a întâmplat.

În faţa ghişeelor mai erau trei clienţi, toţi cu gura căscată în direcţia ei. În clipa în care a căzut, Franklin tocmai termina de pus documentele ei în sertar.

L-a închis cu zgomot şi a dat să pornească spre ea cu

o expresie de îngrijorare pe faţă; ea i-a zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna.

Era tocmai pe punctul de a-i spune că nu a păţit nimic, când uşa de la intrare s-a deschis brusc cu zgomot.

Ceasul din perete bătea ora trei.

Pe uşă au intrat şapte bărbaţi care s-au răsfirat în evantai în holul băncii. Intenţiile lor erai absolut clare.

Legăturile negre le ascundeau partea de jos a feţelor, iar pălăriile, bine îndesate pe cap, le fereau ochii.

Pe măsură ce înaintau, îşi scoteau pistoalele. Ultimul care a intrat s-a răsucit să tragă jaluzelele şi să încuie uşa.

Toată lumea prezentă în bancă a îngheţat, cu excepţia lui Sherman MacCorkle, care s-a ridicat de pe scaun, scoţând printre buzele strânse un şuierat uluit. În clipa aceea, Franklin a dat drumul unui ţipăt ascuţit de soprană care a reverberat în tăcerea mormântală în care plutea frica. Şi ea, la fel ca şi ceilalţi, era prea uluită ca să facă vreo mişcare.

A cuprins-o un fel de panică, contractându-i-se toţi muşchii. A încercat cu disperare să-şi controleze gândurile. *Nu intra în panică... nu intra în panică... Nu vor îndrăzni să ne împuşte... Zgomotul împuşcăturilor... Vor banii, doar atât... Dacă toată lumea cooperează nu ne vor face niciun rău...*

Logica nu a ajutat-o să-şi potolească bătăile Inimii. Îi vor lua cei 400 de dolari, ceea ce era de neacceptat.

Nu-i putea lăsa să-i ia banii... nu-i va lăsa. Dar cum să-i oprească?

A scos teancul de bancnote din poşetă şi a început să caute cu disperare un loc unde să-i ascundă, *Gândeşte... gândeşte...* S-a aplecat într-o parte şi a ridicat privirea spre Franklin.

Acesta rămăsese cu ochii holbaţi la atacatori, dar probabil că a simţit-o că-l priveşte pentru că a înclinat din cap cât a putut el de discret, în clipa aceea i-a trecut prin

minte că bandiţii nu erau conştienţi de prezenţa ei.

Nu a ezitat decât o fracţiune de secundă, cu privirea aţintită pe faţa palidă a lui Franklin, după care s-a ghemuit fără să facă nici cel mai mic zgomot sub biroul vechi.

Şi-a descheiat cu febrilitate bluza, şi-a vârât banii sub combinezon şi şi-a încrucişat braţele la piept.

Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule...! Unul dintre ei se îndrepta acum spre biroul sub care era ascunsă. Îi auzea paşii care se apropiau tot mai mult. Fusta era întinsă pe podea ca un steag alb semnalând predarea.

A înşfăcat-o disperată şi a îngrămădit-o sub genunchi. Acum inima îi bătea precum o tobă şi era îngrozită că toţi ar putea să audă zgomotul pe care-l făcea. Dacă n-o vor descoperi, nu se vor atinge de banii ei.

Umbra unor cizme din piele de şarpe, cu pinteni ce zornăiau, a trecut la numai câţiva centimetri de ea. În urma lor a rămas o adiere de mentă.

Mirosul a şocat-o – copiii miros a mentă, nu criminalii. *Nu-l lăsa să mă vadă, s-a rugat ea. Te implor, Doamne, nu-l lăsa să mă vadă!*

Îşi dorea să strângă tare din ochi şi să dispară. A auzit zgomotul făcut de tragerea transperantelor, care au blocat lumina soarelui, şi dintr-o dată, s-a simţit cuprinsă de sentimentul claustrofobiei, ca şi cum s-ar fi aflat într-un sicriu, iar tipul a pus capacul deasupra.

Bandiţii au intrat în bancă doar de câteva secunde, curând totul se va fi sfârşit, şi-a zis ea. Curând. Nu voiau decât banii, nimic altceva, şi cu siguranţă se vor grăbi să plece cât mai repede posibil.

Sigur că aşa vor face. Cu fiecare secundă zăbovită, creşteau riscurile de a fi prinşi. Oare ar putea să o vadă prin crăpăturile biroului?

Posibilitatea era absolut înspăimântătoare.

În lemnul panoului care forma partea din faţă a biroului, de sus şi până jos, exact în mijloc, era o crăpătură

de aproape un centimetru; fără să facă nici cel mai mic zgomot şi-a schimbat poziţia până când a ajuns cu genunchii lipiţi de sertarul de deasupra capului.

Aerul era încărcat şi greu, provocându-i senzaţia de vomă. A inspirat adânc şi a întors capul într-o parte ca să se uite prin crăpătura respectivă.

Vizavi, cei trei clienţi cu feţele pământii stăteau nemişcaţi, cu spatele lipit de pervazul ghişeelor. Unul dintre tâlhari a înaintat.

Era îmbrăcat în costum negru şi cămaşă albă, la fel cu hainele purtate de preşedintele băncii. Dacă n-ar fi avut mască şi un pistol în mână, putea trece drept orice om de afaceri.

Teribil de politicos, a început să vorbească cu o voce liniştitoare:

— Domnilor, nu aveţi niciun motiv să fiţi înspăimântaţi. Din tonul lui răzbătea ospitalitatea sudică. Am auzit întâmplător de la un prieten de-al nostru că există aici un mare depozit guvernamental destinat băieţilor din armată şi ne-am gândit că ne-am putea servi şi noi din banii lor. Recunosc că purtarea noastră nu este foarte manierată şi sunt sigur că nu vă simţiţi deloc bine. Îmi pare sincer rău de lucrul ăsta. Domnule Bell, te rog pune tăbliţa cu „închis” în uşă.

Şeful a dat acest ordin bărbatului din dreapta sa, care a făcut imediat ce i s-a spus.

— Perfect, perfect, l-a lăudat el. Acum, domnilor, aş vrea să ridicaţi toţi mâinile, să le prindeţi deasupra capului şi să ieşiţi aici, în hol, ca să nu-mi fac eu probleme că vreunul dintre dumneavoastră ar putea să facă un lucru nesăbuit. Nu vă sfiiţi, domnule preşedinte. Ieşiţi din biroul dumneavoastră şi alăturaţi-vă prietenilor şi vecinilor.

A auzit zgomot de paşi, în timp ce bărbaţii au început să se conformeze ordinului. Uşa dintre birouri şi hol a scârţâit când a fost deschisă.

— Perfect şi ordonat, a apreciat şeful văzând că ordinul lui a fost cu promptitudine respectat. V-aţi comportat perfect, dar mai am o rugăminte. Vreţi, vă rog, să îngenunchiaţi cu toţii? Nu, nu aşa, ţineţi mâinile deasupra capetelor. Doar nu vreţi să mă supăr, nu? Domnului Bell i-ar face mare plăcere să vă întindă pe podea şi să vă lege fedeleş, dar eu nu cred că este necesar lucrul ăsta. Nu văd de ce să vă murdăriţi frumoasele dumneavoastră haine. Strângeţi-vă pur şi simplu într-un cerc foarte mic. Aşa, este absolut perfect, i-a lăudat el încă o dată.

— Seiful este deschis, domnule, a strigat unul dintre bandiţi.

— Ocupă-te de el, fiule, i-a poruncit şeful.

Bărbatul, ce părea să fie cel care controla situaţia, s-a întors cu faţa spre biroul prăpădit din nişă şi fata i-a văzut clar ochii.

Erau căprui cu irizări aurii, ca marmura; ochi reci, fără nicio expresie. Bărbatul numit Bell a început să tuşească, iar şeful s-a întors să se uite la complicele lui.

— Ce-ar fi să te sprijini de balustradă şi să-i laşi pe ceilalţi să se ocupe de umplerea sacilor? Prietenul meu nu se simte deloc bine astăzi, s-a adresat el prizonierilor.

— Poate că s-a molipsit de gripă, a sugerat Malcolm pe un ton care vădea dorinţa de a fi pe plac.

— Mă tem că s-ar putea să aveţi dreptate, a fost de acord cu el şeful. Păcat, pentru că îi place foarte mult ceea ce face; astăzi nu se poate bucura însă de lucrul ăsta. Aşa este, domnule Bell?

— Da, domnule, i-a răspuns complicele lui.

— Ai terminat, domnule Robertson?

— Am luat tot, domnule.

— Nu uitaţi banii lichizi din sertare, le-a atras el atenţia.

— I-am luat şi pe ăştia, domnule.

— Se pare că aproape ne-am terminat treaba pe care am avut-o aici. Domnule Johnson, vrei te rog să te asiguri că uşa din spate n-o să ne creeze niciun fel de problemă?

— Am verificat deja, şefu'.

— Atunci este momentul să terminăm.

I-a auzit pe ceilalţi revenind în holul băncii, tocurile cizmelor loveau podeaua cu precizia echipamentului de telegraf. Unul dintre ei a chicotit.

Şeful lor s-a îndepărtat de biroul sub care stătea ascunsă, iar acum îi putea vedea clar pe ceilalţi.

Toţi stăteau dincolo de cercul format de prizonieri. În timp ce-i urmărea cu privirea, şi-au scos toţi legăturile negre şi le-au vârât în buzunare.

Şeful a făcut un pas înainte, apoi şi-a pus pistolul deoparte ca să poată să-şi desfacă cu grijă basmaua neagră pe care a băgat-o apoi în buzunarul hainei.

Era destul de aproape de ea ca să-i poată vedea degetele lungi şi unghiile bine îngrijite. De ce şi-au scos legăturile care le ascundeau feţele? Nu-şi dau seama că Franklin şi ceilalţi or să le dea autorităţilor semnalmentele… Oh, Dumnezeule, nu… nu… nu…!

— Uşa din spate este închisă, domnule Johnson?

— Da, domnule, este.

— Ei bine, atunci cred că este timpul să plecăm. Cine este la rând? a întrebat el.

— Domnul Bell n-a mai făcut-o de la fetiţa aceea, vă amintiţi, domnule?

— Îmi amintesc. Eşti pregătit să o faci astăzi, domnule Bell?

— Da, şefu', cred că sunt.

— Atunci să terminăm, a ordonat el luându-şi pistolul şi trăgând piedica.

— Ce aveţi de gând să faceţi? a întrebat preşedintele aproape răcnind.

— Linişte, vă rog. V-am spus că n-o să fie nimeni rănit,

nu?

Vocea îi era teribil de calmă. MacCorkle dădea aprobator din cap când bărbatul numit Bell a tras primul foc. Fruntea preşedintelui a explodat.

Şeful l-a ucis pe omul din faţa lui, sărind înapoi când sângele din rană a ţâşnit împroşcându-l.

— Dar ai promis… a apucat să strige Franklin.

Şeful s-a răsucit spre el şi l-a împuşcat în ceafă.

— Ei bine, am minţit.

Capitolul 2

Ceremonia a fost unică. Sărbătoritul, Cole Clayborne, a dormit în tot cursul ei şi după aceea, în timpul petrecerii care a urmat.

La o oră după ce majoritatea oaspeţilor a plecat, efectul somnului nefiresc a început să dispară.

Într-o stare de letargie, plutea undeva între fantezie şi realitate. Simţea cum îl zgâlţâie cineva, dar nu avea forţă suficientă să deschidă ochii şi să vadă cine-l deranjează.

Zgomotul îi accentua îngrozitor durerea de cap şi când, în sfârşit, a început să se trezească, primele sunete pe care le-a auzit au fost clinchete de pahare şi râsete puternice şi enervante.

Cineva vorbea cu el sau despre el. Şi-a auzit numele, totuşi i-a fost imposibil să se concentreze suficient pentru a înţelege ce se spunea. Îşi simţea capul de parcă o mulţime de pitici, masaţi toţi între ochi, îl loveau în scăfârlie cu ciocane ascuţite.

Era oare mahmur? Întrebarea şi-a croit drum prin gândurile lui înceţoşate. Nu, nu se îmbăta niciodată când era departe de Rosehill şi chiar când era acasă rareori bea mai mult decât o bere ocazională în căldura după-amiezii.

Nu-i plăceau deloc urmările. Alcoolul, învăţase asta pe propria-i piele, atrofiază simţurile şi reflexele, şi, având în vedere că jumătate din pistolarii din teritoriu doreau să-şi câştige reputaţia de a-l fi omorât cu un foc de pistol, nu bea nimic altceva decât apă.

Cineva se distra grozav de bine. A auzit din nou râsete şi a încercat să întoarcă capul în direcţia de unde venea sunetul.

L-a pocnit o asemenea durere în ceafă, încât fierea i s-a ridicat în gât. Ah, Dumnezeule, se simţea ca naiba!

— Parcă-şi revine, Josey. Cel mai bine ar fi să te întorci acasă înainte să înceapă să urle şi să înjure. S-ar putea să nu te simţi tocmai grozav în cazul ăsta. Adresându-se soţiei lui, cu care era căsătorit de 30 de ani, şeriful Norton se holba printre gratiile celulei.

Josey Norton s-a grăbit să plece înainte să poată Cole să-şi focalizeze privirea. I-a trebuit un minut întreg ca să înţeleagă unde era.

A scrâşnit din dinţi când s-a ridicat în fund pe patul îngust şi şi-a coborât picioarele pe podea.

Mâinile i s-au încleştat de saltea, iar capul i-a căzut în piept.

Cu ochii injectaţi a început să-l cerceteze pe şerif.

Norton era un bărbat mai în vârstă, pe faţa căruia intemperiile îşi lăsaseră pecetea.

Parcă era un câine de vânătoare care nu prezenta niciun fel de pericol.

— De ce mă aflu în închisoare?

Şeriful s-a sprijinit de gratii, şi-a pus picior peste picior şi a zâmbit.

— Ai încălcat legea, fiule.

— Cum?

— Ai tulburat liniştea.

— Poftim?

— Nu este nevoie să ţipi. Îmi dau seama clar că asta-ţi

provoacă dureri. Ai primit o lovitură destul de frumoasă în ceafă şi nu cred că răcnitul îţi face bine. Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat?

Cole a clătinat din cap şi a regretat imediat; a simţit o adevărată explozie de durere în fundul ochilor.

— Îmi amintesc că am fost bolnav.

— Da, ai avut gripă. Ai zăcut cu febră timp de patru zile şi Josey a mea te-a îngrijit şi te-a readus la viaţă. Astăzi este a doua zi de când te-ai dat jos din pat.

— Când am tulburat liniştea?

— Când ai traversat strada, i-a răspuns vesel şeriful. A fost cu adevărat tulburător pentru mine felul în care ai plecat, în timp ce eu încercam din răsputeri să te conving să rămâi în Middleton până soseşte numirea. Mi-am dat cuvântul de onoare în faţa cuiva foarte important că te ţin aici, fiule, dar n-ai vrut să cooperezi.

— Aşa că m-ai lovit în cap.

— Da, asta am făcut, a recunoscut el. N-am avut încotro. N-a fost totuşi chiar o lovitură, doar un ghiont cu patul pistolului în ceafă. Ţi-am făcut un serviciu, totuşi.

Vocea vioaie a şerifului îl zgâria pe Cole pe nervi. S-a holbat la el şi l-a întrebat:

— Ce fel de serviciu?

— Doi pistolari te aşteptau să ieşi în stradă. Amândoi foarte hotărâţi să te împuşte – pe rând, fireşte. De-abia te refăcuseşi de pe urma bolii şi, deşi n-ai recunoaşte nici în ruptul capului, pariez pe salariul meu pe o săptămână că nu erai suficient de antrenat ca să dobori pe vreunul din ei. Gripa te-a lovit rău de tot, fiule, şi de-abia acum ai început să-ţi recapeţi culorile în obraji. Da, domnule, ţi-am făcut un serviciu.

— Acum, îmi aduc bine aminte.

— Uită totul, i-a sugerat şeriful. Ţine de-acum de domeniul trecutului. A sosit numirea şi am organizat o ceremonie frumoasă chiar aici, în închisoare. A părut cam

ciudat să intrăm în celula ta pentru o asemenea ceremonie importantă, dar pe judecător nu l-a deranjat şi totul s-a desfăşurat aşa cum trebuie. Să fii sigur de asta. Păcat că ai dormit în tot timpul ăsta, pentru că tu erai sărbătoritul. Soţia mea, Josey a făcut pentru acest prilej prăjitura ei galbenă specială; ţi-a tăiat şi ţie o porţie zdravănă şi ţi-a lăsat-o pe masă, acolo, a spus dând din cap spre partea opusă a celulei. Ar fi bine să o mănânci înainte să o atace şoarecii.

Cu fiecare secundă, Cole era tot mai nedumerit. Cea mai mare parte din cele spuse de şerif nu avea niciun sens.

— Răspunde-mi la întrebări, i-a cerut el. Ai spus că cineva important a vrut să mă reţii aici. Despre cine este vorba?

— Despre şeriful federal Daniel Ryan, despre el este vorba. Trebuie să sosească în orice clipă ca să-ţi dea drumul.

— Ryan este aici? El, ticălosul ăsta care nu-i bun de nimic, care a furat…

— Stai, opreşte-te! Nu este nevoie să continui. Şeriful mi-a spus că ai un dinte împotriva lui. Mi-a povestit că este ceva legat de o busolă şi o cutie de aur pe care le-a păstrat în siguranţă pentru tine.

Cole a simţit cum i se limpezeşte rapid capul.

— Mama mi-a adus busola, iar Ryan a furat-o de la ea. N-are nici cea mai mică intenţie să o dea înapoi. Voi fi nevoit să i-o iau cu forţa.

— Cred că greşeşti, i-a spus Norton chicotind.

Era inutil să se certe cu şeriful. Cole a hotărât să-şi păstreze furia pentru omul răspunzător de faptul că era închis aici… Daniel Ryan. De-abia aştepta să pună laba pe el.

— Ai de gând să mă scoţi de aici şi să-mi dai înapoi pistoalele?

— Aş face-o cu mare plăcere.

— Dar?

— Dar nu pot, a spus şeriful. Cheile sunt la Ryan. Acum trebuie să duc nişte hârtii în oraş, judecătorului, aşa că ce-ai zice să stai liniştit şi să mănânci prăjitura? N-o să lipsesc mult. Şeriful a dat să plece. Încă ceva, s-a întors el vorbind tărăgănat. Felicitări, fiule. Sunt sigur că vei fi mândria familiei tale.

— Aşteaptă! a strigat Cole. Pentru ce mă feliciţi?

Norton nu i-a răspuns. A ieşit şi, un minut mai târziu, Cole a auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc. A clătinat din cap nedumerit. Nu ştia despre ce a vorbit bătrânul. De ce să-l felicite?

S-a uitat în jur la celula goală – pereţi cenuşii, gratii cenuşii şi podea cenuşie.

Într-un colţ, pe un suport cu trei picioare era un lighean cu buline cenuşii şi, lângă bucata de prăjitură lăsată de soţia şerifului pentru el – o cană cu apă.

În celulă nu mai era decât păianjenul negru care se căţăra pe piatra vopsită a peretelui. Un altul atârna de cuibul său din pervazul ferestrei din plafon.

Cole era înalt de peste 1,80 în, dar ca să se uite afară ar fi trebuit să se urce pe un scaun. Iar în celulă nu exista niciunul.

Putea să vadă o bucată de cer, deşi, la fel ca şi locuinţa lui temporară, şi el era cenuşiu.

Culoarea se potrivea perfect cu starea lui de spirit.

Nu putea să se răzbune pe Norton pentru că soţia lui l-a îngrijit, făcându-l bine, când a fost bolnav. De asemenea, şeriful i-a salvat probabil viaţa doborându-l înainte să-l provoace pistolarii. Cole şi-a amintit că gripa l-a lăsat slăbit şi fără stabilitate.

Da, aşa este, ar fi putut să moară într-un schimb de focuri de armă, dar, ia toţi dracii, de ce trebuia să-l lovească Norton atât de tare? Încă îşi simţea capul de parcă i-ar fi fost crăpat în două.

A întins mâna să-şi pipăie cucuiul din ceafă, iar braţul său drept a dat de un metal rece. A privit în jos şi a îngheţat când şi-a dat seama la ce se uita.

O cutie de aur atârna de un lanţ pe care cineva – cel mai probabil Ryan – îl prinsese de buzunarul hainei sale de piele.

Ticălosul îi înapoiase, în sfârşit, comoara. A ridicat cu delicateţe cutiuţa ţinând-o în palma întinsă, uitându-se la ea îndelung înainte de a o deschide.

Busola era din alamă, nu din aur, dar era foarte frumos lucrată. Fondul alb, litere roşii, acul negru. A scos-o din cutie zâmbind în timp ce privea cum săgeata a balansat înainte şi înapoi, ca numai după aceea să arate Nordul.

Mama Rose o să fie încântată să afle că, în sfârşit, a intrat în posesia darului pe care i-l cumpărase cu un an în urmă. Era un lucru preţios. Nu avea nici cea mai mică zgârietură nicăieri.

Evident, Ryan a avut grijă de ea, a fost el nevoit să recunoască. Totuşi, simţea dorinţa să-l împuşte pe ticălos pentru că a ţinut-o atât de mult, dar ştia că nu poate face lucrul ăsta dacă vrea să mai rămână o vreme în viaţă – să ucizi un şerif federal era un lucru absolut interzis, indiferent de motivul pentru care ai face-o – aşa încât Cole s-a decis să-i tragă în schimb un pumn în nas.

Băgând cu grijă busola în buzunarul hainei, s-a uitat spre cană şi s-a hotărât să-şi dea cu nişte apă pe faţă.

Ochii i-au căzut pe bucata de prăjitură şi s-a concentrat asupra ei încercând să separe realitatea de vis. De ce au mâncat prăjitură în celula lui? Întrebarea părea prea complicată ca să se gândească acum la un răspuns.

S-a ridicat să-şi dezmorţească muşchii în cordaţi şi era pe punctul de a-şi scoate haina când mâneca i s-a prins de ceva ascuţit. Eliberându-şi braţul, s-a uitat în jos să vadă despre ce este vorba.

A căzut înapoi pe patul îngust, cu mâinile pe

genunchi, uitându-se în jos, la omoplatul său stâng, fără să-i vină să creadă.

Era stupefiat. Trebuie să fie o glumă – făcută însă de cineva cu un simţ al umorului cu adevărat pervers. Şi atunci i-au revenit în minte cuvintele şerifului Norton.

A venit numirea… Da, parcă aşa a spus… Şi ei au sărbătorit… Cole şi-a amintit că Norton a spus asta. Şi Cole era cel sărbătorit… „Ticălosul!”

A rostit blasfemia adresându-se stelei de argint prinsă de pieptul hainei. Era şerif federal.

Capitolul 3

Când s-a întors şeriful Norton, Cole clocotea de-acum de furie. Din fericire, Norton luase cu el cheile de la Ryan.

Soţia lui, Josey, era cu el şi din acest motiv Cole s-a controlat.

Avea în mână o tavă acoperită cu şervet de bucătărie în dungi alb cu albastru şi, de îndată ce şeriful a deschis uşa, Josey a adus mâncarea în celulă.

Norton a făcut prezentările.

— Voi doi nu aţi făcut oficial cunoştinţă pentru că tu ardeai tot, cu febră mare, de fiecare dată când Josey a mea se apropia de tine. Josey, ţi-l prezint pe şeriful federal Cole Clayborne. El nu ştie asta încă, dar o să-l ajute pe şeriful federal Ryan să prindă banda aia ticăloasă de ucigaşi Blackwater, care terorizează ţinutul… Cole, nu te superi dacă devin familiar şi-ţi spun pe numele mic, nu?

— Nu, domnule, nu mă supăr. Şeriful Norton radia de plăcere.

— Este extraordinar de drăguţ din partea ta având în vedere jena pe care o resimţi cu siguranţă din cauză că ai primit lovitura aceea în cap. Oricum, aşa cum spuneam,

această drăguţă doamnă care se înroşeşte toată lângă mine este soţia mea, Josey. A fost foarte îngrijorată din cauza ta cât ai fost bolnav. Îţi aminteşti?

Cole se ridicase în picioare încă de când a intrat Josey în celulă. Acum a făcut un pas înainte, s-a înclinat în semn de salut şi a spus:

— Fireşte că-mi amintesc, doamnă; apreciez faptul că aţi venit la hotel şi aţi avut grijă de mine cât am fost atât de bolnav. Sper că nu v-am creat prea multe necazuri.

Josey era o femeie mai degrabă ştearsă, cu umeri rotunzi şi dinţi strâmbi, dar când zâmbea lumina încăperea. Cei care se aflau în preajma ei simţeau nevoia să-i răspundă, iar Cole nu a făcut excepţie.

Zâmbetul lui era sincer, la fel ca şi aprecierile pe care i le-a adresat.

— Nu mulţi s-ar fi obosit să îngrijească un străin, a spus el.

— Nu mi-ai creat niciun fel de necazuri, i-a replicat Josey. Ai pierdut ceva din greutate, dar puii mei te vor ajuta să pui la loc. Ţi-am adus ceva de acasă.

— Josey a mea face cei mai grozavi pui fripţi, a intervenit Norton cu o mişcare a capului spre coşul pe care-l adusese soţia lui.

— Am considerat că trebuie să fac ceva pentru a compensa purtarea soţului meu. Thomas n-ar fi trebuit să te lovească în felul în care a făcut-o, mai ales având în vedere cât de slăbit şi lipsit de puteri erai. Te mai doare capul?

— Nu, doamnă, a minţit Cole. Josey s-a întors spre soţul ei.

— Cei doi nemernici de pistolari continuă să dea târcoale. I-am văzut pe amândoi când veneam încoace. Unul stătea în partea de nord a străzii noastre, iar celălalt spre sud. Ai de gând să faci ceva, înainte ca băiatul ăsta să fie ucis?

Norton şi-a frecat bărbia.

— Aştept ca şeriful federal Ryan să aibă o discuţie cu ei.

— Nu pare să fie un tip foarte vorbăreţ, i-a replicat Josey.

— Doamnă, pistolarii aceia mă vor pe mine, a spus Cole. Am să vorbesc eu cu ei.

— Fiule, nu să vorbească vor ei. Ei ard de nerăbdare să devină vestiţi şi singurul mod în care pot face asta este ca unul din ei să te împuşte într-o provocare. Aşa că nu-i lăsa să te enerveze ca să faci vreo prostie, a intervenit Norton.

Josey şi-a exprimat aprobarea din cap, apoi s-a întors din nou spre soţul ei.

— Unde vrei să pun farfuriile?

— Este prea strâmt ca să mănânce aici. De ce nu pui totul pe biroul meu?

Cole a aşteptat până ce Josey a trecut în camera din faţă şi numai după aceea i s-a adresat din nou şerifului:

— Unde este Ryan?

— O să fie aici curând. Tocmai pornise încoace când a fost chemat la oficiu să ia o telegramă. Cred că de-abia aştepţi să schimbi vreo două vorbe ce el.

Cole a dat aprobator din cap. Şi-a menţinut furia sub control, amintindu-şi că şeriful nu a făcut decât ce i-a spus Ryan.

El i-a ordonat să-l reţină în oraş şi tot el a fost cel care i-a prins steaua în piept.

Cole a găsit deja, în mintea lui, un alt loc pentru insignă, l-ar fi făcut mare plăcere să i-o înfigă lui Ryan exact în mijlocul frunţii! Ideea l-a amuzat atât de mult, încât a zâmbit.

Josey a dat la o parte hârtiile de pe birou şi l-a acoperit cu o faţă de masă alb cu roşu.

A aşezat pe ea două farfurii ciobite de porţelan, cu

fluturi albaştrii pictaţi pe margini, şi două căni de cafea asortate.

În mijlocul biroului erau un platou cu pui fript, pe un pat gros de untură, două boluri cu napi fierţi cu rădăcinile păroase înfăşurate cu un tifon în jurul lor, sfeclă murată şi nişte chifle arse pe fund. Era cea mai puţin îmbietoare masă pe care a văzut-o Cole vreodată.

Stomacul lui, încă fragil în urma gripei, a reacţionat violent la miros.

Întrucât Josey plecase deja, Cole nu trebuia să-şi facă probleme că lipsa lui de apetit o va ofensa.

Şeriful s-a aşezat la birou şi i-a făcut semn să ia şi el un scaun.

După ce a turnat cafea pentru amândoi, s-a lăsat pe spate şi a făcut un gest spre masa întinsă.

— Ar fi bine să te avertizez înainte să constaţi pe propria-ţi piele. Soţia mea este foarte bine intenţionată, dar n-a avut niciodată darul gătitului. Este convinsă că trebuie să frigă orice într-o vadră de untură. Nu m-aş atinge de friptura asta, dacă aş fi în locul tău. Se poate chiar muri din aşa ceva.

— Sincer, nu-mi este foame.

— Ai să fii un şerif federal grozav cu atâta diplomaţie, a remarcat Norton izbucnind în râs. Bătându-se apoi pe burtă, a adăugat: Eu m-am obişnuit cu mâncarea gătită de Josey a mea, dar mi-au trebuit pentru asta aproape 30 de ani. Au fost vreo două dăţi când am crezut că vrea într-adevăr să mă omoare.

Cole şi-a băut cafeaua, în timp ce Norton s-a servit cu două porţii zdravene de mâncare.

Când a terminat şeriful, a pus farfuriile înapoi în coş, l-a acoperit cu şervetul lui soios şi s-a ridicat.

— Cred că am să mă duc la restaurantul Fridei să-mi iau o felie de plăcintă cu pecan. Vrei să vii şi tu?

— Nu, mulţumesc. Am să-l aştept aici pe Ryan. Un

gând a dus la apariţia altuia. Ce-ai făcut cu pistoalele mele?

— Sunt în fundul sertarului de la biroul meu. Ai o centură foarte frumoasă pentru pistol. Poţi să ajungi la el şi să-l scoţi cu mare uşurinţă, nu-i aşa? Cred că de aceea poartă şi Ryan unul.

De îndată ce a ieşit şeriful, Cole şi-a luat centura şi s-a încins cu ea. Toate gloanţele din pistoale fuseseră scoase.

A încărcat un pistol şi se ocupa de cel de-al doilea când a intrat Norton grăbit.

— Cred că şeriful federal Ryan are nevoie de ajutorul tău. Cei doi pistolari aşteaptă fiecare la câte un capăt al străzii, iar el vine exact pe mijloc. O să fie ucis!

Cole a clătinat din cap.

— Pe mine mă vor, nu pe Ryan, a spus vârând încărcătorul plin la locul lui şi punând pistolul în toc.

— Dar tocmai asta-i problema, băiete. Ryan n-are de gând să-i lase să te provoace. Dacă unul din ei te omoară, n-ai să mai poţi să-l ajuţi să prindă banda Blackwater şi a spus nu o dată că are nevoie de un ajutor special din partea ta.

Cole nu avea nici cea mai mică idee la ce se referea şeriful.

Ce fel de ajutor special ar putea da el? Şi-a zis că o să afle, totuşi.

Sugestia lui ca şeriful să rămână înăuntru a fost primită cu rezistenţă.

— Fiule, pot să dau şi eu o mână de ajutor. Este adevărat, a trecut ceva vreme de când n-am mai tras cu pistolul, dar îmi închipui că este la fel cum bei din pahar. Odată ce ai învăţat cum s-o faci, nu mai uiţi niciodată. Şi eram destul de iute când era vorba să umblu cu un pistol.

— Aşa cum ţi-am spus, pe mine mă vor, dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

Norton s-a grăbit să-i deschidă uşa şi, înainte să păşească pragul, l-a auzit pe bătrân şoptind:

— Mult noroc.

Capitolul 4

Norocul nu avea nicio legătură cu treaba asta. Ani întregi de viaţă dură l-au pregătit pe Cole pentru asemenea situaţii agasante.

Şi-a dat seama cum stau lucrurile dintr-o singură privire. Pistolarii aşteptau la cele două capete opuse ale străzii noroioase. Nu l-a recunoscut însă pe niciunul. Pentru el, pistolarii arătau toţi la fel – Dumnezeule, câţi au mai fost, toţi alergând după himera de a fi cel mai rapid trăgător din Vest! Îmbrăcaţi amândoi în pantaloni de piele, cei doi bărbaţi îşi treceau greutatea corpului de pe un picior pe altul, lăsându-l pe Cole să le vadă nerăbdarea.

Nu erau nişte băieţandri, ceea ce făcea să-i fie mai uşor să-i ucidă, şi-a zis el. A stabilit deja în minte cum anume să o facă.

Conform planului, urma să se arunce la pământ – la dracu', nu-i plăcea deloc să se tăvălească în noroi; mai ales astăzi, când stomacul lui reacţiona atât de dureros.

Totuşi, va face ceea ce trebuie făcut pentru a supravieţui. Şeriful federal îi cam încurca însă treburile.

Omul legii stătea nemişcat în mijlocul străzii, ceea ce-l făcea să se afle exact în bătaia pistoalelor. Cole era pe punctul să strige la el, când Ryan i-a făcut semn să vină spre el.

Ţinându-şi mâinile în jos şi depărtate de corp, ca să nu-i sperie pe pistolarii dornici să moară, a ieşit şi a pornit spre Ryan.

Îl mânca palma de dorinţa de a scoate pistolul. Nu ţinea cu tot dinadinsul să-l împuşte pe omul legii, doar să-i ardă una în cap cu patul pistolului, ca Ryan să-şi facă o idee

de durerea pe care a îndurat-o Cole din cauza ordinului dat de el de a fi reţinut în oraş.

Pe măsură ce se apropia, pistolarii, la fel ca rozătorii care se tem de lumina zilei, dar sunt nerăbdători să se arunce deasupra prăzii, au început să se deplaseze şi ei.

Cole a hotărât să-i ignore pentru moment. El şi Ryan sunt amândoi în siguranţă... până când unul din pistolari nu-şi scoate arma.

Cei doi se aflau acolo pentru a-şi face o reputaţie, iar pentru asta singurul mod era de a-l împuşca pe adversar într-un duel cu martori. Drept şi cinstit. Altminteri n-ar fi avut niciun rost să-l împuşte, pentru că n-ar fi contat.

Şeriful Norton trăgea cu ochiul prin deschizătura uşii, urmărind atent ce se întâmplă. Zâmbea de ceea ce vedea în faţa ochilor, pentru ca era ceva de ţinut minte. Cei doi şerifi la fel de înalţi şi de temerari ca Goliath, se măsurau reciproc ca doi adversari în ringul de box. Făceau o pereche ciudată, exact cum a spus şi Josey.

Ei i-a fost teamă de Daniel Ryan când l-a văzut prima dată şi, mai târziu, a avut exact aceeaşi reacţie când l-a cunoscut pe Cole Clayborne, deşi a reuşit să ascundă cu decenţă lucrul ăsta.

Cei doi şerifi federali au speriat-o, a mărturisit ea, iar lui Norton i-au venit clar în minţi cuvintele pe care le-a spus când a încercat să explice de ce simţea frica asta.

„Este vorba de ochii lor. Amândoi au privirea aceea rece, pătrunzătoare, ca nişte ţurţuri de gheaţă care trec printr-un trup. Am sentimentul că se uită în capul meu şi ştiu ce gândesc înainte chiar ca eu să fac lucrul ăsta”.

Josey a recunoscut, de asemenea, că, în pofida timidităţii ei, nu s-a putut abţine să nu remarce ce bărbaţi chipeşi sunt... atâta vreme cât nu se uită direct la ea!

Norton a revenit la realitatea prezentă când l-a auzit pe Cole răcnind:

— Pleacă dracului din stradă, Ryan! Ai să fii omorât!

Ryan nu s-a mişcat. Pe măsură ce Cole se apropia, ochii i se îngustau. Cole s-a oprit la doi paşi de el. Şi-a pironit privirea în ochii lui Ryan. Ryan şi-a aţintit privirea în ochii lui.

Ryan a fost cel care a rupt primul tăcerea.

— Ai de gând să mă împuşti?

În vocea lui era o urmă de râs care nu i-a plăcut deloc lui Cole.

— Mi-a trecut prin minte ideea, dar acum mă preocupă alte treburi. Dacă nu vrei să te lovească vreun glonţ rătăcit, te sfătuiesc să o iei din loc.

— O să moară cineva, dar nu eu o să fiu acela, l-a anunţat Ryan cu o voce leneşă, tărăgănată.

— Crezi că poţi să-i dai gata pe amândoi? a întrebat Cole cu o mişcare din cap spre pistolarul din stânga lui, care se furişa încet tot mai aproape.

— Am să văd asta destul de curând.

— Pe mine mă vor, nu pe tine.

— Sunt la fel de rapid, Cole.

— Nu, nu eşti.

Zâmbetul lui Ryan l-a surprins şi l-ar fi întrebat ce îl amuză atât de mult dacă nu l-ar fi strigat pistolarul din dreapta lui.

— Numele meu este Eagle, Clayborne, şi mă aflu aici ca să te împuşc. Întoarce-te şi înfruntă-mă, ticălos laş ce eşti.

Celălalt pistolar nu voia să se lase mai prejos.

— Numele meu este Riley, Clayborne, şi eu sunt cel care o să te ucidă.

Pistolarii pe care i-a întâlnit Cole până acum au fost toţi nişte proşti. Perechea de faţă nu făcea excepţie, a decis el.

— Ar trebui să fac ceva cu ăştia doi, a spus Ryan.

— Cum ar fi ce? Ai de gând să-i arestezi?

— Poate.

Atitudinea lui calmă era iritantă.

— Ce fel de şerif eşti?

— Unul al dracului de bun.

Cole a strâns din dinţi.

— Eşti categoric plin de tine.

— Îmi cunosc forţele. Le cunosc şi pe ale tale.

Cole şi-a pierdut răbdarea.

— Ce-ar fi să intri înăuntru cu Norton şi să-mi spui totul despre forţele tale după ce termin aici ce am de terminat.

— Cu alte cuvinte să mă dau la o parte din calea ta?

— Da, exact.

— Nu plec nicăieri. În plus, am un plan, a adăugat el făcând un gest spre unul din cei doi pistolari.

— Şi eu am un plan, i-a replicat Cole.

— Al meu este mai bun.

— Zău?

— Da. Încep să număr şi când am zis trei ne aruncăm amândoi la pământ şi-i lăsăm să se omoare între ei.

În pofida stării lui de spirit sumbre, tabloul zugrăvit de Ryan l-a făcut pe Cole să zâmbească.

— Ar fi într-adevăr bun dacă ar şi merge, dar niciunul din ei nu este atât de aproape, încât să-l lovească pe celălalt. În plus, dacă mă arunc la pământ îmi murdăresc cămaşa nouă.

— Care este planul tău? l-a întrebat Ryan.

— Ucid unul, apoi mă arunc la pământ, mă rostogolesc, şi-l ucid pe celălalt.

— Păi am eu impresia că şi cu planul tău ai să-ţi murdăreşti cămaşa cea nouă.

— Ai de gând să te dai din calea mea sau nu?

— Oamenii legii rămân împreună, Cole. Asta-i o regulă foarte importantă, care trebuie ţinută minte.

— Eu nu sunt om al legii.

— Ba da, eşti. Ar fi trebuit să mai depui jurământul,

dar asta nu-i decât o formalitate.

— Ai un simţ pervers al umorului, Ryan. Ştii ceva? N-am de gând să fiu niciun fel de şerif federal.

— Eşti deja, i-a explicat Ryan răbdător.

— De ce?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Eu cred că nu înţelegi ce simt. Trebuie să fac mari eforturi să nu te împuşc, ticălosule! Mi-ai ţinut busola mai mult de un an.

Pe Ryan nu l-a intimidat deloc ameninţarea lui.

— Atât a durat până a ieşit numirea.

— Ce numire?

— Nu puteam să-ţi prind eu pur şi simplu o insignă în piept, i-a spus Ryan. Numirea a venit de la Washington. Cole a clătinat din cap. Se apropie de noi, a continuat Ryan. Şi-a îndreptat ochii în direcţia lui Eagle. Îl cunoşti pe vreunul din ei?

— Nu.

S-au întors fiecare cu faţa spre unul din cei doi pistolari, apoi au început să se dea încet înapoi, oprindu-se în momentul în care au ajuns umăr la umăr.

— Nu trage ca să mori.

— Probabil că glumeşti.

Ryan a ignorat comentariul. A răcnit la pistolari să ridice mâinile în sus şi să pornească, încet şi uşurel, spre el. Eagle şi Riley au rămas acolo unde erau, fiecare cu mâna dreaptă gata să apuce pistolul.

— Dacă îl ratezi pe Riley, glonţul lui o să treacă prin tine, după care o să mă lovească pe mine, a spus Cole.

— Nu ratez niciodată.

— Ticălos arogant, a şoptit Cole exact în clipa în care Eagle a ridicat mâna să apuce pistolul. Cole a reacţionat cu viteza fulgerului. Pistolarul nu a apucat nici măcar să scoată pistolul din toc, că glonţul i-a şi străpuns palma.

Ryan a tras şi el exact în acelaşi timp, zburându-i lui

Riley pistolul din mână chiar în clipa în care acesta ridica mâna. Glonţul i-a trecut prin încheietură.

Cu pistoalele îndreptate asupra ţintelor lor, cei doi şerifi federali au început să înainteze. Ryan a ajuns primul la Riley. I-a luat armele, fără să ţină seama de vaietele de agonie ale omului şi l-a împins spre închisoarea lui Norton.

Eagle se agita ca un taur rănit. Spre iritarea lui Cole, n-ar fi stat o clipă, sărind într-un picior şi învârtindu-se în loc ca un girofar.

— Mi-ai nenorocit mâna cu care trag, Clayborne. Mi-ai nenorocit mâna, se văicărea el.

— Te-am auzit de prima dată, a bombănit Cole. Stai dracului într-un loc, să-ţi iau pistoalele.

Eagle nici vorbă să-l asculte, şi Cole a obosit rapid să tot încerce să-l imobilizeze.

A oftat, l-a prins de guler şi i-a ars un pumn în falcă lăsându-l inconştient. A continuat să-l ţină de guler până când i-a luat pistolul, apoi i-a dat drumul la pământ. Înşfăcându-l după aceea de ceafă, a început să-l târască spre Norton.

Norton le-a zâmbit celor doi şerifi de pe trotuarul din faţa închisorii.

— Cred că ar trebui să aduc un doctor ca să-i repare pe cei doi, a remarcat el.

— Aşa cred şi eu, a replicat Cole.

Norton a intrat iute, a înşfăcat cheile de pe birou şi s-a repezit să descuie două celule.

O clipă mai târziu, cei doi pistolari erau la răcoare. N-a fost vreme ca şeriful să-i felicite, pentru că nici nu a încuiat bine celulele şi Ryan a fost chemat afară de funcţionarul de la poştă. Când Cole s-a apropiat de ei, o singură privire spre Ryan i-a spus clar că s-a întâmplat ceva rău. A fost surprins când Ryan i-a întins telegrama.

Cole a citit conţinutul, în timp ce Ryan îi dădea veştile şerifului Norton.

— A avut loc un alt jaf. Avea vocea egală. Norton a clătinat din cap.

— Câţi oameni au murit de data asta?

— Şapte.

— Unde s-a întâmplat? a întrebat Norton.

— La Rockford Falls.

— Nu-i departe de aici. Îţi spun eu cum să ajungi.

— Cât este până acolo?

— Circa 40 de mile, peste un teren destul de accidentat.

— Ai face bine să ţii ochii deschişi în caz că vreunul dintre ei mai trece din nou pe aici, deşi, mă îndoiesc, a adăugat Ryan. Au jefuit deja banca asta. Cole, vii cu mine?

Cole a clătinat din cap şi i-a înapoiat telegrama.

— Nu este problema mea.

Ryan nu a spus nimic. Şi-a îngustat ochii din cauza soarelui şi pe frunte i-a apărut o încruntătură. L-a înşfăcat brusc pe Cole de haină şi l-a zgâlţâit zdravăn. Înainte ca acesta să-şi poată reveni şi să riposteze – încleştase deja pumnii – Ryan i-a tăiat avântul cerându-şi scuze.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta. Mi-am pierdut controlul. Ştii, ai dreptate. Tu n-ai cerut nimic din toată treaba asta, iar jafurile nu sunt problema ta. Pe mine mă privesc. Pur şi simplu am crezut… am sperat totuşi… că ai să vrei să mă ajuţi. Dar n-am să-ţi accept demisia. Va trebui să te duci la biroul regional şi să predai insigna şerifului de acolo. Norton o să-ţi dea toate lămuririle. Trebuie să ajung la Rockford Falls înainte să dispară orice urmă. Atunci, fără ranchiună? l-a întrebat întinzându-i mâna.

Cole a dat din umeri şi i-a strâns-o.

— Fără ranchiună.

Ryan a pornit direct şi rapid spre grajduri. Cole a privit lung după el, apoi l-a urmat pe şerif în închisoare pentru a afla unde este afurisitul ăla de birou regional.

— Dacă nu este pe undeva pe aproape, atunci trimit insigna înapoi, i-a spus el şerifului.

Norton s-a aşezat greoi pe scaunul din spatele biroului şi şi-a pus mâinile una peste alta pe un vraf de hârtii.

— Nu cred că şerifului Ryan i-ar surâde o asemenea idee. Insignele astea sunt considerate sacre, fiule. Eu nu l-aş înfuria, dacă aş fi în locul tău. A avut mari probleme şi şi-a dat silinţă să fii numit, şi mi s-a părut cam ciudat că n-a mai încercat să discute puţin cu tine ca să te convingă. A cedat cam uşor, nu crezi?

— Nu-l cunosc pe Ryan destul de bine ca să pot să-l judec, a replicat el.

— Eşti sigur că vrei să renunţi la insignă?

— Categoric. Nu sunt făcut ca să fiu om al legii.

— Crezi că eşti făcut să fii pistolar? Există oameni care sunt de părere că nu există nicio diferenţă între un şerif şi un pistolar.

— Eu sunt fermier, nimic altceva.

— Atunci de ce vin după tine atâţia pistolari? Îţi place sau nu, ţi s-a dus faima că eşti iute. Băieţii ăştia n-o să renunţe să alerge după glorie. Părerea mea este că singurul mod în care-ţi poţi schimba viitorul este să păstrezi această insignă. Unii pistolari se vor gândi de două ori înainte să provoace un şerif federal.

— Unii nu, l-a contrazis Cole. Ai de gând să-mi pui unde este biroul ăla regional?

Norton s-a făcut că nu i-a auzit întrebarea.

— Am să-ţi spun clar şi limpede ce am de gând să fac. Şeriful federal Ryan nu a insistat suficient să te convingă să faci ceea ce este bine să faci, aşa că va trebui să încerc eu. Şi să faci bine să fii politicos şi să mă asculţi pentru că sunt destul de bătrân ca să-ţi fiu tată, iar vârsta îmi dă acest avantaj. Avem o mare problemă cu banda Blackwater, care jefuieşte de-a lungul şi de-a latul teritoriului nostru şi, întrucât întâmplător locuieşti între graniţele acestui

teritoriu, aş zice că este şi problema ta. Nu cu multă vreme în urmă, micuţa noastră bancă a fost jefuită şi am pierdut câţiva oameni buni. Erau oameni cinstiţi, care respectau legea şi care au avut neşansa să se afle în bancă în momentul acela. Toţi au fost ucişi ca nişte câini. Am avut şi un martor. Îl chema Luke MacFarland, dar nu a trăit mult.

— Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat, dar eu nu…

Norton l-a întrerupt scurt:

— Luke a fost împuşcat în timpul jafului, fără ca măcar să fie în bancă în momentul acela. Trecea pur şi simplu pe trotuar, ceea ce, recunosc, a fost o altă neşansă. Totuşi, doctorul l-a reparat şi şi-ar fi revenit, iar Luke văzuse două feţe printre crăpăturile coloanelor băncii.

Ar fi fost un martor bun când nemernicii ăia ar fi fost prinşi.

— Ce i s-a întâmplat?

— I-au tăiat gâtul, asta i s-a întâmplat. Soţiei lui la fel. Dormeau amândoi în patul lor, dar cred că unul din ei s-a trezit. Ar fi trebuit să vezi camera aia, băiete. Pe pereţii ăia era mai mult sânge decât vopsea. N-am să pot uita niciodată. Şi băieţii lor au văzut totul. Cel mai mare, care de-abia a împlinit 10 ani luna trecută, i-a găsit. N-o să mai fie niciodată acelaşi om.

Povestea l-a impresionat profund pe Cole atingând o coardă aflată adânc în interiorul fiinţe sale. S-a rezemat de birou, privind lung afară, gândindu-se la copii. Ce coşmar de iad pentru un copil să vadă aşa ceva!

Ce se va întâmpla acum cu băieţaşul ăsta? Sau cu ceilalţi? Cine va avea grijă de ei? Cum vor supravieţui? Vor fi despărţiţi şi duşi pe la diferite rude sau vor rămâne în stradă, aşa cum s-a întâmplat cu el când era mic?

Cu coada ochiului l-a văzut pe Ryan pe un cal negru, îndepărtându-se în galop pe strada principală. Spera din toată inima ca şeriful federal să-i prindă pe monştrii care i-au lăsat orfani pe copilaşii ăia. Într-o singură noapte, viaţa

le-a fost schimbată pentru totdeauna. A revenit la realitate când şeriful federal a început să vorbească din nou:

— Nu era nevoie să-i ucidă pe cei doi, nu era deloc nevoie. Ştii ce a spus Ryan?

— Nu, ce a spus?

— Că a fost un miracol că nu i-a omorât şi pe cei doi băieţi. Dacă vreunul ar fi intrat în cameră în timp ce-i măcelăreau pe părinţii lor, n-ar fi ezitat nicio clipă să-i ucidă şi pe ei.

— Ce o să se întâmple cu copii?

— Cu băieţii? Şeriful părea pustiit, fără viaţă. Eu şi Josey a mea ne-am oferit să-i luăm noi, dar rudele din est au spus că le asigură ele un cămin. Nu mi s-a părut drept. Fraţii trebuie să stea împreună.

Cole a fost de acord, dând gânditor din cap.

— Am părerea mea în ceea ce priveşte motivul care au omorât-o pe soţia lui Luke. Vrei să o auzi?

— Sigur.

— Cred că în felul ăsta au transmis un mesaj oamenilor. Continuând, vocea i s-a făcut mică, de parcă i-ar fi şoptit un secret: Vorbele umblă repede şi, pe viitor, oricine a văzut sau a auzit ceva să se gândească foarte bine înainte de a face un pas înainte. Martorii nu supravieţuiesc. Ăsta-i mesajul.

— Trebuie să facă o greşeală într-una din zilele astea.

— Fiule, asta speră toată lumea. Mă rog la Cel de Sus să fie cât mai curând pentru că mulţi oameni buni au murit şi nu numai bărbaţi, dar şi femei şi copii. Bandiţii ăştia or să ardă în iad pentru ce au făcut.

— Au omorât copii?

— Am auzit că au omorât o fetiţă. Era în bancă, cu mama ei. Fireşte, poate să nu fie decât o speculaţie. L-am întrebat pe Ryan despre asta, dar în ochi i-a apărut o privire foarte ciudată şi a ieşit pe uşă fără să-mi răspundă. Aşa că nu ştiu dacă este sau nu adevărat. Ryan are cu siguranţă

multă bătaie de cap, a încheiat şeriful, clătinând din cap. Ai de gând să te întorci la ferma ta?

— Acum mă duc în Texas să aduc nişte viţei. Ar fi bine ca oficiul ăla regional să fie în drumul meu, altminteri…

— Vreau să-ţi cer un mic serviciu, a intervenit Norton nelăsându-l să termine. În acelaşi timp a ridicat mâna în sus avertizându-l să nu-l întrerupă şi a adăugat în pripă: Ştiu că nu am dreptul, pentru că te-am pocnit în cap. Totuşi, sunt nevoit să te rog.

— Ce doreşti?

— Ţine insigna până mâine şi apoi hotărăşte-te. S-a lăsat deja seara, aşa încât nu ai de aşteptat mult. Dimineaţă, dacă tot mai eşti hotărât să dai insigna înapoi, am să-ţi dezvălui bucuros drumul cel mai scurt spre biroul regional. Cu busola aia modernă a ta n-o să-ţi fie prea greu să-l găseşti. Ei bine, nu da din cap la mine. Gândeşte-te cel puţin la asta şi între timp răspunde-mi la o altă întrebare.

— Ce anume? Cole a vorbit ceva mai ursuz decât şi-ar fi dorit.

— De ce crezi că Ryan s-a repezit la tine şi te-a zgâlţâit în felul în care a făcut-o înainte să plece?

— S-a simţit frustrat, i-a răspuns Cole.

Şeriful zâmbea de parcă era pisica la oala cu smântână.

— Ai vrut să-l loveşti, nu-i aşa? Te-am văzut cum ai încleştat pumnii şi – da, fiule – şi am mai văzut că s-a mai întâmplat ceva, dar să nu te superi. Tu ai dat dovadă de o reţinere considerabilă, a adăugat el. Iar şeriful Ryan s-a scuzat – l-am auzit cu propriile mele urechi; dar acum stau şi mă întreb dacă şi-a cerut scuze pentru că te-a zgâlţâit sau poate pentru altceva ce a făcut?

Înainte ca el să-i ceară să-i explice despre ce tot vorbeşte, şeriful a continuat:

— Rămâi peste noapte? Am să vă fac cinste, ţie şi lui Josey, cu o cină la frumosul restaurant al Friedei. Iar dacă

vrei să pleci acum, n-ai să ajungi prea departe înainte să se facă noapte de-a binelea. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş dori să mai petrec o noapte într-un pat cu cearşafuri curate înainte să pornesc într-o asemenea călătorie lungă. Dimineaţă, am să-ţi dau toate lămuririle pe care le doreşti şi atunci ai să poţi să o iei din loc cu toată viteza. Desigur, probabil ai să vrei să mergi mai întâi la Rockford Falls. Nu este prea departe de aici.

Cole a ridicat dintr-o sprânceană.

— De ce să vreau să mă duc la Rockford Falls?

— Ca să-ţi iei busola înapoi, a chicotit Norton.

Capitolul 5

Oraşul Rockford Falls era în stare de şoc. În ultimele două zile a pierdut opt dintre cei mai buni cetăţeni ai oraşului şi unul care nu era chiar atât de bun, dar care conta la fel pentru toţi locuitorii.

Doi au murit din cauza gripei. Epidemia s-a extins în ultima săptămână, afectând jumătate din populaţie. Bătrânii şi copiii au fost cei mai afectaţi: Adelaide Westcott, o fată bătrână de 78 de ani, vioaie, care avea încă toţi dinţii ei în gură şi care nu a spus niciodată o vorbă rea despre nimeni, şi dulcele Tobias Dollen, de opt luni, care moştenise urechile mari ale tatălui şi zâmbetul mamei, au murit amândoi, la răstimp de o oră unul după altul, de ceea ce doctorul Lawrence a numit complicaţii.

Oraşul şi-a jelit morţii, iar cei care s-au putut da jos din pat au participat la funeralii; aceia care nu şi-au putut părăsi camerele, s-au rugat în casă pentru sufletele celor dispăruţi. Adelaide şi Tobias au fost îngropaţi miercuri dimineaţă în cimitirul de dincolo de Pârâiaşul Somnoros. În

aceeaşi după-amiază, şase bărbaţi al fost brutal ucişi în cursul unui jaf comis la bancă.

Cel de-al şaptelea bărbat care a murit – şi ultimul descoperit – a fost Billie Picioare Strâmbe, beţivul oraşului, care, după cum se presupune, era în drum spre Saloon pentru a-şi lua micul dejun.

Billie era un tip cu tabieturi şi cu obiceiul clare. Întotdeauna îşi începea ziua cam pe la trei sau patru după-amiază şi întotdeauna tăia pe străduţa dintre bancă şi magazinul universal, scurtând astfel drumul. Întrucât a fost găsit cu vechea lui armă ruginită în mână, şeriful Sloan a presupus că Billie a avut neşansa să dea peste bandă în momentul în care se retrăgea din bancă, pe uşa din spate.

Se spune, de asemenea, că sărmanul om n-ar fi avut oricum nicio şansă. Toată lumea ştia că până când nu dădea peste cap primul pahar al zilei care să-l trezească, mâinile îi tremurau ca varga în bătaia vântului.

Şase ore fără whisky era mult, atunci când corpul tânjea după el, aşa cum tânjea corpul lui Billie. Totuşi, el nu a fost împuşcat precum ceilalţi. Pentru el au folosit un cuţit şi, judecând după numărul împunsăturilor de pe faţă şi de pe gât, cel care l-a înjunghiat a făcut-o cu mare plăcere. Nimeni nu a auzit împuşcăturile şi nici nu i-a văzut pe tâlhari părăsind banca, poate pentru că mai mult de jumătate din populaţia oraşului era acasă, în pat. Cei care voiau să iasă să ia puţin aer proaspăt aşteptau să se mai potolească căldura soarelui.

Puţinele persoane care au trecut pe străduţa de lângă bancă l-au remarcat categoric pe Billie ghemuit pe jos, dar niciuna nu s-a uitat atentă la el.

Era o privelişte cu care toată lumea era obişnuită. Şi-au închipuit că beţivul oraşului s-a îmbătat pur şi simplu din nou şi dormea dus.

Şi aşa s-a scurs o oră preţioasă care ar fi putut fi folosită pentru a lua urma ucigaşilor. Nori negri s-au adunat

deasupra oraşului, iar din depărtare au început să se audă rostogolindu-se tunete.

Emmeline MacCorkle, slăbită încă şi palidă din cauza gripei, a fost convinsă de mama ei să o însoţească la bancă pentru a afla de ce Sherman MacCorkle crede că poate să întârzie la cină.

Soţia lui Sherman era furioasă. A făcut un adevărat tărăboi la uşa din faţă a băncii, atrăgând priviri curioase, iar când a văzut că nu i se răspunde şi-a târât fiica după ea la uşa din spate. Nici Emmeline, nici mama ei nu s-au uitat în jos la beţivul făcut ghem. Dispreţul lor fiind evident, au mers cu nasurile pe sus, privind drept înainte.

Emmeline a fost nevoită chiar să-şi ridice fusta pentru a păşi peste picioarele lui Billi care ieşeau de sub zdreanţa murdară pe care s-a gândit că o foloseşte ca pătură.

A făcut lucrul ăsta fără a-i acorda mai mult decât o privire fugară.

De îndată ce au dat colţul, mama ei i-a dat drumul de braţ, a deschis larg uşa şi a întrat strigându-şi soţul pe nume. Emmeline a urmat-o supusă.

Ţipetele lor care făceau să-ţi îngheţe sângele în vene au fost auzite tocmai până la cimitir, iar oamenii au venit în fugă să vadă ce s-a întâmplat.

Cei care au văzut sumbrul tablou din holul băncii, înainte să ajungă şeriful Sloan şi să sigileze uşile, nu vor mai fi niciodată la fel.

Lui John Cletchem, fotograful pe care şeriful l-a convocat să facă poze pentru posteritate, i s-a făcut atât de rău la vederea teribilelor imagini, încât a trebuit să iasă în fugă în stradă ca să vomite.

Franklin Caroll şi Malcolm Watterson au fost împuşcaţi deodată şi au căzut unul în altul.

Amândoi erau încă în genunchi şi păreau că se îmbrăţişează, cu capetele unul pe umărul celuilalt.

Daniel Ryan a fost nevoit să înfrunte aproape o

revoltă când a intrat în oraş, la ora unu şi cinci minute, în după-amiaza următoare.

Din cauza unei ploi torenţiale, drumul a durat mai mult decât s-a aşteptat.

Şeriful Sloan l-a întâmpinat în faţa băncii, i-a dat detalii, după care a descuiat uşa şi l-a urmat înăuntru.

Cadavrele nu fuseseră ridicate. Dacă lui Ryan i s-a făcut rău din cauza a ceea ce văzuse în faţa ochilor, n-a arătat.

A înconjurat încet scena şi i-a privit pe cei morţi din toate unghiurile posibile.

Nu exista decât un singur indiciu care-l trăda că este afectat. Avea pumnii încleştaţi de ambele părţi ale trupului.

— N-am ştiut dacă să pun să ridice trupurile sau să le las aşa ca să le vezi. Am făcut bine ce am făcut? Înainte ca Ryan să-i răspundă, şeriful a continuat: Mai există încă un cadavru găsit pe străduţa de lângă bancă. Îl cheamă Billie şi a fost beţivul oraşului. L-au omorât cu un cuţit şi înainte să ajung să le spun celor de la pompe funebre să-l lase acolo unde era, ei l-au luat şi l-au îngropat. Oamenilor ăstora sărmani le-am făcut poze, dar Billie fusese deja ridicat, aşa că n-am nicio poză a lui.

Mirosul a început să-l deranjeze. Sloan şi-a pus o batistă la gură şi nas ca să se ferească.

Nu se putea uita la prietenii săi, privind în schimb în tavan.

— Nu vreau ca familiile acestor oameni să vadă… N-a mai putut continua. A icnit, s-a răsucit şi a pus mâna pe clanţă. A trebuit să-i deschidă Ryan uşa. Şeriful s-a repezit afară, s-a îndoit de şale şi a vomitat acolo, în faţa mulţimii care se strânsese să vadă ce se întâmplă.

Întorcându-se la inspecţia lui, Ryan s-a aplecat lângă unul dintre cadavre pentru a se uita mai bine la un glonţ pe jumătate îngropat în podea.

Încă îl mai auzea pe Sloan cum icnea afară când uşa

s-a deschis din nou, lăsând să pătrundă o binecuvântată pală de aer proaspăt. Cole a intrat cu paşi mari. Ryan s-a întors spre el şi a aşteptat o reacţie.

Cole nu era pregătit pentru ceea ce i se înfăţişa în faţa ochilor. Ca şi cum s-ar fi lovit de un zid de piatră, s-a dat înapoi clătinându-se şi a şoptit:

— Oh… Dumnezeule!

— Ai de gând să o iei la sănătoasa sau ai de gând să rămâi? l-a întrebat Ryan. Cole nu a răspuns, iar ochii lui Ryan au început să strălucească de furie. Uită-te bine, Cole. Oricare dintre oamenii ăştia ar fi putut fi unul din fraţii tăi. Spune-mi, cât de des intră ei într-o bancă? Sau mama ta? Sau sora ta? Cuvintele cădeau ca nişte lovituri de bici.

Cole clătina din cap, nedezlipindu-şi ochii de la cele două cadavre aflate în genunchi, sprijinite unul de altul. Nu-şi putea lua privirea de la ele.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu este problema ta, a continuat Ryan. Am făcut-o să fie şi problema ta obţinându-ţi numirea în funcţia de şerif federal. Îţi place sau nu, nu mai poţi să fugi. Va trebui să mă ajuţi să-i prind pe ticăloşi.

Cole nu a scos niciun cuvânt. Se lupta cu nevoia de a ieşi afară şi a se alătura şerifului, şi simţea în acelaşi timp cum clocoteşte mânia în el.

Nimeni nu trebuia să moară în felul ăsta. Nimeni! Nu se va lăsa pradă senzaţiei de vomă care îl năpădea.

Dacă întoarce spatele acestor oameni şi fuge afară, comite o blasfemie. Nu-şi putea justifica reacţia.

Pur şi simplu ştia că ar fi greşit din partea lui să manifeste repulsie faţă de aceşti oameni.

A clătinat din cap ca şi cum îşi limpezea gândurile, apoi s-a depărtat încet de uşă şi a început să dea rotocoale morţilor.

Ryan îl urmărea cu atenţie. După încă un minut scurs în tăcere, Cole a spus:

— Nu ştiu câţi au fost aici înăuntru, dar sunt foarte sigur că au fost mulţi cei care au tras.

— De ce crezi asta? l-a întrebat Ryan.

— După arsurile provocate de praful de puşcă şi unghiul gloanţelor. Arătând spre două dintre cadavre, a şoptit: Glonţul a intrat prin ceafa acestui bărbat, a ieşit prin frunte şi s-a înfipt în gâtul celui din faţa lui. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu ăştia doi. Au jucat un joc, a spus după o vreme. Au încercat să ucidă câte doi cu un singur glonţ. Ţi-ai dat deja seama de asta, nu?

— Da, a spus Ryan dând din cap.

— Jaful a avut loc ieri. De ce n-au fost îngropaţi oamenii ăştia?

— Şeriful s-a gândit că ar fi mai bine să-i lase aşa cum i-a găsit ca să-i vedem noi. Am senzaţia că nu este de prea multă vreme om al legii.

Cole a clătinat din nou din cap.

— Afară este un furgon funerar. Oamenii ăştia trebuie îngropaţi.

— Atunci ordonă să se facă lucrul ăsta, l-a provocat Ryan.

Cole s-a întors să iasă, dar s-a oprit cu mâna pe clanţă.

— Ori de câte ori sunt departe de fermă, lucrez singur.

— Acum nu mai lucrezi singur.

— Vreau să te avertizez. Eu fac lucrurile altfel… Unele chestii nu vor fi legale.

— Mi-am închipuit eu, a spus Ryan.

L-a urmat afară şi a stat lângă el pe trotuar, în timp ce Cole a ordonat mulţimii să se dea deoparte, astfel încât furgonul mortuar să poată fi tras mai aproape.

Cole i-a spus celui care urma să ia cadavrele, un om cu faţa rotundă şi umerii încovoiaţi, că doreşte să fie acoperite cu cearşafuri înainte de a fi scoase afară.

Reporterul de la ziarul din Rockford Falls a ridicat obiecţii faţă de acest ordin.

— Vrem să-i vedem! a strigat el. De ce trebuie să fie acoperiţi cu cearşafuri?

Cole ardea de dorinţa să-i ardă un pumn vânătorului de curiozităţi.

Cu efort, a rezistat impulsului şi a spus:

— Ei n-ar vrea ca lumea să şi-i amintească aşa cum sunt acum.

Reporterul nu s-a lăsat.

— Ei sunt morţi, a răcnit el. De unde ştii ce ar vrea ei?

O femeie din mulţime a început să plângă.

Cole s-a uitat la Ryan aşteptând să răspundă el, dar acesta l-a ignorat, uitându-se spre mulţimea adunată în faţa lor.

— Da, sunt morţi, a strigat atunci Cole, dând el răspunsul. Iar acum legea devine vocea lor.

— Aduceţi nenorocitele alea de cearşafuri! Ryan şi-a exprimat aprobarea dând din cap. A scos busola din buzunar şi i-a înapoiat-o, spunându-i:

— Tocmai ai devenit om al legii.

Capitolul 6

A fost nevoie de aproape o oră pentru ridicarea celor şase cadavre.

Din cauza căldurii, *rigos mortis* s-a instalat rapid, iar proprietarul furgonului funerar s-a chinuit al naibii de mult cu cei doi care muriseră în genunchi – a avut mari probleme să-i învelească şi să-i transporte.

Bărbaţii care îl ajutau vorbeau în şoaptă în timp ce lucrau. Cole nu era sigur dacă făceau lucrul ăsta din respect pentru morţi sau dacă, pur şi simplu, erau speriaţi; unul

dintre ei a început să icnească şi a fost nevoit să iasă în fugă afară când directorul pompelor funebre şi-a exprimat cu voce tare îngrijorarea că, dacă familiile doresc să-şi îngroape morţii în ziua aceea, ar trebui fie să construiască două sicrie speciale în care să intre genunchii îndoiţi, fie să le taie picioarele.

Dacă s-ar amâna înmormântarea cu o zi, această stânjenitoare *rigor mortis* ar mai ceda, iar el ar închide bine sicriele, aşa că nimeni n-ar sesiza mirosul. Podeaua din mijlocul holului unde îngenunchează cei morţi erau negre. Sângele intrase în lemnul uscat şi nu mai putea fi curăţat.

Ryan l-a chestionat pe Sloan o vreme înainte să arunce o privire prin biroul preşedintelui şi în spatele tejghelei casierilor. A luat toate hârtiile şi le-a pus într-o cutie, după care s-a îndreptat cu ea spre un birou vechi, pătat de cerneală, din faţa ferestrei. În timp ce Cole umbla prin bancă încercând să-şi dea seama exact cum, de ce şi când s-a întâmplat totul, Ryan s-a aşezat pe marginea biroului şi a început să citească.

Sloan a rămas lângă uşă, foindu-se. În cele din urmă Ryan l-a observat.

— Te deranjează ceva, şerifule? l-a întrebat fără să-şi ridice privirea de pe documentele pe care le cerceta.

— Mă gândeam că ar trebui să formez o poteră nouă şi apoi să plec iarăşi în căutarea bandei. Pe cea de aseară am fost nevoiţi să o dizolvăm când s-a întunecat. Urmele or să se şteargă dacă mai aştept multă vreme.

— Asta-i o idee bună, a spus Ryan. Ce-ar fi să te ocupi de treaba asta?

— Cred că eu ar trebui să aleg oamenii cu care să plec, aşa cum am făcut ieri, înainte să vii tu.

— Păi, tu îi cunoşti pe oameni mai bine decât mine, a spus Ryan ridicând din umeri. Nu vreau totuşi să aud că ai făcut vreo prostie, cum ar fi să spânzuri vreunul pentru că ai crezut că a fost implicat. Dacă prinzi pe cineva, îl aduci

aici.

— Nu pot să controlez întreaga poteră. Oamenii ştiu ce s-a întâmplat. Cineva ar putea…

— Îi vei controla, şerif Sloan, l-a întrerupt scurt Ryan.

— Am să încerc.

— Nu este suficient. Nimeni nu ia legea în propriile-i mâini. Ai priceput? Dacă vreunul dintre prietenii tăi gândeşte altfel, îl împuşti pe ticălos.

Ryan se aştepta ca acum Sloan să plece, dar el nu s-a mişcat din loc. S-a înroşit puternic la faţă şi-şi trecea greutatea corpului de pe un picior pe altul privind în podea.

— Mai este ceva? l-a întrebat Ryan.

— Eu cred… şi la fel cred o mulţime de oameni din oraş… că eu ar trebui să conduc această investigaţie.

Ryan i-a aruncat o privire lui Cole, ca să vadă cum reacţionează la pretenţia şerifului. Cole era impasibil.

— Cum ţi-a venit ideea asta? l-a întrebat Ryan.

— Eu sunt şeriful în Rockford Falls, aşa încât treaba asta este sub jurisdicţia mea, nu a voastră. Aşa cum am spus mai înainte, eu ar trebui să conduc şi voi doi să primiţi ordine de la mine.

— Crezi că poţi să faci o treabă mai bună?

— S-ar putea.

— Tu nu poţi nici măcar să te uiţi la petele de sânge de pe podea. Ce te face să crezi că poţi…

— Treaba asta este sub jurisdicţia mea, a insistat Sloan cu încăpăţânare.

Ryan şi-a pierdut răbdarea.

— Eu şi şeriful federal Clayborne ne aflăm aici prin numire specială şi nu-mi pasă deloc dacă-ţi faci sau nu probleme din cauza asta. Să nu ne stai în cale, i-a ordonat el aspru. Acum du-te şi adună-ţi potera.

Cole a ascultat fără să spună niciun cuvânt. A aşteptat până când a ieşit şeriful, apoi a traversat holul spre ferestre şi a deschis larg una. O briză de aer proaspăt,

curat, cu miros de pin, i-a învăluit braţele şi gâtul.

A tras de câteva ori adânc aer în piept pentru a scăpa de mirosul metalic de sânge din interiorul băncii, apoi s-a răsucit şi s-a sprijinit de pervazul ferestrei. Şi-a pironit privirea pe spatele lui Ryan.

— A plouat serios noaptea trecută şi aproape toată dimineaţa, a remarcat el.

— Da, ştiu. M-a udat până la piele.

— Nu mai este niciun fel de urmă. Dacă a existat vreuna a fost spălată de ploaie.

Ryan i-a aruncat o privire peste umăr.

— Ştiu şi asta. Am vrut să scap de Sloan, atât.

Cole şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a lăsat pe spate.

— Cei care au făcut lucrul ăsta au plecat demult.

— Ieri, au fost trimise telegrame tuturor oamenilor legii din teritoriu. Acum toate drumurile principale sunt puse sub observaţie. Au fost, de asemenea, trimişi oameni în gări şi pe fluviu. Ticăloşii ăştia or să treacă totuşi prin plasa întinsă. Sunt vicleni, foarte vicleni. A pus hârtiile pe care le citea pe birou şi s-a întors spre Cole. Ştii ce mă îngrijorează?

— Ce anume?

Ryan a coborât vocea.

— Că se vor opri şi că n-am să-i mai pot prinde.

— N-au de gând să se oprească, a spus Cole clătinând din cap. Şi făcând un gest spre petele de sânge, a adăugat în şoaptă: Le place mult.

— Da, cred că ai dreptate. Şi-au făcut o adevărată plăcere din a ucide.

— Câte bănci au jefuit?

— Cu asta, o duzină.

— Şi au scăpat de 12 ori?

— Sunt fie foarte norocoşi, fie foarte deştepţi,

— Unde şi când a avut loc primul jaf?

— S-a întâmplat primăvara târziu, acum doi ani. Au jefuit o bancă în Texas – Blackwater Texas, ca să fiu mai exact. De aici li se trage şi numele.

— Banda Blackwater, a spus Cole.

— Da. Au intrat în bancă în cursul nopţi având cu ei petrol lampant, iar când au plecat au dat foc, iar clădirea a ars până în temelii. Nimeni nu a văzut nimic.

— A fost ucis cineva?

— Nu, a răspuns Ryan. Apoi, două săptămâni mai târziu, au atacat o altă bancă, în Hollister, Oklahoma. Din nou au intrat în cursul nopţii, dar de data asta n-au mai recurs la gaz.

— Au făcut stricăciuni la faţa locului?

Ryan a clătinat din cap.

— Nu, au lucrat frumos şi curat. Nu s-au atins de nimic decât de bani şi nu au lăsat nicio urmă.

— De unde ştii că există o legătură între cele două jafuri?

— Din intuiţie, în mare parte. Există vreo două asemănări. Aşa cum am spus, de ambele dăţi au pătruns în bancă în cursul nopţii şi de ambele dăţi în băncile respective tocmai fuseseră depozitaţi bani guvernamentali pentru plata salariilor militarilor din fondurile din apropiere.

— Unde a fost a treia bancă?

— Pelton, Kansas. De data asta au schimbat modul de operare. Au intrat în bancă exact în momentul închiderii, de aici. Erau şapte oameni înăuntru, iar doi au fost omorâţi. Împuşcăturile au început când unul dintre angajaţi s-a întins după pistol. A murit cu mâna strânsă pe el, dar nu a apucat să tragă niciun foc.

— Deci ai avut martori.

— Da, dar nu ne-au fost de niciun ajutor. Au spus că tipii purtau măşti şi că unul singur a vorbit, cu o pronunţie tărăgănată, tipic sudică.

— Câţi oameni spun că au intrat în bancă?

— Şapte.

— Şi tot după salariile armatei?

— Da.

— Şi unde au dat următoarea lovitură? a întrebat Cole după ce a reţinut informaţia.

— S-au întors în Texas şi au jefuit o bancă în Dillon.

— Asta-i oraşul tău natal, nu-i aşa? Ryan a părut uluit. Cole i-a explicat imediat: Am făcut cercetări în legătură cu tine când ai luat busola de la mama.

— Ce altceva ai mai descoperit?

— Nu prea multe, a spus Cole ridicând din umeri. A fost ucis cineva în jaful din Dillon? a întrebat schimbând subiectul şi revenind la problema cea mai presantă.

— Da. Vocea i-a devenit dură, încărcată de furie. Mult prea mulţi.

Cole aştepta, dar Ryan nu i-a mai dat niciun detaliu. Când i-a cerut amănunte, a deveni agitat.

— Ascultă, scrie totul în ziare. Eu am trecut prin ele de cel puţin 100 de ori, dar când ai să citeşti şi tu rapoartele poate că ai să sesizezi ceva ce mie mi-a scăpat. Banca din Dillon a fost ultima pe care au jefuit-o în anul acela. În lunile de toamnă şi de iarnă îşi întrerup activitatea, dar şi-o reiau primăvara şi vara. Este sporadică, dar consistentă, a adăugat el. Anul trecut s-au deplasat spre nord şi au devenit mai violenţi, iar anul ăsta toate cele trei bănci pe care le-au jefuit au fost în teritoriul Montana.

— Probabil pentru că aici sunt atât de multe locuri unde se pot ascunde.

— Da, şi eu cred la fel. Au stat departe de oraşele mari.

— Şeriful Norton mi-a spus despre martorul pe care l-aţi avut la Middleton.

— Îl chema Luke MacFarland, a spus Ryan, dând din cap. S-a întâmplat să treacă pe lângă bancă exact în momentul jafului. Mi-a spus că a auzit împuşcături, dar că

se uita deja înăuntru prin spaţiul dintre fereastră şi oblon din cauza unui alt sunet pe care-l auzise.

— Ce anume?

— Un râs.

Cole nu a fost şocat.

— Ţi-am spus că le face plăcere munca lor. Lucrurile or să se înrăutăţească dacă nu-i opresc.

— Dacă nu-i oprim, l-a corectat Ryan. Acum eşti implicat şi tu.

— Da, aşa se pare. Ţi-a spus Luke cum au murit oamenii dinăuntru? I-au pus să îngenuncheze?

— Nu, au fost duşi în camera din spate şi au fost omorâţi. Treaba cu îngenunchiatul, asta e nouă. La fel şi fel folosirea cuţitului.

Ryan a ridicat mâna şi a început să-şi maseze ceafa.

— La naiba, sunt obosit!

Cole a văzut şi el cât de epuizat era Ryan.

— N-ar fi trebuit să dormi afară, în ploaie.

— Eşti prea bătrân pentru asta.

Ryan a zâmbit.

— Nu sunt decât cu un an mai mare decât tine.

— De unde ştii câţi ani am eu?

— Ştiu tot ce este de ştiut despre tine.

Dacă a fost surprins de afirmaţia lui, Cole nu a lăsat să se vadă.

— De ce nu ţi-ai protejat martorul din Middleton?

— Să fii sigur că am încercat să-l protejez. Domnul îmi este martor că am făcut-o. Dar a fost raportat un alt jaf în Hartfield şi am pleca să văd despre ce este vorba. Şeriful federal Davidson a fost însărcinat cu paza lui Luke MacFarland şi a familiei lui.

— În afară de faptul că a auzit un râset, ce ţi-a mai spus Luke?

— Nu a putut să vadă decât doi bărbaţi. Unul din ei şi-a scos masca, iar Luke i-a văzut în treacăt profilul. Nu era

sigur că l-ar fi putut recunoaşte totuşi într-un grup. A spus că era înalt şi zvelt.

— Altceva?

— Nimic.

— Ce făcea şeriful federal Davidson în timp ce martorul lui era ucis?

— Fusese deja împuşcat. Se va reface, dar va dura mult. Doctorul a scos trei gloanţe din el.

— Bandiţii nu l-ar fi lăsat dacă n-ar fi crezut că l-au omorât.

— Asta este şi părerea mea.

— Şeriful Norton mi-a povestit cum au fost ucişi MacFarland şi soţia lui. Amândoi au fost omorâţi cu cuţitul. Norton crede că soţia lui MacFarland a fost omorâtă pentru a transmite oamenilor un mesaj. Mi-a spus că ai avut mari probleme în a mai determina pe cineva să recunoască că ar fi văzut ceva. Vorbele circulă repede în teritoriu.

— Ţi-a spus întâmplător Norton ceva şi despre trecutul lui?

— Nu, nu mi-a spus. De ce întrebi?

— Pur şi simplu sunt curios. Ai auzit vreodată de un pistolar căruia i se spunea Laredo Kid?

— Sigur, a răspuns Cole. Era o legendă când am început eu să mă ridic. Toată lumea ştia ce îndrăzneţ era… Un nebun, dar iute cu pistolul. Cu adevărat iute. Probabil că acum este mort. Norton l-a omorât?

— Laredo Kid nu este mort, a spus Ryan zâmbit. Realitatea este că a devenit şerif.

— Norton este…? Lui Cole nu-i venea să creadă.

— Jur că este adevărat.

— Putea să fie demult ucis. Întotdeauna există cineva mai iute care aşteaptă să dovedească lucrul ăsta. Are mare noroc că este încă în viaţă.

— Sunt de acord cu tine, mai ales cu nevasta aia care găteşte pentru el. Te-a făcut să mănânci din puiul ei fript?

Al naibii să fiu, dacă nu era cât pe ce să mă omoare.

Cole a izbucnit în râs. Era surprins să constate cât de bine se simţea. Încordarea îi mai dispăruse.

— A încercat, a recunoscut sincer, dar nu m-am atins de el.

S-a mai relaxat şi Ryan până în clipa în care ochii i-au căzut din nou pe petele de sânge de pe podea. Era o privelişte macabră.

— Ai avut timp să te uiţi prin jur. Spune-mi ce crezi că s-a întâmplat?

Când i-a răspuns lui Cole, i-a dispărut veselia din privire.

— Am să-ţi spun ce ştiu că nu s-a întâmplat Niciunul dintre ei nu s-a opus. Nu există nici cel mai mic semn de luptă. La dracu', au fost laşi ca nişte oi. Există pistoale în toate cele trei sertare cu bani. Sunt încărcate, dar nu au fost atinse. Ia să-mi spui tu mie acum ceva, Ryan. De ce ai venit după mine? Există oameni mai buni decât mine, care să poarte insigna asta.

— Eu pe tine te-am vrut.

— De ce?

— Este complicat.

— Asta-i o scuză, nu un răspuns.

Ryan s-a ridicat, a împins scaunul în spate şi s-a sprijinit de birou. Niciunul nu a luat în seamă zgomotul făcut când scaunul s-a izbit de perete; aveau privirile aţintite unul asupra celuilalt. S-a scurs un minut lung de tăcere înainte ca Ryan să se hotărască.

— Ei bine, am să-ţi spun de ce te-am ales pentru slujba asta. Cu mult timp în urmă, am început să fiu curios în ceea ce te priveşte când am auzit de problema pe care ai avut-o în Abilene şi de felul în care ai rezolvat lucrurile.

— Sunt sigur că povestea a fost exagerată.

— Nu, nu a fost. Am verificat. Ştiai ce voiau să-i facă femeii aceleia, iar tu…

— Aşa cum am spus, l-a întrerupt Cole, povestea a fost exagerată.

— Ai tras prin ea ca să-l loveşti pe el.

— Am tras prin braţul ei, asta-i tot. Glonţul nu i-a atins osul. N-a avut decât o zgârietură.

— Dar acelaşi glonţ l-a ucis pe bandit.

— Trebuia să moară.

— Pot să-ţi mai dau cel puţin alte 20 de exemple.

— Mânuiesc bine pistolul. Ei şi?

— Vrei să-ţi spun cel mai bun motiv care m-a determinat să fac asta?

— Da.

— Gândeşti la fel ca ei.

— Ca…?

— Ca ticăloşii care au intrat aici şi i-au ucis pe toţi oamenii ăştia.

— Nemernicul! a răcnit Cole. Crezi că aş putea să fac aşa ceva?

— Nu, nu cred că ai putea să faci un asemenea lucru. Am spus că gândeşti ca ei. Poţi să pătrunzi în minţile lor, Cole. Am încercat şi eu, dar nu pot s-o fac.

— Eşti nebun, Ryan!

— Poate, dar am nevoie de un om care să nu ezite şi căruia să nu-i pese dacă încalcă legea în anumite situaţii. De asemenea, trebuie să am încredere în el, iar în tine am încredere.

— De unde ştii că poţi avea încredere în mine?

— Din toate istoriile de care spui că nu s-au întâmplat. Am mers cu mama ta în tren la Salt Lake şi mi-a spus despre tine tot felul de lucrul minunate pe care numai o mamă le poate crede. Ea ştie cât de nemilos poţi să fii?

Cole a refuzat să răspundă la întrebare. Ryan a continuat.

— Crede că te îndrepţi într-o direcţie greşită. De aceea ţi-a dat busola.

— Pe care ai ţinut-o mai mult de un an!

Ryan a ridicat din umeri.

— Mi-a mai spus că busola are menirea să-ţi amintească să urmezi calea dreaptă. Părerea mea este că te ajut tocmai asta să faci.

— Nu sunt nemilos.

— Când situaţia o impune, ştii. Am auzit şi despre Springfield.

— Oh, la toţi dracii!

— Ai de gând să mă ajuţi sau nu?

Cole hotărâse deja. Imaginea trupurilor din holul băncii îi va rămâne pentru multă, multă vreme în minte şi ştia că n-ar mai putea dormi noaptea dacă nu ajută la prinderea celui care a comis această atrocitate. Pur şi simplu nu putea să dea înapoi.

— Vreau să-i prindem pe toţi, a şoptit el. Am să păstrez insigna, dar de îndată ce totul se va schimba, am să o dau înapoi.

— Poate te vei hotărî să continui.

— Poate. Există ceva reguli speciale pentru şerifii federali? Niciodată nu mi-au plăcut regulile, l-a avertizat el.

— Şerifii federali sunt desemnaţi în teritorii, dar noi doi facem o excepţie pentru că avem o însărcinare specială. În ce priveşte regulile, nu trebuie să-ţi faci probleme. Nu sunt, oricum, decât chestii de bun-simţ. Şerifii federali nu pot fi judecaţi pentru crimă, să ştii. Ryan i-a spus minciuna cu o faţă serioasă.

— Regula asta îmi convine, a râs Cole.

Ryan s-a ridicat şi a început să-şi mişte umerii ca să şi-i mai dezmorţească.

— Ce-ar fi să te uiţi pe hârtiile din cutia asta, în timp ce eu am să merg în spate să mai arunc o privire prin sertare.

Ryan pornise deja spre biroul preşedintelui când Cole a strigat după el:

— Ce să caut?

— Numele celor care au făcut operaţiuni bancare ieri. Sloan mi-a spus că preşedintele insista ca toţi casierii să ţină înregistrări foarte exacte. Aveau dispoziţie să înregistreze numele fiecărui client căruia i-au făcut un serviciu cât de mic.

— După ce facem o listă cu numele, ce urmează?

— O să stăm de vorbă cu toţi pentru că s-ar putea ca cineva să fi remarcat ceva neobişnuit

— S-a mai întâmplat aşa ceva înainte?

— Nu, dar tot o vom face. Ticăloşii ăia or să facă ei o greşeală într-una din zile. Poate că vreunul dintre ei a intrat în bancă mai devreme, în recunoaştere.

— Asta înseamnă luarea dorinţelor drept realitate, Ryan.

— Da, ştiu, dar tot trebuie să parcurgem întreaga rutină. Trebuie să avem în vedere toate posibilităţile. După vraful ăla de documente, au fost destui clienţi ieri. O să ne ia tot restul zilei ca să le cercetăm.

Au împărţit teancul de hârtii între ei. Ryan s-a dus în biroul preşedintelui ca să lucreze acolo. Cole a rămas în hol.

A deschis sertarul de sus al biroului cu pete de cerneală, ca să caute hârtie şi un creion să scrie lista. A găsit ce avea nevoie, le-a scos şi le-a pus pe birou.

A pornit să recupereze scaunul pe care-l împinsese Ryan în perete când atenţia i-a fost reţinută de ceva albastru sub birou, în spaţiul destinat genunchilor.

— Va trebui să trecem peste tot ce se află aici cel puţin de trei ori, a avertizat Ryan. Doar pentru cazul în care ne scapă ceva din prima şi a doua oară.

— O să stăm aici o săptămână, i-a răspuns Cole aplecându-se într-un genunchi şi vârându-se sub birou. A ridicat de jos o poşetă de culoare albastru-deschis, cu o baretă din şaten albastru şi alb. A deschis-o şi s-a uitat înăuntru. Nu era nimic, decât căptuşeala albastră. A rămas

cu privirea pironită câteva secunde pe poşeta pe care o ţinea în mână, după care a strigat:

— Hei Ryan, ştii cine lucrează la biroul ăsta?

— Da, i-a răspuns răcnind Ryan. Şedea la biroul preşedintelui băncii verificând metodic conţinutul sertarului de sus. Numele este scris în notiţele mele.

— Îţi aminteşti dacă este vorba de un bărbat sau de o femeie?

Ceva din vocea lui Cole i-a reţinut atenţia. Ryan a ridicat privirea, l-a văzut stând într-un genunchi şi a strigat:

— Un bărbat stă la biroul ăla.

— Unul dintre cei ucişi?

— Nu, ieri era acasă, bolnav. Ai găsit ceva?

— Poate. Dar poate că nu. S-a ridicat şi s-a întors spre Ryan. Ştii, din întâmplare, cât de des se face curăţenie aici?

— A fost prima întrebare pe care i-am pus-o lui Sloan, pentru că trebuia să ne uităm şi prin gunoi. După spusele lui, MacCorkle era obsedat de curăţenie. Punea să se facă curat în fiecare seară şi dimineaţa inspecta fiecare locşor. Tot gunoiul din coşuri este de ieri.

— Eşti sigur că s-a făcut curăţenie marţi seara?

Ryan s-a oprit din ceea ce făcea şi a pornit înapoi spre hol. A văzut poşeta de şaten albastru în mâna lui Cole.

— Da, sunt sigur. De ce? Ai găsit ceva?

— O posibilitate.

— Ce fel de posibilitate?

— Posibilitatea să existe un martor, i-a răspuns zâmbind Cole.

Capitolul 7

Trei femei au fost în bancă între orele unu şi trei în după-amiaza zilei în care a avut loc jaful. Cole şi Ryan ştiau

că era o certitudine şi nu o speculaţie, din cauza ordinelor severe ale lui Sherman MacCorkle.

Aşa cum i-a spus şeriful lui Ryan, preşedintele băncii a impus ca fiecare tranzacţie – până şi schimbarea unei bancnote de un dolar – să fie înregistrată cu numele persoanei respective pe o bucată de hârtie şi pusă în sertarul casierului.

Dacă cifrele de pe hârtii nu se echilibrează cu banii din sertar, casierul trebuia să pună diferenţa.

MacCorkle insista, de asemenea, ca aceste chitanţe să fie separate – cele din cursul dimineţii într-o parte şi cele de după-amiază în alta.

Chitanţele pentru tranzacţiile de miercuri dimineaţă se aflau încă stivuite pe biroul lui MacCorkle.

În spatele biroului era un fişet deschis cu documente, cereri de împrumuturi, ipoteci clar datate.

Slavă Domnului că MacCorkle a fost un tip care ţinea atât de mult la cel mai mic detaliu. Cu toate întreruperile, i-a apucat seara sortând numele persoanelor care au fost în bancă.

În total, în ziua aceea în bancă au fost 29 de bărbaţi şi femei. 18 – în cursul dimineţii, dar printre aceştia nu era nicio femeie.

Banca a fost închisă pentru prânz, de la 12 la 13, iar în după-amiaza respectivă au intrat în bancă 11 persoane, dintre care trei femei. Una dintre ele şi-a lăsat în urmă poşeta.

Ryan şi Cole au manifestat reţinere în ce priveşte descoperirea şi, în şoaptă, cu voci prudente, au hotărât ca, pentru moment, să păstreze această posibilitate pentru ei.

— S-ar putea să ne cam pripim în privinţa asta, a avertizat Cole. De fapt, chiar cred că ne pripim.

— Da, dar am sentimentul că…

— Şi eu, a spus în şoaptă Cole. Dar… s-ar putea să fi fost sub birou de săptămâni întregi!

— Trebuie să vorbim imediat cu cei care fac curăţenie aici. Am numele şi adresa lor pe undeva, printre însemnările mele, a spus Ryan căutând cu febrilitate în blocnotes. Uite aici. Mildred şi Edward Stewart. Locuiesc pe str. Currant. Hai să mergem să vorbim cu ei acum. Vreau să ies câteva minute şi să respir puţin aer proaspăt.

— Este trecut de nouă, i-a spus Cole. S-ar putea să se fi culcat. Dar se îndrepta deja spre uşă. După ce au ieşit, au încuiat şi au pornit spre casa familiei Stewart, la marginea oraşului. Le-a deschis fiica celor doi, care le-a explicat că părinţii ei lucrează. În fiecare seară fac curăţenie la bancă, la biserică şi la magazinul universal.

Şerifii federali au luat drumul înapoi. Au văzut lumină în magazinul universal. Jaluzelele erau lăsate, dar Edward Stewart a deschis uşa de îndată ce Ryan a bătut şi i-a spus cine este. Mildred era în genunchi, frecând podeaua.

Femeia solidă s-a ridicat în picioare şi şi-a şters mâinile de şorţ când au intrat cei doi şerifi.

Atât ea, cât şi soţul ei erau mai bătrâni – în jur de 50 de ani, a presupus Cole – şi, după cât erau de traşi la faţă, precum şi după umerii lor gheboşaţi, se vedea clar că au fost nevoiţi să muncească din greu toată viaţa.

Ryan a făcut prezentările, apoi a spus:

— Ştim că sunteţi ocupaţi, dar v-am rămâne îndatoraţi dacă ne-aţi răspunde la câteva întrebări.

— Am fi bucuroşi să vă fim de ajutor, a spus. Edward. Sunt nişte scaune în spatele tejghelei dacă vreţi să staţi. Cred că s-a uscat deja podeaua.

— Nu va dura mult, l-a asigurat Ryan. Tu şi Mildred aţi făcut curăţenie la bancă, marţi seara?

— Da, domnule, am făcut, a spus Edward dând din cap. Facem curăţenie la bancă în fiecare seară, în afară de duminică, iar MacCorkle ne plăteşte luni dimineaţă.

— Credeţi că noul director al băncii o să ne mai ţină? a întrebat Mildred. Facem treabă bună şi nu cerem mult.

Se vedea că era îngrijorată. Mototolea şorţul în mâini şi avea o expresie de preocupare.

— Sunt sigur că o să vă ţină, le-a spus Ryan, Când faceţi curăţenie la bancă, spălaţi podeaua sau o măturaţi?

— Şi una, şi alta, a răspuns Mildred. Întâi o mătur bine, apoi mă aşez în genunchi şi frec fiecare bucăţică de podea. Folosesc oţet şi apă, iar când termin, lemnul străluceşte, nu-i aşa, Edward?

— Da, aşa este, a fost de acord bărbatul.

— Nu mutaţi mobila, nu? a întrebat Cole.

— Nu mut mobile grele, dar mut scaunele şi coşurile de gunoi. Mă vâr sub ghişeele casierilor, pe sub birouri şi spăl în spatele fişetelor care nu sunt lipite de perete. Facem, sincer, o treabă ca lumea, a insistat ea.

— MacCorkle verifica întotdeauna treaba noastră. Uneori se lăsa în genunchi şi căuta prin colţuri doar ca să fie sigur că nu am lăsat praf sau pânze de păianjeni, iar dacă găsea ceva, ne tăia din salariu. Era într-adevăr foarte pretenţios când era vorba de bancă. A cumpărat mobilă veche, folosită, pentru hol şi pentru funcţionari, dar ne-a spus că dacă o să le frecăm ca lumea putem face lemnul să strălucească din nou. Unele dintre birouri ar fi trebuit aruncate demult, dar MacCorkle nu era omul care să arunce ceva, a spus Edward.

— În biroul lui a adus mobilă nouă şi modernă, a intervenit Mildred.

Cole a zărit pe tejghea un coş cu mere verzi. A scos o monedă din buzunar, a pus-o pe tejghea, apoi a ales două mere. I-a aruncat unul lui Ryan şi a muşcat din al doilea.

— Doamnă, oamenii care vin la bancă lasă adesea ceva în urma lor?

— Sigur că da, a răspuns Mildred. Odată am găsit o broşă frumoasă, iar Edward un portmoneu cu şase dolari în el! Tot ce se găseşte se pune într-o cutie de obiecte pierdute şi găsite, în biroul lui MacCorkle. Este în colţul de

lângă seif.

— Din întâmplare, marţi seara aţi găsit ceva?

Atât Edward, cât şi Mildred au clătinat din cap.

— Vă amintiţi dacă aţi făcut curăţenie sub birouri marţi seara? a întrebat Cole.

— Sigur că-mi amintesc, a răspuns Mildred. Curăţ pe sub birouri în fiecare seară, în afară de duminică. De ce întrebaţi?

— Pur şi simplu sunt curios, a minţit Cole.

— Chiar şi când eram obosiţi, curăţăm fiecare locşor din bancă pentru că dacă n-o făceam, MacCorkle nu ne plătea salariul întreg.

— Era un om foarte dificil, cu care se lucra greu, a şoptit Mildred.

— N-ar trebui să-i vorbeşti de rău pe morţi, i-a spus Edward soţiei lui.

— Spun adevărul, l-a contrazis ea.

— Acum vă puteţi întoarce la treaba voastră le-a spus Ryan. Vă mulţumim pentru ajutor.

Edward a pornit să le deschidă uşa.

— Credeţi că am putea-o determina pe soţia lui MacCorkle să ne plătească pentru cele două seri în care am făcut curăţenie?

— Am să vorbesc bucuros cu ea, dar dacă nu vă plăteşte, am să mă asigur că vă va plăti noul director.

— Dacă vă putem fi de vreun folos în prinderea celor care i-au omorât pe prietenii noştri, spuneţi-ne, a vorbit Edward clătinând din cap.

— Cu siguranţă, i-a promis Ryan.

— Acum ce facem? a întrebat Cole după ce s-au depărtat puţin.

— Ne întoarcem la bancă şi cercetăm toate hârtiile operaţiunilor de ieri. N-o să dureze mult.

— Crezi că restaurantul mai este deschis?

— Nu, este prea târziu. Pentru moment trebuie să ne

mulţumim cu merele pe care le-ai luat tu. Aş fi vrut să fi putut sta de vorbă cu cele trei femei acum, dar nu ştiu unde locuiesc.

— Putem să facem rost de adrese de la şerif, de îndată ce se întoarce cu potera lui.

— Da, a fost de acord Ryan.

Au mers alături în tăcere câteva minute, apoi Cole a spus:

— Cel puţin ştim că poşeta a fost lăsată acolo în ziua în care a avut loc jaful. MacCorkle chiar era un scump, nu-i aşa?

— Te referi la faptul că le reţinea din salariu dacă nu făceau treaba ca lumea?

— Exact, a spus Cole. De ce crezi că o femeie şi-ar uita poşeta?

— Probabil că a fost cuprinsă de panică.

— Dacă s-a ascuns sub birou, în spaţiul destinat genunchilor, a văzut totul.

— Poate că a văzut totul, a spus Ryan. Ar trebui să vorbim cu omul care lucrează la biroul respectiv.

I-a dat lui Cole cheia de la uşa din faţă a băncii, în timp ce el a început să caute din nou în blocnotes. După ce Cole a intrat şi a aprins lampa, Ryan a găsit ce căuta.

— Îl cheamă Lemont Morganstaff. O să vorbim cu el dimineaţă. S-ar putea să ştie despre poşetă.

— Ce poate să ştie? a întrebat Cole.

— Probabil nimic, a ridicat din umeri Ryan dar oricum trebuie să-l întrebăm.

— Şi apoi?

— Chiar dacă nu ştie de unde vine poşeta asta, tot nu putem presupune că sub birou ascuns o femeie. Poşeta putea să ajungă acolo într-o sută de feluri diferite. Una dintre cele trei femei s-ar fi putut aşeza la birou ca să se uite prin hârtiile pe care le avea la ea. Ar fi putut să o scape când s-a ridicat. La dracu’, aş fi vrut să nu fie atât de târziu.

— Ai dreptate. Pot exista o sută de explica diferite. Putea foarte bine să o uite o femeie îl cursul dimineţii. Putea să intre în bancă cu un prieten şi să se aşeze la birou, în timp ce prietenul ei îşi rezolva problemele la ghişeu.

— De ce să umble o femeie cu o poşetă goală la ea?

— Eu nu ştiu de ce umblă în general cu poşetă. Buzunarele sunt mai eficiente.

— S-ar fi putut ca o femeie să fi scăpat poşeta pe jos şi să o împingă cu piciorul sub birou când s-a ridicat de pe scaun. Chestia asta are vreun sens pentru tine?

Cole a clătinat din cap.

— De data asta vom încerca să urmăm întocmai procedurile. Vreau să nu rămână nici măcar o singură piatră neîntoarsă.

— Sunt şerif federal numai de o zi, a spus Cole exasperat. Nu ştiu care sunt procedurile.

— Vorbim întâi cu cele trei femei, dar îi chestionăm în acelaşi timp pe toţi bărbaţii care au intrat ieri aici.

— Mi se pare o pierdere de vreme, a spus Cole.

— Asta-i procedura.

Cole s-a sprijinit de un birou şi a muşcat din nou din măr.

— Bine, facem cum zici tu. Au fost 29 de oameni în bancă. Tu stai de vorbă cu 15, iar eu cu ceilalţi 14.

— Nu, nu aşa. Îi chestionăm împreună, apoi comparăm însemnările. S-ar putea ca mie să-mi scape ceva ce tu să fi sesizat, i-a explicat el. O să vorbim mai întâi cu femeile, a repetat Ryan. Apoi cu bărbaţii. Şi ăsta nu este decât începutul. Va trebui să stăm de vorbă cu toţi cei care s-au aflat întâmplător pe stradă, lângă stradă sau într-una din clădirile din apropierea băncii. De asemenea…

— Cu alte cuvinte, trebuie să vorbim cu toată lumea, l-a întrerupt Cole.

— Aproape, a replicat Ryan. Oricât de mult îmi displace, va trebui să-l implicăm şi pe Sloan. Eu nu-i cunosc

pe oamenii ăştia. El îl cunoaşte, iar oamenii ar putea să-i spună lui lucruri pe care nu ni le-ar spune nouă. Am să-ţi dau lista cu nume de îndată ce se întoarce.

Ryan s-a oprit şi a aruncat o privire în jurul holului.

— Cred că am terminat aici. Am să pun documentele de ieri în seif pentru cazul în care unul din noi ar dori să mai treacă o dată peste ele. Contabilii de la banca din Gramby vor fi aici duminică pentru a examina registrele lui MacCorkle, iar când vor termina o să ştim exact ce sumă a fost furată. Să ne întâlnim aici mâine la şapte, iar Sloan să-i aducă pe cei cu care vrem să stăm de vorbă.

— Nu cred că este o idee bună să-i chestionăm aici. Ar trebui să folosim biroul de la închisoare.

— Închisorile îi fac pe oameni nervoşi, a spus Ryan clătinând din cap.

— Vederea petelor de sânge o să-i facă şi mai nervoşi.

— Da, ai dreptate. O să folosim închisoarea.

După ce au pus hârtiile în seif, au părăsit banca.

— Te-ai cazat deja la hotel? l-a întrebat Ryan.

— Nu, am venit direct la bancă. Dar tu?

— Nici eu n-am avut timp. Tot îţi mai este foame?

— Da, a răspuns Cole. Poate că cei de la hotel or să deschidă bucătăria pentru noi.

— Or s-o deschidă, l-a asigurat Ryan. Suntem şerifi federali. Îi facem noi să o deschidă.

— Ştiam eu că slujba asta trebuie să aibă şi ceva avantaje, a râs Cole.

Au continuat să meargă într-o tăcere prietenoasă pe mijlocul străzii, singura lumină fiind cea aruncată de razele unei luni pline.

— Cu câţi bani crezi că au plecat? a întrebat Cole.

— Aşa cum am spus mai devreme, n-o să ştim suma exactă până când nu vor fi examinate registrele. Ştiu dintr-o chitanţă găsită pe biroul lui MacCorkle că un casier al armatei a făcut un depozit în dimineaţa respectivă. A fost

vorba de şaptesprezece mii opt sute şi ceva.

— O grămadă de bani! Pun pariu că ticăloşii au ştiut înaintea lui MacCorkle că vin banii ăştia.

— Şi eu sunt sigur de asta. N-au avut de făcut altceva decât să-l urmărească.

— De ce se obosesc să jefuiască băncile? a întrebat Cole. De ce nu-l jefuiesc pe casier pe drum spre fort, când are banii gheaţă cu el?

— E prea periculos şi imprevizibil. Casierul nu umblă singur, iar cei din garda care-l însoţesc sunt cu toţii buni trăgători. Este mai uşor să jefuieşti o bancă dacă te pricepi la ceea ce faci, iar oamenii pe care-i căutăm noi, evident se pricep.

Discuţia s-a sfârşit când au ajuns la hotel. Singurele camere disponibile se aflau la mansardă şi aveau dimensiunea aproape a unei debarale. Camera lui Cole dădea spre balustradă. Cea a lui Ryan era exact vizavi. Toate paturile erau bune şi, cu puţină convingere, şeful de noapte a acceptat să le trimită cina sus, Nici Ryan, nici Cole n-au prea dormit în noaptea aceea. Cole nu-şi putea lua gândul de la scena sumbră care l-a întâmpinat când a intra în bancă, iar Ryan şi-a petrecut timpul gândindu-se la posibilul martor…

Capitolul 8

Dimineaţa a venit mult prea repede.

Aşa cum au convenit, şerifii s-au întâlnit la bancă, unde Sloan îi aştepta să raporteze că potera nu a avut norocul să găsească nicio urmă.

Ryan i-a dat lista cu oamenii pe care voia să-i aducă la închisoare pentru a-i chestiona. Primele erau numele celor trei femei.

Şeriful Sloan s-a uitat la nume şi a clătinat din cap.

— Unii dintre oamenii aceştia sunt foarte bolnavi de gripă. Loveşte iute şi zdravăn, a avertizat el. Iar alţii se pregătesc să părăsească oraşul. M-am întâlnit cu doctorul Lawrence la restaurant şi toată noaptea a îngrijit familia Walsh, iar pe listă este trecut John Walsh. Doctorul mi-a spus că Frederick O'Malley părăseşte oraşul cu căţel şi cu purcel de îndată ce se deschide magazinul universal ca să poată face rost de ceva provizii.

— Nimeni nu părăseşte Rockford Falls până când nu stă de vorbă cu mine şi cu şeriful Clayborne. Inclusiv Frederick O'Malley.

— Nu pot să-i determin să rămână.

— Eu pot, a replicat Ryan.

— Mi se pare pierdere de timp, l-a contrazis Sloan. Dacă cineva ar fi văzut ceva, ar fi vorbit până acum.

— Şeriful federal Ryan doreşte să respect procedura, i-a explicat Cole.

Sloan s-a holbat la poşeta albastră de birou.

— De unde-i asta?

— Era pe podea, sub birou, i-a răspuns Ryan.

— Crezi că a pierdut-o cineva?

— Asta-i clar, i-a spus Cole. Suntem curioşi să ştim cui îi aparţine. Ochii şerifului Sloan început să lucească.

— Trebuie să fi fost mutată aici în ziua-n care a avut loc jaful, pentru că cei doi Steward care fac curăţenie în bancă în fiecare bancă, ar fi găsit-o cu o zi înainte. Ar fi pus-o în cutia cu obiecte furate şi găsite. Sunt oameni cinstiţi. Doar nu credeţi că a uitat-o unul din hoţi, nu?

— Nu, nu credem asta, i-a răspuns Cole sec.

— Sub care birou a fost găsită?

— Sub cel al lui Lemont Morganstaff, i-a răspuns Ryan. O să vorbim cu el imediat. Ştii unde stă?

— Sigur că ştiu. Cunosc aproape pe toată lumea din oraş. Vă duc la Lemont când vreţi, aveţi de gând să-l

întrebaţi despre poşetă?

— Da, i-a răspuns Ryan.

În mintea lui Sloan era un adevărat vârtej de posibilităţi.

— Unde anume a fost găsită poşeta? Chiar sub scaun sau sub birou?

— Sub birou, în spaţiul unde ţii genunchii, în colţ, i-a răspuns Ryan. Sloan a făcut ochii mari.

— Doar nu credeţi cumva că cineva s-a ascuns sub birou, nu?

— Nu am tras încă nicio concluzie, i-a spus Cole.

— Dar este posibil, nu-i aşa?

— Da, a fost Ryan de acord cu el, este posibil. Problema poşetei este însă confidenţială, şerif Sloan. Vreau să nu vorbeşti cu nimeni despre ea.

Sloan a început să protesteze, dar Cole l-a întrerupt nerăbdător:

— Vreau să începem. Arată-ne unde stă Lemont, apoi du-te să-i strângi pe oamenii de pe listă. Vom folosi închisoarea ca să stăm de vorbă cu ei.

— Aştept afară, în faţa uşii, ca să vă duc la Lemont, le-a spus Sloan îndreptându-se spre uşă.

De cum a ieşit şeriful, Cole a izbucnit:

— N-a fost o idee bună să-i spunem unde a fost găsită poşeta.

— Este om al legii, a spus Ryan ridicând din umeri, şi n-o să scăpăm de el dacă nu-i dăm câte o mică informaţie din când în când. Ce rău poate să facă?

Capitolul 9

După cum s-a dovedit, Sloan putea face mult rău. Înainte ca ziua să se sfârşească, Ryan se gândea practic

dacă să-l închidă pe şerif în propria lui închisoare.

Din nefericire, legea interzice încarcerarea unui om numai pe motivul că este prost. Într-un oraş de dimensiunile lui Rockford Falls, fiecare cunoaşte treburile celuilalt, iar secrete cu grijă păstrate se află la fel de uşor cum curge apa prin sită.

Poşeta din pânză a fost arătată salariatului care lucra la biroul sub care a fost găsită, Lemont Morganstaff, un bărbat gen fată bătrână, care a fost chestionat. Interviul a avut loc în salonul claustrofobic al locuinţei lui Lemont. Îmbrăcat într-un halat de catifea de un verde strălucitor şi cu papuci asortaţi, Lemont semăna cu un papagal.

Stătea într-un fotoliu tapiţat cu pluş galben, cu mâinile sprijinite de braţele acoperite cu mileuri ale fotoliului şi a strâns gânditor buzele câteva minute bune înainte de a declara că poşeta nu poate să fi fost găsită sub biroul lui.

Şi-a făcut o regulă, a explicat el, din a nu permite nici unui client, bărbat sau femeie, să treacă de portiţă. Totuşi, întrucât el nu a fost la slujbă în ziua în care a avut loc jaful, nu putea să fie sigur că ceilalţi angajaţi i-au respecta regula.

Şeriful Sloan, care a insistat să participe la interviu, a lăsat să-i scape că poşeta a fost găsită în spaţiul pentru genunchi de sub biroul lui Lemont.

— Nu putea să fi fost împinsă cu picioarele pentru că biroul tău este cu faţa spre hol, iar panoul de lemn din faţă este până la podea, a argumentat Sloan. Cineva l-a ocolit şi a venit în spatele biroului. Am avut ceva timp şi m-am gândit bine şi cred că o femeie s-a ascuns acolo în timpul jafului. Sunt sigur că şerifii federal cred acelaşi lucru. În bancă au fost trei femei, numele lor sunt pe lista pe care mi-a dat-o şeriful federal Ryan – şi de îndată ce termin aici mă duc după ele. Sper că femeia care a văzut crimele este doar mult prea timidă de nu a spus ce a văzut, dar dacă a

ascuns în mod deliberat vreo informaţie pentru că-i este teamă, atunci am să o arestez.

Lemont şi-a acoperit gura cu batista de dantelă, părând îngrozit.

— Crezi că o femeie i-a văzut pe criminali? Oh, sărmana, a spus el în şoaptă.

Ryan a încercat imediat să repare răul făcut de Sloan, în timp ce Cole îl împingea pe şerif spre uşă.

— Nu credem nicidecum aşa ceva, a spus Ryan. Poşeta ar fi putut să ajungă sub birou într-o sută de feluri diferite. Se poate să fi intrat o mulţime de femei în bancă şi oricare dintre ele s-ar fi putut aşeza la biroul tău şi ar fi putut să o scape întâmplător.

Lemont nu a acordat prea multă atenţie explicaţiei pe care i-o dădea şeriful federal.

— Trebuie să fi fost pierdută în ziua în care a avut loc jaful, a spus el aprins. Familia Stewart face curăţenie în bancă în fiecare seară şi întotdeauna fac treaba cum se cuvine. Totuşi, aveţi dreptate. O femeie ar fi putut pierde poşeta cândva în cursul dimineţii. Dacă o să vă uitaţi în sertarele casierilor, veţi găsi înregistrat fiecare client care a făcut o cât de mică tranzacţie în ziua aceea.

În acea clipă Sloan s-a întors din nou spre Lemont.

— Am sentimentul că cele trei femei de pe lista mea au fost în bancă în cursul amiezii. Am numele lor, uite, aici. E vorba de Jessica Summers, Grace Winthrop şi Rebecca James. O cunoşti pe vreuna dintre ele, Lemont?

— Ca să fiu sincer, da. O cunosc pe Rebecca James. Am văzut-o chiar aseară, dar se simţea foarte rău şi mă tem că a făcut gripă. Am trimis-o acasă, fireşte. Am făcut cunoştinţă cu această minunată femeie săptămâna trecută, a continuat el. S-a oprit să-mi spună cât de superbă este grădina mea. Apreciază frumuseţea, a adăugat el admirativ. Pe celelalte două nu le cunosc, dar eu nu prea ies. Când ajung acasă de la bancă nu-mi rămân decât două

ore până se întunecă şi îmi petrec fiecare minut din răstimpul ăsta în grădină, ca să-mi îngrijesc florile.

— Niciuna dintre femeile de pe listă nu se află în Rockford Falls de multă vreme, a intervenit Sloan. Eşti sigur că nu le-ai întâlnit niciodată pe Jessica Summers sau pe Grace Winthrop?

— S-ar putea, dar dacă le-am întâlnit înseamnă că niciuna din ele nu m-a impresionat în mod deosebit.

Cole l-a înşfăcat pe Sloan de braţ şi l-a împins din nou spre uşă. Ryan continua să fie atent la Lemont, încercând apoi să repare răul făcut.

— Şeriful s-a pripit, a început el. Concluziile lui nu sunt bazate pe fapte.

— Poate că poşeta a fost uitată de o străină, a opinat Lemont. Anul acesta sunt mulţi străini în oraş. Au venit să vadă cascada şi calcă fără milă în picioare minunatele flori sălbatice care cresc pe dealurile de lângă oraş. Unii bărbaţi iau femei, sunt foarte îndrăzneţi, să ştiţi. Păi nu mai departe de acum două săptămâni unul dintre străinii ăştia mi-a vandalizat grădina şi mi-a rupt toate lalelele. I-am tot cerut şerifului Sloan să facă ceva în legătură cu asta, dar acum, că sunteţi dumneavoastră aici, poate că-l veţi prinde pe vinovat. Am să vă prezint acuzaţiile, a adăugat. Nu-mi pasă dacă cel care a făcut asta a fost chiar şi un copil. Locul huliganilor este în închisoare.

Cole s-a întors în salon la timp ca să audă remarcile lui Lemont.

— Se pare că sunteţi mai interesat de grădina dumneavoastră decât…

— Decât oamenii care au murit în bancă? l-a întrerupt Lemont. Aveţi dreptate, aşa este. Vedeţi, pentru mine florile sunt mai preţioase. Ele servesc unui singur scop – să fie frumoase. Şi mie îmi plac lucrurile frumoase.

— Să mergem, i-a spus Cole lui Ryan. Am abuzat destul de timpul lui Lemont.

Cei doi s-au îndreptat spre uşă.

— Nu vreau să aud că ai spus cuiva despre convorbirea noastră, s-a întors şi i-a ordonat Ryan. În caz contrar ai să ajungi în închisoare.

Lemont şi-a dat imediat cuvântul că va păstra tăcerea. Dar i-a fost imposibil să-şi respecte promisiunea. O oră mai târziu a primit un vizitator şi s-a simţit pur şi simplu obligat să relateze fiecare cuvânt al convorbirii pe care a avut-o cu cei doi şerifi federali. I-a spus, de asemenea, şi menajerei sale, Ernestine Hopper, care, întâmplător avea o gură foarte slobodă.

O femeie cam greoaie de cap, care ducea o viaţă anostă, iar asemenea veşti nu puteau fi ţinute numai pentru ea. A spus tuturor celor pe care-i cunoştea că există posibilitatea să fi fost un martor la crime, iar după ce a relatat povestea de vreo patru sau cinci ori, a încetat să mai folosească cuvântul „posibilitate” şi a prezentat totul ca sigur.

Povestea a apărut şi pe pagina întâi a ziarul lui local – „Rockford Falls Gazette”.

Convins că este vorba de cea mai fierbinte ştire din oraş, reporterul l-a determinat pe proprietar să scoată o ediţie de seară.

Era pentru prima dată în istoria orăşelul Rockford Falls când oamenilor li se ofereau două ziare într-o singură zi şi nu mai este nevoie să spunem că ediţia de seară a provocat o adevărată agitaţie.

Capitolul 10

Ryan simţea dorinţa de a ucide pe cineva. Cole i-a sugerat să înceapă cu şeriful Sloan, după care să se năpustească acasă la Morganstaff şi să-l împuşte pe el,

precum şi pe afurisitele lui de flori.

Cei doi bărbaţi furioşi şi frustraţi discutau problema lui Sloan pe drum spre restaurantul Melton. Era seară. Încă nu vorbiseră cu cele trei femei. Jessica Summers şi Grace Winthrop erau plecate la plimbare şi nu erau aşteptate să se întoarcă la pensiunea unde locuiau până la ora cinci.

Rebecca James locuia la hotel, dar era prea bolnavă ca să primească vizitatori. Spera să se simtă destul de bine ca să vorbească cu şerifii a doua zi dimineaţa. Ryan şi Cole au stat deja de vorbă cu 18 dintre cei care au fost în bancă şi până acum ancheta s-a dovedit a fi o pierdere de vreme pentru că n-au aflat nimic de la nici unu dintre ei. Nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic neobişnuit.

Deşi întunericul se lăsa repede, ziua lor nu se sfârşise încă. După cină, cei doi urmau să se întoarcă la pensiune ca să vorbească cu Jessica şi Grace.

Cei câţiva bărbaţi şi femei care se plimbau pe stradă se fereau din calea celor doi şerifi federali şi, imediat ce s-au aşezat la masă, în restaurant, majoritatea celor care luau cina s-a ridicat şi a plecat.

— Te deranjează lucrul ăsta? l-a întrebat Ryan pe Cole făcând un gest cu capul spre uşă, unde trei bărbaţi se înghesuiau să iasă mai repede.

— Nu, i-a răspuns Cole. Sunt obişnuit cu asta. De fiecare dată când ajung într-un oraş nou, nu ştiu din ce motive oamenii trag automat concluzia că sunt pistolar.

— Erai pistolar, i-a amintit Ryan.

Cole nu avea chef să se certe cu el. S-a retras puţin, ca proprietara să poată pune pe masă bolurile cu tocană de iepure şi coşul cu pâine fierbinte.

— Dacă nu vă deranjează să vă grăbiţi, aş vrea să plecaţi cât mai repede ca să-mi meargă şi mie treburile.

Cole a încercat să fie răbdător. Femeia era bătrână, arăta obosită şi era slabă ca un fir de pai.

I-a cerut politicos cafea.

Ea l-a întrebat nepoliticos dacă are de gând să zăbovească mult cu băutul cafelei.

— Doamnă, nici eu, nici şeriful federal Ryan nu i-am omorât pe cei şapte oameni care tocmai au fost îngropaţi şi v-am fi recunoscători dacă aţi înceta să ne mai trataţi de parcă noi am fi făcut-o.

— De ce nu l-aţi prins pe niciunul dintre cei care i-au omorât? Asta se întreabă oamenii.

— Încercăm, i-a spus Ryan cu voce obosită.

— Ştiu că aţi stat de vorbă cu cei care au fost în bancă în ziua în care s-au petrecut crimele.

— Cuvintele umblă repede pe aici, nu? a remarcat el spre Ryan, după care s-a întors spre femeie. Niciunul dintre prietenii şi vecinii dumneavoastră n-au văzut nimic. Nu i-au văzut când au intrat sau când au ieşit călare din oraş. N-au auzit nici măcar o împuşcătură, a adăugat el.

Femeia a aruncat o privire plină de înţelegere celor doi şerifi federali.

— Unii au auzit împuşcăturile. Au fost probabil prea speriaţi ca să facă ceva. După cât văd eu, voi, băieţi, sunteţi obosiţi, nu-i aşa? Mă cheamă Loreen. Şi acum vă aduc cafeaua.

S-a întors un minut mai târziu, le-a turnat două ceşti şi a pus cana cu cafea în mijlocul mesei.

— După părerea mea, unii ar putea să spună dacă au văzut sau au auzit ceva, dar cel mai probabil n-o vor face. Ştim cu toţii ce li se întâmplă celor care vorbesc. Banda Blackwater se întoarce după ei. Toată lumea ştie ce fac. De când sunt n-am mai auzit de oameni atât de răi. Am citit cu ceva vreme în urmă că au jefuit o bancă în Texas şi au omorât o femeie şi pe fetiţa ei. Copilul nu avea mai mult de trei anişori.

— Avea patru, a spus Ryan.

— Atunci este adevărat! a exclamat Loreen.

— Da, este adevărat. Vocea lui era slabă,

tremurătoare.

— Dumnezeule mare, de ce să-i facă rău unui mieluşel nevinovat? Ea n-ar fi putut să spună nimic. Era prea mică.

Lui Cole i-a dispărut pofta de mâncare. Aveau de-a face cu nişte monştri şi nu se gândea decât cum să-i prindă. Loreen şi-a pus mâna osoasă în şold şi a clătinat din cap.

— Ştiu că încercaţi să faceţi tot ce puteţi. Staţi liniştiţi cât vreţi. Treaba aici are de suferit oricum din cauza gripei care a cuprins oraşul. Până şi străinii care vin să vadă cascada se îmbolnăvesc – oricum, cei mai mulţi dintre ei, potrivit doctorului. Spune că boala nu este contagioasă, dar eu zic că este. Aţi vorbit cu biata femeie care i-a văzut pe criminali?

Pierduţi în gândurile lor, şerifii au fost luaţi prin surprindere de întrebare, iar Cole i-a cerut să o repete.

— V-am întrebat dacă aţi stat de vorbă cu sărmana femeie care i-a văzut pe criminali. Am auzit că bănuiţi că una dintre cele trei femei care au fost în bancă în după-amiaza aceea a văzut tot ce s-a întâmplat. Dacă nu este prea speriată ar putea să vă spună ce a văzut, iar dacă este speriată, ei bine, atunci aţi putea-o convinge să vorbească. N-o să vă spun eu cum să vă conduceţi investigaţia, a adăugat ea în pripă. Dar întrucât bănuiţi…

— Nu bănuim nimic, a replicat Cole.

Loreen n-a luat în seamă spusele lui.

— Trebuie să fie adevărat fiindcă am citit despre asta în ziar. Am avut o ediţie specială în după-amiaza asta. Şeriful Sloan a fost intervievat de reporter şi i-a spus că s-a vârât chiar el sub birou ca să se uite prin crăpătură şi a putut să vadă întreg holul băncii. A spus că este adevărat că acolo s-a ascuns o femeie.

— Doamnă, şeriful nu s-a băgat sub birou, a contrazis-o Cole.

— În ziar scrie că s-a băgat, nu s-a lăsat femeia. Ştii, s-ar fi putut să fiu şi eu în bancă în timpul în care a avut loc jaful. Cam pe la vremea aia a zilei îmi fac de obicei depozitele, dar în ultimul timp n-am mai încasat bani suficienţi ca să merg în fiecare zi la bancă. Nimeni nu are chef să mănânce când este bolnav, le-a explicat ea. Totuşi, nu înţeleg de ce le-aţi băgat pe toate cele trei sărmane femei în închisoare. Am auzit că şeriful a târât-o pe una din pat, unde zăcea bolnavă, iar pe celelalte două le-a ridica exact când se aşezaseră la cină. Cred că ar fi trebuit să le interogaţi la pensiune. Aşa cred eu. Închisoarea nu este un loc potrivit pentru doamne. Nu domnilor, nu mi se pare corect felul în care le trataţi, de parcă ar fi nişte criminale ordinare. Nu staţi să mâncaţi, băieţi? Unde plecaţi?

În clipa în care femeia a rostit cuvântul „închisoare” Cole şi Ryan au tras aceeaşi concluzie. Sloan era răspunzător pentru un nou fiasco.

Capitolul 11

Presupunerea lor s-a dovedit corectă.

Au luat-o la goană spre închisoare, înjurând tot drumul, şi când au ajuns au constatat că într-adevăr şeriful le închisese pe cele trei femei într-una din celulele lui. Şi idiotul se mai şi mândrea cu ce făcuse! S-a umflat în pene ca un păun şi umbla cu paşi mari de colo-colo prin birou, prezentându-le raţionamentul lui.

— A trebuit s-o fac, a început Sloan. Le-am întrebat pe toate care dintre ele a fost în bancă în timpul jafului şi niciuna nu a vrut să recunoască, aşa că le-am vârât în celulă ca să se gândească mai bine. Mă aştept ca din clipă în clipă în faţa închisorii să se strângă lume pentru că oamenii au auzit deja că avem un martor care nu vrea să

spună nimic şi m-au văzut aducându-le aici.

Ryan era atât de furios pe şerif, încât instinctiv a dus mâna la pistol. Şi-a impus să se oprească înainte să facă ceva pe care să-l regrete apoi. Mâinile lui Cole s-au repezit însă la gâtul lui Sloan şi el nu s-a oprit. Încerca să-i bage oarece minţi în cap omului legii, când a auzit un sunet ce părea să fie râsul unui copil. Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, a răcnit:

— Ţi-ai pierdut minţile? Ai încuiat un copil în închisoare?

Ryan a înţepenit de furie, rămânând în spatele biroului cu ochii holbaţi la şerif.

— Cole, dă-i drumul ca să ne poată explica. Vreau să aud ce are de spus în apărarea lui. Să-mi spună ce l-a făcut să bage în închisoare trei femei şi un prunc.

În clipa în care Cole i-a dat drumul, şeriful început să se bâlbâie.

— N-am ştiut ce să fac cu băieţelul! Voia să rămână cu mama lui şi n-a vrut să asculte de vorbă bună. S-a aruncat pe podea şi a făcut un întreg tărăboi. Nu este deloc prunc, să ştii. Trebuie să aibă cam un an şi jumătate, poate chiar doi. Poartă încă scutece, dar vorbeşte, aşa că nu poate să fie prunc. Pruncii nu vorbesc, a adăugat el autoritar.

Ryan strângea atât de tare din dinţi, încât muşchii maxilarului au început să i se zbată.

— Unde sunt cheile celulei? l-a întrebat pe Sloan.

— Doar n-ai să le dai drumul, nu?

— Ba pe toţi dracii că aşa am să fac, a izbucnit Ryan. Spune-mi unde sunt cheile!

— Pe rastel, în spatele tău, i-a răspuns Sloan cu o atitudine insolentă. Nu am făcut decât ceea ce trebuia să fac, să ştiţi!

Ryan nu i-a luat în seamă cuvintele.

— Este vreo uşă în spate? l-a întrebat ei.

— Da, la capătul coridorului. De ce?

Ryan. I-a aruncat inelul de chei lui Cole.

— Uite ce ai să faci, i s-a adresat el lui Sloan. Şeriful federal Clayborne le va scoate pe doamne din celulă. Să le aştepţi afară, la uşa din spate, iar când ies le vei conduce acasă.

— Şi ai să le ceri şi scuze, a intervenit Cule.

— Şi ar fi al naibii de bine să o faci cu convingere

Sloan s-a îndepărtat cu un pas de Cole.

— Dar eu le-am închis, a protestat el. Dacă o să le cer scuze or să creadă că nu ştiu ce fac.

— Nu, or să creadă că eşti pur şi simplu prost, a spus Cole oftând obosit. Acum ia-o din loc.

Tăcut şi roşu la faţă, şeriful s-a strecurat spre ieşirea din spate. Cole a deschis uşa care lega celulele din biroul principal şi a pornit pe coridorul lung şi îngust.

Pereţii erau umezi din cauza ploii care pătrundea prin acoperiş, iar aerul avea miros de frunze veştede.

Brusc, a înţepenit.

Timp de o secundă, a avut impresia că are în faţa ochilor un tablou nepreţuit înrămat între ziduri de piatră cenuşie în interiorul unui muzei vechi.

Pe patul îngust, una lângă alta, se aflau trei dintre cele mai frumoase femei pe care le-a văzut vreodată în faţa lui. Cu umerii drepţi, cu capetele sus, stăteau perfect nemişcate, ca şi cum un artist le-a cerut să pozeze aşa pentru a le face portretul.

Cole era complet nepregătit pentru un asemenea tablou. Erau tinere… incredibil de frumoase… şi clocoteau de mânie.

Femeia care stătea cel mai aproape de el avea un aer grav, stând cu mâinile împreunau în poală. Părul negru, lung, îi cădea în bucle mari pe umeri, încadrând un ten de porţelan şi nişte ochi de un verde limpede care-l ţintuia printre gene negre şi dese.

Femeia avea o ţinută cu adevărat regală, un rafinament aristocratic, care sugera o creştere aleasă. Era îmbrăcată într-o rochie de stradă roz cu nasturi de perle, dar gulerul de dantelă care-i îmbrobodea gâtul delicat era uşor uzat la margini.

Lângă ea pe pat se afla o pălărie de pai cu boruri mari şi cu funde roz, iar pe borul pălăriei se odihnea o pereche de mănuşi de un alb strălucitor.

Şi-a pus pălăria ca să vină la închisoare, şi-a zis Cole zâmbind în sinea lui. Numai o femeie cu creştere aleasă ar face aşa ceva. Avea privirea directă, curioasă, deloc arogantă, şi a simţit în ea o blândeţe care putea face faţă oricărei situaţii.

Lângă ea se afla cea mai încântătoare frumuseţe văzută vreodată de Cole. Făcea un contrast îndrăzneţ cu rochia ei bogată, de un albastru de safir.

Trăsăturile îi erau fără de cusur – piele de alabastru, buze roşii, pline, nas patrician şi ochi albaştri. Îşi ţinea bărbia uşor ridicată, într-un gest trufaş de dispreţ.

Părul ei auriu era prins la spate într-un nod sever care ar fi redus mult frumuseţea oricărei femei, dar care pe a ei o accentua.

O asemenea perfecţiune ar tăia răsuflarea majorităţii bărbaţilor.

Ea ştia perfect ce efect are asupra lui. l-a aruncat o privire nerăbdătoare, sugerându-i să înceteze să se mai holbeze la ea şi să termine odată cu toată treaba asta. Obişnuită, evident, să întoarcă lumea capul după ea, adoptase o atitudine de plictiseală şi respingere. Ultima dintre cele trei femei era seducătoare. Şi ea avea părul de culoarea scorţişoarei, prins la spate, dar câteva şuviţe rebele îi cădeau delicat de ambele părţi ale feţei ovale.

Încruntătura îi estompa cei câţiva pistrui de pe nas, iar ochii pătrunzători, migdalaţi, îl străpungeau cu privirea.

Era îmbrăcată într-o rochie de culoarea levănţică, cu

mânecile suflecate până la cot, semn clar că fusese întreruptă de la o treabă ca să fie adusă la închisoare.

Privirea îi era tulburătoare şi, dincolo de focul mocnit din ea, Cole a sesizat o pasiune ca nu putea fi înăbuşită… ceea ce era şi mai pasionant.

Pe genunchii ei stătea un îngeraş cu părul numai bucle, curios, dar fără să fie afectat de neaşteptatul eveniment din viaţa lui. Părea mulţumit că stă în braţele mamei sale şi era indiferent la ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Femeile parcă se aşteptau să fie legată Ostilitatea pe care o degajau toate trei ar fi doborât din picioare un bărbat ceva mai slab.

Dacă privirile ar fi putut ucide, cele trei femei frumoase ar fi aruncat acum pământ pesta mormântul lui, şi-a zis Cole.

După feţele lor palide se vedea că nu se simt bine, iar şeriful federal era sigur că sunt şi speriate, ceea ce făcea să aibă remuşcări.

A revenit la realitate şi a înaintat să descuie uşa. În clipa când a făcut primul pas, băieţelul s-a întors şi şi-a ascuns căpşorul la sânul mamei.

— Îmi pare sincer rău pentru acest inconvenient, doamnelor, a spus deschizând uşa. Ştiu că aţi prefera să fiţi acasă.

Prima s-a ridicat femeia cu părul auriu, urmată imediat de celelalte două.

— Cine eşti? a întrebat ea.

— Cole Clayborne. Şerif federal Cole Clayborne.

— Eşti cel care conduce toată treaba asta?

— Nu, doamnă, şeriful federal Ryan este şeful.

— El ştie că şeriful din acest oraş este complet imbecil?

Întrebarea l-a făcut pe Cole să zâmbească.

— A început să-şi dea seama de lucrul ăsta, doamnă.

Onestitatea lui le-a mai atenuat ceva din ostilitatea acumulată.

— Atunci nici dumneata şi nici şeriful federal Ryan nu aţi dat ordin să fim închise ca nişte criminali ordinari?

— Şeriful Sloan este un avid de putere şi un ignorant. Ceea ce constituie o combinaţie periculoasă. S-a uitat la celelalte două femei, apoi a dat din cap. Bine atunci, ne vom păstra mânia pentru şeriful oraşului. Permite-mi să mă prezint, şerif federal Clayborne. Numele meu este Rebecca James şi, în mod grosolan, şeriful mi-a ordonat să cobor din pat unde zăceam bolnavă. A făcut o adevărată scenă în hol şi am fost teribil de stânjenită, simţindu-mă foarte prost în momentul acela. Scumpa doamnă din stânga mea este Grace Winthrop. A venit aici, bătând atâta drum tocmai din Anglia, pentru că a auzit multe lucruri minunate despre minunata noastră ţară. Şi care este ospitalitatea pe care i-o arată acest oraş? Ei bine, o bagă în închisoare!

— Domnişoară James, dacă v-aţi calma…

L-a întrerupt cu o mişcare a mâinii.

— Şi în ultimul rând, dar nu cel mai puţin important, aş vrea să ţi-o prezint pe Jessica Summers şi pe fiul ei, Caleb. Era tocmai pe punctul de a-şi hrăni pruncul, când a fost smulsă din căminul ei şi târâtă aici.

— Sunt sigur că nu a fost nici smulsă, nici târâtă, a contrazis-o el, deşi nu s-ar fi mirat dacă Sloan ar fi făcut aşa ceva. După cum am spus mai devreme, îmi pare sincer rău pentru neplăcerea suferită.

— Neplăcere? Este o atrocitate! i-a aruncat răcnind Rebecca.

Grace Winthrop şi Jessica Summers au aprobat-o dând din cap.

Pentru Cole era evident că în timpul cât au stat acolo, închise împreună, Rebecca şi-a asumat rolul de purtător de cuvânt pentru toate.

Grace şi Jessica păreau mulţumite să o lase să

vorbească în numele lor. Era, de asemenea, evident că cele trei femei erau unite în ultragiul ce le-a fost adus.

— Eşti sigur că nu şeriful federal Ryan a dat Ordin să fim închise?

— Nu, nu eu am dat acest ordin, a răspuns Ryan din cadrul uşii. Cole a remarcat că se holba surprins la cele trei femei, reacţionând evident la fel ca şi el în clipa în care le-a văzut.

— Doamnelor, dacă nu vă supăraţi, v-aş fi recunoscător dacă aţi mai rămâne în celulă câteva minute.

Rebecca a făcut un pas înainte şi a răspuns În numele lor:

— Ba categoric ne supărăm! Haideţi, doamnelor, să părăsim locul ăsta dezgustător.

Cole a observat că Ryan avea puşca în mână numai când Rebecca a încercat să treacă de el. A întins braţul ca să o oprească.

— Ar fi bine să mai aşteptaţi puţin aici, le-a spus Cole.

— Nu pot să cred că există atâta grosolănie, a declarat ea înainte să le întoarcă spatele.

Atunci a încercat Jessica să treacă de el, dar Cole i-a blocat calea cu trupul său.

Erau acum faţă în faţă. Ea nu s-a retras, iar Cole i-a aruncat o privire al cărei mesaj era clar să nu se pună cu el. Ea i-a aruncat o privire similară.

Pe toţi dracii, era mai bună ca el la asta!.

Nici măcar nu a clipit. Putea să descurajeze cu privirea şi un şarpe cu clopoţei, şi-a zis Cole, şi – Dumnezeule! — mirosea atât de bine! A aer proaspăt şi a fie

A renunţat să se mai încrunte la ea. Oricum nu avea niciun efect şi asta din cauza lui, pentru că nu se putea concentra, părea că nu poate să ignore faptul că femeia din faţa lui are ochi atât de frumoşi.

— Cole, afară, în faţa închisorii a apărut o mică

situaţie. Aş avea mare nevoie de ajutor tău, i-a spus Ryan.

Băieţelul s-a uitat pe furiş la Cole; acesta i-a făcut cu ochiul, apoi i-a închis uşa în nasul mamei lui. A încuiat-o şi a pornit spre biroul din faţă, furia ei continuând să-i răsune în urechi.

Capitolul 12

Mica situaţie de care a vorbit Ryan s-a dovedit a fi o mulţime adunată în faţa închisorii. Ryan a lăsat deschisă uşa de la intrare şi a rămas pe trotuar cu puşca în mână.

Încerca să convingă vreo 40-50 de bărbaţi furioşi să se întoarcă la casele lor.

— Vă ordon să vă împrăştiaţi, striga Ryan. Duceţi-vă acasă acum şi lăsaţi-ne să ne facem treaba.

Un bărbat care se afla cam pe la mijlocul grupului a strigat:

— Daţi-ne femeile! Le facem noi să vorbească!

— Şi cum anume aveţi de gând să procedaţi? l-a întrebat Cole curios.

— O să le spânzurăm, iată cum o să facem, a zbierat omul.

— Asta da logică, a murmurat el către Ryan.

— Nu poţi vorbi logic cu o mulţime furioasă, i-a răspuns acesta.

— Nu sunt furioşi, doar puţin nervoşi. Asta-i tot. Dacă vrei furie, du-te şi dă-le drumul femeilor ălora – or să te jupoaie de viu!

Ryan şi-a ascuns un zâmbet.

— Bine atunci. Ocupă-te tu de mulţimea asta, iar eu am să mă îngrijesc de femei.

— S-a făcut, a fost Cole de acord. A făcut un pas înainte şi s-a adresat mulţimii.

— Nimeni nu va spânzura pe nimeni. Ce-aţi auzit nu sunt decât vorbe goale. Nu avem niciun martor.

— Am citit în ziar că aveţi, a răcnit un bărbat din faţă.

— Ziarul greşeşte.

— Atunci de ce le-a închis şeriful pe femeile alea? a strigat altul.

— Întrebaţi-l pe el, le-a replicat Cole. Acum duceţi-vă acasă!

— De ce nu plecaţi acasă tu şi celălalt şerif federal, şi să-l lăsaţi pe şeriful nostru să se ocupe de femei? Le face el să vorbească.

Înainte să apuce Cole să le răspundă, din mulţime a ieşit un bărbat care s-a întors cu faţa spre prietenii şi vecinii săi.

A ridicat braţele în sus cerându-le să facă linişte.

— Eu ştiu sigur că doamna cu accent ciudat a fost în bancă înainte să aibă loc jaful. Am stat la rând cu ea şi am auzit-o vorbind cu casierul.

— Atunci trebuie să fie una din celelalte două, s-a strigat totuşi din mulţime. Le-a văzut cineva pe vreuna dintre ele în bancă?

— Eu, a răspuns un bărbat aflat ceva mai în spate. Am văzut-o pe femeia cu păr blond când primeam restul de la Malcolm. Mi-o amintesc bine pentru că a fost cel mai frumos lucru pe care mi-au căzut ochii.

S-a auzit un chicotit colectiv.

— Şi femeia cu copilul?

— Am văzut-o eu, a răcnit altcineva. Băieţelul l-a înfuriat pe MacCorkle pentru că se urcase pe portiţa batantă să se joace, iar mama lui a fost nevoită să-şi părăsească rândul ca să-l ia de acolo. L-a muştruluit zdravăn pe MacCorkle pentru că a ridicat vocea la copilul ei.

— Dacă toate cele trei femei au fost văzute în bancă, atunci se pare că n-avem niciun martor, a conchis tipul

împăciuitor, dând din mâini în faţa mulţimii.

— Poate că vreuna dintre ele s-a furişat în spate ca să se ascundă sub birou, a sugerat cineva.

— Oamenii ăştia sunt chiar tâmpiţi? i-a şoptit Cole lui Ryan.

— I-a incitat Sloan, i-a răspuns acesta.

— Gata, a răcnit Cole. Uite ce o să se întâmple acum. Vă duceţi toţi acasă şi vreau să vă gândiţi bine la ce aţi făcut în ziua în care a avut loc jaful. Dacă vreunul dintre voi a văzut sau a auzit ceva neobişnuit, atunci să vină aici la închisoare, mâine dimineaţă, şi să spună,

— N-aveţi dreptul să ne porunciţi ce să facem, a răcnit un bărbat de undeva, din marginea grupului.

Cole l-a recunoscut.

Era reporterul de la „Rockford Falls Gazette”, cel care nu voia ca trupurile celor morţi să fie acoperite cu cearşafuri. De la bun început i-a displăcut tipul.

Reporterul a făcut un pas în faţă. Îşi plimba ochii de la mulţime la cei doi şerifi federali şi înapoi.

— Asta-i o problemă locală. Şeriful Sloan trebuie să se ocupe de ea!

— Au fost furaţi bani federali, a răcnit Ryan, ceea ce face ca lucrurile să ne privească pe noi. Faceţi aşa cum v-a ordonat şeriful federal Clayborne. Duceţi-vă la casele voastre şi lăsaţi-ne să ne facem treaba.

— Nu plec nicăieri până nu stau de vorbă cu femeile astea, a zbierat reporterul.

Cole nu mai era dispus să discute în contradictoriu. Nici n-a apucat tipul să clipească, că el a scos pistolul şi i-a zburat pălăria de pe cap.

— N-ai niciun drept să faci aşa ceva! a ţipat omul.

— Ba să fii sigur că am, i-a răspuns Cole. Şeriful federal Ryan mi-a explicat că nu pot fi judecat pentru crimă, acum că sunt şerif federal, aşa că pot să împuşc pe oricare dintre voi şi să nu păţesc nimic. Este ultima oară

când vă spun: duceţi-vă acasă.

— Cole, l-a strigat în şoaptă Ryan. Cole i-a răspuns cu atenţia concentrată asupra mulţimii.

— Da?

— Eu am inventat regula asta.

Ei nu ştiu, i-a replicat Cole zâmbind.

Cei doi şerifi federali au rămas pe poziţie până când mulţimea, protestând, s-a dispersat. Apoi Ryan le-a dat drumul doamnelor.

Zece minute mai târziu a apărut Sloan furişându-se pe după colţ.

Le escortase pe doamne acasă şi se întorcea cu un anunţ din partea lor – dacă tot trebuia să fie supuse unui interogatoriu, cel mai bine era să termine în seara asta, ca să nu mai fie nevoite să-şi facă niciun fel de probleme.

Ryan şi Cole au decis să le facă această favoare. Şi au început cu Rebecca James. Rebecca locuia la hotelul *Rockford Falls,* unde aveau camere şi cei doi şerifi federali.

Clădirea veche, cu patru etaje, era situată nu departe de închisoare, spre nord, pe Elm Street.

O verandă înconjura hotelul pe trei părţi. O cameristă a fost trimisă să o anunţe pe Rebecca că este aşteptată pe verandă de cei doi şerifi federali.

Soarele apunea şi o briză răcoroasă adia binevenită după căldura înăbuşitoare a zilei.

— N-o să aflăm nimic important, a preţ Cole. Ştim deja că toate cele trei femei au fost văzute în bancă la începutul după-amiezii. Este o pierdere de vreme să mai vorbim cu ele. Ce ar fi putut să vadă?

— Nu vom ştii răspunsul la această întrebat decât după ce vom fi stat de vorbă cu ele. N-o să dureze mult.

O jumătate de oră mai târziu a trebuit să revizuiască părerea.

Rebecca i-a lăsat să aştepte până mult după ora opt.

Cole umbla pe verandă cu paşi mari, ca un tigru, iar

Ryan stătea răsturnat într-unul din scaunele de răchită când Rebecca a catadicsit în sfârşit să apară.

Nu şi-a cerut scuze că a întârziat şi, după expresia de pe faţă când a traversat veranda să vină lângă ei, era clar că clocotea încă.

Ryan s-a ridicat în picioare de cum a zărit-o.

A aşteptat-o să se aşeze, apoi şi-a tras şi un scaun pentru a lua loc în faţa ei.

Cole s-a sprijinit de balustradă şi şi-a încrucişat braţele la piept.

Rebecca s-a aşezat pe marginea scaunului, cu spatele drept şi mâinile împreunate în poală. Era evident furioasă şi dacă se mai supără puţin, şi-a zis Cole, s-ar putea să înceapă să-i iasă fum pe urechi.

S-a rezemat de stâlp, bucuros să-l lase pe Ryan să o chestioneze, în timp ce el o cerceta cu privirea.

Ştia că este nepoliticos, dar nu-i păsa. Femeia era superbă.

Îi căuta un defect cât de mic, sperând că, dacă-i găseşte măcar unul, ar putea să depăşească fascinaţia ce l-a cuprins.

Şi Ryan o privea cu insistenţă, iar Cole s-a întrebat dacă nu cumva face şi el acelaşi joc.

Apreciem cooperarea dumneavoastră, a început Ryan, şi ne cerem amândoi scuze pentru neplăcerea pricinuită mai devreme.

— Nu cred că vă pot fi de prea mare ajutor în ancheta voastră, a spus ea. Dar voi fi bucuroasă să vă răspund la întrebări. Apoi am să părăsesc oraşul ăsta îngrozitor fără ca măcar să privesc în urmă. Oraşul este încântător, trebuie să recunosc, iar cascada este spectaculoasă, dar oamenii sunt un pic cam… înapoiaţi şi, întrucât zvonul a apărut în ziar, situaţia este toarte dificilă. Sunt fericită că mă întorc acasă.

— Şi unde anume? a întrebat-o Ryan.

— În St. Louise. Intenţionam să plec acum vreo două

zile, să mă întâlnesc cu nişte prieteni la Salt Lake City, dar m-am îmbolnăvit şi am fost nevoită să-mi amân plecarea.

— Acum vă simţiţi mai bine?

— Ceva mai bine, mulţumesc. Doctorul mi-a spus că am fost norocoasă pentru că am contactat o formă uşoară de gripă.

— Sunteţi chiar din St. Louise? a întrebat-o Cole.

— Am crescut în est, i-a explicat ea. M-am mutat la St. Louise ca să fiu aproape de nişte prieteni buni. După care s-a întors spre Ryan. Am crezut că doriţi să discutăm despre jaf.

— Aşa este, i-a răspuns Ryan. Vă amintiţi la ce oră v-aţi dus la bancă?

I-au trebuit câteva secunde să răspundă.

— Ca să fiu sinceră, îmi amintesc. Am intrat în bancă la ora două, plus sau minus zece minute. M-am aşezat la rând, dar nu-mi aduc aminte de niciunul dintre ceilalţi oameni care erau acolo. Sunt sigură că cineva îşi va aminti că m-a văzut. Scrieţi acolo fiecare cuvânt pe care-l spun?

Ryan şi-a ridicat privirea şi a zâmbit.

— Încerc să o fac, i-a răspuns el.

— De ce?

— Au avut loc atâtea jafuri, încât este singurul mod în care pot păstra în mod corect informaţiile primite. Vă deranjează?

— Nu, a spus ea clătinând din cap, mi s-a părut pur şi simplu curios, asta-i tot. Nu m-am gândit…

Discuţia le-a fost întreruptă de şeriful Sloan, care urca cu greutate treptele verandei.

Arăta spăşit şi, de îndată ce a văzut expresia ostilă a celor doi şerifi federali, s-a întors dând să plece.

— Aşază-te, a strigat Ryan după el. Sloan s-a supus comenzii ca un câine dresat. A înşfăcat cel mai apropiat scaun şi s-a prăbuşit pe el.

— Ai provocat probleme considerabile, şerif Sloan, i s-

a adresat Rebecca. Din cauza dumitale oamenii din oraş cred că există un martor la jaful şi crimele petrecute în bancă. Am citit articolul din ziar. Sunt sigură că l-a citit toată lumea. Eşti citat acolo de nenumărate ori. Îţi dai seama ce ai făcut? Dacă cei care au comis crimele citesc „Rockford Falls Gazette” sau aud zvonurile pe care dumneata le-ai lansat, or să se întoarcă aici să ne ucidă pe mine, pe Jessica şi pe Grace. Dumnezeule, chiar nu-ţi dai seama de ce sunt capabili monştrii ăia? Au omorât deja femei. Cu siguranţă că n-ar sta nicio clipă pe gânduri să mai omoare încă trei.

— Doamnă, nu cred că banda Blackwater se mai întoarce aici. Probabil că au părăsit demult teritoriul.

Atitudinea lui arogantă a înfuriat-o.

— Martorii nu trăiesc mult, a strigat el. Toată lumea ştie ce s-a întâmplat cu sărmanul ăla din Middleton. Parcă criminalii ăia i-au ucis şi soţia, nu-i aşa? Dacă Grace sau Jessica ar fi fost în bancă în timpul atacului, chiar crezi că ar recunoaşte vreuna din ele? Dacă ar face-o, şi-ar semna condamnarea la moarte!

— Sincer îmi pare rău de situaţia în care vă aflaţi, a spus Sloan, roşu la faţă şi stânjenit. Dar nu aş fi îngrijorat că vreunul din bandă ar citi mica noastră gazetă. Nu o citeşte nimeni în afară de cei din Rockford, a adăugat el într-o încercare nu prea reuşită de a o linişti. Cât despre interviu, n-am avut de ales. Reporterul ăla m-a bătut la cap să-i dau detalii, iar în acest oraş eu sunt autoritatea. Aveam datoria să-i spun ce ştiu, dar sunt sigur că nu i-am spus decât că, întâmplător, şerifii federali au găsit o poşetă sub unul dintre birouri. Iar el s-a grăbit să tragă singur concluziile.

După această explicaţie, şeriful s-a ridicat şi s-a scuzat.

— Am promis unei prietene că ieşim să ne plimbăm şi mă aşteaptă. Mai aveţi nevoie de mine pe aici, şerif Ryan?

— Nu.

Rebecca a aşteptat până când Sloan a părăsit veranda la braţ cu o femeiuşcă ce chicotea prosteşte, după care a continuat:

— Şeriful ne-a arătat la toate trei poşeta. Nu-mi aparţine. Eu nici nu port poşetă, a adăugat ea. Acum pot să mă retrag? Sincer, aş vrea să mă duc la culcare. A fost o zi epuizantă.

— Nu mai am alte întrebări pentru moment, a spus Ryan. A închis blocnotesul şi s-a uitat la Cole. Tu mai ai ceva?

— Doar o întrebare. Cât mai rămâneţi în oraş?

— Până poimâine, când trece din nou diligenţa pe aici.

Ryan i-a oferit Rebeccăi mâna pentru a o ajuta să se ridice de pe scaun.

A părut uluită de gestul lui cavaleresc şi a acceptat-o şovăind.

— N-o să le mai deranjaţi pe Jessica şi Grace în seara asta, nu-i aşa? Este deja trecut bine de opt. Amândouă erau foarte obosite azi după-amiază. Niciuna nu se simţea bine, a mai adăugat ea. Ar trebui să le lăsaţi să se odihnească ca lumea o noapte înainte să le hărţuiţi cu întrebări. Noapte bună, domnilor.

Au rămas cu ochii după ea, fiecare pierdut în propriile-i gânduri, când Rebecca s-a oprit în pragul uşii, întorcându-se spre ei.

Lacrimile îi brăzdau obrajii.

Având în vedere stăpânirea de sine de care a dat dovadă în cursul dimineţii, această manifestare emoţională i-a surprins.

— Oare o să-i prindeţi pe oamenii ăia îngrozitori? Aveţi totuşi vreun indiciu cât de cât? Şeriful mi-a spus că nu, dar sper să se fi înşelat.

Umerii lui Ryan s-au prăbuşit neputincioşi.

— Nu, nu avem deocamdată niciun indiciu, dar

lucrurile se pot schimba.

— Un lucru este sigur, a intervenit Cole. O să-i prindem. Nu este decât o chestiune de timp, să fiţi sigură de asta.

— Da, fireşte că o să-i prindeţi. Dacă mai aveţi şi alte întrebări, mă găsiţi aici.

Odată intrată în hotel, Cole a tras în surdină o înjurătură.

— Nu-mi place să fiu şerif federal. Este deprimant.

— Ştii care-i de fapt problema cu tine? Îţi pare rău pentru cele trei femei, nu-i aşa?

— Da, aşa-i. Mulţumită incompetenţei lui Sloan, aceste doamne au fost aruncate într-un cazan care clocoteşte. N-ar fi trebuit să fie speriate. În plus, e aproape sigur că niciuna dintre ele nu a fost în bancă în timpul jafului, dar toată lumea din oraş crede că a fost totuşi una. Oamenii de pe aici nu prea înţeleg cum stau lucrurile, nu? Nu mi-a plăcut deloc că am văzut-o pe Rebecca atât de speriată.

— N-o pot condamna pentru faptul că-i este teamă, a spus Ryan. Ştie de ce sunt în stare cei din banda Blackwater.

— Crezi că s-ar putea ca vreunul dintre ei să se întoarcă în Rockford Falls? Şi-ar asuma un asemenea risc din cauza unui zvon?

— Oamenii cred ce citesc în ziar. Ar fi un noroc pentru noi dacă s-ar întoarce. Nu te mai uita la mine aşa, Cole. Nu fac altceva decât să fiu sincer. Ar fi o şansă, şi Dumnezeu ştie câtă nevoie am de aşa ceva. Putem să protejăm femeile. Vino, hai să vorbim cu Jessica Summers şi cu Grace Winthrop.

— Mie mi se pare inutil. N-au văzut nimic.

— Trebuie să o facem, a insistat cu încăpăţânare Ryan. Şi, apropo, ar trebui să faci şi tu însemnări în timpul interogatoriilor.

— O faci tu. Mie nu-mi place birocraţia. În plus, îmi amintesc fiecare cuvânt spus.

— Poate că acum, dar mai târziu, după încă unul sau mai multe jafuri, încep să se amestece toate numele şi datele.

— Atunci cred că ar fi mai bine să-i prindem pe ticăloşi înainte de altă lovitură. Flămând şi obosit, l-a urmat bombănind pe Ryan. Rebecca a spus că Jessica şi Grace sunt epuizate, ţi-aminteşti? Poate că ar trebui să aşteptăm până mâine ca să vorbim cu ele.

— Nu, vreau să vorbim cu ele acum.

Cole a renunţat să se mai certe cu el; până acum, găsea munca de şerif federal incredibil de frustrantă. Simţea dorinţa să acţioneze.

Examinarea unui vraf de chitanţe şi recipise, şi discuţiile cu un potenţial martor semăna cu punerea la locul lor a pieselor într-un joc de puzzle.

Pentru asta trebuia să ai răbdare, iar Cole nu prea învăţase cum să dovedească o asemenea calitate.

PARTEA A DOUA

Zilele ce-i ţin pe-ndrăgostiţi departe,
Lumina care scade şi noapte ce tot creşte;

Capitolul 13

Pensiunea lui Tilly MacGuire se afla la capătul străzii Elm, un drum şerpuit, mărginit de copaci bătrâni de o sută de ani. Intrarea hotelului în care locuia Rebecca era practic vizavi de intrarea din faţă a pensiunii, dar, din cauza

meandrelor drumului şi a copacilor, era imposibil să vezi o clădire din cealaltă.

Bătrâna casă tocmai fusese proaspăt zugrăvită în alb. Obloanele ferestrelor şi uşilor erau de un roşu-închis la culoare, ce se asorta cu scaunele de pe verandă.

Casa era aşezată dincolo de gardul din scânduri albe care înconjura proprietatea şi, cu toate că şi gardul era proaspăt vopsit, mlădiţe tenace de iederă îşi croiau deja drum pe stâlpi în sus.

Atât casa, cât şi peluza în pantă din faţă erau umbrite de nucii bătrâni ce se înălţau de o parte şi de alta a verandei.

Uriaşele santinele cu coroană bogată îi vegheau pe ocupanţi casei.

O briză uşoară adia printre crengile grele ce se arcuiau peste acoperişul ţuguiat.

Vioaia femeie de 65 de ani s-a căsătorit la 14, a dat naştere la opt vlăstare – toate fete – iar după ce s-a căsătorit şi mezina şi s-a mutat la casa ei, şi după ce i s-a stins din viaţă şi cel de-al treilea soţ, Tilly a transformat casa cu şase dormitoare în pensiune.

Nu avea nevoie de bani, ci de compania Era o proprietăreasă discriminatorie şi nu primea în pensiune decât pe acele doamne de care se simţea atrasă.

Se lăuda cu faptul că era un vajnic apărător al regulilor. Bărbaţii nu aveau voie la etaj, indiferent care ar fi fost motivul; pensionarele ei trebuia să fie acasă până la ora zece în fiecare seară, inclusiv sâmbăta; duminica dimineaţă trebuia să meargă la biserică cu ea şi niciuna nu putea lipsi de la cină.

Pensionarele ei acceptau aceste reguli pentru simplul motiv că, atâta vreme cât le respectau, erau nu bine îngrijite, ci de-a dreptul răsfăţate. Mâncarea era întotdeauna delicioasă, şi din abundenţă; dormitoarele erau spaţioase şi frumos aranjate, iar lenjeria era schimbată din

două în două zile.

Mai importantă decât toate aceste răsfăţuri era însă chiar Tilly.

Era o femeie cu un suflet bun, care-şi trata pensionarele alese pe sprânceană ca pe adevăraţi membri ai familiei demult pierdute. Ca să spunem adevărul, sub exteriorul ei dur se ascundea o inimă nici că se putea mai simţitoare.

Încălcase deja una dintre regulile ei bătute în cuie permiţându-i Jessicăi şi fiului ei să locuiască în pensiune.

De când se făcuseră mari copiii ei, Tilly nu a mai acceptat prunci sau copii în pensiune din cauza deranjului pe care-l făceau, dar micuţul Caleb s-a dovedit a fi pentru ea o excepţie.

Prichindelul, adevărat argint viu, i-a furat pe loc inima în clipa în care şi-a zgâit imenşii ochi căprui şi a scos limba la ea.

Râdea de strâmbăturile copilului când au bătut la uşă şerifii. Tilly era un dop de femeie, cu ochi strălucitori şi riduri adânci.

Şi-a păstrai zâmbetul pe buze până când le-a văzut insignele.

Cu Caleb de mână, s-a îndreptat încet spre uşă.

— Aţi venit să le chestionaţi pe fetele mele, nu?

— Da, doamnă, de asta am venit, a răspuns Ryan.

Femeia s-a încruntat şi mai tare.

— Amândouă sunt îngrijorate şi speriate, şi de-abia sculate din pat după gripă. Săraca Jessica se făcuse aproape bine când a apucat-o din nou. Miercuri a vomitat aproape toată seara. Este o ruşine că fetele astea au fos speriate în asemenea hal. Puteţi să intraţi. Sunt amândouă în bucătărie, spală vasele. De obicei nu permit locatarelor mele să pună piciorul în bucătărie, dar fetele pe care le-am angajat s-au îmbolnăvit amândouă şi în seara asta nici eu nu mă simt prea bine, aşa că am încălcat propria-mi regulă.

Pot să fac lucrul ăsta, a adăugat ea în grabă, pentru că este casa mea. Vreţi să vorbiţi cu amândouă deodată? Puteţi să vă aşezaţi la masa din bucătărie dacă vreţi, vă dau voie.

Pruncul, proaspăt îmbăiat, ţinea de păr o păpuşă de cârpă şi se uita în sus la Cole.

Şi-a smuls mâna din strânsoarea lui Tilly şi a vârât un deget în gură.

— Am prefera să vorbim separat cu fiecare, a spus Ryan. Dacă vreţi să o anunţaţi pe Jessica Summers să vină pe verandă, noi o aşteptăm aici.

— Du-te şi cheam-o pe mama ta, băieţaş, i-a ordonat ea copilului.

Copilul a scos degetul din gură suficient ca să răcnească „Nu”, apoi s-a răsucit şi a luat-o la goană spre fundul casei. Tilly a zâmbit.

— „Nu” este cuvântul favorit al copilaşului ăsta. Dacă nu-l spune de o sută de ori pe zi nu-l spune niciodată. Nu este totuşi prost, ci doar încăpăţânat.

S-a uitat în spate ca să fie sigură că pruncul n-o mai aude, după care a continuat:

— Aşa cum vă spuneam, Jessica şi Grace sunt speriate ca nişte iepuri şi totul numai din cauza zvonului ăla lansat de nu ştiu cine, cum că una dintre ele a fost martoră la crimele comise la bancă. S-a scris chiar şi în ziar. Sunt sigură că fetele mele n-au văzut nimic, pentru că altminteri mi-ar fi spus. Nu vreau să aud că le speriaţi şi voi cu întrebările voastre. M-aţi înţeles?

— Da, doamnă, v-am înţeles, i-a răspuns Cole. Nu le vom speria cu întrebările noastre.

— Acum mă duc să v-o trimit pe Jessica. După aceea am să urc cu o cană de ceai pe care Grace are amabilitatea să mi-o facă, dar am să cobor ca la ora zece punct să încui uşa. Cred că până atunci o să terminaţi, nu-i aşa?

— Da, doamnă, i-a răspuns Ryan.

Tilly nu terminase însă de spus tot ce avea pe suflet.

Mai voia să le zică şerifilor câteva, iar când îşi punea ea ceva în cap, apoi o şi făcea direct, convinsă că timpul este prea preţios ca să-l irosească învârtindu-se în jurul unui subiect delicat.

— Este o ruşine strigătoare la cer felul în care se poartă oamenii din oraşul ăsta. Fetele mele sunt ţinta tuturor zvonurilor numai pentru că nu sunt de multă vreme în oraş. Îmi pare rău şi pentru sărmana Rebecca James. Pe ea aţi chestionat-o deja?

Ryan nu i-a răspuns la întrebare.

— Când aţi cunoscut-o pe Rebecca?

— Duminică, la biserică. Am avut o discuţie plăcută după slujbă şi mi-a spus că se gândeşte să se mute la mine pentru că la hotel camera este foarte mică. Ar fi fost binevenită. Sunt eu cusurgioaică la vârsta mea, dar mi-a plăcut imediat de ea. Are un suflet bun. A fost amabilă până şi cu ciudatul ăla de Lemont Morganstaff. L-a făcut să roşească cu complimentele pe care i le-a adus pentru grădina lui cu flori.

— Câte pensionare puteţi găzdui? a întrebat Cole.

— Există loc pentru cinci, dar în prezent nu am decât două. Doar Grace şi Jessica. Şi copilul, bineînţeles.

Caleb a trecut în fugă pe lângă Tilly, a deschis uşa şi a ţâşnit înainte să apuce ea să-l înşface.

Micuţul era îmbrăcat într-o cămaşă de noapte albă din bumbac ce-i venea până la glezne. Era în piciorele goale şi foarte pornit pe răutăţi.

— Am să vă las băieţi, să aveţi grijă de zvârluga asta în timp ce mă duc după Jessica. Apoi am să-l iau pe Caleb sus pentru că i-am promis o poveste.

S-a întors să plece, când Cole a oprit-o din drum cu o întrebare:

— Doamnă? Unde este tatăl băiatului?

— Bună întrebare şi dacă aş avea libertatea să vorbesc despre asta ţi-aş spune unde cred eu că este; dar i-

am dat Jessicăi cuvântul meu de onoare că n-am să scot nicio vorbă. Pot să-ţi spun însă că mama acestei dulceţe de copil a murit dându-i naştere. Soţul nu a fost totuşi alături de ea. Nu, domnule, nu a fost.

— Jessica nu este mama copilului? a întrebat Daniel.

— Caleb crede că este mama lui pentru că are grijă de el de atâta vreme, dar nu este mama lui naturală.

— Tatăl lui Caleb este în viaţă sau este mort? A întrebat Cole.

— Sincer, nu ştiu, a răspuns Tilly încruntându-se. Dar tot sincer sper ca băutura să-l fi omorât până acum. N-am să mai scot un cuvânt despre el. Va trebui să o întrebaţi pe Jessica dacă vreţi detalii.

A dispărut în sufragerie.

Cole şi Ryan s-au întors amândoi să se uite după copil.

Caleb stătea în picioare lângă scara de la intrare, privind în sus la ei şi zâmbindu-le.

Brusc, s-a lăsat în patru labe şi a început să meargă de-a buşilea. Când să o ia pe scară în jos, i s-a dezlegat scutecul pe care îl avea pe sub cămaşă.

— Unde crezi că te duci? l-a întrebat Cole aplecându-se şi ridicându-l de subsuori. Ryan i-a prins capetele scutecului înainte de a-i aluneca de pe funduleţ şi le-a legat din nou cu rapiditate. Caleb a dat drumul păpuşii de cârpă şi s-a întins după insigna lui.

— Ai făcut-o de parcă te pricepi la aşa ceva. A remarcat Cole, fără să ia în seamă zvârcoleala copilului care cerea să fie lăsat jos.

— Am avut puţină experienţă.

— Nepoate şi nepoţi?

— Nu, o fiică. L-a mângâiat uşor pe băieţel, înainte să se depărteze. Miroase a mere şi săpun. Asta-mi trezeşte amintiri.

A traversat veranda şi s-a sprijinit de un stâlp, privind

afară, în întuneric.

— Sunt obosit în seara asta, a spus el.

— N-am ştiut că ai fost căsătorit.

— N-ai întrebat niciodată.

În voce i s-a simţit o încordare, o sugestie implicită de a nu zgândări acest subiect.

Cole era prea curios ca să accepte aluzia.

— Cât timp ai fost căsătorit?

— S-ar fi făcut şapte ani luna trecută.

— S-ar fi făcut?

— Amândouă sunt moarte, a spus Ryan dând din cap.

În mintea lui Cole au început să se învălmăşească întrebările.

— Când ziceai că ai început să lucrezi la ancheta asta?

— N-am spus.

— Bine, nu mi-ai spus. Deci când ai început?

— Am fost numit să conduc forţa specială însărcinată cu această misiune după unul dintre jafuri.

— Încetează să mai fii atât de evaziv. Spune-mi după care.

— După Dillon. După jaful din Dillon.

— Oraşul tău natal!

— Da, oraşul meu natal.

Între cei doi s-a lăsat o tăcere, Cole rememorându-şi toate relatările pe care le-a auzit despre Dillon.

— Soţia şi fiica ta au fost bolnave? a întrebat el în cele din urmă.

— Încetează să mai pui atâtea întrebări, Cole.

— Au fost? a insistat el.

— Nu, a răspuns Ryan dând din cap, n-au fost bolnave. Pur şi simplu au fost în locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

— Oh… la dracu’, Daniel. Despre ele este vorba, nu-i aşa?

Capitolul 14

Jessica Summers stătea în faţa bufetului de bucătărie şi privea pe fereastră visând cu ochii deschişi.

Încerca să-şi aducă aminte cum este să nu ai nicio grijă. Nu-şi putea aminti.

În seara asta era obosită şi cu siguranţă ăsta era motivul pentru care părea să o copleşească poverile şi grijile. S-au petrecut atâtea schimbări în viaţa ei de doi ani încoace, iar în ultima vreme erau momente când se simţea o femeie bătrână.

Acum era unul dintre aceste momente. Nu se compătimea pe ea – pur şi simplu în ziua ei atât de plină nu avea timp pentru o asemenea autocompătimire prostească – şi, oricât de obosită era, putea încă să-i mulţumească Celui de Sus pentru fericirea pe care i-a dăruit-o dându-i-l pe micuţul Caleb. Nu-şi putea imagina viaţa fără el, oricât de haotică părea uneori.

Impunându-şi să se întoarcă la treaba pe care o avea de făcut, a luat un spălător şi a început să se ocupe de farfuriile de porţelan al lui Tilly.

I-a sărit apă pe fustă. Uitându-se la ea, a remarcat pentru prima dată cât de veche şi de decolorată era rochia ei. Nici nu-i mai venea ca lumea; corsajul era prea strâns peste piept.

Dar tot ce avea de făcut era să-i mute nasturii, dacă şi când o să găsească timp pentru asta, şi atunci rochia va fi aproape nouă.

Cu siguranţă n-o s-o arunce, aşa cum i-a sugerat Tilly, pentru că asta ar însemna o risipă, iar acum nu-şi putea permite nici cea mai mică risipă.

În plus, rochia era bună şi-i plăcea foarte mult

culoarea. Din cauza purtatului îndelung şi a numeroaselor spălări culoarea materialului, de un violet luminos, devenise mult mai pală.

Tilly i-a spus că arată ca o rochie veche, ce se cere a fi aruncată, iar Jessica a dat indiferentă din umeri. Rochia era decentă şi asta era tot ce conta.

Dumnezeule, cum s-au schimbat priorităţile! Şi-a amintit de o altă rochie care i-a plăcut – parcă trecuse un secol –, când asemenea lucruri frivole chiar aveau importanţă pentru ea.

A remarcat rochia în vitrina unui magazin şi şi-a zis că este cea mai superbă creaţie pe care a văzut-o în viaţa ei. Rochia era din brocart alb, cu un şal lat de catifea roşie.

A zâmbit amintindu-şi cum îşi jurase să economisească bani ca într-o zi să cumpere rochia aceea atât de nepractică.

Visele ei erau cu totul altele acum, fireşte. Nu se mai gândea la peţitori sau la dans, sau la petreceri. Atunci era o fată prostuţă, fără nimic în cap. Acum era un adult cu responsabilităţi. Singurul ei vis era să fie cea mai bună mamă pe care ar fi putut-o avea Caleb vreodată.

Tilly a readus-o la realitatea prezentă anunţând-o că şerifii federali vor să vorbească cu ea.

— Te aşteaptă pe verandă.

— Mă duc imediat, a promis ea.

Cinci minute mai târziu stătea tot în picioare în faţa dulapului din bucătărie. Ştia că este nepoliticoasă făcându-i pe şerifi să aştepte, dar era atât de nervoasă şi de speriată, încât se părea că nu putea să se mişte din loc.

Amâna inevitabilul cât mai mult posibil, insistând să o ajute pe noua ei prietenă, Grace Winthrop, să termine de spălat vasele.

Grace n-avea nici e legătură cu bucătăria. Jessica era sigură că, până nu s-a mutat în pensiunea lui Tilly, nici nu a intrat în vreuna, dar ce-i lipsea ca experienţă compensa

prin entuziasm.

Era hotărâtă să înveţe cum să pregătească o masă decentă şi nicio treabă nu era sub demnitatea ei.

Ieri, şi-a scos pălăria şi mănuşile, şi-a pus în faţă unul din şorţurile vechi ale lui Tilly şi s-a aşezat în genunchi să frece podeaua. Ca timp i-a luat de două ori mai mult decât i-ar fi trebuit Jessicăi, dar, când a terminat, podeaua strălucea. Cele două femei au devenit bune prietene. Acum făceau treabă una lângă alta, fiecare pierdută în propriile-i gânduri.

— Mi-e frică, a şoptit Jessica. Nu vreau să vorbesc cu ei.

— Şi mie mi-e frică, a recunoscut Grace. După ce vor termina cu tine or să vrea probabil să vorbească şi cu mine. Poate că-i convinge Tilly să vină mâine.

Jessica a clătinat din cap.

— În cazul ăsta n-aş putea să dorm toată noaptea de îngrijorare. Vreau să termin acum. Nelson vrea să ştie dacă am de gând să-i cumpăr sau nu căruţa. I-am promis că-i spun dimineaţă. M-a lăsat să o aduc aici, a adăugat, ea.

— Ştiu, am văzut-o de la fereastra mea pe câmpul din spatele curţii. Da, m-am hotărât. Dacă eşti sigură că nu-ţi vom fi o povară, ne-ar plăcea, mie şi lui Caleb, să mergem cu tine.

— Îţi sunt atât de recunoscătoare! a exclamat Grace suspinând. Fireşte că nu-mi veţi fi o povară. Uite, recunosc acum deschis că nu cred că aş putea să mă descurc cu caii fără ajutor.

— O să ne descurcăm împreună, i-a promis Jessica.

Tilly a venit în bucătărie să vadă de ce-i trebuie atâta vreme Jessicăi, zicându-şi că este de datoria ei să o impulsioneze puţin.

— N-au de gând să plece, fată dragă, a început ea. Ar fi bine să te duci să stai de vorbă cu ei, iar în timp ce le răspunzi la întrebări poate ai să vrei să remarci ce bărbaţi

frumoşi sunt şerifii. A trecut multă vreme de când n-am mai văzut asemenea bărbaţi înalţi, bine făcuţi şi degajând atâta masculinitate. S-ar putea ca la prima vedere să te cam înspăimânte înfăţişarea lor atât de dură, dar dacă-i priveşti în ochi ai să descoperi acolo bunătate şi o să-ţi dispară orice teamă. Amândoi băieţii ăştia au nişte ochi albaştri cu adevărat frumoşi.

Jessica s-a străduit să zâmbească în încercarea de a-şi ascunde nervozitatea.

— De ce să vreau să observ cât de bine arată?

Exasperată, Tilly şi-a pus mâinile în şolduri şi a început să ţâţâie din buze.

— Pentru că ai de crescut fărâma aia de băiat şi nu ţi-ar prinde deloc rău să ai un bărbat puternic care să te ajute.

Jessica a pus spălătorul de vase, împăturit, pe bufet.

— Ştiu că eşti bine intenţionată, dar n-am nevoie de un bărbat să mă ajute să-l cresc pe Caleb. Ne descurcăm destul de bine aşa cum suntem.

— Prostii, i-a replicat Tilly. Ştiu că ai curajul şi sufletul să faci ceea ce este bine pentru băiatul ăsta, dar un bărbat ţi-ar putea uşura povara, Asta-ţi tot spun eu. Dacă aş avea cu 40 de ani mai puţin, m-aş lega eu de unul din şerifi. Mi-ar fi totuşi al naibii de greu să mă hotărăsc care din ei aş vrea să-şi pună ghetele sub patul meu. Nu-ţi sugerez altceva, Jessica, decât să te uiţi bine şi să observi, şi vreau ca şi tu, Grace să faci la fel, pentru că un bărbat bun ar fi răspunsul dat rugilor înălţate de familia ta. Jessica, scoate-ţi panglica aia din păr. Stă strâmb.

— Da, doamnă. Şi Jessica şi-a desfăcut panglica, trecându-şi în grabă degetele prin părul castaniu, bogat. Nu încerca să arate mai atrăgătoare, ci, pur şi simplu, voia să-i facă pe plac lui Tilly.

— Ai un păr atât de frumos, Jessica! Ar trebui să-l pui în valoare şi n-ai să mori dacă ai să flirtezi şi tu puţin în

timp ce stai de vorbă cu ei. Pun pariu că nici măcar nu ştii s-o faci. Trebuie să încerci, totuşi. Oh, ştiu că au venit aici pentru a discuta o chestiune serioasă, dar sunt bărbaţi în primul rând şi or să vă remarce pe amândouă. Grace, cât îţi aştepţi rândul, ai putea să-ţi scoţi toate acele alea din păr şi să-l perii bine. Bărbaţilor le plac femeile care-şi poartă părul liber, pe umeri, nu ridicat şi prins în sus ca o profesoară bătrână şi pedantă.

Jessica şi Grace ştiau că nu avea niciun sens să o contrazică. Tilly era într-unul dintre cele momente de încăpăţânare, gen ştiu-eu-ce-trebuie-cel-mai-bine. Grace i-a zâmbit lui Tilly, dar Jessica a observat că era îmbujorată de jenă.

— Cred că ar trebui să mă duc, a spus ea.

— Şi eu cred la fel, a fost de acord Tilly.

— Du-te şi te bagă în pat. Am eu grijă de Caleb.

— Iar eu îţi fac ceaiul şi ţi-l aduc imediat, a adăugat Grace. Caleb poate să stea în bucătărie cu mine, Jessica. Am să fiu cu ochii pe el.

Jessica a tras adânc aer în piept şi a expirat lent.

— Dumnezeule, aş vrea să nu fiu atât de nervoasă!

— Mă simt de parcă aş fi făcut ceva rău, dar n-am făcut, a spus Grace clătinând din cap. Oh, aş fi vrut să nu fi venit niciodată în oraşul ăsta. Mi-am făcut atâtea speranţe…

— Ştiu că ţi-ai făcut, a spus Jessica. Dar este vina fiului domnului Wells că nu a onorat promisiunea tatălui. Ar fi trebuit să-şi vândă păşunea, aşa cum a convenit tatăl său. Cuvintele unui om trebuie să fie sacre.

— Tânărul domn Wells pare să nu ştie lucrul ăsta, a replicat Grace.

— Ai să găseşti ferma pe care o doreşti, a promis Jessica. O să vedem mai întâi proprietatea de lângă Denver şi, dacă nu este este ceea ce-ţi doreşti, am auzit că se găsesc terenuri cu păşuni frumoase în California.

— Sunt atâtea de făcut, iar timpul parcă zboară. Mi-au mai rămas numai şapte luni ca să cumpăr pământul şi vitele, altfel va trebui să-mi recunosc înfrângerea şi să mă întorc acasă. Dacă n-aş fi irosit atât de mult timp aici, aş fi putut să fiu acum la Denver.

— Mă bucur că ai venit la Rockford Falls. Dacă n-ai fi venit, nu te-aş fi cunoscut şi cred că am devenit prietene bune.

Grace i-a luat Jessicăi mâna.

— Oh, da, am devenit bune prietene.

— Iar acum eu şi Caleb vom merge cu tine în Colorado. Poate să iasă ceva bun din asta, nu?

— Fetelor, încetaţi să vă mai purtaţi ca două neghioabe. Jessica, du-te pe verandă!

Nerăbdarea lui Tilly a descurajat conversaţia fetelor. Îndreptându-şi umerii, Jessica a pornit grăbită spre uşa din faţă.

Se simţea de parcă ar fi mers la propriul ei proces, ceea ce era ridicol, firește. Nu trebuia să facă altceva decât să-i convingă pe şerifi că nu a fost martoră la nimic. Mâna îi tremura când a pus-o pe clanţă.

— Bună seara. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. A rămas în cadrul uşii, părând liniştită, şi totuşi strângea cu putere clanţa, gata să se retragă în orice clipă. Experienţa îl învăţase pe Daniel Ryan că oamenii legii îi sperie pe cei cu care au de-a face.

I-a ieşit repede în întâmpinare şi a încercat să o facă să se simtă în largul ei.

— N-o să dureze decât câteva minute, i-a explicat el.

Jessica se uita de la un şerif la altul. Niciunul din ei nu zâmbea. Şeriful Ryan părea mai zelos, dar şeriful Clayborne arăta plictisit, stând sprijinit de balustradă. Dumnezeule, Tilly a avut dreptate; amândoi bărbaţi debordau de masculinitate!

— Asta este rutina, a spus Cole.

— Da, înţeleg, a răspuns ea dând din cap.

— Ar fi probabil mai uşor dacă ai veni pe verandă, a zâmbit el.

Jessica a tras scurt aer în piept şi şi-a impus să înceteze să mai tremure în timp ce se îndrepta spre unul din scaunele de răchită, aşezându-se. Şi-a împreunat mâinile în poală şi şi-a strâns genunchii şi gleznele cât a putut ca să nu mai tremure. Apoi a aşteptat ca unul din cei doi şerifi să înceapă.

— Cred că ar trebui să ne prezentăm mai întâi, a spus Ryan. A târât un scaun de-a latul verandei pentru a se aşeza în faţa ei.

— Nu cred că este nevoie. Ştiu cine sunteţi. Dumneata eşti şeriful federal Cole Clayborne. Ne-am cunoscut la închisoare, vă amintiţi?

Ryan a încălecat pe scaunul său, iar Cole a rămas în picioare, ceva mai în spate. Jessica se holba la el.

— Nu arăţi ca un om al legii, i-a dat ea drumul aproape fără să vrea. După care şi-a întors privirea spre Ryan. Şi nici dumneata.

— Cum să arătăm? a întrebat-o Cole.

— Ca nişte oameni în afara legii.

— Noi arătăm ca nişte oameni în afara legii? a întrebat Cole râzând.

Zâmbetele lor au fost de folos, iar Jessica a început să se relaxeze. Ar fi vrut ca şi Cole să stea pe scaun. O intimida cu înălţimea lui, iar barba nerasă de o zi îl făcea şi mai ameninţător. Daniel arăta la fel de dur. A trebuit să-şi repete că amândoi erau şerifi şi, ca atare, era datoria lor să-i sperie şi să-i protejeze pe cetăţenii nevinovaţi. Nu trebuia decât să le spună că face parte din acest grup.

— Nu am făcut nimic rău.

— Ştim că n-ai făcut, a spus Daniel. Oamenii legii îi fac nervoşi pe cei cu care stau de vorbă. Nu ştiu de ce.

— Eu ştiu, a replicat ea. Aveţi puterea de a mă închide

în închisoare.

— Nu, dacă nu avem un motiv legal întemeiat, a contrazis-o el.

— Aşa să fie? a întrebat ea ridicând dintr-o sprânceană. Azi după-amiază am fost vârâtă în închisoare şi în mod categoric nu a existat niciun motiv legal întemeiat pentru acest lucru.

— Nu ştiu de ce şeriful Sloan a mers atât de departe, a spus Cole.

— Era convins că una dintre noi minte, dar ăsta nu este un motiv întemeiat pentru a vârî pe cineva în închisoare, nu-i aşa? A remarcat că Daniel a scos un blocnotes şi un creion din buzunar şi toată atenţia ei s-a concentrat asupra lui.

— Ştim că ai fost în bancă în ziua în care a fost jefuită, a început el.

— Da, am fost. Şi Caleb a fost cu mine.

— Întâmplător, îţi aminteşti ce oră era?

În timp ce i-a răspuns, îşi netezea cu grijă rochia, ţinând privirea aţintită în poală.

— Ca să fiu sinceră, îmi amintesc. Am fost acolo la ora două, plus sau minus zece minute. Am intrat şi m-am aşezat la rând, dar n-am remarcat pe niciunul dintre ceilalţi oameni care erau înăuntru. Nu…

— Nu le-ai acordat atenţie? a întrebat Cole.

— Da, exact. N-am acordat atenţie nimănui.

— N-ai remarcat pe niciunul dintre cei care stăteau la rând cu tine? a întrebat-o Ryan umbră de scepticism.

— Eram foarte ocupată cu supravegherea lui Caleb. Este foarte năzdrăvan. Îl fascinase portiţa batantă şi tot încerca să se dea huţa cu ea, Dl. MacCorkle s-a supărat foarte tare şi a ţipat la copil. A făcut o adevărată scenă. Eram foarte ocupată şi pur şi simplu n-am avut timp să remarc pe nimeni altcineva.

În timp ce dădea toată această explicaţie se uita în

sus la Cole ca să-i vadă reacţia. Şi-a dat cu siguranţă seama cât de nervoasă este după graba cu care a rostit răspunsul.

Ia-o mai încet, şi-a zis ea strângând mâinile împreunate, ia-o mai încet şi calmează-te, altminteri amândoi or să creadă că ascunzi ceva!

Cole nu arăta deloc să creadă că ar fi vinovată de ceva. Dacă ar fi fost întrebată, ar fi spus mai degrabă că întrebările de rutină îi dădeau o stare de somnolenţă. S-a întors spre inchizitorul ei.

— Îmi pare rău că nu pot să vă fiu de mai mult folos.

— Copiii nu dorm după-amiaza? a întrebat-o Cole. Sora mea mai mică dormea întotdeauna.

— Da, de obicei şi Caleb doarme imediat după masa de prânz, dar în ultima vreme tot programul lui a fost dat peste cap. Eu am fost bolnavă de gripă şi din cauză că doarme în dormitorul meu, l-am ţinut treaz toată noaptea. Dimineaţa s-a trezit târziu şi s-a mai culcat o dată după aceea. De asta este atât de vioi. Dau din gură ca o proastă, şi-a zis în sinea ei, oferindu-le mult prea multe informaţii inutile şi plicticoase.

— Şeriful Sloan ţi-a arătat poşeta pe care a găsit-o?

— Da, ne-a arătat-o. Ne-a spus că a găsit-o sub unul dintre birouri. Nu este a mea, a adăugat emfatic. Eu nici nu port poşetă.

Ryan a închis blocnotesul şi l-a vârât înapoi în buzunar, împreună cu creionul.

Jessica a remarcat că nu a scris nici măcar un singur cuvânt.

— Eşti sigură că ai fost în bancă la ora două? a intervenit Ryan.

— Plus sau minus zece minute, a spus ea.

Cei doi şerifi federali au făcut schimb de priviri. Ryan a început să-şi maseze ceafa.

— Intenţionezi să părăseşti Rockford Falls? a întrebat el.

— Da, vreau să plec cât mai repede posibil. De fapt vreau să plec cu Caleb mâine. O să-mi fie dor de Tilly, dar am să fiu bucuroasă că mă aflu departe de oraşul ăsta. Din clipa în care au început zvonurile, am fost foarte îngrijorată că cei care i-au omorât pe sărmanii oameni nevinovaţi se vor întoarce aici. Ar putea să creadă că vreuna dintre noi i-a văzut şi sunt sigură că ştiţi ce s-a întâmplat cu martorii la alte jafuri.

— Da, ştim, a răspuns Cole. Şi unde vreţi să plecaţi?

— Spre Colorado.

Orice altă informaţie pe care ar fi vrut s-o mai adauge a fost uitată în clipa în care Caleb a apărut alergând spre verandă. Copilul a văzut păpuşa de cârpă lângă scară şi a smuls-o apucând-o de un picior. Alergând spre Cole, s-a lipit de piciorul lui şi a ridicat căpşorul zâmbind.

Jessica nu a fost surprinsă. Caleb era întotdeauna la început timid în prejma străinilor, dar nu-i trebuia niciodată prea mult ca să-şi învingă timiditatea. Îi plăceau bărbaţii. Jessica era convinsă că-l fascinau înălţimea şi vocile lor.

— Este timpul să mergi la culcare, Caleb, i-a spus ea cu o voce ca o şoaptă mângâitoare.

Clătinând din cap, Caleb a scos degetul din gură suficient ca să înalţe braţele în sus spre Cole şi să ceară să fie ridicat. Când a simţit că mama lui înaintează spre el, a lăsat să-i scape păpuşa din mână şi şi-a încolăcit braţele de gâtul lui Cole, strângându-l cât putea,

— Nu cred că băiatul ăsta vrea deocamdată să meargă la culcare, a remarcat Cole.

Jessica era foarte aproape de el şi a încercat să-i desfacă mâinile fiului ei din jurul gâtului lui Cole, dar nu prea era atentă la ceea ce făcea. Tilly a avut dreptate. Şeriful federal avea ochii frumoşi. Ar fi vrut ca draga de ea să nu fi făcut atât tapaj despre înfăţişarea celor doi oameni ai legii, pentru că acum Jessica nu se gândea decât la cât de bine sunt făcuţi amândoi. Dacă Tilly nu i-ar fi atras

atenţia, cu siguranţă că n-ar fi observat.

Nu era în căutarea unui soţ. Amintindu-şi lucrul ăsta, i-a fost mai uşor să se concentreze asupra problemei imediate de rezolvat.

— Caleb merge întotdeauna imediat la culcare de îndată ce-i pun în braţe păpuşa, i-a explicat ea. Trece printr-o perioadă dificilă şi crede că trebuie să facă un adevărat tărăboi când vine vremea culcatului. Totuşi, este un băiat foarte bun. Nu-i aşa, Caleb?

Copilul a dat din căpşorul lipit de gâtul lui Cole, care se uita la Jessica cu o lumină jucăuşă în priviri. Fata s-a întrebat dacă el îşi dă seama oare că o face să nu se simtă deloc în largul ei. S-a gândit că o fi conştient de lucrul ăsta şi, oh, cum a putut să-l creadă ameninţător? Avea mâini mari şi totuşi atât de delicate în timp ce-l mângâia pe Caleb pe spate, într-o mişcare ritmică, circulară. Caleb îşi freca degetul mic de năsuc, cuibărindu-şi mai bine căpşorul sub bărbia lui Cole. Copilul părea mulţumit.

— Te pricepi la copii, a remarcat ea.

— Doamnă Summers? Vreţi să o rugaţi pe Grace Winthrop să vină pe verandă?

Vocea şerifului Ryan a adus-o la realitate, făcând-o să tresară.

— Da, fireşte, s-a bâlbâit ea. Jessica a răspuns întorcându-se să plece. Grace este în bucătărie. Dacă vreţi, puteţi intra şi lua loc la masă în timp ce-i veţi pune întrebări.

— Ar fi grozav, a răspuns Daniel. A luat-o înainte ca să-i deschidă uşa, iar Cole a venit îi urma lui Caleb. Când au ajuns la picioarele scărilor, a trecut copilul somnoros în braţele Jessicăi.

— Bucătăria este în capătul holului, a spus ea.

Daniel a luat-o înainte, iar Cole a rămas pe loc, urmărind-o pe Jessica cum urca scările. Îi plăcea felul în care se mişca. Era sexi, şi feminin, şi foarte atrăgător. Îi

plăcea şi vocea ei. Era o voce de dormitor, plină şi răguşită.

Şi-a zis că nu era nimic rău în faptul că remarcase cât de bine arată şi ce voce frumoasă avea; nu e o crimă să apreciezi o femeie atât de atrăgătoare. Asta nu înseamnă că are de gând să aibă o legătură cu ea.

Acum era un om al legii şi probabil nici nu putea şi nici nu trebuia să flirteze cu o potenţială martoră. Pur şi simplu n-ar fi fost indicat.

În plus, Jessica Summers venea cu obligaţii. Tocmai ducea una dintre ele cu ea în pat. Orice bărbat care s-ar încurca cu ea ar trebui să se angajeze pe viaţă. Pentru totdeauna. Noţiunea asta nu prea făcea casă cu el.

Lui îi plăcea să umble de colo-colo şi nimeni n-o să-l priponească. Era, de asemenea, inocentă, iar politica lui faţă de femeile fără experienţă era aceea de a-şi ţine mâinile acasă. Jessica era, în mod categoric, genul de femeie care se mărita. El nu.

Limpede ca lumina zilei.

— Cole, vii?

Dând din cap, l-a prins pe Daniel din urmă în capătul holului.

— Ce a fost asta? a întrebat Daniel făcând un gest cu capul spre picioarele scărilor.

Cole ştia ce îl întreabă. A răspuns ridicând din umeri.

Capitolul 15

Grace Winthrop stătea în picioare lângă plită. Când a intrat în bucătărie s-a întors cu faţa spre ei.

Daniel a înţepenit pe loc, apoi a făcut involuntar un pas înapoi, ciocnindu-se de Cole. Şi-a revenit repede.

— Jessica a spus că nu crede că v-ar deranja dacă…

— Oh, vă rog, intraţi. Tocmai făceam ceaiul.

Dumneavoastră şi şeriful Clayborne nu doriţi o ceaşcă cu ceai?

— Ar fi grozav, a spus Daniel, trăgând un scaun la masă. Cole s-a aşezat vizavi de el, cu faţa spre uşă.

— Domnilor, aţi luat cina?

— Nu, doamnă, n-am luat-o, a răspuns Cole.

— Nu ne este foame, a spus Daniel în acelaşi timp.

— Ba da, ne este, l-a contrazis Cole.

Grace s-a dus la dulap şi s-a întors cu o farfurie cu nişte şuncă pe ea.

A pus-o pe masă lângă un coş cu pâine proaspăt coaptă şi un bol cu unt. Un minut mai târziu, aşeza farfurii şi tacâmuri. Cole a început să mănânce. Daniel nu s-a atins de mâncare.

Atenţia lui era concentrată asupra lui Grace, care-şi ştergea nervoasă mâinile de şorţ.

Nu voia sau nu putea să-l privească în ochi. Ceştile zăngăneau în farfurioare când le-a pus pe masă. A turnat în ele un lichid negru, gros, care semăna mai mult a cremă de ghete decât a ceai.

— Vreţi zahăr şi lapte?

Cole se uita suspicios în ceaşcă, în timp ce Daniel nu-şi dezlipea privirile de Grace.

— Ăsta este ceai? a întrebat Cole.

— Da, s-a grăbit ea să răspundă. Este ceva în neregulă cu el?

— Nu, nu, sunt sigur că este grozav. A luat o sorbitură şi nu şi-a putut ascunde reacţia. Avea gust de tonic pentru păr.

— Nu-i trebuie decât puţin zahăr, a minţit el.

— L-am fiert cam mult, nu-i aşa? a întrebat Grace. Da, aşa am făcut. Trebuia să-l ţin mai puţin pe foc. Am să fac imediat altul.

— Aş prefera nişte apă, a spus Cole.

Daniel încerca să nu zâmbească.

Nu voia să o facă să se simtă şi mai prost, pentru că Grace a văzut grimasa lui Cole atunci când a gustat din ceai, iar dacă ar fi izbucnit şi el în râs, asta n-ar fi făcut decât să-i sporească jena.

— Nu cred că trebuie să fierbi şi frunzele de ceai, i-a spus el.

Cu un gest pe care Daniel l-a găsit foarte feminin, Grace şi-a dat buclele negre peste umăr.

— Gătitul este o treabă mult mai dificilă decât ţi-ai putea imagina, a remarcat ea.

— La tine acasă cine găteşte? a întrebat-o Cole.

Grace a părut surprinsă de întrebare.

— Bucătăreasa, a răspuns ea. Şi ajutoarele ei, fireşte. Uneori mai dau o mână de ajutor şi fetele din casă. Cel puţin aşa cred. Nu vrei câteva felii de murătură, şerif Clayborne? Sunt foarte bune.

— Ba da, mi-ar face plăcere, a răspuns el. Te rog, spune-mi Cole, iar lui – Daniel, a adăugat cu un gest spre Ryan.

— Atunci voi trebuie să-mi spuneţi Grace. Insist să o faceţi.

A început să taie murătura cu un cuţit ascuţit de bucătărie, ţinând lama cu briciul întoarsă spre încheietura mâinii. Treabă care l-a scos din minţi pe Daniel. S-a întins şi a prins-o de amândouă mâinile.

— Când tai ceva, ţine întotdeauna lama aplecată spre partea opusă mâinii, a instruit-o el. Uite aşa. Şi a tăiat încet o felie de murătură. Este mai sigur aşa.

Întrucât nu i-a dat drumul imediat şi mâinii drepte, Grace a rămas cu ochii la mâinile lui mari, aşteptând.

— Mulţumesc, Daniel. Am să încerc să ţin minte data viitoare.

Ryan a observat o serie de tăieturi pe degetele ei.

— Nu prea eşti obişnuită cu treaba în bucătărie, nu-i aşa? a întrebat-o dându-i drumul şi lăsându-se pe spătarul

scaunului.

— Nu, dar învăţ.

Şi s-a apucat din nou să taie murătura. Strâmbând din nas şi strângându-şi buza de jos de concentrare, a lucrat cu prudenţă până când a aranjat pe farfurie o jumătate de duzină de felii de murătură. Apoi, cu un zâmbet triumfător, s-a spălat pe mâini şi şi-a pus opera în faţa lor. Ryan nu-şi putea lua ochii de la ea, atât de fascinat era de femeia asta delicată. Deşi era nepriceputǎ, nefiindu-i de fel locul în bucătărie, nu se dădea bătută şi nu era nici măcar descurajată.

A trebuit să facă eforturi ca să se ocupe de problema pentru care se afla acolo. Şi-a scos blocnotesul din buzunar l-a pus pe masă şi şi-a luat creionul.

— Ce-ar fi să începem.

— Sigur, a fost ea de acord.

— Cam pe la ce oră te-ai dus la bancă în ziua jafului?

— Eram acolo la ora două, plus sau minus zece minute, a răspuns cu ochii aţintiţi pe faţa de masă.

Cole era pe punctul să muşte un sandvici când a dat răspunsul. A pus felia înapoi pe farfurie şi a aruncat o privire lui Daniel ca să vadă reacţia.

— Eşti sigură că era ora două? a întrebai Daniel, părând doar puţin curios.

— Da, sunt sigură. Am văzut ora în timp ce-mi aşteptam rândul la coadă. Pe peretele din spatele ghişeelor casierilor se afla un ceas mare.

— Ai mai remarcat vreo altă persoană care stătea la coadă? a întrebat-o Cole. Ea a chibzuit îndelung asupra întrebării şi apoi a clătinat din cap.

— Realitatea este că nu, n-am remarcat pe nimeni altcineva. N-am acordat prea multă atenţie.

Ce Dumnezeu se petrece?

Era tocmai pe punctul de a-i pune această întrebare lui Grace, când Daniel i-a făcut semn din cap să n-o facă.

Evident, nu voia să pună în evidenţă faptul că răspunsul ei era identic cu cel al Jessicăi şi al Rebeccăi – aproape cuvânt cu cuvânt. Să fi repetat oare ce trebuia să spună în timp ce s-au aflat toate trei acolo, în celulă? Iar dacă da – de ce? Daniel a închis blocnotesul şi l-a pus înapoi în buzunar.

— Ai observat ceva neobişnuit?

— Nu, n-am observat.

— Te-ai aşezat la coadă…

— Da, aşa am făcut. Şi am aşteptat să-mi vină rândul, dar nu m-am uitat în jur. Mă gândeam la lucrurile pe care le aveam de făcut.

Nemulţumirea lui Daniel creştea, dar avea grijă să nu se lase să se vadă lucrul ăsta.

— Poşeta pe care şeriful Sloan v-a arătat-o, a început el, nu este a ta, nu-i aşa?

— Nu, nu este. Eu nici nu port poşetă. Toate rochiile mele au buzunare.

— Cea de pe tine nu are, a spus Cole.

— Pardon? Era evident, uluită de spiritul lui de observaţie şi încerca să vină cu o explicaţie plauzibilă.

— Rochia pe care o porţi, nu are buzunare, a repetat Cole.

— Nu, nu are, a fost ea de acord. Dar cea pe care am purtat-o la bancă avea… două. Mai vrei puţin ceai?

Cole s-a uitat la ceaşca plină ochi din faţa lui şi s-a întrebat unde naiba crede ea că ar putea să mai pună. A clătinat din cap, dar Grace a părut că nu observă.

S-a întors şi a pornit grăbită spre plită, de unde a adus ceainicul, punându-l pe masă lângă ceaşca lui Cole. O expresie de imensă uşurare i-a apărut pe faţă când a intrat în bucătărie Jessica.

Surprinsă să-i găsească pe şerifi încă aici, Jessica s-a oprit în prag.

— Îmi pare rău. N-am vrut să deranjez. Am crezut că

aţi terminat şi voiam să o ajut pe Grace să spele farfuriile. O să le spălăm mai târziu. A dat să plece, dar Daniel a strigat-o:

— Vino şi stai cu noi, i-a propus el.

Grace dădea cu frenezie din cap. Privirea Jessicăi era aţintită spre Cole. Părea iritat şi deloc în apele lui, iar ea a crezut că asta datorează faptului că i-a întrerupt.

— Nu, mulţumesc. Mă mai duc puţin sus.

— Insistăm să rămâi cu noi. Cole nu avea de gând să accepte un refuz. S-a ridicat şi a tras scaunul de lângă el. S-a ridicat şi Daniel şi a invitat-o pe Grace să ia loc.

Cele două femei au făcut un schimb de priviri înainte să dea curs invitaţiei. Apoi Cole a fost cel care a început să pună întrebări.

— Grace, ai de gând să pleci mâine la Rockford Falls, nu-i aşa?

— Da, aşa este. Şi-a împreunat mâinile pe masă şi a încercat să pară calmă. De unde ştii că plec?

— Intuiţia, i-a răspuns el sec. Şi unde te duci?

— În Colorado.

— Jessica ne-a spus că şi ea merge tot în Colorado, a intervenit Daniel.

— Da, aşa este, a spus Grace. Vrem să călătorim împreună.

— Aţi venit la Rockford Falls împreună? a întrebat Cole.

— Dumnezeule, nu, a spus Grace zâmbind. Eu am venit de la Londra, din Anglia, acum câteva luni. M-am oprit în Kentucky, Missouri şi în Kansas înainte să vin aici. Caut o proprietate, s-a gândit ea să adauge.

— O proprietate? a întrebat Cole.

— Sper să pun pe picioare o fermă, a explicat ea. Caut un pământ cu păşune bună…

— Pentru vitele pe care o să le cumpere, a intervenit Jessica.

— Da, pentru vite, a aprobat-o Grace.

— Dar familia domnului Wells s-a decis să nu mai vândă proprietatea, a continuat Jessica.

— Cine este domnul Wells? a întrebat Cole.

— Domnul cu care am corespondat de la Londra. Am auzit de la nişte prieteni care-l cunoşteau că vrea să-şi vândă pământul şi că era exact ceea ce căutam eu.

— Şi nu este? a întrebat-o Cole.

— Ba da. Acri întregi de pământ cu păşuni bogate. Este perfect, aşa cum mi-au spus prietenii mei. I-am făcut deja o ofertă de la Londra, dar când am ajuns în Kentucky pentru a semna actele oficiale, am constatat că sărmanul domn Wells murise. Fiul lui a refuzat să onoreze promisiunea tatălui.

— Grace a văzut o reclamă în „Rockford Falls Gazette” care anunţă că există pământ disponibil lângă Denver şi ne ducem împreună acolo să vedem.

— Ştii ceva despre creşterea vitelor? a întrebat-o Daniel.

— Nu, dar intenţionez să angajez oameni care ştiu, i-a răspuns Grace. Şi am să învăţ şi eu. Ştiu că o să fie o muncă dură, dar nu mă tem de asta.

Cole încerca din răsputeri să nu lase ca Grace să vadă cât de uluit era.

— Doamnă, creşterea vitelor este o treabă foarte grea, a avertizat-o el încercând să fie diplomatic.

Daniel, în schimb, a fost cât se poate de direct.

— Eşti nebună? Nu poţi să conduci o fermă de vite!

Grace a devenit rigidă.

— Nu, nu sunt nebună şi te asigur că-mi voi atinge ţelul. Poate că n-am experienţă, dar sunt foarte hotărâtă.

Daniel era prea uluit ca să mai discute în contradictoriu. Cole a clătinat din cap.

— Cum o să plecaţi mâine? a întrebat el. Diligenţa nu trece pe aici decât poimâine.

— Nu luăm diligenţa, i-a explicat Jessica.

— Plecăm cu căruţa, a spus Grace. Este pe câmpul din spatele casei. Cu siguranţă aţi observat-o când aţi venit încoace.

— Ar trebui să ne punem valizele în ea încă din seara asta, a spus Jessica.

— Da, şi să pornim dimineaţă devreme, a aprobat-o Grace. Este o idee bună,

— Cine conduce atelajul? a vrut Cole să ştie.

— Noi, a răspuns Grace. Expresia feţei ei denota clar că nu-şi imagina de ce pune o asemenea întrebare.

Cole se uita cu insistenţă la mâinile Jessicăi. S-a întins, i-a luat una şi a întors-o cu palma în sus.

— Ai mâinile fine.

Parcă era o acuzaţie, iar femeia şi-a retras imediat mâna.

— Am să port mănuşi.

— Ai mai condus vreun atelaj până acum? a întrebat Daniel.

— Nu tocmai, a recunoscut ea.

Uluit de planurile lor imposibile, Daniel a aruncat o privire spre Cole, sperând să fie el în stare să le bage minţile în cap.

Cole era la fel de uluit, dar a încercat să fie diplomatic.

— Voi două… şi copilul veţi fi nevoite să străbateţi singure unul dintre cele mai accidentate şi mai periculoase terenuri din ţară. Aţi priceput?

Grace şi Jessica au dat amândouă din cap. Cole şi-a pierdut răbdarea.

— V-aţi pierdut minţile, doamnelor?

Întrucât se uita la Jessica, femeia a presupus că aşteaptă ca ea să răspundă la aceşti întrebare grosolană.

— Nu, nu ne-am pierdut minţile. Ne-am gândit la totul şi vă asigur că ştim ce facem.

— Da, ştim, a aprobat-o şi Grace. Întorcându-se apoi spre Daniel, a adăugat: Nu vom călători singure. O să ne alăturăm unui convoi,

— Până cel târziu luni trebuie să fim la Gramby, a spus Jessica.

Daniel se uita cu insistenţă la Grace. Femeia ar fi vrut să-i spună să înceteze. Era nepoliticos şi în acelaşi timp îi distrăgea atenţia. Avea senzaţia că încerca să-i pătrundă în minte, ceea ce era absurd, şi-a zis în sinea ei. N-avea cum să-i citească gândurile!

— De ce ne puneţi atât de multe întrebări personale? a sărit ea.

— N-am făcut nimic rău, a insistat Jessica.

— Aţi terminat cu întrebările despre bancă?

— Amândouă avem treabă, le-a spus Grace iritată şi hotărâtă.

— Dacă vreuna din voi are vreo informaţie despre jaf şi nu vorbeşte, asta se cheamă obstrucţie. Şi este un delict care se pedepseşte, doamnelor, le-a informat Daniel cu furie evidentă în expresie şi în voce.

— Încerci să ne intimidezi? l-a întrebat Jessica.

Cei doi şerifi federali au ignorat întrebarea. Daniel s-a întors spre Grace.

— Mai am o singură întrebare pentru tine.

— Întâmplător, pe Jessica ai văzut-o când a fost la bancă?

Grace s-a uitat spre Jessica înainte să răspundă.

— Da, am trecut pe lângă ea când am ieşit; ea tocmai intra.

— Dar pe Rebecca? a întrebat-o Cole. Te-ai ciocnit cumva şi de ea?

Furia celor doi şerifi clocotea în aerul dintre ei. Probabil că a mocnit tot timpul cât a chestionat-o, şi-a zis Grace. Cu siguranţă că i-a deranjat ceva din cele spuse de ea. A plecat capul când a răspuns:

— Când am intrat eu, Rebecca tocmai pleca. Şi Jessica le simţise ostilitatea şi era convinsă că ea a spus ceva care a declanşat furii şerifilor. Era epuizată din cauza încordării da a-şi cântări fiecare cuvânt şi ştia că dacă mai zice ceva, o să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

S-a hotărât să-i trimită pe şerifi la plimbare cât mai repede posibil. Împingându-şi scaunul înapoi, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit pe loc când a auzit ordinul lui Daniel.

— Rămâneţi amândouă în oraş mâine!

S-a răsucit pe călcâie şi s-a ciocnit de Cole şi nici nu s-a scuzat şi nici n-a făcut un pas înapoi.

— De ce trebuie să rămânem? a întrebat supărată.

— Nu ne puteţi obliga să rămânem aici, nu-i aşa? a întrebat Grace. Nu cunosc legile acestei ţări, dar nu este bine să faci pe cineva să facă ce nu-şi doreşte… nu-i aşa?

— Da, aşa este, i-a răspuns Jessica. Cole, nu poţi…

— Ba da, a întrerupt-o el, pot să te oblig să rămâi. O să folosim biroul din partea din faţă al închisorii. Doamnelor, ştiţi unde este. Mâine la opt să fiţi amândouă acolo. O să vină şi Rebecca.

Jessica şi Grace s-au făcut mici. I-au urmat supuse pe oamenii legii spre ieşire.

— Nu este drept, a şoptit Grace.

Daniel a auzit-o şi s-a întors din prag.

— Nu, pe toţi dracii că nu este drept, dar o să rezolvăm totul mâine, nu-i aşa, Grace?

Cole s-a întors şi i s-a adresat Jessicăi:

— Nu ştiu ce fel de joc vreţi să faceţi, doamnelor, dar gata, s-a terminat. Am fost destul de clar? Nu a aşteptat niciun răspuns. Jessica tremura din cap până-n picioare când a închis şi a încuiat uşa după ei. S-a răsucit şi s-a rezemat de ea.

Ochii lui Grace s-au umplut de lacrimi.

— Oh, Dumnezeule… ştiu!

Capitolul 16

Turnura întortocheată a evenimentelor le-a trezit celor doi şerifi federali nedumerire şi iritare…

— Când au fost împreună în celulă au pus la cale şi au repetat ce să ne spună, a remarcat Cole pe drum spre hotel.

— Pe toţi dracii, este clar că au pus totul la cale. Dar de ce au făcut-o?

— Toate trei au fost foarte încordate. Rebecca a ascuns cel mai bine lucrul ăsta, dar mi-am dat seama după ochi.

— Şi după mâini, a spus Cole. Şi le tot frângea.

— Da, aşa făcea, şi-a amintit şi Daniel. A ridicat mâna şi a început să-şi maseze ceafa, încercând să mai scape de încordare.

— Acum sunt sigur că am greşit, a spus Cole. Am crezut că discuţia cu Jessica şi Grace o să fie o pierdere de timp. Oare ce joc fac?

— Nu ştiu, a replicat Daniel. Şi eu eram aproape sigur că o să fie o pierdere de vreme. Am urmat numai procedura, sperând că vreuna dintre ele să fi remarcat ceva neobişnuit. Şi s-a complicat totul al dracului de rău, nu-i aşa?

— Da, aşa este, a fost de acord Cole. Şi nu are nicio logică. Toate ştiu că au fost văzute în bancă la începutul acelei după-amieze. Toate au stat la rând cu oameni care or să-şi amintească de ele. De ce şi-au mai dat osteneala să repete ceea ce urmau să spună?

— Da, nu are niciun sens. Care dintre ele minte?

— S-ar putea să mintă toate trei. Evident, sunt al naibii de hotărâte să se protejeze una pe alta.

— Ori…

— Ori ce?

— Ori protejează pe altcineva, cineva de care nu ştim încă nimic.

— Cum o să descoperim adevărul?

— Or să ni-l spună ele, a zis cu hotărâre Daniel. Mâine, într-un fel sau altul, Jessica, Grace şi Rebecca or să ne spună ce ştiu.

— Şi dacă nu ne spun?

— N-o să-mi stea nimeni în drum, fie el bărbat sau femeie. Vocea lui Daniel era încărcată de emoţie. Pe Dumnezeul meu, dacă voi fi nevoit, am să le închid!

— Să nu faci vreo nebunie. Cole şi-a dai seama de ironia remarcii lui şi a izbucnit într-un râs dur. Cred că insigna asta începe să se schimbe. De obicei eu sunt cel care face lucruri nebuneşti, iar acum eu te avertizez pe tine. Ştiu cât de mult îţi doreşti să-i prinzi pe oamenii ăia. La toţi dracii, şi eu simt la fel, dar trebuie să faci totul legal.

— Am de gând să-i prind, indiferent cum. Nu-mi pasă dacă este legal sau nu. Mă ajuţi?! Da sau ba?

— Ţi-am spus deja că te ajut.

Conversaţia a luat sfârşit când au ajuns la hotel şi au urcat în camerele lor. Cole a deschis larg ferestrele ca să scape de mirosul de igrasie, apoi s-a dezbrăcat, s-a spălat şi s-a întins pe pat. Punându-şi mâinile sub cap, a început să se gândească la răspunsurile pe care le-au daţi femeile întrebărilor puse de ei. Un gând a dus inevitabil la altul şi s-a trezit dintr-o dată în minte cu Jessica. Pe toţi dracii, era o femeie foarte atrăgătoare. A adormit rugându-se la Cel de Sus ca nu ea să se fi ascuns sub nenorocitul de birou.

Daniel nu s-a dus imediat la culcare. Mai întâi şi-a petrecut o oră bună umblând de colo-colo în camera lui cât o cutie de pantofi, simţindu-se ca un animal în cuşcă. Încerca să se concentreze asupra investigaţiei, dar în faţa ochilor îi tot apărea Grace Winthrop.

Era uluit de efectul pe care l-a avut asupra lui şi, sincer, nu ştia cum să procedeze. Până în seara asta de-abia dacă arunca o privire spre o femeie şi era cum nu se poate mai sigur că fizic n-a dorit niciuna. Totuşi, Grace a pus stăpânire pe el şi i se părea cu totul necinstit din partea lui să aibă asemenea gânduri deşănţate despre ea.

Nu-şi dădea seama de ce-l atrăgea femeia asta. Adevărat, era drăguţă şi avea una dintre cele mai frumoase feţe pe care a văzut-o de foarte, foarte multă vreme. Era şi bine făcută. Neîndoielnic, arăta foarte bine, dar nici pe departe nu se compara cu dulcea lui Kathleen. Nicio altă femeie nu se va putea măsura vreodată cu ea. Fiica binecunoscută a unui fermier, soţia lui avea gusturi simple şi o dorinţă nestăvilită de viaţă.

A fost atras de râsul ei sănătos şi de caracterul ei generos şi imediat s-a îndrăgostit până peste cap de ea. Cât s-a mai minunat de superbul dar făcut de Dumnezeu şi deseori o urmărea discret în timp ce ea îşi vedea de treburile zilnice.

Mâinile ei puternice şi hotărâte lucrau neobosite în cursul zilei, dar noaptea, când îl mângâiau, erau moi şi delicate.

Grace era o femeie micuţă şi plăpândă; de-abia dacă-i ajungea cu creştetul capului până la umeri. Provenea dintr-o familie bogată şi avea un anume statut social, mişcându-se evident într-o lume total străină lui. Şi totuşi avea o naivitate şi o gentileţe care îl făceau să-şi dorească să fie aproape de ea.

Dar ea nu era Kathleen. Oh, Dumnezeule, ce dor îi era de soţia lui! Era mistuit de o dorinţă dureroasă de a o cuprinde în braţe şi a mai face o dată dragoste cu ea. Tânjea să o audă cântându-i fetiţei lor, ca să le audă râzând, să atingă…

Şi-a impus să nu se mai gândească la trecut. Viaţa lui s-a sfârşit în clipa în care i-au fost luate soţia şi copila,

împuşcate precum animalele, dar trebuia să meargă mai departe… să nu se lase, să continue cercetările până când îi va prinde pe toţi monştrii răspunzători de asta. Numai după aceea se va putea opri.

Cu un suspin obosit, s-a pregătit de culcare şi a mai trecut o dată, metodic, prin însemnările de peste zi. Îşi dorea să sesizeze ceva ce-i scăpase înainte, lucru care nu s-a întâmplat însă.

Nemulţumit, a aruncat cât colo blocnotesul şi s-a lăsat pe perne.

Oh, Kathleen, dacă tot trebuia să moară unul dintre noi, de ce n-am fost eu acela?

A adormit cu gândul la soţia lui, dar a visat-o pe Grace.

Capitolul 17

Cole nu şi-a dat seama ce l-a trezit. Acum dormea dus, visând cum leagă vitele, ca în clipa următoare să fie complet treaz şi încordat ca un arc. Avea un somn uşor, chiar şi când era acasă, la Rosehill, în propriul său pat, şi întotdeauna auzea până şi cel mai mic zgomot.

Acum nu a auzit nimic neobişnuit, dar s-a întins după pistol şi a pornit spre uşă.

Aşa cum se aştepta, pe coridor nu era nimeni. A închis uşa şi s-a dus la fereastră ca să se uite jos, în stradă, gândindu-se că cineva care o fi băut prea mult face tărăboi. Strada era pustie.

O briză uşoară i-a mângâiat faţa. A căscat cu zgomot şi se gândea să se culce la loc, când a zărit în depărtare o uşoară strălucire portocalie şi şi-a dat seama că se crăpa

deja de ziuă. Soarele îşi croia încet drum pe cerul întunecat. La dracu', dar repede a mai venit dimineaţa! Îi era încă somn şi avea impresia că de-abia închisese ochii.

Începea să îmbătrânească, şi-a zis în sinea lui. S-a întins şi s-a dus să bea o gură de apă înainte să se îmbrace. Pentru că în camera era încă întuneric, a aprins lampa de gaz. Ceasul de buzunar era pe măsuţă, lângă busolă, şi numai când a văzut cât era ora şi-a dat seama că este încă miezul nopţii. „Ce dracu'?" – a bombănit el.

S-a întors să se uite din nou ia razele de lumină… şi în clipa următoare a luat-o la fugă, îmbrăcându-se din mers.

— Trezeşte-te Daniel, avem probleme.

Uşa s-a deschis imediat şi Daniel s-a năpustit în coridor cu pistolul în mână. Era pe jumătate îmbrăcat şi pe jumătate adormit.

— Ce este?

— Foc.

— Unde? a întrebat Daniel întorcându-se şi alergând în cameră să se îmbrace.

— Poate să fie în munţi, dar n-aş crede…! Lumina este prea aproape. S-ar putea să fie ceva mai în jos, pe stradă… Oh, Dumnezeule, pensiunea… Doar nu crezi că… a răcnit luând-o la goană pe scări.

Daniel era în spatele lui. Recepţionerul de noapte dormea tun în scaunul lui, cu braţele şi capul sprijinite de birou, când Daniel a sărit peste balustradă şi i-a strigat să tragă clopotul de incendiu. Uluit de zgomotul brusc, omul s-a lovit de o lampă şi a răsturnat scaunul când a sărit în picioare.

— Ce… ce-ai spus? a răcnit el.

— Clopotul pentru incendii, a strigat Daniel traversând holul şi ţâşnind pe uşă în urma lui Cole. Trage clopotul pentru incendii!

L-a ajuns din urmă pe Cole la colţ. Alergau unul lângă altul, singurele zgomote fiind cele făcute de cizmele lor pe

drum şi răsuflarea grea, amândoi făcând eforturi disperate. Erau la jumătatea drumului pe stradă în jos când au început să simtă mirosul de fum. Alergând de parcă îi ardea focul din spate, au dat cotul şi au văzut clar totul. Etajul casei era iad de flăcări; tăciuni roşii strălucitori, ca ochii unor demoni, ţâşneau prin ferestrele deschise şi pluteau pe cerul întunecat. Resturi din perdelele de dantelă, înnegrite de fum, erau aruncare afară cu fiecare izbucnire a fumului gros, iar lemnul alb proaspăt vopsit trosnea şi pocnea din cauza căldurii.

Afară nu era nimeni. Cole şi Daniel au sărit gardul în acelaşi timp, alergând peste peluză. Daniel s-a îndreptat spre spatele casei, sperând să găsească o cale de a trece prin flăcări, în timp ce Cole cerceta partea opusă. Uşa din faţă s-a deschis scârţâind şi au văzut-o pe Jessica ieşind încet. Era aplecată de la mijloc în jos, târând-o pe Grace după ea.

Prietena ei nu mişca. Daniel a ajuns pe verandă înaintea lui Cole şi a ridicat în braţe femeia inconştientă. La lumina flăcărilor a văzul un firicel de sânge ce-i curgea din tâmpla stângă. Ceva o lovise puternic şi, judecând după umflătura care se ridicase deja, şi-a zis că era al naibii de norocoasă că mai era în viaţă.

A strâns-o la piept şi a coborât în goană treptele, ieşind în curte, unde a lăsat-o delicat pe iarbă. Jessica l-a urmat pe trepte, apoi s-a oprit. Strigându-l pe Caleb, se învârtea în cerc, căutându-i disperată pe copil şi pe Tilly, când Cole a sărit de pe balustrada verandei şi a trântit-o la pământ, tăindu-i răsuflarea. Nu putea să respire şi nu înţelegea ce se întâmplă sau de ce. Nu se putea gândi decât la Caleb şi cum să ajungă la timp la el. Unde era?

A încercat să se întoarcă într-o parte ca să se poată ridica şi să-şi caute copilul, dar Cole al ţintuit-o brusc la pământ. Apoi a început să bată, cu palmele în jurul picioarelor ei, strigând la Daniel să-i ajute. Jessica a început

să ţipe şi să se zbată ca să-l dea jos de pe ea.

Flăcările îi cuprinseseră tivul fustei, întinzându-se lacome. Cole încerca să le stingă şi să scoată rochia de pe ea înainte să fie înghiţită toată de flăcări. În clipa în care a reuşit să o răsucească pe burtă, Daniel a fost lângă el, ajutându-l. Cei doi bărbaţi îi smulgeau hainele de pe ea. Strigându-l întruna pe Caleb, se zbătea să se ridice, dar ei n-au lăsat-o să se mişte până când Cole nu i-a smuls rochia de pe umeri, Iar Daniel i-a scos-o complet. Cole a ridicat-o în picioare. Jessica l-a apucat de cămaşă strigând:

— Nu-l găsesc pe Caleb! Trebuie să mă ajuţi să dau de el. Este cu Tilly… L-a luat să-l scoată afară, în timp ce eu o căutam pe Grace. Erau lângă mine, sus. Unde sunt? Trebuie să-i găsesc!

S-a smuls de lângă el încercând să se întoarcă în casă, dar Cole a înşfăcat-o din spate. A început să se lupte ca o pisică sălbatică pentru a se elibera, zgâriindu-l pe braţe şi lovindu-l în picioare.

— Îl găsesc eu, i-a promis Cole. Mă auzi, Jessica? Îl găsesc eu. Tu rămâi cu Grace. Poţi să faci asta?

Vocea lui calmă i-a potolit accesul de isterie.

— Da, da, am să stau cu Grace. Te rog, grăbeşte-te.

— Doamna bătrână şi copilul sunt înăuntru, i-a strigat lui Daniel. A răsucit-o pe Jessica cu faţa spre el. Unde sunt camerele lor?

Ea a arătat spre fereastra din centru, de deasupra verandei.

— Camera lui Tilly este la mijloc. A mea şi a lui Caleb este lângă a ei… în stânga… lângă copac

Daniel era deja pe acoperiş. S-a agăţat de o creangă de deasupra verandei şi cu călcâiul cizmei a spart geamul ferestrei din mijloc, retrăgându-se pentru a se feri de flăcările şi de fumul care năvăleau afară.

Apoi s-a aruncat înăuntru, cu capul înaintea Acoperişul de deasupra verandei s-a prăbuşit cu o secundă

mai târziu.

Cole a fugit în cealaltă parte a casei pentru a încerca să intre printr-una dintre ferestrele de la etaj, dar nu s-a putut apropia suficient pentru că prin fereastră se revărsa o căldură mult prea intensă.

Îl usturau şi-i lăcrimau ochii; s-a retras spre copacul noduros cel mai apropiat de casă. Crengi groase se încovoiau peste jgheabul de scurgere şi spera să se poată apropia suficient ca să sară de pe acoperiş.

S-a urcat în copac, a înaintat în mâini pe o creangă, după care a sărit pe acoperiş. Daniel a apărut la fereastră cu Tilly înfăşurată într-o pătură şi aruncată pe umăr. Înainte să ajungă la Cole ca să le vină în ajutor, Daniel a ieşit prin deschizătură şi a pornit spre cealaltă parte a acoperişului. Acolo crengile erau mai joase şi era mai uşor să se prindă de ele.

— Caleb nu era cu Tilly. Ieşi de aici, i-a strigat Daniel. Acoperişul se prăbuşeşte.

Neluând în seamă avertismentul, Cole s-a îndreptat spre fereastra pe care i-a arătat-o Jessica. Limbi de foc sâsâiau spre el prin fereastra fără geam, dar teama l-a întărit. Era atât de speriat că n-o să găsească pruncul în viaţă, încât a urmat fără să se gândească exemplul lui Daniel şi a plonjat cu capul înainte.

A fost surprins să constate că planşeul era încă la locul lui. A aterizat cu o bufnitură pe umărul stâng, s-a rostogolit şi s-a ridicat. Un val gros de fum l-a culcat înapoi, în genunchi. Faţa i s-a umplut de cenuşă. Ochii îl usturau atât de tare, încât nu vedea nimic, nu putea să respire, iar căldura din dormitor era atât de mare, încât avea impresia că o să i se topească pielea. S-a trântit pe podea şi a inspirat o gură de aer rece.

Apoi a început să înainteze târându-se pe burtă. Între podea şi zidul de fum dens, mortal, era o distanţă de vreo jumătate de metru în care aerul era prins ca într-o capcană.

Inspirând din nou adânc, l-a strigat pe Caleb.

Sunetul vocii s-a pierdut în infernul de pârâituri şi trosnituri. Înainta încet. Nu vedea nimic, dar spera să dea de o debara pentru haine. Orice dormitor are o asemenea debara, iar Cole ştia că sora lui mai mică, ori de câte ori îi en teamă, acolo se ascundea.

Spera din tot sufletul ca şi Caleb să fi făcut la fel. Patul era cea de-a doua opţiune a lui, dar de el s-a lovit mai întâi. S-a aşezat de-a lungul lui şi a căutat dedesubt întinzând cât a putut el da mult braţul, dar fără niciun rezultat.

Fiecare secundă care trecea apropia tot mal mult copilul de moarte. Se ruga în gând şi implora ajutorul Domnului întinzând pentru o ultima dată mâna şi descriind un cerc larg sub pat. Tocmai se retrăgea când Caleb l-a apucat de mână.

Copilul i-a dat drumul imediat. Atunci Cole şi-a vârât umărul sub cadrul patului, l-a ridicat şi s-a întins după el. Caleb se ghemuise lângă tăblia de la capul patului. Cole a găsit un picioruş şi a tras cu prudenţă. L-a auzit scâncind şi sugându-şi cu zgomot degetul mare, iar în clipa aceea şi-a zis că sunt cele mai frumoase sunete pe care le-a auzit vreodată, pentru că asta însemna că băiatul n-a păţit nimic.

L-a luat în braţe şi s-a ridicat în genunchi. Caleb s-a smucit şi şi-a luat păpuşa de cârpă de pe podea. În clipa în care Cole l-a tras înapoi, din podea a ţâşnit o flacără cu două limbi.

— Hai să ieşim de aici, i-a şoptit copilului cu vocea răguşită din cauza fumului.

A vrut să-l înfăşoare pe Caleb în pătura de pe pat, dar când s-a întins să o ia a văzut cum din tavan cădea o ploaie de tăciuni direct peste ea. Pătura s-a aprins arzând cu repeziciune. Disperat, Cole a vârât capul copilului sub bărbia lui, l-a înfăşurat cu braţele şi s-a aplecat deasupra, ferindu-l cu propriul trup. Şi-a dat seama că nu mai are la

dispoziţie decât câteva secunde ca să iasă de acolo.

Dormitorul se strângea parcă peste el. Flăcări ţâşneau din podea şi plonjau din tavan. Apoi au început să se mişte pereţii, de parcă au prins dintr-o dată viaţă; auzea cum în spatele lor bate inima focului devastator; pulsa şi palpita, aspirând şi ultima picătură de aer.

A îngenunchiat pe podea, a tras adânc aer în piept, s-a ridicat şi a pornit spre fereastră. Monstrul după el. A auzit o pocnitură în spate şi a simţit cum se mişcă podeaua sub picioare; a sărit prin fereastră exact în clipa în care podeaua s-a prăbuşit. O clipă mai târziu, pereţii camerei au explodat. Forţa exploziei l-a aruncat înainte, dar el s-a răsucit în aer astfel încât să aterizeze pe spate şi să nu zdrobească copilul din braţe.

Acoperişul încins îi ardea pielea şi şi-a dat teama că în câteva secunde se va prăbuşi întreaga casă. S-a ridicat clătinându-se, s-a uitat într-o parte, apoi în cealaltă, căutând o cale de a ajunge jos. Flăcările, ca nişte şerpi, se târau spre el. Focul îi tăiase calea pe care s-a retras Daniel cu Tilly şi şi-a dat seama că nu putea să coboare nici pe unde venise, pentru că crengile erau mult prea sus ca să ajungă la ele cu un copil în braţe.

Era prins în capcană. Din depărtare, a auzit clopotul care anunţa incendiul. Apoi a auzit un fluierat strident. S-a întors în direcţia de unde venea sunetul exact în clipa în care Daniel fluiera din nou. Chinuindu-se să vadă ceva prin fumul negru, l-a zărit pe Daniel călare pe o creangă groasă a copacului.

Era prea departe. Imposibil de ajuns. Dar nu avea de ales.

— Ţine-te bine, Caleb, a şoptit el. Trăgând adânc aer în piept, a scos un răcnet şi a sărit peste cercul de foc din faţa lui. Simţea lemnul trosnind sub picioare şi auzea cum se prăbuşesc bârnele în urma lui, dar a continuat să alerge până a simţit că-i explodează plămânii.

Daniel îl urmărea cum se apropie. Când a văzut că a ajuns la jumătatea acoperişului, s-a întins pe creanga groasă, s-a proptit cu picioarele de alta şi şi-a trecut braţul stâng de după cea pe care stătea coborând încet pe ea cât putut de mult; după care a întins în jos mâna dreaptă.

A fost un salt la noroc! Distanţa de la marginea acoperişului până la mâna lui Daniel era considerabilă. Cole parcă zbura şi, timp de o clipă scurtă, chiar asta a făcut. A făcut un salt în noapte, ca să ajungă la Daniel.

Mâinile s-au prins. Şi au ţinut. Cole a închis ochii şi a scos un suspin de uşurare.

Daniel gemea din cauza greutăţii, dar îl ţinea zdravăn. Când Cole a încetat să se mai balanseze, iar Daniel a fost sigur că nu-l va scăpa, a întins încet cealaltă mână ca să-l apuce pe Caleb, dându-i drumul lui Cole, care a căzut pe o creangă de mai jos. Copilul răcnea în timp ce Daniel trăgea încet în sus, luându-l, în sfârşit, în braţe. Câteva secunde mai târziu erau cu toţii pe pământ, fugind spre un loc sigur.

Jessica alerga spre Daniel ca să-l ia pe Caleb, dar a interceptat-o Cole. Trecându-şi braţul de după talia ei, a ridicat-o pe sus şi a continuat să alerge.

Exact în clipa în care au ajuns la Grace şi la Tilly, zidurile şi acoperişul casei s-au prăbuşit. Oamenii care alergau încolo şi încoace cu găleţi cu apă în mână s-au oprit brusc pentru a privi uluitorul spectacol de artificii. Scântei şi tăciuni ţâşneau la mare înălţime şi coborau apoi plonjând în spirală, în trosnete şi pocnete, totul atât de impresionant, încât smulgea exclamaţii de uimire.

A fost o noapte pe care niciunul dintre ei nu o va uita vreodată.

Reporterul alerga de colo-colo încercând să găsească pe cineva căruia să-i poată lua un interviu, în timp ce John Cletchem, fotograful, îşi instala aparatul ca să poată surprinde înainte ca flăcările să se stingă.

Tilly stătea pe iarbă plângând înăbuşit. Grace era încă

inconştientă, dar Tilly o ridicase în aşa fel, încât i se odihnea acum în braţe. Plângea şi o mângâia delicat pe frunte. Daniel a îngenunchiat lângă cele două femei; a bătut-o stângaci pe Tilly pe spate în încercarea de a o alina, dar atenţia îi era concentrată asupra lui Grace.

Respira, iar el îi mulţumea lui Dumnezeu de fiecare dată când vedea cum trage aer în piept.

Părea atât de tânără şi de inocentă, şi de vulnerabilă!

A răcnit să se ducă cineva să aducă un doctor. Vocea lui a speriat-o pe Grace, care a tresărit. Daniel era aproape convins că inima îi este imună; dar în clipa aceea Grace a deschis ochii şi l-a privit. Inima a început să-i bată năvalnic şi l-au podidit lacrimile de uşurare.

Ce Dumnezeu se întâmplă cu el? Nu se putea abţine să nu o atingă. A luat-o delicat în braţe şi s-a ridicat.

— Daniel? Eşti murdar pe faţă.

— Da. Ştiu. Cum te simţi?

— Mă doare capul. Nu prea ştiu de ce, a adăugat ea cu o expresie de nedumerire. A întins mâna şi şi-a plimbat degetele pe obrazul lui. Cum te-ai murdărit în halul ăsta?

Daniel s-a întors ca să poată vedea şi ea ce a mai rămas din casă. Grace nu se uita însă decât la el. Aşa că a fost nevoit să-i explice.

— A fost un incendiu.

Atunci şi-a întors capul, strâmbându-se din cauza durerii provocate de mişcare.

A făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă şi, dintr-o dată, capul i s-a limpezit complet.

— Unde sunt Jessica, şi Caleb, şi Tilly?

— Sunt bine, a liniştit-o el. Toată lumea a ieşit din casă la timp. Nu a fost rănit nimeni… cu excepţia ta. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

Grace şi-a lăsat capul pe umărul lui.

— Nu, nu-mi amintesc. Te rog, lasă-mă jos. Trebuie să…

— Trebuie să te vadă un doctor. Şi-a aruncat ochii peste mulţime şi era pe punctul să strige din nou după doctor, când omul a apărut brusc lângă cei care urmăreau focul. Rebecca îl târa către Tilly şi Grace.

— Daniel? a şoptit Grace, captându-i din nou atenţia. Cum am ieşit din casă?

— Jessica te-a scos. Dacă nu te-ar fi... Eu şi Cole nu am fi reuşit să te găsim la timp.

— Mi-a salvat viaţa.

— Da.

Grace a început să plângă, iar Daniel a strâns-o în braţe, încercând să o aline.

Jessica plângea şi ea. Îl strângea la piept pe Caleb şi era atât de fericită şi de recunoscătoare că pruncul ei era nevătămat că-l săruta întruna, aproape să-l sufoce.

Revenit complet după aventură, Caleb se zbătea vrând să se elibereze ca să se joace.

În sfârşit, Rebecca le-a găsit.

— Dumnezeule, Jessica, ai fi putut să fii omorâtă, a strigat ea, ridicând copilul. Ai păţit ceva?

Jessica a făcut eforturi să se oprească din plâns pentru a-i răspunde prietenei sale.

— Nu, eu n-am nimic, dar Grace este rănită. Cred că a lovit-o o bârnă la cap, i-a explicat ea.

— Chiar în clipa asta o consultă doctorul, i-a spus Rebecca. Îţi aminteşti ceva?

— Nu ştiu, i-a răspuns Jessica. Vrei să ai tu grijă de Caleb? Nu-l scăpa din ochi. Trebuie să găsesc pe cineva.

— Jessica, trebuie să pui ceva pe tine mai întâi. Unde-ţi este rochia?

— S-a aprins de la foc, i-a spus Jessica pornind să-l caute în mulţime pe Cole.

— Caut eu ceva să pui pe tine, i-a promis Rebecca.

Jessica nu a auzit-o. L-a zărit, în sfârşit, pe Cole şi s-a grăbit spre el. Stătea destul de departe de mulţime şi

privea cum flăcările devorează casa. Părea epuizat şi era acoperit din cap până în picioare de funingine.

Jessica şi-a zis că este cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată.

— Cole?

S-a oprit şi a rămas pur şi simplu cu ochii la el. I s-a părut dintr-o dată uriaş. Silueta lui, profilată pe fundalul flăcărilor, parcă era aureolată. Era ca şi cum Dumnezeu îl binecuvânta pentru curajul pe care l-a arătat în faţa unui asemenea pericol.

— Doreşti ceva? a întrebat-o el, nedumerit de bucuria şi încântarea de pe faţa ei.

A alergat spre el cu intenţia de a-i mulţumi pentru că i-a salvat viaţa lui Caleb, dar când a ajuns, în sfârşit, i s-a părut că un simplu mulţumesc nu este suficient.

S-a aruncat în braţele lui; s-a clătinat datorită impactului şi, instinctiv, a strâns-o la piept. Ridicându-se pe vârfuri. Jessica şi-a încolăcit braţele de gâtul lui, i-a şoptit „mulţumesc” şi l-a sărutat cu pasiune.

N-a fost nici pe departe un sărut cast, iar Cole nu era să lase să-i scape prilejul fără să profite din plin.

Nu s-ar fi oprit dacă n-ar fi simţit-o cum îi tremura în braţe. S-a retras şi a încercat să se depărteze de ea. Dar Jessica l-a strâns mai tare, iar lui nici nu i-a trebuit mai mult. A sărutat-o încă o dată şi a strâns-o puternic la piept.

Jessica şi-a cuibărit capul la gâtul lui şi a început să plângă, explodând parcă toată emoţia pe care o acumulase până atunci.

Cole şi-a sprijinit bărbia de creştetul ei, în timp ce ea continua să şoptească mulţumesc. A sărutat-o delicat pe frunte.

— Cu plăcere, i-a răspuns el.

Momentul nu va fi dat niciodată uitării, pentru că fotograful a surprins pe hârtie cuplul care se îmbrăţişa cu atâta pasiune: el plin tot de funingine, iar ea – îmbrăcată

într-o cămaşă de noapte foarte subţire.

În dimineaţa următoare, fotografia era pe pagina întâi a ziarului local – „Rockford Falls Gazette”.

Capitolul 18

Rebecca a simţit că i se face rău când a văzut-o pe Grace.

Avea tâmpla stângă foarte umflată în urma loviturii primite în cap. Era un miracol că prietena ei a supravieţuit.

Daniel a aşezat-o pe o pătură adusă de unul dintre vecini şi a îngenunchiat alături de ea, în timp ce doctorul o examina. Rebecca nu era din fire impresionabilă, dar gravitatea rănii i-a tăiat răsuflarea.

Daniel a crezut că o să leşine şi i-a spus să se aşeze, dar Rebecca era hotărâtă să vorbească mai întâi cu Grace.

— Cum te simţi? a întrebat-o în şoaptă, vocea tremurându-i de teamă.

Grace a ridicat privirea spre femeia aplecată asupra ei. Nu s-a putut abţine să nu remarce că nu avea în neorânduială nici măcar un fir de păr.

Rebecca nu a alergat să vadă focul, aşa cum ar fi făcut toţi ceilalţi, în halate şi papuci.

Nu, ea era complet îmbrăcată şi aranjată. Rochia neagră fără niciun fel de podoabă era potrivită pentru această ocazie; dar la faţă era albă ca varul.

— Mă simt mult mai bine acum, a răspuns Grace. O să mă fac bine, Rebecca; nu trebuia să fii îngrijorată din cauza mea.

Rebecca şi-a ridicat puţin fusta şi a îngenunchiat lângă doctorul Lawrence.

Doctorul a bătut-o uşor pe Grace pe mână.;

— O să fie bine, i-a promis el. Ai avut mare noroc. Nu-

mi dau încă seama cum te-ai lovit, dar cred că s-a prăbuşit plafonul peste tine.

Doctorul s-a ridicat şi i s-a adresat de data asta lui Daniel.

— Ar fi putut să fie omorâtă, şerifule.

Rebecca s-a aplecat deasupra lui Grace.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat? a întrebat-o ea.

— Nu, după cât se pare nu pot să-mi amintesc absolut nimic.

Rebecca a dat din cap cu simpatie.

— Este mai bine că nu-ţi aminteşti, altminteri ai fi avut coşmaruri îngrozitoare. Sărmana Jessica, a înfruntat vâlvătaia în plină dezlănţuire, dar slavă Domnului că aţi scăpat.

Ochii lui Grace s-au umplut de lacrimi.

— Mi-a salvat viaţa, dacă n-ar fi fost ea aş fi fost moartă acum.

— Te rog nu plânge, i-a şoptit Rebecca luându-i mâna. S-a terminat acum şi toată lumea este în siguranţă.

— Unde este Jessica? a întrebat Grace.

— S-a dus la căruţă cu şeriful federal Clayborne ca să-şi ia nişte haine curate, i-a răspuns doctorul Lawrence. Ar trebui să o examinez şi pe ea.

Grace a dat să se ridice, dar Daniel s-a repezit să o ajute. Capul îi pulsa încă atât de tare, încât de-abia se putea concentra.

— Slavă Domnului că ne-am împachetat lucrurile aseară. Tot ce avem este în căruţă, cu excepţia hainelor cu care urma să ne îmbrăcăm mâine. Căruţa nu a luat foc, nu?

— Nu, nu, n-a luat foc, a liniştit-o Rebecca.

Focul continua să ardă, dar în rest era întuneric. Cineva din mulţime a aprins o torţă. Caleb stătea pe genunchii lui Tilly când străinul s-a îndreptat spre curte cu torţa luminând puternic. Speriat, Caleb a început să o strige pe mama lui. Rebecca a fugit imediat la el şi l-a luat în

braţe, strângându-l la piept şi încercând să-l liniştească.

Daniel l-a apostrofat pe omul cu torţa, spunându-i să se îndepărteze. Grace încerca să stea în picioare. S-a prins de braţul doctorului ca să nu cadă, dar, Dumnezeule, era atât de ameţită, încât totul se învârtea în jurul ei.

— Ce vrei să faci?a bombănit Daniel. Stai jos înainte să leşini din nou.

— Eşti albă ca hârtia, a intervenit doctorul. Fă cum îţi spune şeriful şi stai jos. Ai nevoie de odihnă.

— Vreau s-o găsesc pe Jessica, trebuie să vorbesc cu ea.

— O găsesc eu, i-a spus Daniel.

A pornit spre câmpul din spatele casei şi a văzut-o pe Jessica venind spre ei. L-a auzit pe fiul ei plângând pentru că a aruncat hainele pe care tocmai le luase din căruţă şi a alergat spre el.

Cole venea în urma ei; a observat că pământul era acoperit cu cenuşă şi i-a strigat să fie atentă pe unde calcă; cu papucii ăia subţiri s-ar putea tăia în cioburile împrăştiate prin iarbă. Daniel l-a strigat pe Cole, apoi s-a oprit la marginea câmpului. Privirea i-a căzut pe două sticle de lapte goale. Plouase zdravăn toată săptămâna şi totuşi sticlele erau curate, fără strop de pământ sau noroi pe ele. Curios, s-a aplecat şi a ridicat una. Mirosul de gaz era încă puternic, iar când s-a uitat mai bine a văzut rest pe fundul sticlei. I-a arătat amândouă sticlele lui Cole, care a mirosit una şi a clătinat din cap.

— Când am ajuns prima dată aici, am remarcat că nu părea să existe un punct de unde să fi izbucnit focul. Spatele casei ardea la fel de puternic ca şi în faţă, de parcă toată casa s-a aprins deodată.

— Cine a făcut treaba asta a turnat probabil gaz de jur împrejurul casei.

— Crezi că banda Blackwater este de vină? Or fi văzut articolul în ziar, iar un foc în toiul nopţii poate fi o

modalitate sigură de a scăpa de doi posibili martori? Norocul Rebeccăi că nu a apucat să se mute şi ea la pensiune.

— Ar putea fi următoare pe lista lor, a spus sumbru Daniel. Va trebui să le supraveghem îndeaproape pe toate trei şi, după ce vor dormi puţin, or să ne spună adevărul.

— Ai de gând să le dezvălui că focul a fost pus?

Daniel a luat sticla din mâna lui Cole şi le-a pus pe amândouă lângă copac.

— Nu încă, a răspuns el. Nu vreau să le sperii mai mult decât sunt deja.

— Ce noapte de iad, a murmurat Cole privind spre casă.

— Hai să ne îngrijim ca toată lumea să fie cazată, a spus Daniel. Sunt prea mulţi oameni aici şi nu-mi place deloc aglomeraţia.

Revenind pe peluza din faţa casei, cei doi şerifi au auzit-o pe Rebecca dând ordine. A preluat cu hotărâre conducerea şi părea un comandant militar care nu acceptă niciun refuz, în timp ce oamenii cărora le poruncea reacţionau întocmai ca nişte recruţi; făceau tot ce le spunea să facă.

Jessica şi Grace nu ştiau ce s-ar fi făcut dacă n-ar fi fost prietena lor să-i organizeze pe toţi oamenii aceia veniţi să vadă sinistrul. Vecinii au fost trimişi acasă să aducă pături pentru femei şi copil, doctorul Lawrence a fost sfătuit să-i acorde adăpost lui Tilly până când femeia va putea face alte aranjamente, câţiva bărbaţi au fost trimişi să ducă la hotel căruţa şi a fost creată o echipă care să aducă apă pentru a stinge focul înainte să se întindă la câmpul din spate. Nimeni nu a fost lăsat să stea cu braţele în sân. Era treabă de făcut, iar Rebecca era hotărâtă să vadă totul terminat cât mai repede posibil.

O jumătate de oră mai târziu, grupul se îndrepta spre hotel. Deşi Grace a protestat vehement, Daniel a insistat să

o ducă în braţe. Cole îl ducea pe Caleb, care a adormit rapid, înainte să ajungă în stradă. Rebecca a făcut propunerea ca Jessica şi Caleb să ia una din camerele şerifilor federali pentru noaptea asta, Iar Grace pe cealaltă. Pentru că hotelul era plin, şerifii puteau să doarmă foarte bine afară.

Cole şi Daniel aveau însă alte intenţii. Nu aveau de gând să scape femeile din ochi. Daniel o să facă de pază în holul hotelului, iar Cole o să stea sus, să supravegheze coridoarele; au schimbat însă planurile când au dat ochii de şeriful Sloan, care ieşea pe furiş din hotel.

Daniel i-a spus ce s-a întâmplat şi a poruncit să stea de pază în faţa uşii Rebeccăi. Sloan a acceptat fără să crâcnească pentru că se simţea extrem de stânjenit că nici măcar n-a ştiut de incendiu. A fost ocupat cu altceva şi, după expresia de mulţumire şi satisfacţie de pe faţa lui, cei doi şerifi federali şi-au dat seama exact ce trebuie să fi făcut.

Recepţionerul de noapte s-a speriat când a văzut grupul de femei şi bărbaţi acoperiţi de funingine, dar a fost în acelaşi timp extrem de plin de solicitudine.

A trezit imediat două cameriste pentru a-l ajuta să aranjeze camerele. Toată lumea a făcut baie. Caleb nu numai că s-a trezit din cauza băii, dar mai era şi plin de energie. Puiul de somn pe care l-a tras pe drum îl refăcuse, evident. Jessica şi Grace cădeau din picioare de somn şi au adormit de îndată ce s-au urcat în pat.

Daniel şi-a proptit scaunul de uşa lui Grace, adormind şi el imediat cu mâna pe patul pistolului. Cole era vizavi.

S-a întins în scaun şi s-a sprijinit cu spatele de uşa Jessicăi.

L-a auzit pe Caleb vorbind pe limba lui şi, după câteva minute, a încercat să o ia la goană.

Cole a pus mâna pe el să-l ducă înapoi la mama lui, dar de cum a păşit pragul s-a oprit brusc; Jessica dormea pe

burtă, cu braţele întinse în lături.

Era clar că a fost prea obosită ca să mai tragă pătura pe ea, iar cămaşa de noapte i se ridicase peste genunchi. Dumnezeule, ce fund şi ce picioare bine făcute avea! A remarcat că până şi labele picioarelor erau frumoase şi s-a întrebat dacă s-o gâdila.

Faţa îi era întoarsă spre razele de lună care se strecurau pe fereastra deschisă. Ochii i-au căzut pe gura ei, amintindu-şi cât de moi îi erau buzele când l-a sărutat. O mai simţea şi acum lipită de el şi nu-şi dorea altceva decât să se bage în pat lângă ea şi…

Şi-a alungat gândurile ce-i alergau prin minte. Sărmana femeie trecuse în noaptea asta, printr-un adevărat calvar, iar pe el mintea îl ducea cu gândul la nebunii. În plus, era şerif federal, iar funcţia implica anumite responsabilităţi. Nu putea să acţioneze sub impulsul simţămintelor, oricât ar fi fost ele de irezistibile. În clipa aceea Caleb a început să i se zvârcolească în braţe, trezindu-l la realitate. Copilul era ud.

A găsit iute scutece şi l-a aşezat pe marginea patului, lângă Jessica.

— Nu, o ţinea întruna Caleb. A început să dea din picioare, lovindu-l peste braţe şi a încercat să se răsucească în aşa fel încât să alunece jos, pe podea.

— Oh, nu, n-ai să faci asta, a şoptit Cole. O să te schimb, după care ai să te culci. I-a legat bine scutecul, l-a ridicat, a înşfăcat păpuşa de cârpă şi i-a îndesat-o în braţe. L-a aşezat în pătuţul aranjat special pentru el şi s-a îndreptat fără zgomot spre uşă.

Când să iasă, s-a trezit cu Caleb în spatele lui. Jessica l-a auzit trăgând o înjurătură pe înfundate şi şi-a acoperit gura cu mâna ca el să nu-şi dea seama că râde. A fost îngrozită când l-a simţit în cameră, dar când l-a auzit vorbind în şoaptă cu fiul ei a înţeles că intenţiile îi erau absolut onorabile. Cole era un om bun, iar ea şi fiul ei sunt

în perfectă siguranţă cu el.

A adormit cu gândul lăudabil de a-l ajuta pe Cole.

Caleb a sfârşit prin a dormi vreo două ore bune pe genunchii lui Cole; s-a trezit şi a gângurit o vreme, după care s-a culcat din nou, de data asta pe umărul lui Daniel. Inutil de spus că cei doi şerifi federali n-au prea avut parte de odihnă.

Capitolul 19

A doua zi dimineaţă, la ora şapte, Daniel a fost convocat la telegraf. Cole s-a întâlnit cu Sloan în holul hotelului şi i-a ordonat să găsească doi adjuncţi pentru a-i ajuta să le păzească pe femei. A aşteptat la hotel până când şeriful s-a întors, câteva minute mai târziu, cu Robert York şi John Carver.

Cei doi bărbaţi erau serios înarmaţi şi păreau periculoşi. L-au convins pe Cole că ştiu meserie, iar el i-a pus la punct rapid cu ceea ce se aştepta de la ei.

Jessica şi Rebecca urmau să rămână în camerele lor până când se întorc şerifii federali ca să stea de vorbă cu ele. Grace trebuia să stea în pat până când o să vină doctorul să o vadă, în cursul după-amiezii.

— Nu lăsaţi pe nimeni să urce, în afară de doctorul Lawrence, le-a ordonat el. York, tu stai la uşa Jessicăi. Carver la cea a Rebeccăi, iar tu, Sloan, veghezi la uşa lui Grace.

— Dar nu mi-am luat nici măcar cafeaua de dimineaţă. Pot să mă duc în restaurant să mănânc ceva? s-a plâns Sloan.

— Nu, i-a răspuns aspru Cole. Ai să stai în faţa uşii lui Grace.

Lipsa de somn îl făcea pe Cole şi mai morocănos ca

de obicei, iar Sloan a fost destul de deştept ca să nu-l provoace. A luat cheia închisorii de la şerif şi a plecat. Biroul era înăbuşitor, aşa că a lăsat uşa larg deschisă ca să intre puţin aer proaspăt. Totul îi mirosea a fum şi probabil că din cauza asta nu avea nici poftă de mâncare.

Era aproape ora opt când a apărut Daniel, într-o mână avea o cană de cafea, iar în cealaltă un vraf de telegrame. I-a relatat imediat lui Cole tot ce a aflat.

— A fost capturat unul din banda Blackwater.

— Unde l-au prins?

— Se ascundea într-o peşteră, în Texas, imediat lângă frontieră. L-au dus la Blackwater.

Cole s-a ridicat, a luat o cană curată din raftul de pe peretele opus, şi-a turnat nişte cafea, a sorbit o gură şi apoi a întrebat:

— Este viu?

— Aproape, i-a răspuns Daniel. Şeriful din Maple Hills a vârât în el două gloanţe. A fost un noroc că a dat peste el. Omul era foarte bolnav de gripă, dar şi aşa a opus rezistenţă. Mă rog la Dumnezeu să trăiască suficient ca să fie judecat. La toţi dracii, aş vrea să fiu acolo. Ard de nerăbdare să vorbesc cu el.

— Doar nu crezi că ţi-ar spune ceva?!

— O, ba da, sunt convins de asta. O să-mi spună tot ce vreau să ştiu.

— Intenţionezi să stai de vorbă cu el sau mai ai şi altceva în gând? l-a întrebat Cole rar.

— Asta depinde de felul în care merge procesul. N-o să scape. A clătinat din cap şi a adăugat: Judecătorul Rafferty n-o să lase să se întâmple aşa ceva. Dacă omul este unul dintre băieţii bandei Blackwater, o să-l spânzure.

— Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte personal pe judecătorul ăsta.

— Îl cunosc, i-a răspuns Daniel. Toată lumea din Texas îl cunoaşte, sau cel puţin a auzit de el. Rafferty are

reputaţia de a fi foarte aspru. Oamenii cred că judecătorul Cyrus Burns, zis Spânzurătoare, pare un sfânt în comparaţie cu el. Dacă l-ai supărat pe Rafferty, s-a terminat cu tine. Şi mai are şi un interes personal în toată treaba asta. În cursul unui jaf în Kansas, Rafferty a pierdut un bun prieten. Cei doi erau împreună de multă vreme, iar judecătorul a fost foarte afectat de moartea lui. Şi vrea să se răzbune.

— Atunci este implicat personal. Un avocat bun ar putea pleda pentru un alt judecător.

— Poate, dar ar pierde. În vestul Texas-ului, Rafferty este legea. Din fericire, este un om onest. Pe toţi dracii, dacă n-ar fi, l-ar fi predat până acum pe bandit mulţimii ca să-l linşeze.

— Crezi că au avut probleme?

— Da, aşa cred.

— Ce scrie în celelalte telegrame? l-a întrebat Cole după ce s-a gândit o vreme.

— Sunt toate de la Rafferty. Probabil că se afla în biroul telegrafului şi avea chef de vorbă. A vrut să ştie dacă avem ceva indicii şi i-am telegrafiat spunându-i că există o vagă posibilitate să avem un martor. La care a reacţionat imediat şi a vrut amănunte. I-am spus că s-ar putea ca o femeie să se fi ascuns în bancă şi că noi credem că este una dintre cele trei, dar niciuna dintre ele nu va recunoaşte lucrul ăsta…

— Şi el ce a zis la asta?

— Vrea să le ducem pe toate trei la Blackwater. Spune că scoate el adevărul de la ele.

— Are autoritatea să ne oblige să le ducem?

Daniel s-a rezemat de zid.

— Da şi nu, a răspuns el. Noi suntem într-o misiune specială, aşa că nu suntem obligaţi să-i urmăm instrucţiunile.

— Dar?

— Rafferty are prieteni puternici la Washington. Ar putea să exercite presiuni suficiente încât să ne forţeze să facem ce vrea el. Nu vreau să-l irit, aşa că l-am lăsat să creadă că vom coopera, l-am promis că astăzi o să ştim sigur dacă avem sau nu un martor.

— Şi o să ştim astăzi?

— Pe toţi dracii, da, o să ştim.

— S-ar putea ca Grace să nu se simtă încă în stare să vorbească. Am putea fi nevoiţi să aşteptăm.

— O să vorbim totuşi cu ea după-amiază. Până la sfârşitul zilei o să ştim dacă avem sau nu un martor.

Cole a tras o înjurătură. Tocmai a zărit-o pe Rebecca pe trotuarul de vizavi. Era îmbrăcată într-o rochie roz, cu umbreluţa de soare în dungi roz şi alb.

Era atât de frumoasă, încât oprise practic traficul, pentru că bărbaţii se uitau cu gura căscată la ea.

Gardianul ei, Carver, o urma îndeaproape, cu ochii ca un vultur în toate direcţiile.

— Uite, vine Rebecca, a spus Cole. Ah, pe toţi dracii, s-a oprit să vorbească cu reporterul.

— Tipul s-a tot învârtit pe lângă telegraf în timp ce eram eu înăuntru, i-a spus Daniel uitându-se şi el afară. Iar când am ieşit, el a intrat în grabă. Probabil că acum ştie deja totul, iar după expresia feţei Rebeccăi bănuiesc că tocmai îi spune că a fost prins unul dintre bandiţi.

— Cum ştiu?

— Să ştie ce? s-a întors Daniel spre el.

— Că omul pe care l-au prins este unul din bandă?

— Avea asupra lui o mare sumă de bani.

— Ei şi? O mulţime de oameni umblă cu o mulţime de bani la ei când călătoresc.

— Este adevărat, a recunoscut Daniel. Dar au găsit asupra lui şi un exemplar din „Rockford Falls Gazette”. Era datat din ziua în care a avut loc jaful.

— Totuşi, este o dovadă indirectă, nu-i aşa?

— Ţi-am spus oare că a încercat să-l împuşte pe şerif înainte să fie prins?

— Nu, asta nu mi-ai spus. Atunci n-o să scape. Îl vor condamna pentru tentativă de omor.

— Dar eu vreau să fie condamnat pentru jafuri. Dacă este unul din bandă, atunci o să stea de vorbă cu mine şi o să-mi spună totul. Vreau toate celelalte nume.

— Cum crezi că ai să-l convingi să vorbească?

— Găsesc eu ceva, i-a replicat Daniel. Ar fi mai uşor dacă ar exista un martor care să-l recunoască…

— Eu nu mi-aş face prea mari speranţe, Daniel. S-ar putea ca femeile astea să ne fi spus aceeaşi poveste dintr-un cu totul alt motiv. Nici nu mai ştiu ce să cred. Mi-am dat seama că nu ştim nimic relevant despre ele şi părerea mea este că ar trebui să le cercetăm puţin trecutul.

— N-am să iau drept bun nimic din ce spun până când n-am să verific.

— Perfect, a replicat Cole. S-a uitat din nou pe fereastră exact la timp să o vadă pe Rebecca cum îl loveşte pe reporter peste braţ cu umbreluţa de soare. Chiar şi de la distanţa asta putea să vadă cât este de palidă şi de tulburată. Fără să fie atentă la ce face, şi-a ridicat puţin fusta şi a pornit în grabă să traverseze strada, cât pe ce să intre într-o trăsură. Într-o fracţiune de secundă Carver a tras-o înapoi.

Un minut nai târziu, a intrat în fugă în birou, poruncindu-i gardianului să rămână afară şi să vegheze la uşă. Cole şi Daniel au aşteptat să-şi recapete suflul. Daniel i-a oferit un scaun, dar ea a refuzat invitaţia de a se aşeza şi a început să umble cu paşi mari de-a lungul şi de-a latul biroului. Era cât se poate de evident că era foarte agitată.

— De ce aţi pus un om să mă urmărească pas cu pas? a întrebat ea.

— Pentru protecţie, i-a răspuns Cole.

— Dar de ce credeţi că aş avea nevoie de protecţie?

— După tot ce s-a întâmplat aseară, când s-au adunat atâţia oameni în faţa închisorii, am considerat că cel mai bine ar fi ca toate trei să fiţi în permanenţă păzite pentru a fi siguri că nu vă deranjează nimeni.

— Te-a supărat cumva omul nostru? a întrebat-o Cole.

— Nu. Nu din cauza domnului Carver sunt supărată. El nu-şi face decât datoria.

— Atunci ce te supără? a insistat Cole.

— Tocmai am auzit cea mai uluitoare ştire de la reporterul ăla dezgustător. Mi-a spus că a fost prins unul din banda Blackwater. A minţit sau a spus adevărul?

Pentru că s-a uitat la Daniel, i-a răspuns el:

— Da, este adevărat. A fost prins unul dintre ei.

— Viu sau mort? a întrebat speriată.

— Viu, dar grav rănit.

— Sper să moară, a şoptit, după care şi-a plecat capul la pământ. Nu, n-ar fi trebuit să spun lucrul ăsta. Numai că au fost ucişi atâţia oameni, iar dacă e răspunzător, trebuie să plătească pentru crimele lui. Ştiu cum îl cheamă?

— Nu ştiu dacă autorităţile îi cunosc numele sau nu, i-a răspuns Daniel. N-am întrebat asta.

— Îl aduc înapoi la Rockford Falls să fie judecat?

— Nu, l-au dus la Blackwater, în Texas.

— Este departe de aici?

— Da, i-a răspuns Cole.

— Perfect, a şoptit ea părând uşurată. Nu trebuie să-mi fac probleme că o să scape şi o să vină după Jessica, Grace sau după mine. S-a lăsat să cadă pe scaun şi a început să-şi facă vânt cu batista. Criminalul şi-a recunoscut crimele, nu?

— Nu, nu le-a recunoscut.

— Dar sunt siguri că este unul dintre ei? N-or să-i dea drumul, nu-i aşa?

A părut îngrozită de această posibilitate. Daniel a liniştit-o repede.

— N-or să-i dea drumul.

Rebecca şi-a privit mâinile, pe care le ţinea împreunate în poală.

— Oh, Dumnezeule, îmi tremură mâinile! Nu, sunt obişnuită cu asemenea emoţii şi agitaţie, iar săptămâna asta a fost un adevărat calvar. Mai întâi au fost criminalii la bancă, apoi apărut în ziar numele meu ca martor, iar noaptea trecută – incendiul… Este prea mult. Pur şi simplu este prea mult. Vocea i s-a frânt. Daniel s-a aşezat pe marginea biroului ca să fie în faţa ei.

— Ştiu cât de îngrijorător este, dar…

— Nu, nu ştii, a răcnit ea. Sunt… atât… de speriată! După ce a recunoscut lucrul ăsta în şoaptă, a izbucnit în lacrimi şi şi-a îngropat faţa în mâini. Am fost atât de laşă, dar acum am să fac ceea ce trebuie. Nu este nevoie să le mai deranjaţi pe Jessica şi pe Grace, pentru că…

Nu a continuat. Daniel s-a aplecat spre ea şi a încercat să pară înţelegător, în timp ce Cole i-a pus în mână un pahar cu apă.

— Poftim, bea asta, i-a sugerat el.

Rebecca şi-a şters faţa cu batista şi şi-a ridicat privirea spre el.

— Încercaţi să înţelegeţi. N-am vrut să ştie nimeni… Sunt logodită cu cel mai minunat om din lume. Este un om de afaceri respectat şi foarte preocupat de aparenţe. Un scandal l-ar distruge. I-au trebuit cinci ani ca să-şi adune curajul să mă ceară în căsătorie. Am crezut că mă pot întoarce acasă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. L-aţi fi prins în cele din urmă. Logodnicul meu se învârte într-o societate foarte sofisticată, de oameni bogaţi. Înţelegeţi de ce am vrut să păstrez tăcerea?

— Rebecca, ce încerci să ne spui? a întrebat-o calm Cole.

— Eu sunt martorul vostru! Eu m-am ascuns sub birou când a intrat în bancă banda Blackwater. Poşeta pe care aţi

găsit-o este a mea.

Cei doi şerifi au încercat amândoi să-şi controleze reacţia la auzul acestui lucru. Cole a fost cuprins de o mare uşurare şi s-a simţit vinovat pentru asta. Era atât de fericit că n-a fost Jessica!

Daniel a simţit o explozie de surescitare în vene.

A fost acolo şi, slavă Domnului, i-a văzut pe toţi!

— Or să încerce să ne omoare, nu-i aşa? a întrebat în şoaptă.

— Te vom proteja, i-a promis hotărât Cole.

— O să mă protejaţi voi, dar ei tot o să găsească o cale să mă reducă la tăcere.

— N-o să lăsăm pe nimeni să-ţi facă niciun rău, s-a angajat Daniel.

Înainte să vorbească din nou, Rebecca şi-a şters lacrimile.

— Ştiu că ar fi trebuit să vorbesc mai curând, dar am fost foarte înspăimântată. Am vrut pur şi simplu să mă port ca şi cum nu s-a întâmplat nimic şi am tot sperat că o să-i prindeţi… în cele din urmă. Îmi pare foarte rău că am minţit. Nu este felul meu să mă port cu atâta laşitate.

— Ai fost speriată, a intervenit Cole.

— Da, a şoptit ea. Iar acum sărmanele Jessica şi Grace au fost târâte în tot acest coşmar. Niciuna din ele nu a fost în bancă la ora închiderii. Ştiu, pentru că eram acolo şi dacă aş fi avut curajul să vorbesc mai curînd, n-ar trăi acum cu teama de ce li s-ar putea întâmpla.

— Ai fost văzută în bancă mai devreme în acea după-amiază, a remarcat Cole.

— Da, am fost, dar am revenit. Aveam de terminat nişte treburi. Am crezut iniţial că doar intru în bancă şi… O expresie de înfrângere i-a trecut pe faţă. Am să merg la Blackwater cu voi ca să-l văd pe cel prins. Dacă este unul din banda Blackwater am să-l recunosc şi am să depun mărturie la tribunal. Şi-a şters încă o lacrimă de pe obraz

înainte să continue: Vă Implor! Lăsaţi-le pe Jessica şi pe Grace să-şi vadă de vieţile lor. Vor să plece din oraş în după-amiaza asta, cât de repede pot, şi cred că ar trebui să li se permită. N-ar trebui hărţuite – sau pedepsite din cauza laşităţii mele. Nu trebuie să vă mai faceţi probleme că cei din bandă s-ar întoarce după ele. M-am gândit îndelung la treaba asta şi cred că am găsit soluţia perfectă ca ele să fie lăsate în pace.

— Şi care anume? a întrebat-o Daniel.

— Am să-i spun reporterului, pentru ziar, că eu sunt martorul. Sunt sigură că o să publice ştirea pe prima pagină, în ediţia de mâine dimineaţă. Cum plec de aici, mă duc direct la el, la redacţie.

Daniel a clătinat din cap. Cole a pus cana de cafea pe birou şi a făcut un pas spre ea.

— Nu te putem lăsa să faci lucrul ăsta.

— Nu mă puteţi opri! a strigat la ei. Am să le protejez pe Jessica şi pe Grace cât am să pot eu mai bine. Este vina mea că au fost implicate în coşmarul ăsta. Să sperăm că unul din banda Blackwater o să citească interviul şi că o să le lase pe sărmanele femei nevinovate în pace.

— Ba te pot opri, a contrazis-o Daniel. N-a să vorbeşti cu niciun reporter. M-ai înţeles?

— Dar trebuie să ştie toată lumea că Grace şi Jessica n-au fost acolo. Nu înţelegeţi? Sunt tratate ca nişte leproase în oraşul ăsta şi n-au făcut nimic rău!

Părea să fie pe punctul unei crize de isterie. Cole a încercat iute să o calmeze.

— Nici tu n-ai făcut nimic rău, Rebecca. A fost pur şi simplu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Jessica şi Grace ştiu că ai venit să ne vorbeşti? a întrebat-o Daniel. Când Sloan v-a încuiat pe toate trei în celulă, le-ai spus că tu eşti martorul? De asta ne-aţi turnat toate aceeaşi poveste?

A părut surprinsă.

— Amândouă erau înspăimântate. Îmi amintesc că le-am spus că am de gând să vă relatez vouă. De ce? Şi ele v-au spus exact acelaşi lucru?

Niciunul din şerifi nu i-a răspuns la întrebare.

— Le-ai spus că ai văzut jaful şi cum au fost comise crimele? a insistat Cole.

— Nu, nu le-am spus, dar cred că ştiau. Nespunându-vă ce bănuiau, mă protejau pe mine. Amândouă sunt nişte doamne cu suflet foarte mare şi au vrut să mă ajute. Pot să împachetez şi să fiu gata de plecare într-o oră. Vreau să plecăm cât mai repede posibil.

Cu un gest al capului, Daniel i-a arătat lui Cole să iasă puţin afară cu el.

Au lăsat uşa deschisă, dar au vorbit în şoaptă, ca Rebecca să nu audă.

— Nu trebuie să se apropie de reporterul ăla, a murmurat Daniel.

— Sunt de acord, a spus Cole. Totuşi, are dreptate în legătură cu plecatul. Ar fi bine să o scoatem cât mai repede din oraş.

— Voiam să aşteptăm…

— Ce? a întrebat Cole.

— Şeriful Cooper şi doi şerifi adjuncţi vin de la Salt Lake City ca să ne ajute. Trebuie să sosească din clipă în clipă şi vreau să-i las să aibă grijă de Jessica şi de Grace, în timp ce noi doi o escortăm pe Rebecca la Blackwater.

— Şi dacă Jessica şi Grace vor să plece între timp din Rockford Falls? Or să fie în siguranţă?

— Da, a răspuns Daniel. Cooper şi adjuncţii lui le vor însoţi ca să fie siguri că nimeni n-o să le facă nici cel mai mic rău.

— Ai încredere în acest Cooper?

— Sigur că da. Este un om bun. Am mai lucrat cu el şi la alte cazuri. Ai încredere în mine. Ştie ce face.

Rebecca a izbucnit din nou în plâns, iar cei doi şerifi

au fost imediat lângă ea.

— Or să vină după mine, nu-i aşa?

Cole a vrut să o mintă, dar Daniel a fost mai rapid şi dureros de sincer.

— Da, probabil că vor veni, dar n-o să-i lăsăm să se atingă de tine.

— Trebuie să plec acum, a cerut ea. Nu mai rămân aici niciun minut. Este prea periculos, adăugat cuprinsă de panică.

— Înainte de orice decizie, trebuie să ne spui exact ce s-a întâmplat din clipa în care ai intri în bancă.

— Nu, trebuie să plecăm imediat. Vă spui tot ce vreţi să ştiţi în tren, când am să mă sii în siguranţă.

— Rebecca, trebuie să aflăm detaliile acum, a insistat Daniel.

Suspina şi tremura toată. Frângându-şi mâinile, a început să vorbească aproape în şoaptă.

— A fost îngrozitor! Îmi amintesc că mă grăbeam şi nu mi-a plăcut că eram nevoită să stau din nou la rând. N-am vorbit cu niciunul dintre ceilalţi clienţi cât am aşteptat. Banca urma să se închidă, iar casierii erau foarte înceţi. Eram îngrijorată că n-am să reuşesc să-mi termin toate cursele. Oh, Dumnezeule, Franklin m-a ajutat; iar acum este mort. L-am cunoscut la biserică şi era un om foarte bun.

În clipa aceea a intrat pe uşă un mesager de la hotel. Era un băiat înalt şi slab, cu urme de vărsat pe faţă.

— Şerif federal Ryan? Îmi pare rău că vă întrerup, dar mesajul pe care trebuie să vi-l înmânez este urgent.

I-a dat plicul sigilat lui Daniel, cu ochii ţintă la Rebecca.

— De ce plânge? a întrebat el. Nu i-a răspuns nimeni. Doamnă, pot să fac ceva pentru dumneavoastră ca să vă simţiţi mai bine? a întrebat-o el.

Rebecca a clătinat din cap. Băiatul a ridicat din umeri,

apoi l-a întrebat pe Daniel dacă vrea să ducă vreun răspuns. Daniel a citit mai întâi conţinutul plicului.

— Spune-i domnişoarei Winthrop că am să vin ceva mai târziu.

— A spus că este urgent, a repetat mesagerul. Vrea să părăsească oraşul. Mi-a spus-o cu gura ei chiar înainte să intre doctorul ca să o consulte.

— Du-te la hotel şi spune-i că am să vin de îndată ce am să termin aici câteva lucruri.

— Şi nu este domnişoara Winthrop, a spus mesagerul pornind spre uşă. Este Lady Winthrop. Are titlu nobiliar, a adăugat el cu importanţă. Mi-a spus recepţionerul de noapte.

Daniel nu i-a acordat nicio atenţie băiatului. Rebecca îşi ştergea lacrimile cu batista lui Cole. De îndată ce mesagerul a închis uşa în urma lui, Daniel a început să o bombardeze cu întrebări:

— Câţi erau?

— Şapte. Erau şapte bărbaţi. Nu i-am văzut pe toţi la faţă.

— Ia-o de la început şi spune-ne totul, i-a cerut Cole.

Rebecca şi-a aplecat capul, a închis ochii şi apoi le-a prezentat o relatare concisă a ceea ce s-a întâmplat la bancă. Când a terminat, plângea din nou cu sughiţuri şi s-a agăţat de mâna lui Cole.

— Retrăirea acestui coşmar este aproape la fel de îngrozitoare ca şi cum ai fi acolo…

— Ştim cât de greu a fost să faci lucrul ăsta, i-a spus Cole bătând-o cu înţelegere pe spate.

— Ne-ai fost de un imens ajutor, a apreciat Daniel.

— Mai ai vreo întrebare? l-a chestionat Cole.

— Nu, ne-a spus tot ce trebuia să ştim.

Rebecca s-a ridicat, a tras adânc aer în piept ca să se liniştească, după care a spus:

— O să-i prindeţi pe toţi, nu-i aşa? Promite-ţi că o să-i

prindeţi.

— Promitem, i-a răspuns Cole.

— Aş zice să te odihneşti puţin înainte să te apuci de împachetat, a sfătuit-o Daniel conducând-o spre uşă.

— Vă place sau nu, eu părăsesc astăzi oraşul ăsta, a ameninţat ea. Dacă aveţi vreo brumă de decenţă, nu-i spuneţi Jessicăi şi lui Grace că eu sunt martorul, pentru că asta n-o să facă altceva decât să le supere şi nu vreau să mă urască pentru că n-am vorbit mai curând.

— Sunt sigur că amândouă ar înţelege de ce n-ai vorbit, dar nu-ţi face probleme. Eu şi Cole nu avem de gând să le spunem. Şi vom pleca astăzi, i-a promis Daniel.

— Mulţumesc. Am să fiu gata într-o oră. Escorta o aştepta să o conducă înapoi la hotel. Omul a sugerat să schimbe ruta la întors şi să meargă pe o stradă paralelă cu hotelul. Era înarmat până în dinţi şi Daniel a remarcat felul în care a cercetat strada înainte de a porni, ceea ce l-a convins că Rebecca se afla pe mâini bune.

— Ce vrea Grace de-i atât de urgent? l-a întrebat Cole.

— Nu-mi scrie decât că doreşte să vorbească cu mine înainte de a părăsi oraşul. Îşi închipuie că este în stare să coboare din pat în situaţia ei şi să mâne un atelaj. Femeia asta n-are niciun pic de minte!

— Este în schimb hotărâtă, a remarcat Cole. Am sentimentul că ar putea să se descurce dacă am lăsa-o.

— N-o s-o lăsăm să plece nicăieri singură.

Cooper va sta cu amândouă până când vor fi prinşi toţi membrii bandei Blackwater.

— Asta ar putea să dureze al dracului de mult!

— Nu cred. Dacă află despre Rebecca, vor veni după ea şi, cu voia Domnului, o să-i prindem pe toţi.

— Ai de gând să o foloseşti ca momeală, nu?

— Am de gând să o duc vie la Blackwater.

Cole a dat aprobator din cap.

— M-am gândit eu că Rebecca este martorul, dar nu era decât o bănuială. Nu, nu este adevărat. Am sperat să nu fie Jessica. În timp ce vorbea, Cole privea afară pe fereastră. N-ai zis că Grace voia să te duci să o vezi la hotel? a întrebat întorcându-se spre Daniel.

— Aşa scria în biletul pe care mi l-a trimis.

— Tocmai traversează strada cu Sloan, încins tot, în urma ei.

— La toţi dracii!

Daniel a ţâşnit pe uşă exact în clipa în care Grace cobora pe trotuar. A înşfăcat-o de mână şi a tras-o în birou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-ai dat jos din pat?

Grija pentru starea sănătăţii ei era absolut evidentă pe faţa lui. Şi-a zis că arăta de parcă este un mort viu şi se aştepta să leşine în orice clipă. Era încă uşor umflată în partea stângă a feţei. A simţit dorinţa să o ridice în braţe şi să o aducă înapoi în hotel. A tras-o lângă el, uitându-se afară, pe stradă. Sloan se rezemase de perete gâfâind.

— Trebuia să te văd, i-a explicat Grace. Şeriful îşi luase micul dejun în restaurant, aşa că m-am furişat pe uşa din spate.

— Am văzut-o cu coada ochiului coborând scările, a intervenit Sloan. A trebuit să las farfuria plină cu mâncare ca să fug după ea.

Grace încerca să dea dovadă de răbdare.

— Daniel, trebuie să-ţi vorbesc. Îmi pare rău că te deranjez, dar este teribil de important. S-a uitat în jur, în birou, apoi a întrebat: Jessica nu a ajuns încă? Ne-ai spus să fim toate aici în cursul dimineţii.

— York a condus-o acasă la doctorul Lawrence ca să o vadă pe Tilly, a intervenit Sloan. A luat şi băiatul cu ea.

— Ce dracu’ este în capul vostru, femeilor? A izbucnit Cole. Trei potenţiali martori se plimbă prin oraş fără nicio grijă. Până şi sfinţii şi-ar ieşi din minţi! Mă duc la locuinţa

doctorului Lawrence să o duc pe Jessica înapoi la hotel. Şi, uitându-se la Sloan, a adăugat: Şi dacă am să fiu nevoit să o târăsc, pe Dumnezeul meu că am s-o fac!

Şeriful s-a ferit din calea lui, petrecându-l cu privirea cum traversează strada. În clipa aceea, Daniel i-a trântit uşa în nas lui Sloan, ca să poată vorbi în particular cu Grace.

— De ce este atât de supărat Cole?

— Este supărat pentru că tu, Rebecca şi Jessica ne faceţi imposibilă sarcina de a vă apăra.

— Dar nu crezi că ziua în amiaza mare ar putea încerca cineva să...

— Te duc înapoi la hotel, a întrerupt-o el.

— Nu, a insistat Grace. Trebuie să-ţi spună ceva. Este important, Daniel. A încercat să-şi impună să nu-l mai ţină de mână, considerând o slăbiciune faptul că se crampona de omul legii, dar îi era greu să se hotărască. Era atât de speriată, încât abia îşi putea aduna gândurile. Ce avea de gând să facă urma să-i schimbe irevocabil viitorul, iar toate visele ei aveau să se prăbuşească. Nu avea totuşi de ales. Trebuia să facă ceea ce se cuvenea. Daniel a cedat.

— Bine, Grace, ce vrei să-mi spui?

— Eu sunt martorul tău, a reuşit ea să articuleze. Eu sunt cea care m-am ascuns sub birou.

În afara faptului că-i tresălta muşchiul maxilarului încleştat, Daniel nu a avut nicio altă reacţie.

— Tu eşti martorul? a întrebat el.

— Da, îmi pare rău că n-am avut curajul să vorbesc mai curând, dar am fost înspăimântată. Jessica şi Rebecca părăsiseră deja banca. Ţi-au spus adevărul. Eu nu, iar acum le-am provocat atâtea neplăceri. Acum ai să le laşi să plece, nu?

Daniel nu i-a răspuns. Intuiţia lui îi spunea că minte. Cu fiecare clipă devenea tot mai furios.

— Câţi au fost?

— Şapte, a răspuns pe loc.

Ochii au început să-i strălucească de lacrimi, iar Daniel a simţit dorinţa de a o alina şi a o zgâlţâi în acelaşi timp.

N-a cedat însă nici unuia din cele două impulsuri.

— Bine, te duc înapoi la hotel şi poţi să-mi povesteşti totul.

— Dar sunt îngrijorată pentru Rebecca şi Jessica, a strigat ea. Cred că am găsit o cale pentru a fi sigură că vor fi lăsate în pace.

Daniel bănuia ce urmează şi a lăsat să-i iasă un muget.

— Ah, la toţi dracii, doar n-ai vorbit cu reporterul, nu?

Întrebarea a surprins-o, pentru că tocmai în clipa aceea i-a trecut prin cap ideea.

— Nu, dar vreau să vorbesc. M-am gândit să mă duc la redacţie şi să le cer gentlemenilor de acolo să publice tot adevărul în ziarul de mâine. Sunt sigură că reporterul va fi bucuros să asculte ce am de spus.

— N-ai să vorbeşti cu reporterul, i-a poruncit răstit şi a strâns-o de mână ca să înţeleagă că vorbeşte serios.

Grace a fost uluită de izbucnirea lui mânioasă. Era furios, şi-a dat seama de asta, pentru că ochii lui albaştri au devenit reci ca gheaţa.

— Am crezut că o să te bucure mărturia mea. Nu înţeleg de ce eşti furios, Daniel?

Daniel a tras aer în piept, după care a întrebat-o:

— Grace, spui adevărul?

Ea şi-a smuls mâna dintr-a lui şi a încercat să treacă pe lângă el.

— Mai este ceva ce trebuie să ştii.

— Da?

— Focul… n-a fost un accident. Îmi amintesc ce s-a întâmplat şi… da, îmi aduc aminte de mere.

— Mere? a repetat el, neînţelegând evident absolut

nimic.

— Nu puteam să dorm. Nu este ceva neobişnuit la mine. Am avut impresia că aud de jos un zgomot ciudat. Ca un clinchet de pahare.

— Nu înţeleg.

— Ştii… când se rosteşte un toast şi se ciocnesc pahare. Ăsta era sunetul pe care am avut impresia că-l aud.

— Şi ce ai făcut?

— Tilly nu se simţea prea bine şi n-am vrut să o deranjez, aşa că mi-am pus halatul şi papucii, şi am coborât să văd despre ce este vorba. Dacă bate cineva la uşa din faţă, mi-am zis, n-am să-i deschid, fireşte. Aveam de gând să spun oricui ar fi fost să vină a doua zi dimineaţa. Când am ajuns în hol am observat că fereastra de la sufragerie era larg deschisă. Vântul mişca perdelele. Am început să mă îngrijorez, pentru că îmi aminteam perfect că eu am închis ferestrele înainte să mă culc, fiind ultima care a urcat.

— Şi ce ai făcut atunci? a întrebat-o Daniel.

— Am intrat în sufragerie să închid fereastra şi în clipa aceea am simţit miros de petrol lampant. Am pus mâna pe pervazul ferestrei şi mi-am dat seama că era plin de gaz. Ca şi cum tocmai îl turnase cineva.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— După cină, Tilly a pus un coşuleţ cu mere pe masa din bucătărie. I le dăduse una din fiicele ei.

— Ce legătură au merele cu focul?

— Am simţit miros de măr. Ştiu că pare o prostie, dar cred că cineva mânca din măr. Am vrut să fug sus să le trezesc pe Jessica şi pe Tilly, dar dintr-o dată mi-a fost frică să mă mai mişc. Am simţit curentul făcut de deschiderea uşii care leagă bucătăria de sufragerie şi am auzit scârţâitul balamalelor. Ştiam că cineva vine spre mine; îl simţeam venind. M-am întors şi am început să ţip, dar nu ştiu dacă am scos sau nu vreun sunet.

— Asta a fost clipa în care ai fost lovită, nu?

— Nu-mi amintesc când am fost lovită. Îmi amintesc numai că m-am întors şi apoi pe tine aplecat deasupra mea, şi eram afară... în iarbă. Dacă Jessica nu m-ar fi găsit şi nu m-ar fi târât afară, aş fi murit în flăcări. Eu sunt martorul tău, i-a şoptit din nou. Nu vreau să le facă rău Jessicăi sau Rebeccăi. Ele sunt nevinovate.

Daniel nu s-a putut abţine să n-o atingă. A întins mâna şi i-a şters o lacrimă de pe obraz.

— Şi tu eşti nevinovată, Grace.

S-au privit îndelung în ochi. Daniel era copleşit de dorinţa de a o şti în siguranţă. A dat greş cu soţia şi cu fiica lui pentru că nu a fost acolo să le protejeze. Şi în clipa aceea s-a hotărât că n-o va scăpa pe Grace din ochi.

Cine va încerca să-i facă rău, va trebui să treacă întâi de el.

— Daniel, te simţi bine?

— Da, mă simt bine.

— Arăţi... îngrozitor de furios.

— Nu vreau să ţi se întâmple ceva, Grace.

A prins-o de umeri, strângând-o cu putere, protector. O durea, dar Grace ştia că dacă i-ar fi spus lucrul ăsta, Daniel s-ar fi simţit îngrozitor. L-a îndepărtat delicat mâinile şi le-a ţinut într-ale ei.

— N-o să mi se întâmple nimic.

— Am să te protejez.

— Da, a fost ea de acord. Iar eu trebuie să-i protejez pe Jessica şi pe Caleb.

— De ce? a întrebat-o ridicând dintr-o sprânceană.

— Fiindcă şi-a riscat viaţa pentru mine!

— Şi Rebecca? Te simţi răspunzătoare şi pentru ea?

— Într-un sens, da. A fost atât de bună şi de atentă cu mine!

Daniel i-a înconjurat umerii cu braţul.

— Vino, am să te duc acasă, Miss Winthrop. Nu, nu

este corect, a tachinat-o el. Lady Winthrop, nu-i aşa?

— Nu, Daniel. Grace. Pur şi simplu Grace.

— Oh, Grace! Nimic nu este simplu când este vorba de tine. Absolut nimic!

Capitolul 20

Copilul era în bătaia puştii. Ar fi vrut să-l omoare pe el mai întâi, dar nu a cedat tentaţiei, pentru că în cazul ăsta mama ar fi avut timp să fugă şi ea era ţinta principală. Trebuia neapărat să moară. Alături de ea mergea un şerif adjunct, înarmat până în dinţi şi foarte vigilent.

Johnson şi-a schimbat poziţia pe burtă, hotărât să aştepte până când traversează toţi trei strada. De pe acoperişul magazinului universal unde era cocoţat, avea o deschidere clară spre drum, iar cu Winchester-ul nu avea cum să rateze. Răbdare, şi-a zis simţind cum îl cuprinde un val de înfrigurare. Mai întâi escorta, apoi femeia, apoi copilul. Unu, doi, trei – simplu ca bună ziua.

Anticiparea îl ameţea. Fiorul care-l cuprindea înainte de a ucide era asemenea celui pe care-l simţea când se afla cu o femeie. Ba nu, chiar mai grozav, şi-a zis, mult mai grozav.

Cei trei nu se grăbeau, mergeau alene pe trotuar, absurd de indiferenţi şi, din fericire, inconştienţi de faptul că nu mai aveau decât câteva secunde de trăit. Călăul lor a chicotit fericit ca un adolescent, aşteptând momentul propice.

Jessica se ciondănea cu escorta ei în legătură cu destinaţia. Ea voia să meargă la închisoare, dar York era hotărât să o ducă înapoi la hotel. Adjunctul angajat de Sloan era un om şters, care avea o singură mândrie – mustaţa în furculiţă! Mustăţile lungi şi negre erau răsucite

în sus, de ambele părţi ale nasului. Folosea o pomadă care fixa şi înţepenea fiecare fir de păr, astfel încât atunci când vorbea mustaţa nici nu se clintea.

Jessica l-a luat pe Caleb de mână, coborând de pe trotuar pe stradă. York a susţinut-o de cot, încercând să o ghideze să traverseze. În spatele lor nu era niciun fel de trafic, pentru că, după cotitură, strada se termina cu o înfundătură. Când Caleb a vrut să o ia la fugă înainte, Jessica s-a asigurat mai întâi că nu este niciun pericol şi numai după aceea i-a dat drumul de mână.

Copilul a început să alerge. S-a poticnit de vreo două ori, dar şi-a recăpătat rapid echilibrul şi a continuat. Jessica şi York au mărit pasul ca să ţină ritmul cu el.

Caleb sporovăia singur pe înţelesul lui, iar Jessica zâmbea ca o mamă mândră de isprăvile pruncului ei. Când s-a apropiat de Cole, Caleb a ridicat braţele şi a cerut „sus” atât de tare, încât a răsunat întreaga stradă. Johnson s-a ridicat în genunchi, şi-a aşezat Winchesterul în poziţie şi a tras.

Escorta Jessicăi a căzut pe loc. Jessica a ţipat. York era deja cu faţa în jos, în praf. Glonţul i-a pătruns în inimă, exact aşa cum a plănuit Johnson. Niciodată nu a ratat.

Jessica s-a lăsat în genunchi şi a încercat să-l întoarcă pe York cu faţa în sus ca să-l ajute. Era tot plin de sânge.

— Domnule York, l-a strigat ea. Nu… Nu… Domnule York…

A întins mâna după pistolul din toc trăgându-l afară şi, exact în clipa aceea, o altă împuşcătură a muşcat pământul chiar lângă ea. A ţipat din nou, a lăsat să-i cadă arma din mână, după care a ridicat-o iarăşi.

— Culcă-te la pământ, a răcnit Cole alergând cât îl ţineau picioarele. Împuşcăturile veneau de pe acoperişul magazinului general, dar Cole nu putea să vadă poziţia exactă a trăgătorului. Răcnea întruna la Jessica să iasă dracului de pe stradă şi să se ascundă, dar ea nu-l asculta.

A ridicat pistolul cu amândouă mâinile şi s-a uitat spre acoperiş încercând să tragă. Tremura atât de tare, încât aproape a scăpat din nou arma, iar când, în sfârşit, a tras, glonţul a spart geamul de la fereastra etajului clădirii. Pocnetul împuşcăturii l-a înspăimântat pe Caleb, care s-a întors şi acum alerga spre mama lui.

— Nu! a strigat Jessica din toate puterile.

Johnson o urmărea cum aleargă în întâmpinarea copilului. Se juca cu ea. Se distra atât de bine, încât nu se putea abţine să nu se joace puţin de-a şoarecele şi pisica.

Pentru că-i făcea o plăcere imensă să vadă groaza în stare pură pe faţa femeii, voia să prelungească momentul. Copilul a intrat rapid din nou în bătaia armei lui.

Grozav! Johnson a zâmbit gândindu-se din nou să-l omoare pe băiat înaintea mamei ca să se poată desfăta cu expresia ei. Trebuia să fie ceva de neuitat!

Femeia se mişca prea repede după placul lui. Nu putea lăsa lucrurile aşa, şi-a zis cu un chicotit, trăgând din nou un glonţ chiar în faţa ei.

Femeia a împietrit pe loc., Aşa-i mai bine, a şoptit el, dar în clipa aceea ea s-a mişcat din nou, încât a fost nevoit să mai tragă un glonţ la picioare ca să o oprească. Faţa femeii s-a umplut de praful împrăştiat de impactul glonţului.

Dacă o ia din nou la fugă s-a terminat.

Domnul o să fie cu ea – şi va avea curând acest prilej, şi-a zis Johnson, dacă se va duce direct în rai. Să fie oare atât de pură precum pare?

Johnson se îndoia sincer de lucrul ăsta. Nu exista femeie pură şi n-avea de gând, deocamdată, să o trimită pe femeia asta nici în rai, nici în iad. Ea trebuia să sufere mai întâi. După regulile lui, nu ale Celui de Sus; dar în mintea lui era la fel de atotputernic pentru că şi el avea puterea să hotărască cine să trăiască şi cine să moară.

— Gata, a şoptit ţintindu-i direct inima.

Numai câteva secunde trecuse de la prima împuşcătură, dar lui Cole i s-a părut o veşnicie până când a reuşit să ajungă la Jessica. S-a aruncat înainte culcând-o la pământ. S-a rostogolit pe spate acoperind-o cu trupul său, cu pistolul deja în mână, căutând din priviri ţinta.

Acolo... în colţul acoperişului... o lucire metalică.

— Al meu eşti, a murmurat cu o fracţiune de secundă înainte să tragă.

Al doilea glonţ a lovit din plin. Banditul a zvâcnit, a căzut în genunchi, apoi s-a prăbuşit la pământ. Cole a mai tras trei gloanţe în el în timp ce cădea.

Cu atenţia concentrată asupra banditului, s-a ridicat încet în picioare şi a început să înainteze. Era peste măsură de furios.

În urechi îi răsunau urletele lui Caleb. Copilul stătea jos în praf şi plângea după mama lui.

Ridicându-se cu greu în picioare, Jessica a pornit spre el. Era prea slăbită ca să-l ia în braţe şi s-a lăsat în genunchi lângă el. Copilul s-a prins de fusta ei şi i s-a aruncat la piept. Jessica şi-a încolăcit braţele în jurul lui şi a început să se legene, plângând cu sughiţuri.

Daniel a auzit împuşcăturile de la închisoare şi alerga spre casa doctorului Lawrence. I-a văzut pe Jessica şi pe Caleb în mijlocul străzii, s-a oprit să se asigure că n-au păţit nimic, după care şi-a continuat drumul spre Cole, care se afla lângă banditul mort. Gâfâind, Daniel a ajuns exact în clipa în care Cole îl întorcea pe bandit, cu piciorul, cu faţa în sus. Nu mai avea întreg niciun oscior al feţei. Era atât de desfigurat de impactul cu pământul, încât nici măcar propria-i mamă nu l-ar mai fi recunoscut.

— Ştii cine este? l-a întrebat Daniel.

— Poate ne spune Rebecca... dacă-l poate recunoaşte. Probabil că este unul din bandă.

— Da, probabil. Ei bine, Grace tocmai mi-a spus că ea a fost în bancă în timpul jafului. Se jură că ea este martorul.

Cole a fost luat prin surprindere de această veste.

— Care dintre ele spune adevărul? a întrebat el.

— Al naibii să fiu dacă ştiu, a bombănit Daniel. S-a aplecat lângă cadavru şi a început să-l scotocească în buzunare căutând ceva după care să-l identifice.

Cole a rămas pe loc un minut sau două, până când a fost sigur că îşi poate controla furia, apoi a pornit încet spre Jessica, care stătea jos, cu fiul ei în braţe.

A prins-o de umeri şi a ridicat-o.

Ea a încercat să se depărteze de el. Cole i-a văzut atunci pistolul în mână şi i l-a smuls, aruncându-l jos, în spatele lui.

Caleb a întins braţele spre el, dar Jessica îl ţinea strâns. Tremura încă şi respira sacadat.

— De ce dracu' nu te-ai culcat la pământ când ţi-am spus eu? a întrebat-o cu o voce dulce ca mierea.

Întrebarea şi felul în care i-a pus-o au derutat-o. Nu-şi dădea seama dacă era sau nu furios.

— Ce ai spus?

— Ţi-am cerut să-mi explici de ce nu te-ai aruncat la pământ ca să te fereşti atunci când ţi-am poruncit să o faci, a repetat el rar.

— Eşti furios.

— Da, sunt.

— Vrei să răcneşti la mine, nu?

— Da, aşa este, a recunoscut Cole. Dar n-am s-o fac. L-aş tulbura pe Caleb, iar răcnetele nu ajută la nimic. Data viitoare, Jessica, să faci aşa cum îţi spun eu. Nu te pot proteja dacă tu nu o faci.

— Data viitoare? a răcnit ea. Caleb a izbucnit din nou în lacrimi.

— Ah! La toţi dracii, uite ce-ai făcut acum, a bombănit Cole. Daniel s-a apropiat de ei, fără să se gândească ce face, a luat copilul din braţele Jessicăi, întorcându-se în aşa fel încât Caleb să nu vadă cadavrul din spatele lui.

— Dragul de tine, a şoptit el bătându-l cu delicateţe pe Caleb pe spate.

Împăcat cum se cuvine, copilul a pus capul pe umărul lui Daniel şi şi-a vârât degetul mare în gură.

— Ai găsit vreun act de identitate? l-a întrebat Cole.

— Nu, i-a răspuns Daniel. Avea buzunarele goale.

Jessica i-a luat mâna lui Cole; a înţeles, în sfârşit, ce i-a spus mai devreme.

— N-am făcut ce mi-ai poruncit pentru că nu gândeam. Nu voiam altceva decât să ajung la fiul meu ca să-l protejez de nebunul ăla.

— Înţeleg, dar, Jessica, nu pot…

— Îmi pare rău dacă felul în care mă port te supără sau te ofensează, l-a întrerupt ea strângându-l de mână, dar îţi jur că aşa aş proceda din nou. Nimeni n-o să-i facă niciun rău fiului meu. Sfinte Dumnezeule, nu mă gândesc la altceva decât la ceea ce se putea întâmpla. Caleb ar fi putut fi omorât!

Cole n-a trebuit să se întindă după ea; i s-a cuibărit singură în braţe, simţind nevoia disperată de a fi alintată. A strâns-o puternic la piept.

— N-ai să izbucneşti din nou în plâns, nu? a întrebat-o morocănos. Ai să-l sperii pe Caleb.

— Nu, n-am să plâng, dar tu n-ai cum să înţelegi, i-a spus în şoaptă. Este vina mea că domnul York este mort. Era un om atât de bun! Dacă n-aş fi fost eu, el ar mai fi fost în viaţă.

— Gata acum. Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu este din vina ta. Sărmanul copilaş! Acum s-a terminat totul. Ştiu că a fost îngrozitor.

— Tu nu înţelegi.

— Ce nu înţeleg, iubito?

A fost mai uluit el decât a părut să fie ea de faptul că a folosit această dezmierdare. Ce l-a uimit şi mai tare a fost uşurinţa cu care a rostit cuvântul.

— N-am ştiut să folosesc pistolul.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Ba nu este adevărat, l-a contrazis ea. Şi trebuie să ştiu să-l folosesc.

— Jessie, ştiu că am intervenit în ultimul moment, dar l-am doborât pe ticălos. Pot să te protejez. Ai puţină încredere în mine şi lasă-mă să-mi fac treaba.

— Am încredere în tine, dar trebuie să ştiu cum să-mi protejez fiul.

Daniel i l-a adus pe Caleb şi l-a dat mamei sale.

— A păţit ceva? l-a întrebat el pe Cole.

— Nu, este doar puţin zdruncinată.

— Eu am fost, a spus ea brusc. Eu am fost acolo.

— Poftim? a întrebat Daniel, înţelegând dintr-o dată ce tot încearcă ea să-i spună.

— Lasă-mă să ghicesc, a mormăit el.

Jessica şi-a ridicat privirea spre Daniel, peste umărul lui Cole.

— Eu sunt martorul tău.

— Oh, la toţi dracii! a înjurat Daniel oftând.

Caleb a repetat imediat înjurătura.

Cole a strâns-o mai tare la piept pe Jessica. A venit de bunăvoie la el şi nu avea de gând să-i dea drumul aşa uşor.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Daniel tot mai furios.

— Ştii ce cred eu? a spus Cole strângând-o şi mai tare pe Jessica ia piept. A dracului înghesuială a mai fost sub biroul ăla!

Capitolul 21

Biroul din clădirea închisorii era înţesat de oamenii legii. Şeriful federal Jack Cooper, şeriful operaţiunilor din

Salt Lake City, şi doi şerifi adjuncţi, pe nume Spencer şi Cobb, tocmai sosiseră în Rockford Falls. Cei trei bărbaţi au făcut un drum greu şi erau obosiţi şi plini de praf.

Cooper era prieten bun cu Daniel. Au mai lucrat împreună la câteva anchete în trecut, deşi în niciuna dintre el nu a fost implicată vreo femeie, toate fiind mult mai puţin complicate şi întortocheate.

Ca şi Daniel, Cooper nu era deloc străin de comportamentul periculos sau bizar al criminalilor. A escortat odată un reverend autoproclamat, cu o vorbă mieroasă, şi care a ucis şi mutilat cu brutalitate 16 bărbaţi cu părul roşu, convins fiind că ăsta este un semn că sunt progeniturile diavolului.

Nebunul cita în permanenţă greşit din Scriptură, susţinea că în fiecare zi fix la ora prânzului aude vocea Domnului şi nu a acceptat avocat.

O să vină să depună mărturie pentru el însuşi Dumnezeu, susţinea lunaticul. Ca o ironie a sorţii, judecătorul căruia i s-a încredinţat cazul s-a întâmplat să aibă un păr portocaliu-morcoviu şi nu i-a trebuit prea mult să recomande juriului ca omul vinovat să fie spânzurat. Cooper făcuse şi văzuse multe la viaţa lui. Foarte bronzat, cu linii adânci sub ochii castanii şi cu părul prematur presărat cu fire argintii, arăta mai mult a senator decât a om al legii. Nimic nu-l impresiona.

După ce a citit însemnările lui Daniel, a pus blocnotesul pe birou şi s-a aşezat. Cei doi adjuncţi stăteau rezemaţi de perete, în spatele lui.

— Am impresia că femeile astea trei vă conduc investigaţia, a remarcat întinzându-şi picioarele lungi şi încrucişându-şi gleznele.

Cole tocmai intra pe uşă şi a auzit afirmaţia lui. Daniel l-a prezentat şerifului federal şi adjuncţilor lui.

— El este şeriful federal Clayborne. Este nou în meserie..

Adjuncţii s-au grăbit să-i strângă mâna. Plin de admiraţie, Spencer l-a întrebat:

— Numele mic este Cole? Sunteţi acel Clayborne?

— Da, i-a răspuns Cole.

— Am auzit totul despre dumneavoastră, domnule!

— De bine? l-a întrebat Cole, gândindu-se ce o fi auzit.

— Da, domnule. S-a uitat la celălalt adjunct şi i-a spus în şoaptă: Clayborne este o legendă în Montana.

Cobb a fost impresionat. Cooper l-a văzut pe Cole că îşi ridică ochii spre tavan într-un gest de exasperare şi a zâmbit.

— Băieţi, ce-ar fi să vă duceţi acum la hotel şi să vă curăţaţi. După ce mâncaţi, preluaţi e vreme schimbul de la şerif şi oamenii lui.

Cei doi s-au îndreptat spre uşă, dar, înainte să iasă, Spencer s-a întors, s-a oprit şi s-a uitat la Cole.

— Şerif Clayborne, este adevărat ce s-a întâmplat la Springfield?

— Să nu crezi tot ce auzi, i-a replicat Cole.

— Dar este adevărat, nu? I-aţi împuşcat pe toţi cei patru membri ai bandei Murphy înainte ca vreunul dintre ei să apuce măcar să scoată pistolul, nu-i aşa?

— Dă-i drumul Spencer, i-a ordonat Cooper. Îl pui într-o situaţie neplăcută pe şeriful federal Clayborne.

Cole a izbucnit în râs.

De îndată ce adjuncţii au închis uşa după; ei, a spus:

— Arată îngrozitor de tineri.

— Sunt tineri, a intervenit Cooper. Dar sunt iuţi cu pistolul şi vor să devină oameni ai legii. Sunt mai duri decât par.

— Am decis să schimb planurile, i s-a adresat Daniel lui Cole. O duce Cooper pe Rebecca la Blackwater, iar noi doi pe Grace şi Jessica. Ne despărţim şi ne întâlnim toţi la Red Arrow, joi. Asta dacă nu intervine ceva neprevăzut.

— Pentru mine este perfect, a spus Cole.

— Eu am fost de părere că ar trebui să călătorim împreună, a intervenit Cooper, dar Daniel crede că este mai sigur dacă merge fiecare cu alt tren.

— Trei femei frumoase la un loc ar atrage cu siguranţă atenţia, a spus Cole.

— Cooper tocmai mi-a spus că are un ordin semnat de judecătorul Abbot, l-a anunţat Daniel.

— Cine este Abbot?

— Un judecător din Salt Lake. Judecătorul din Blackwater i-a telegrafiat lui Abbot, cerându-i să-l ajute să obţină cooperarea noastră. Pentru că noi suntem în misiune specială, nu suntem obligaţi ce facem ce zic ei, dar cred că ar trebui să fim de acord. Una dintre femeile astea i-a văzut pe criminali şi, pe Dumnezeul meu!, va depune mărturie.

— Judecătorul din Blackwater este foarte furios şi nu-l condamn pentru asta, a intervenit Cooper. Întâi, Daniel îi telegrafiază şi-i spune că s-ar putea să aibă un martor. Apoi, femeile spun că n-au fost acolo, după care se răzgândesc şi spun că, ba da, au fost. Aţi aflat care dintre ele a fost într-adevăr în bancă în momentul jafului?

— Nu încă, i-a răspuns Daniel. Am crezut că am să-mi dau seama după ce-mi relatează fiecare detaliile a ceea ce s-a întâmplat.

— Dar? l-a îmboldit Cooper.

— Fiecare are versiunea ei. Este de-a dreptul înnebunitor.

— Dar voi, personal, care dintre ele credeţi că a fost într-adevăr acolo?

— Rebecca, au spun într-un glas Daniel şi Cole.

— Interesant, a rostit gânditor Cooper.

— Detaliile pe care ni le-a dat ea sunt convingătoare. I-a putut descrie pe unii dintre ei şi ne-a dat chiar vreo două nume.

— Jessica nu a putut să ne spună chiar atât de multe. Este încă destul de zdruncinată după schimbul de focuri.

— Vă spun un lucru, li s-a adresat Cooper. Femeile astea chiar mă intrigă. Pot să înţeleg de ce au negat toate că au fost acolo. Erau speriate şi cu siguranţă au auzit despre martorul pe care membrii bandei Blackwater l-au măcelărit. Nu pot să înţeleg însă de ce s-au răzgândit toate şi spun acum că au fost.

— Daniel crede că şi-au unit forţele. Şeriful Sloan le-a pus pe toate într-o celulă, iar părerea lui Daniel este că atunci şi-au pus ele la cale planul.

— Ce ştiţi despre femeile astea? Le-aţi cercetat trecutul?

— Nu ştim prea multe... deocamdată, a spus Daniel. Am pus să se facă cercetări în legătură cu fiecare. Totuşi, este un proces lent şi probabil vor fi la Blackwater înainte să ne parvină informaţiile cerute. Ştim câte ceva, dar ceea ce ştim nu a fost verificat.

— Cum ar fi? a întrebat Cooper.

— După cum afirmă oamenii pe care i-am cunoscut în Rockford Falls, Rebecca s-a născut la New York şi a locuit cu părinţii şi verii ei într-un apartament; nouă suflete în două camere. Amândoi părinţii beau de sting. Rebecca este autodidactă şi acum vreo trei ani s-a mutat la St. Louis, rupând legăturile cu rudele ei. A cunoscut un om de afaceri şi intenţionează să se căsătorească cu el în toamnă. Merge la biserică în fiecare duminică şi lucrează la o bibliotecă.

— Dacă e îndrăgostită, încearcă probabil să-şi protejeze iubitul. Ştie probabil că banda s-ar putea folosi de el ca să ajungă la ea, a comentat Cooper. Şi despre Grace şi Jessica ce ştiţi?

— Despre Grace nu ştim deocamdată altceva decât că a venit din Anglia şi vrea să-şi cumpere o fermă. Am telegrafiat la Londra, unor contacte, dar n-am primit niciun răspuns.

— Iar Jessica?

— Mama ei a murit acum doi ani. Tatăl şi-a părăsit

familia când ea nu era decât o copilă; Jessica a venit în Rockford Falls, din Chicago, ca să o ajute pe mătuşa ei, care aştepta un copil. Era vorba despre sora mamei ei şi singura familie pe care o mai avea.

— Vorbeşti de parcă ar fi moartă, a remarcaşi Cooper.

— Da, a murit la vreo două ore de la naşterea copilului în urma unei hemoragii, i-a explicat Daniel. Era căsătorită de 15 ani şi rămăsese în sfârşit, însărcinată. Soţul ei nu şi-a dorit totuşi copilul. A părăsit oraşul a doua zi după naşterea lui şi nu mai ştie nimic de el de atunci.

— Ce s-a întâmplat cu copilul?

— L-a luat Jessica, i-a răspuns Daniel. Este foarte tânără, dar se descurcă perfect cu creşterea lui.

— Asta-i o povară grea pentru o femeie singură, a remarcat Cooper.

— Face faţă sarcinii, este foarte puternică, i-a răspuns Daniel.

— Totul indică lucrul ăsta, a fost de acord Cooper. Copilul este pentru ea un motiv categoric întemeiat să păstreze tăcerea, dacă ea este martorul vostru.

— Probabil că şi Grace are pe cineva pe care încearcă să-l protejeze, a intervenit Cole.

— Aşa este, a răspuns Daniel. Îi protejează pe părinţii ei.

— De unde ai obţinut toate informaţiile astea?

— De la Tilly MacGuire, i-a explicat Daniel. Aşa cum am spus, nu au fost verificate. Femeia este o adevărată comoară de informaţii. Pare să ştie totul despre orice din acest oraş, precum şi despre oamenii care sunt în trecere pe aici. Ne-a fost foarte utilă.

— Când aveţi de gând să plecaţi spre Blackwater? i-a întrebat Cooper, ridicându-se şi întinzându-şi bine braţele.

— Eu nu pot să plec până mâine. Doctorul ţine ca Grace să mai rămână în pat încă o zi. Păcat că nu poţi să tragi un pui de somn înainte să pleci. Arăţi ca dracu’, i-a

spus el lui Cooper.

— Nici tu nu arăţi prea bine, Daniel.

— N-am nimic, i-a replicat el. Cole, tu când pleci cu Jessica?

— Stai puţin, a zis Cole. Nu pot să-l iau pe Caleb cu noi. Nici nu se pune problema.

— Şi ce o să faci cu el? l-a întrebat Daniel, absolut de acord.

Cole se gândise deja la problemă.

— Nu vreau să-l las aici. Toată lumea ştie al cui este. Vreau să-l duc undeva la adăpost şi cred că am găsit locul perfect.

— Te gândeşti la Rosehill?

— Ce este Rosehill? a întrebat Cooper.

— Ferma mea, i-a răspuns Cole. Mama Rose este în Scoţia acum, cu sora mea şi cu soţul ei, şi nu se întorc înainte de o lună.

— Atunci unde-l duci pe Caleb?

— La Tom şi Josey Norton.

— Da, este bine, a zâmbit Daniel. Tom va avea grijă să nu i se întâmple nimic băiatului, dar Josey ar putea să-l omoare cu mâncărurile gătite de ea.

— Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Am de gând să-i spun lui Tom să dispară cu Caleb o vreme. Dacă Jessica este martorul, nu vreau ca unii din banda Blackwater să pornească după fiul ei. S-a îndreptat spre harta întinsă pe biroul lui Daniel. Unde este Red Arrow? a întrebat el. N-am auzit până acum de localitatea asta.

— Este o mică gaură în pământ şi punctul unde întorc trenurile. Oraşul are un saloon, un bordel şi un grajd. În Red Arrow trebuie să dormi sub cerul liber pentru că nu există niciun hotel. Este un loc numit de Dumnezeu.

— Şi este înconjurat de peşteri foarte adânci, a adăugat Daniel. Este pustiu, dar frumos.

— Cred că ar trebui să o las pe Jessica cu Cobb şi

Spencer până îl duc pe Caleb la familia Norton. După care mă întorc aici după ea.

— N-o să ţină, a spus Daniel.

— Este mai sigur pentru Jessica.

— Tot n-o să ţină.

— De ce nu? a întrebat Cole.

— Pentru că Jessica o să meargă cu tine.

Lui Cole nu-i plăcea câtuşi de puţin ideea.

— O să mă încetinească pe drum, a spus el.Şi, aşa cum am zis, este m ai sigur. După ce-l las pe Caleb la Nortoni, am de gând să o iau pe scurtătură, peste un teren foarte accidentat şi dificil. Este greu de călărit.

— Nu eşti căsătorit, nu-i aşa, fiule? l-a întrebat Cooper.

— Nu, nu sunt căsătorit şi sunt al dracului de sigur că nu-ţi sunt fiu. Oi fi tu mai mare, Cooper, dar nici chiar aşa.

Cooper a izbucnit în râs.

— Nici eu n-am fost căsătorit, a recunoscut el. Daniel nu m-ar fi primit să particip la ancheta asta dacă aş fi fost un familist. El nu vrea decât burlaci, în caz că este împuşcat vreunul dintre noi. Fratele meu este căsătorit, totuşi.

— Este adevărat? a întrebat Cole, mirându-se de ce îi vorbeşte Cooper despre familia lui.

— Da, este, i-a răspuns Cooper. Are cinci fete şi doi băieţi, şi jur că, dacă ai încerca să-i iei unul dintre cei şapte copii mamei lor, ar fi un adevărat iad pentru tine. Cum crezi că ai să-l iei pe Caleb de lângă mama lui?

Cole nu anticipase niciun fel de probleme.

— Îi explic pur şi simplu situaţia. S-a oprit când a văzut expresia de îndoială de pe faţa lui Cooper, după care a continuat să-şi apere poziţia. Ştiu că Jessicăi n-o să-i placă să fie despărţită de fiul ei şi mă aştept să întâmpin rezistenţa, dar în cele din urmă o să accepte. Am ajuns şi o cunosc destul de bine în aceste ultime două zile şi, după ce am să-i explic situaţia, sunt sigur că va fi înţelegătoare.

Capitolul 22

Ea l-a amenințat că-l omoară. A fost orice, numai înțelegătoare nu. Cole a crezut că, fiind șerif federal, ea o să facă tot ce-i spune. Asta a fost prima lui greșeală.

A doua – a fost că a lăsat-o să se apropie prea mult de pistolul lui. Nu și-a dat seama ce arogant a fost în presupunerile sale când, în clipa în care ea a înșfăcat pistolul, l-a amenințat că-i găurește inima aia neagră, dacă îndrăznește să se atingă de fiul ei.

Cole și-a împachetat lucrurile, apoi s-a dus și a bătut la ușa camerei ei, la hotel; după ce i-a dat drumul – ținând ușa deschisă, ca adjunctul însărcinat cu paza să poată spune că nu s-a întâmplat nimic ce nu s-ar fi cuvenit, i-a explicat repede că îl duce pe Caleb în nord, iar ea să-l aștepte în Rockford Falls până când se întoarce – după care vor pleca în Texas.

Din fericire, Caleb a dormit tot timpul discuției purtate în șoaptă care a urmat. Copilul era făcut ghem în pătuțul lui, cu bărbia udă de cât sporovăise pe limba lui. Arăta ca un înger – dar flăcările ce țâșneau din ochii mamei lui erau orice numai angelice nu! S-a purtat ca o ursoaică hotărâtă să-și protejeze progenitura.

— Nu ești zdravăn la cap, dacă tu crezi că am să te las să-mi iei fiul.

— Jessica, încetează să mai agiți arma aia. S-ar putea să pornească glonțul. Dă-mi-o înapoi.

Adjunctul Spencer a intrat în cameră.

— Șerife, aveți nevoie de ajutor?

— Nu, totul este în ordine.

Jessica stătea la picioarele patului dublu, ținând acum pistolul ațintit spre podea. Era încordată și nervoasă, și

avea cearcăne mari sub ochi. Tensiunea începuse să-şi spună clar vântul.

— Trebuie să fii înţelegătoare, i-a cerut Cole.

— Nu merg în Blackwater, i-a răspuns dând din cap, hotărâtă, iar tu n-ai să te atingi de Caleb.

— Ştiu că-ţi este greu să mi-l încredinţezi, dar îţi promit că va fi în siguranţă şi bine îngrijit.

— Ieşi afară!

Cole nu i-a luat în seamă porunca şi s-a dus să se aşeze pe scaunul de vizavi de pat.

A atins-o în mod deliberat cu braţul când a trecut pe lângă ea şi i-ar fi putut smulge cu uşurinţă pistolul, dar n-a făcut-o.

— Ţi-am spus să pleci!

— Nu plec nicăieri dacă nu gândeşti raţional.

Jessica s-a uitat de la adjunct la Cole şi înapoi. Cole avea un pistol în tocul de la brâu, ceea ce-l făcea să fie înarmat şi periculos, iar Spencer era cu mâna pe patul armei.

— Nu mă pot hotărî pe care din voi o să-l împuşc mai întâi.

Spencer s-a uitat la Cole să vadă ce are de gând să facă la această ameninţare. Cole nu l-a luat în seamă, ţintind-o cu privirea pe Jessica.

— Vă rog, plecaţi înainte să apuc să fac ceva ce-aş regreta pe urmă.

— Spencer, i-a spus Cole, închide uşa. Vreau să discut în particular cu Jessica.

— Ba nu, i-a cerut Jessica în şoaptă.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să rămân, şerif Clayborne? l-a întrebat Spencer cu mâna pe clanţă.

— Da, sunt sigur.

Spencer a părut dezamăgit. Cole a aşteptat până când el a închis uşa, apoi i-a poruncit Jessicăi să se aşeze. Ea a clătinat din cap şi a rămas în picioare, ţintuindu-l cu

privirea.

Cole i-a zâmbit. Sincer, nu-şi putea lua ochii de la ea. Şi-a schimbat rochia şi arăta chiar mai drăguţă decât cu o oră în urmă.

Era îmbrăcată într-o rochie veche, de culoarea mierii stinse, care probabil la vremea ei a fost aurie. Rărită la coate şi la manşete, rochia era probabil de la vechituri, dar pe ea era încă frumoasă.

Îşi legase părul la ceafă cu o fundă albă, îngustă. Câteva şuviţe rebele i se încolăceau pe după urechi. Întruchipa senzualitatea şi feminitatea, iar când a făcut un pas spre el a simţit o adiere de parfum de liliac.

La toţi dracii, era tare frumoasă!

— La ce te holbezi? l-a întrebat ea.

— La tine. Eşti o femeie foarte frumoasă, Jessica.

Complimentul a mai îmbunat-o. De data aceasta, Cole nu i-a mai poruncit să se aşeze, ci a invitat-o.

— Vreau să asculţi ceea ce am să-ţi spun, iar după ce termin, dacă ai să mai doreşti, n-ai decât să mă împuşti, îţi dau voie.

— Ştii că n-am să te împuşc, a mormăit dându-i înapoi pistolul. Mi-ar face plăcere, s-a grăbit să adauge, dar n-am s-o fac. Zgomotul ar putea trezi copilul.

— Nu-i decât vorba de tine, Jessica, a spus el râzând.

— Nu mă poţi obliga să merg în Texas.

— Ba da, pot, a contrazis-o cu o voce fermă, serioasă. Ea şi-a îngropat faţa în mâini.

— N-am făcut nimic rău. De ce nu ne laşi, pe mine şi pe Caleb, în pace?

— Ştii că nu pot să fac asta.

Şi-a rezemat capul de umărul lui şi a început să plângă înăbuşit.

Cole şi-a scos batista şi i-a dat-o; nu i-a spus să nu mai plângă, înţelegând că are nevoie să se descarce de tensiunea cumulată, dar nu-i plăcea deloc faptul că şi el era

unul dintre motivele care o făceau atât de nefericită.

Au trecut minute lungi înainte să-şi recapete controlul. Cole a ţinut-o strâns la piept, remarcând cât de moale o simţea!

— Ştiu că n-ai făcut nimic rău, i-a şoptit el. Judecătorul din Texas vrea să mergi la Blackwater.

— Dar Rebecca şi Grace? a strigat ea. Ele…

— Sst, ai să trezeşti copilul! Nu vreau să-ţi faci probleme în legătură cu prietenele tale. Va avea grijă de ele Daniel.

— Cum pot să nu-mi fac probleme?

— Ai încredere în mine, i-a spus el.

— Am să încerc. Dar nu pot să nu mă gândesc la Rebecca şi la Grace. Sunt în pericol din cauza mea, nu-i aşa?

— Da, sunt. Numele lor au apărut în ziare ca martori potenţiali şi nu cred că cei care i-au omorât pe oamenii aceia nevinovaţi nu se vor opri până când nu vă vor da gata pe toate trei. Înţeleg de ce niciuna dintre voi nu vrea să recunoască că a fost acolo, dar…

Jessica a început să plângă. Văzându-i lacrimile, Cole s-a simţit slab. S-a întors spre ea, apoi s-a oprit.

— Nu-mi plac femeile care plâng, a spus el.

— Atunci probabil că pe mine mă urăşti. Plâng tot timpul. Nu plâng totuşi în faţa lui Caleb, pentru că lucrul ăsta l-ar tulbura. Uneori… noaptea, târziu, trag pătura peste cap ca să nu mă audă numeni şi plâng zdravăn.

I-a înconjurat umerii cu braţul şi a tras-o alături de el.

— Nu-mi place să aud aşa ceva. Ce te face să plângi noaptea?

— Mi-e frică.

— De ce?

— Să nu dau greş.

— Ai o viaţă grea, Jessie.

— Oh, nu, am o viaţă minunată cu Caleb, a spus ea în

şoaptă. Sunt foarte mulţumită. Numai că… uneori obosesc. Totul a mers foarte bine până în ziua în care am intrat în bancă. Dacă vrei, sunt gata să-ţi spun tot ce s-a întâmplat. Atunci ai să mă crezi. Ştiu că te-am minţit, n-ar fi trebuit să-ţi spun că n-am fost acolo, dar încercam să-l protejez pe Caleb.

— Am să te ajut să-l protejezi pe fiul tău. Am găsit un loc sigur pentru el, Jessica. Nu poţi să-l iei cu tine la Blackwater şi ştii că trebuie să mergi.

În cele din urmă a acceptat inevitabilul.

— Da, ştiu. Nu-l putem lăsa cu Tilly? Ea îl iubeşte şi va avea grijă de el. Caleb o ştie, nu i-ar fi teamă şi nici nu s-ar simţi abandonat.

Cole nici nu a vrut să audă de aşa ceva.

— Jessie, toată lumea ştie al cui copil este Caleb şi ar fi uşor pentru ei să-l ia de la Tilly. Este o femeie bătrână. Nu vreau să-l laşi la Rockford Falls.

— De ce să vrea cineva să-l ia?

— Luarea ca ostatec a fiului tău este o bună modalitate de a te face să nu spui nimic în timpul procesului.

— Oh, Dumnezeule!

— Jessica, cuplul la care m-am gândit va avea grijă de el. Lasă-mă să-ţi spun câte ceva despre ei. Sunt mai în vârstă… ca nişte adevăraţi bunici…

Şi-a petrecut 15 minute întregi spunându-i tot ceea ce ştia despre Tom şi despre Josey Norton. I-a dat multe amănunte despre trecutul lui Norton, subliniind faptul că a avut o bună reputaţie de om care ştie să mânuiască iute pistolul, că acum este un om al legii; dar a avut grijă să nu menţioneze lipsa de pricepere a lui Josey într-ale bucătăriei.

Când a terminat ce a avut să-i spună, Jessica n-a mai părut atât de rezistentă la idee.

— Ai spus că şi-au dorit întotdeauna copii?

— Da.

— Dacă tu ai avea un fiu, l-ai lăsa cu familia Norton?

— Da, a spus el din nou.

— Trebuie să-i cunosc înainte să iau o decizie. Dacă nu-i plac şi am sentimentul că nu vor avea grijă cum trebuie de Caleb, n-am să-l las cu ei!

Era hotărâtă să meargă cu el şi nimic din ceea ce ar fi putut să spună sau să facă el n-o putea clinti în hotărârea ei.

— Când plecăm? l-a întrebat. Spre nord, cu Caleb?

— Oh, Jessie, nu începe să plângi din nou! Totul o să fie bine. Vrei să ştii că este în siguranţă, nu-i aşa?

— Da, da, fireşte că asta vreau. Numai că nu-i cunosc pe Nortoni şi…

— Nu lua multe lucruri, Jessica, i-a spus el, pornind spre uşă. Un singur bagaj pentru tine şi unul pentru Caleb.

— Trebuie să vorbesc cu Grace înainte să plec.

— Nici nu se pune problema.

— Ne întoarcem în Rockford Falls după ce-l ducem pe Caleb?

— Nu, mergem direct în Texas.

— Şi lucrurile mele? Tot ce am se află împachetat în căruţa lui Grace.

— Am să o duc la grajdul-pensiune. O să aibă grijă de ea proprietarul. Ştii să călăreşti, nu?

— Da, i-a spus fără să adauge însă că nu călărea prea bine. Aş vrea să cumpăr un pistol înainte să plecăm şi să mă înveţi cum să-l folosesc. Vreau să am precizie.

Lui Cole nu i-a plăcut deloc să audă că vrea o armă.

— Ţinteşti pur şi simplu şi tragi. Şi, oricum, n-ai nevoie să porţi o armă cu tine.

— Ba da, l-a contrazis ea. Mă înveţi cum să-l folosesc?

— Ai tras deja cu arma lui York.

— Vreau să am precizie, a insistat ea.

Cole nu şi-a mai pierdut timpul dezbătând această problemă.

— Plecăm imediat ce se trezeşte Caleb. Acum ce mai este? a întrebat-o când a văzut-o clătinând din cap spre el.

— Trebuie să mănânce mai întâi.

— Bine. După ce mănâncă, plecăm. Ar trebui să iei şi ceva mâncare, ceva ce ştii că-i place, s-a gândit el să adauge.

— Cât ne trebuie să ajungem la familia Norton?

— Nu mult, i-a promis el. Şi, Jessie, nu vreau să spui nimănui unde îl ducem pe Caleb. Nici măcar să nu mai pronunţi numele familiei Norton, pentru că s-ar putea să te audă cineva. Ai înţeles?

— Da.

Tocmai ieşea pe uşă când l-a strigat din nou.

— Cole?

— Da?

— Promite-mi că n-ai să laşi să i se întâmpla ceva fiului meu.

— Promit!

PARTEA A TREIA

Şi vremi de tristă amintire-s mâhniri uitate,
Îngheţurile-s fum, iar florile renasc!

Capitolul 23

Rebecca stătea pe banca de piatră din grădiniţa aflată în spatele hotelului. Valizele, cu toate lucrurile împachetate, erau jos, lângă ea.

Era la loc sigur şi liniştit, foarte pustiu la această oră a zilei, pentru că niciunul dintre ceilalţi oaspeţi nu s-ar fi

aventurat aici, afară, în soarele fierbinte al după-amiezei.

Grădina era înconjurată din toate părţile de un zid înalt de cărămidă şi de brazi înalţi şi groşi.

Spencer şi Cobb stăteau lângă uşa ce dădea în hol, în timp ce superiorul lor, şeriful federal Cooper, umbla de colo-colo agitat.

Nerăbdător să pornească, aştepta trăsura particulară pe care o comandase.

Era îngrijorată că Grace şi Jessica ar putea să o vadă plecând. După ce a verificat cât este ora, s-a uitat spre uşă.

— Mă simt îngrozitor că nu-mi iau rămas bun de la Jessica şi Grace, dar nu vreau să ştie că mă duc în Texas ca să-l văd pe omul pe care l-au arestat. Vor fi îngrijorate pentru mine. Sper să nu ne ciocnim de ele când vom părăsi hotelul.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme în legătură cu asta, i-a spus Cooper. Niciuna din doamne nu te va vedea plecând.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Grace are poruncă să rămână în pat până mâine, iar şeriful federal a pus pază la uşa ei. N-are voie să iasă şi nu are voie să primească vizitatori.

— Iar Jessica?

— Ea a plecat cu şeriful federal Clayborne acum vreo două ore.

— Cum adică a plecat? Unde s-a dus? a întrebat aproape strigând Rebecca. Are de făcut ceva cumpărături. Se întoarce astăzi?

— Nu.

— Unde este?

— În mâini bune, i-a răspuns Cooper. N-ar trebui să-ţi faci probleme în legătură cu ea.

— Când a plecat? Ai spus acum vreo două ore?

— Da, i-a răspuns el. Ar fi trebuit să plecăm şi noi, dar ne-a luat ceva timp să găsim o trăsură decentă. Eşti sigură că nu poţi să mergi călare până la gară?

— Categoric. Am fost crescută la oraş, şerifule, şi, aşa cum ţi-am explicat şi mai devreme, n-am niciun fel de experienţă când este vorba de călărit. Mi-aş rupe gâtul.

— Bine atunci. Trăsura trebuie să sosească din clipă în clipă. N-avem decât să aşteptăm.

— Nu mi-ai spus încă unde s-a dus Jessica.

Cooper şi-a făcut curaj înainte să o privească direct pe Rebecca. Nu voia ca femeia să-şi dea seama ce efect avea asupra lui, dar, Dumnezeule mare!, îi era foarte greu să nu se mai holbeze la ea.

Era o femeie incredibil de frumoasă, iar cu soarele ce-i scălda în raze părul auriu arăta de parcă ar fi avut un halou. Când i-a văzut prima dată faţa angelică, i s-au tăiat genunchii.

Zău, Daniel ar fi trebuit să-l avertizeze ca să se pregătească pentru ce-l aştepta.

Spencer şi Cobb erau clar fermecaţi de toate cele trei femei. De când le-au întâlnit, se purtau ca nişte băieţandri care tocmai au descoperit existenţa sexului opus. Era al naibii de dezgustător! Coborându-şi încet privirea, i-a cerut Rebeccăi să repete întrebarea.

— Vreau să ştiu unde au plecat Jessica şi Cole.

— Nu cunosc destinaţia lor.

— Spre nord, s-a scăpat Spencer.

Cooper i-a aruncat adjunctului o privire care îl avertiza limpede să nu mai scoată niciun cuvânt.

— Cole şi Jessica au dus copilul la un prieten.

— La unul dintre prietenii lui Cole? a întrebat ea. Probabil că da, a adăugat după aceea. În afară de mine şi de Grace, toţi prietenii Jessicăi sunt la Chicago. Noi suntem prietenele ei bune. De ce trebuie să-l ducă atât de departe pe Caleb? Şi de ce nu-mi spui unde se duc? Eşti şerif federal, pentru Dumnezeu, trebuie să ştii!

— Îmi pare foarte rău, dar nu ştiu, i-a replicat Cooper.

— Pur şi simplu sunt îngrijorată din cauza ei.

— Voi trei aţi devenit apropiate, nu-i aşa?

— Ne-au unit împrejurări tragice şi am constatat că avem multe lucruri în comun.

Lui Cooper îi părea rău de Rebecca. Părea atât de singură şi arăta atât de al naibii de vulnerabilă!

— O să le revezi curând pe amândouă prietenele tale, i-a promis el.

— Când? a întrebat nerăbdătoare.

— Jessica cu Cole şi Daniel cu Grace or să ne ajungă din urmă.

S-a încruntat derutată.

— Nu înţeleg. Îmi spui de fapt că Jessica şi Grace vin şi ele în Texas?

— Da.

— Dar de ce? Eu sunt martorul.

— Am înţeles asta, a replicat Cooper. Totuşi, trebuie să le ţinem în siguranţă şi pe celelalte două femei până după proces. După ce ai să depui mărturie, calvarul se va fi terminat. Până atunci însă, toate trei aveţi nevoie de pază. În plus, judecătorul Rafferty vă vrea pe toate trei.

— Când o să le văd?

— Ne întâlnim cu toţii la Red Arrow, i-a răspuns el. Noi o să ajungem probabil acolo înaintea lui Cole şi a Jessicăi, dar s-ar putea să ne facă o surpriză şi să ne aştepte la tren.

— Red Arrow este atunci ultima oprire? Asta înseamnă că va trebui să merg călare până la Blackwater?

Îngrijorarea ei l-a făcut să zâmbească.

— Poţi să călătoreşti cu mine, dar am să găsesc eu vreo trăsurică pe undeva. Şi-a coborât privirea examinându-şi mâinile şi a şoptit:

— Totul este anapoda. Dacă aş fi vorbit mai devreme, Grace şi Jessica n-ar fi trăit acum cu frică.

— De ce n-ai spus adevărul de la început? Ţi-a fost teamă?

— Da, a răspuns ea.

— Doamnă, poţi să dai serios de bucluc pentru că ai minţit un om al legii, a intervenit adjunctul Cobb. Prietenul lui, Spencer, l-a aprobat, dând din cap.

— Poţi să faci închisoare pentru un asemenea delict, a adăugat şi Spencer.

— Ce mai contează? a spus Rebecca. Am dat deja de necaz. Am să fiu vânată de criminalii ăia şi va fi un miracol dacă am să supravieţuiesc. Nu înţeleg de ce n-au încercat încă nimic. Ce aşteaptă? De ce n-au încercat să mă reducă la tăcere?

— Au fost ocupaţi, de aceea, i-a răspuns Daniel la întrebare din pragul uşii.

A coborât treptele şi i-a întins lui Cooper o telegramă.

— A fost jefuită încă o bancă, a spus el. La 60 de mile sud-est de aici. Cooper a tras o înjurătură.

— S-a petrecut curat sau nu?

— Nu, i-a răspuns Daniel sumbru.

— Ce-ai vrut să spui când l-ai întrebat pe Daniel dacă s-a petrecut „curat”? a întrebat Rebecca.

— M-a întrebat dacă au fost pierderi omeneşti, i-a răspuns Daniel întorcându-se spre ea. Rebecca a pălit.

— Câţi oameni au murit?

— Trei. Toţi erau angajaţi ai băncii.

— Sărmanii oameni! a murmurat ea.

Daniel i-a făcut semn lui Cooper să-l urmeze în colţul grădinii şi cu voce groasă i-a spus:

— De data asta a fost cu totul diferit.

— Ce anume? a întrebat Cooper.

— Toate birourile din bancă au fost răsturnate cu susul în jos, iar pe perete au prins un exemplar din „Rockford Falls Gazette”, tot acoperit cu sânge.

— Ne-au avertizat în felul ăsta că ştiu că avem un martor.

Daniel a dat din cap.

— Hai să plecăm dracului de aici.

Capitolul 24

Călătoria cu un copil mic nu a fost dificilă, ci un adevărat coşmar. Copilul habar nu avea ce înseamnă să tacă.

Aproape nimic din ceea ce spunea nu avea sens, dar aştepta totuşi şi cerea, oricum, răspunsuri, iar Cole a fost sigur că a vorbit aproape tot timpul doar ca să-şi audă ecoul vocii prin pădure. Cuvântul lui preferat continua să fie „nu”.

L-a şoptit, l-a răcnit, l-a spus plângând, tânguit, l-a cântat, iar când s-au oprit pentru noapte, Cole era sigur că l-a rostit de cel puţin 200 de ori.

Soarele era aproape la apus când s-au oprit, în sfârşit, să se instaleze pentru noapte, într-o zonă ferită într-un mic lac în formă de potcoavă.

În timp ce Cole s-a îngrijit de cai, Jessica i-a dat lui Caleb masa de seară. Copilul era mult mai interesat să exploreze împrejurimile decât să mănânce, iar mama lui a fost nevoită să facă eforturi considerabile pentru a-l convinge să coopereze. Cole nu era câtuşi de puţin îngrijorat de zgomotul pe care-l făcea copilul, pentru că ştia că nu au fost urmăriţi.

S-a întors de două ori din drum tocmai pentru a fi sigur de lucrul ăsta. Copilul simţea nevoia să alerge şi să se joace. Aproape toată ziua a stat în braţele mamei lui, dar acum părea hotărât să compenseze timpul pierdut.

Plin de vitalitate, alerga în cercuri de la un capăt al luminişului la celălalt, fără să înceteze sporovăială. Din când în când, izbucnea în hohote de râs – pentru vreo glumă pe care numai un prunc o putea aprecia, şi-a zis Cole. I se zguduiau umerii micuţi de râs şi veselie.

Copilul a fost încântător chiar şi când a făcut un adevărat tărăboi, pentru că Jessica nu a vrut să-l lase să intre în apă. Îşi folosea toată energia pentru a-i atrage atenţia lui Cole, dar, în mod ciudat, când acesta îi spunea să facă ceva, Caleb se conforma.

Cole i-a spus să stea jos, iar piciul s-a aşezat imediat. Caleb îşi scosese deja ghetuţele şi ciorapii, şi stătea acum cocoţat pe una dintre şei, urmărindu-l pe Cole cum ţesăla caii.

Cămăşuţa i se ridicase până peste burtică, scutecul îi alunecase aproape de genunchi şi era atât de fericit, cum numai un copil putea să fie.

Mama lui, pe de altă parte, arăta ca naiba. Era evident epuizată. Îi amintea lui Cole de păpuşa de cârpă a surorii lui, după ce a fost lăsată multă vreme în ploaie şi soare. Părul îi atârna fără niciun fel de formă, bluza albă era toată acoperită de praf şi gem de căpşuni pus pe ea de Caleb în timp ce-şi mânca biscuiţii, iar pe faţă era numai pete. Cu toate astea, şi-a zis că arăta prea al naibii de sexi pentru binele ei… şi liniştea lui.

Jessica era prea obosită ca să mănânce, până ce a convins-o el că trebuie să îngurgiteze ceva. A folosit cam aceleaşi metode de convingere pe care ea le-a folosit faţă de Caleb, dar Cole a fost destul de isteţ încât să nu-i spună Jessicăi asta. În actuala ei stare de spirit, nu s-ar fi amuzat prea mult!

În schimb, el era mort de foame şi s-a servit cu două porţii de şuncă, fasole, biscuiţi şi prăjituri. În tot timpul mesei nu şi-a dezlipit ochii de la ea. Categoric, nu era prea bine dispusă, judecând după încruntăturile frunţii. După ce a suportat tăcerea ei câteva minute, nu a mai rezistat şi a întrebat-o ce o deranjează.

— De ce nu mi-ai spus că o să dormim afară în noaptea asta? Ar fi trebuit să mă avertizezi.

— Ai fi făcut ceva diferit dacă ţi-aş fi spus?

— Nu ştiu, dar aş fi insistat să alegi un loc mai sigur.

— Locul ăsta este cel mai sigur pe care l-am găsit. Nimeni nu se poate apropia de noi din spate şi aud cel mai mic zgomot dacă ar veni cineva pe potecă.

— Nu asta vreau să spun. Iar acum ai făcut şi focul. Nu pot fi în trei locuri deodată.

Nu-şi dădea seama ce o irita. S-a sprijinit de stâncă şi s-a uitat la ea.

— Avem nevoie de foc ceva mai târziu, i-a spus el. Se face rece în toiul nopţii. Întotdeauna noaptea e frig aici sus, în munţi.

Jessica şi-a trecut degetele prin păr şi a închis ochii.

— Chiar era nevoie să ne aşezăm lângă lac?

— Caii au nevoie de apă, Jessie, şi noi la fel.

Nu i-a păsat dacă explicaţia lui era sau nu logică.

— Nu-ţi dai seama ce pericol prezintă apa pentru Caleb? N-am să închid ochii toată noaptea de îngrijorare. Dacă se trezeşte noaptea şi o porneşte la plimbare? Ar putea să se piardă în pădure, să se înece sau să calce pe vreun şarpe…

— Jessica, linişteşte-te. Am să am eu grijă să nu i se întâmple nimic.

Ea a continuat să vorbească de parcă nici nu l-ar fi auzit:

— Ar putea să cadă peste foc sau să calce pe un tăciune încins. Ce a fost în capul tău?

Deşi nu-i înţelegea îngrijorările, se simţea puţin ofensat că nu avea încredere în el că poate să aibă grijă de fiul ei.

— Am să am eu grijă să nu se ardă, să nu se înece, să nu fie muşcat sau să se piardă.

— Sunt totuşi îngrijorată, a spus ea în şoaptă. S-a uitat spre Caleb ca să se asigure că totul este în regulă şi l-a văzut scormonind în pământ cu un băţ. Şi-a întors privirea înapoi spre lac. În lumina care se stingea, apa părea în

flăcări.

— Ştii ce cred eu? a spus Cole.

— Nu, ce? a întrebat suspinând obosită.

— Ai nevoie de o baie.

— Pardon? a exclamat întorcându-se spre el.

— Am spus că ai nevoie de o baie. Scoate-ţi hainele şi du-te să înoţi. Eşti încinsă şi obosită, iar apa o să te facă să te simţi mai bine. Du-te! Eu am să intru cu Caleb. Am să stau cu spatele dacă ai vreo jenă, dar oamenii de aici trebuie să fie practici.

— Nu despre jenă este vorba. Ştiu că n-ai să profiţi de situaţia în care ne aflăm. Nu poţi.

Dacă n-ar fi adăugat ultimele cuvinte, Cole ar fi luat spusele ei drept un compliment, pentru că, în mintea lui, Jessica tocmai a recunoscut că are încredere în el.

— Nu pot? a întrebat curios. De ce nu pot? Care ar fi problema?

— De ce nu poţi să profiţi de situaţie?

— Da.

Zâmbetul ei îţi putea opri în loc bătăile inimii. Femeia asta era foarte frumoasă, iar în clipa aceea Cole şi-a dat seama cât de greu îi era să se abţină să nu o atingă.

— Pentru că eşti şerif federal, i-a amintit ea cu răbdare.

— Şi asta înseamnă? A îmboldit-o el.

— Înseamnă că ai depus un jurământ. Eşti aici ca să mă protejezi, nu… A vrut să spună „nu pentru a flirta”, dar s-a răzgândit… nu pentru ştii tu ce.

Cole nu ştia dacă să râdă sau să înjure. A strâns din dinţi dezamăgit, pentru că, în sfârşit, a înţeles ce-i spunea. Hotărî să-i dea o lecţie.

— Jessica, contrar celor ce-ţi trec ţie prin cap, şerifii federali nu sunt obligaţi să renunţe la sex când depun jurământul. Renunţarea la sex nu face parte din îndatoririle pe care le implică funcţia lor.

Ea a făcut ochii mari.

— Vrei să spui că…

— Pe toţi dracii că sunt!

Cole se aştepta să roşească sau cel puţin să încerce să schimbe subiectul.

Ea a ridicat însă din umeri.

— N-am de ce să-mi fac probleme. S-a uitat lung spre lac, după care a adăugat nervoasă: Ar trebui?

Cu cât se gândea mai mult la conversaţie şi la opiniile ei bizare, cu atât era mai exasperat.

— Am să-ţi spun eu când să-ţi faci probleme, bine?

— Da, bine, a acceptat ea izbucnind în râs.

— Te duci să înoţi sau nu? Caleb a renunţat să mai scurme în pământ şi vine încoace.

Copilul aruncase băţul şi venea alergând. Cole l-a aşezat pe genunchi şi i-a scos cămăşuţa.

— Apa este adâncă? a întrebat Jessica.

— Nu ştiu, i-a răspuns Cole desfăcându-i scutecul lui Caleb. Probabil că este în mijloc. De ce, nu ştii să înoţi?

— Nu foarte bine, a recunoscut ea. N-am exersat prea mult.

— Nu te duceai să înoţi când erai copilă?

— Nu era timp pentru o asemenea frivolitatea, a spus dând din cap.

— De ce nu era timp? a întrebat-o ridicându-şi privirea spre ea.

— Eram ocupată.

Şi-a dat seama după vocea ei că nu voia să vorbească despre felul în care a crescut. Dacă ar fi fost un bărbat sensibil, ar fi înţeles sugestia nerostită şi ar fi schimbat subiectul.

Sensibilitatea nu făcea totuşi parte dintre atributele sale.

— Să faci ce? a insistat el.

Jessica a oftat.

— O ajutam pe mama în magazinul la care lucra… un magazin de îmbrăcăminte al unei doamne, i-a explicat ea. Când eram mai mică, stăteam cu vecinii sau dădeam o mână de ajutor la şcoală. Nu prea era timp de joacă.

— Aţi fost numai voi două, nu-i aşa? Tatăl tău v-a părăsit.

— Da, ne-a părăsit.

— Ştii unde este?

— Am auzit că a murit, dar nu ştiu dacă este adevărat sau nu.

— Acum intri în apă cu Caleb?

— Da.

— Ai să-l ţii bine? Este foarte alunecos când este ud.

Cole şi-a scos cămaşa şi a aruncat-o într-o parte. Apoi şi-a desfăcut centura pentru pistol şi s-a ridicat. Jessica s-a grăbit să-şi întoarcă atenţia spre lac, dar nu înainte de a remarca ce piept şi braţe musculoase avea.

Era foarte bronzat, ceea ce denota că a stat ore întregi la soare, dezbrăcat. O dâră de păr blond-închis cobora în jos, spre butonul curelei de la pantaloni şi oh!, Doamne, n-ar fi trebuit să se uite!

Cole era un bărbat chipeş. Ar fi trebuit să fie oarbă să nu-i remarce ochii de un albastru oţelit, dar cel mai mult o atrăgea la el felul în care se purta cu fiul ei. Avea răbdarea unui sfânt. Era blând şi vorbea delicat cu Caleb, şi nimic din ceea ce făcea micuţul părând să nu-l deranjeze.

Ar fi un tată minunat! A renunţat la gând chiar în clipa în care i-a trecut prin minte. Nu avea nevoie de el şi nici de un alt bărbat, şi-a spus din nou. Ea şi Caleb se descurcă perfect aşa cum sunt.

— Aş fi vrut să pot vorbi cu Grace înainte să plecăm. I-am promis că o ajut să-şi găsească o fermă. Mi-a oferit o slujbă şi ar fi fost un loc ideal să-mi cresc fiul. Ar fi avut spaţiu să alerge.

— Ce-ai putea să faci tu la o fermă?

— O mulţime de lucruri, a spus devenind deodată rigidă. Nu m-am temut niciodată muncă grea.

— Nu trebuie să te superi. Nu te-am insultat şi nici nu te-am aprobat. Eram pur şi simplu curios.

— Grace ar fi trebuit să ştie ce se petrece, ar fi trebuit să-i spun să plece fără mine şi că s-o ajungem din urmă la Denver. Este extraordinar de presată, iar timpul fuge pentru ea.

Cole nu înţelegea, dar Jessica a refuzat să-i explice.

— Dacă Grace vrea ca tu să-i cunoşti problemele personale, o să-ţi spună singură. Ar fi trebuit să-mi iau lucrurile din căruţă. Sper că Grace n-o să se simtă obligată să aibă grijă de ele.

— Încetează să-ţi mai faci probleme! i-a poruncit el. Grace o să fie mai bine şi ai s-o vezi curând.

Atenţia ei era concentrată asupra lui Caleb, care i s-a aruncat în braţe. Era gol-puşcă şi tare murdar.

— Am să-ţi dau săpunul, a spus Jessica.

— Jessie?

— Da? i-a răspuns, dând drumul copilului.

— Poate că ar fi bine să închizi ochii un minut.

Nu a întrebat de ce. Pur şi simplu a strâns cât a putut din ochi. Dar curiozitatea a învins şi în cele din urmă a vrut să ştie.

— Doar nu ţi-ai scos totul de pe tine, nu?

— Ba sigur că da, i-a răspuns el vesel. Eu şi Caleb suntem goi-puşcă. Simţea dorinţa să deschidă ochii. Şi-a zis pur şi simplu că este curioasă pentru că nu a văzut în viaţa ei un bărbat gol. Trebuia să vadă, nu, doar era mamă. S-a uitat pe furiş, dar numai cu un ochi; a fost dezamăgită pentru că a aşteptat prea mult. Nu i-a văzut decât spatele şi coapsele. Cole intrând deja în apă. I s-a părut foarte ciudat că spatele lui, inclusiv fundul, erau bronzate. Ce a făcut omul ăsta? A muncit gol în aer liber? Posibilitatea era atât de ridicolă, încât a zâmbit.

Caleb şi-a încolăcit braţele de gâtul lui Cole şi-i tot sporovăia la ureche. Nu părea să-i fie frică deloc, iar Jessica a simţit brusc dorinţa de a fi în apă cu ei. S-a dus în schimb să aducă săpunul. În timp ce căuta în valiză a auzit un plescăit puternic, urmat de un ţipăt de încântat al copilului. Părea că nimic nu-l înspăimântă pe Caleb, ceea ce însemna că se simte în siguranţă, s-a gândit Jessica.

„Până acum toate bune”, şi-a zis ea în şoaptă. Lui Caleb nu i se întâmplase nimic din cauza lipsei ei de îndemânare în calitate de mamă. Cu fiecare zi învăţa câte ceva şi spera că până se va face copilul de cinci ani sau şase ani se va simţi confortabil în rolul pe care şi-l asumase.

Întotdeauna o să-şi facă probleme, a presupus ea, dar oare nu toate mamele îşi fac? Avea de gând să facă tot ceea ce trebuia ca fiul ei să crească cu amintiri dragi şi cu un simţ puternic al propriei valori. Spre deosebire de alţi bărbaţi din viaţa ei, Caleb va avea un set de valori.

— Jessie, adu săpunul.

A tresărit la vocea lui Cole. Înşfăcând săpunul cu miros de trandafir făcut de ea, s-a grăbit spre mal.

— Să-l arunc?

— Sigur.

A ţintit bine, dar a ratat cu o distanţă destul de bună. Cole a reuşit să recupereze săpunul înainte să se ducă la fund.

— Arunci ca o fată, i-a strigat el.

— Păi sunt fată, i-a răspuns descălţându-se şi aşezându-se pe malul acoperit de iarbă. Şi-a scos ciorapii, dar nu va merge mai departe atâta vreme cât Cole este în lac. Nu se cuvenea să facă ceea ce ar fi vrut ea.

— Mamele nu sunt de capul lor. Aşa că s-a uitat cum îl freacă pe fiul ei cu săpun din cap până-n picioare, cum se joacă cu el, dorindu-şi din toată inima să fi luat şi ea parte la toate zbenguielile lor.

A simţit că i se opreşte inima când Cole l-a aruncat pe Caleb în aer şi l-a lăsat să cadă în apă. Nici nu a apucat să-l avertizeze pe Cole, că el l-a şi ridicat, a aşteptat până ce copilul a scuipat toată apa, după care l-a aruncat din nou în sus.

Caleb se bucura cum n-a mai făcut-o niciodată. Jessica a stat pe mal cu călcâiele în apa rece până când aproape că s-a întunecat. Temperatura scădea rapid.

A adus un prosop pentru Caleb şi a aşteptat până când Cole a venit înot să-i dea copilul. Caleb avea buziţa de jos vânătă şi-i tremura, dar a continuat să se zbată când l-a ridicat din apă. Copilul voia să se întoarcă în lac. Jessica l-a dus lângă foc şi l-a pregătit iute pentru culcare. Întinsese deja o pătură, în mijlocul căreia a pus păpuşa de cârpă, şi imediat ce l-a aşezat şi pe el, Caleb a înşfăcat păpuşa, şi-a vârât degetul în gură şi a închis ochii.

— Am eu grijă de el dacă vrei să intri şi tu în apă, i-a spus Cole din spate.

— Mulţumesc, i-a răspuns ea în şoaptă.

Se simţea o urmă de râs în voce când i-a spus că poate să se uite la el.

— Sunt îmbrăcat.

Nu prea, şi-a zis ea în gând. Nu avea pe el decât o pereche de pantaloni din piele de capră, foarte strânşi pe trup. Părul ud era lins pe spate iar pe braţe şi pe piept luceau picături de apă.

O baie suna minunat. A aşteptat până când a adormit Caleb, apoi şi-a luat haine curate, săpun şi un prosop. S-a depărtat destul de mult de locul de popas, a întins hainele pe un tufiş foarte bogat şi a început să se dezbrace încet. O durea fiecare fibră a gâtului şi a umerilor şi brusc s-a simţit atât de obosită, încât de-abia se putea concentra asupra a ceea ce făcea.

A oftat adânc în timp ce înainta cu prudenţă în apă, tatonând drumul cu degetele ca să fie sigură că fundul

stâncos nu-i fugea de sub picioare.

Era absolut divin! N-a simţit frigul, dar când terminat cu totul, după ce s-a frecat bine cu săpun şi şi-a spălat părul, vârfurile degetelor i se învineţiseră complet.

Ar fi fost plăcut să-şi poată pune cămaşa de noapte, dar nu se cuvenea să facă lucrul ăsta, cu Cole acolo, firește, aşa că şi-a pus o cămaşă, o bluză curată şi o fustă verde-închis, de două ori mai mare decât măsura ei. Ca majoritatea celorlalte haine ale ei, şi fusta asta era de la haine vechi. Jessica n-a avut timp să o strâmteze pentru că întotdeauna era prea obosită seara, după ce alerga toată ziua după Caleb. În timp ce-şi trăgea fusta peste cap, s-a jurat că va deveni mai organizată, apoi s-a îndreptat spre tabăra lor de noapte.

Caleb dormea dus, cu spatele lipit de Cole. A crezut că şi Cole doarme. Era întins pe spate şi ca pernă folosea una dintre şei. S-a aşezat vizavi de el, şi-a scos pantofii şi şi-a vârât picioarele sub ea, după care a început să-şi pieptene părul.

Adora aceste momente ale nopţii, când totul părea atât de liniştit şi îşi putea permite să folosească câteva minute pentru propria-i persoană. Ştia că trebuia să se culce pentru că a doua zi urma să fie la fel de epuizată ca şi cea de astăzi, dar se bucura de linişte şi singurătate prea mult ca să facă ce trebuia. Căldura focului îi încălzea faţa. Şi-a dat părul pe spate, după care s-a aplecat spre foc pentru a şi-l usca.

— Ai să iei foc, a spus Cole.

Jessica a tresărit şi s-a tras înapoi,

— Am crezut că dormi, a vorbit ea în şoaptă ca să nu-l deranjeze pe Caleb.

— Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă. Fiul tău doarme dus. Acum nu-l mai deranjează nimic.

— A avut o zi lungă, a zis ea zâmbind.

Au trecut câteva minute în tăcere, după care Cole a

vorbit din nou:

— Eşti o mamă bună, Jessica.

— Nu, nu sunt, dar încerc. N-am avut copii în jurul meu când am crescut şi ştiu că am făcut greşeli cu Caleb. Acum sunt mult mai relaxată cu el şi sper să nu fi făcut nimic de natură să-l afecteze permanent. Totuşi, l-am răsfăţat, dar nu-mi pare rău. Copiii trebuie răsfăţaţi.

— Băiatul are nevoie de un tată. Ai de gând să-i găseşti unul?

— O să ne descurcăm.

Cole a privit multă vreme flăcările focului, gândindu-se la Jessica. Era prea tânără ca să aibă asemenea păreri despre bărbaţi şi despre căsătorie.

— Nu toţi bărbaţii fug.

— Cei mai mulţi o fac.

— Nu, cei mai mulţi nu fac aşa ceva, a contrazis-o el. Ai curaj, trebuie să recunosc asta, dar trebuie să fii practică în acelaşi timp. Eşti o femeie frumoasă şi bărbaţii or să te dorească.

Eşti făcută pentru dragoste, şi-a zis în gând, fără să o spună însă şi cu glas tare.

Nu voia să-i dea impresia falsă că ar fi interesat de ea.

La drept vorbind, era interesat să facă dragoste cu ea şi ştia că ar fi fost o noapte de neuitat, dar nu-l interesa căsătoria.

— Ce te face să crezi că am nevoie de ajutor să-l cresc pe Caleb?

— Îmi place culoarea părului tău, i-a spus ignorându-i întrebarea.

Complimentul a uimit-o.

— Chiar îţi place? Majoritatea bărbaţilor nu agreează părul castaniu.

— De unde ţi-a venit ideea asta tâmpită? Când un bărbat remarcă o femeie, oricum nu la părul ei se uită mai întâi.

— Atunci la ce se uită?

— La totul, i-a răspuns el zâmbind. La fiecare curbă de la gât în jos.

A roşit toată şi a făcut eforturi să nu izbucnească în râs.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa.

— Cum adică? Ţi-am răspuns la întrebare. Şi apropo, părul tău nu este castaniu. Este de culoarea scorţişoarei.

Nu-i plăcea că este centrul atenţiei lui.

Nu era drept din partea lui să-i împuie capul cu tot felul de remarci dulci care nu erau adevărate.

Nu era o femeie bine, aşa cum a spus el. Era o femeie ştearsă, sensibilă.

— De ce nu te-ai căsătorit? l-a întrebat.

— Nu mi-am dorit niciodată lucrul ăsta. În plus, în munca mea nu se pune problema căsătoriei.

— Dar de ce nu ţi-ai dorit să o faci? a insistat.

— Nu-mi place ideea de a fi priponit. Nu vreau niciun fel de obligaţii.

— Înţeleg, a spus ea dând din cap. Nici eu nu vreau aşa ceva.

— Tu eşti prea tânără ca să fii atât de pornită.

— Vrei să spui că sunt cinică? Sunt, ştiu asta.

— Omul potrivit o să-ţi schimbe părerile.

— Femeia potrivită ţi le-ar schimba pe ale tale, l-a contrazis ea.

A privit-o intens câteva secunde, după care şi-a aţintit ochii asupra flăcărilor.

Avea o expresie profund gânditoare, care a nedumerit-o, făcând-o să se întrebe ce o fi acum în capul lui.

S-a ridicat, şi-a pus peria la locul ei şi a căutat în valiză o panglică, după care s-a întors şi s-a aşezat lângă Caleb.

— Am hotărât să-l leg pe fiul meu de încheietura

mâinii mele. Dacă încearcă să se ridice, atunci mă va trezi.

— Jessie, nu este nevoie, am să-l aud eu.

Nu a vrut să rişte. A legat panglica galbenă de încheietura stângă a lui Caleb şi apoi de a ei.

După care s-a întins şi a închis ochii, spunând:

— N-am să pot dormi deloc de grija lui.

Un minut mai târziu dormea dusă. Cole a mai pus câteva crengi pe foc, apoi s-a întins şi a desfăcut panglica de pe încheietura copilului.

Jessica lăsase o bucată destul de lungă între ea şi Caleb, astfel încât copilul să se poată mişca, dar Cole era îngrijorat ca nu cumva, în somn, copilul să se răsucească şi panglica să ajungă să i se strângă în jurul gâtului.

Nu voia să rişte.

Când era departe de casă, Cole nu dormea niciodată ca lumea noaptea şi auzea până şi cel mai mic zgomot.

Jessica a suspinat în somn şi s-a întors pe o parte, cu faţa spre el.

S-a uitat îndelung la faţa ei frumoasă, ştiind în adâncul sufletului său că dacă exista femeia potrivită pentru el, atunci Jessica este aceea, lucru care l-a înfuriat.

Lucrurile se puteau complica, iar el ura complicaţiile.

S-a întins din nou pe spate, a închis ochii şi a lăsat aerul rece al nopţii să-i potolească focul interior, repetându-şi în acelaşi timp propria filosofie fundamentală a vieţii.

Niciun fel de obligaţie!

Capitolul 25

Şeriful Tom Norton şi soţia lui, Josey, locuiau într-o casă cu etaj, acoperită cu şindrilă, pe Grand Lane, la două străzi depărtare de piaţa oraşului Middleton, unde se afla amplasată închisoarea lui Tom.

Trei trepte din piatră duceau la uşa din faţă, iar pe verandă erau scaune din trestie vopsite recent în negru.

Capul scărilor era flancat de ambele părţi de două ghivece mari, negre, cu flori roz şi roşii de vară.

Pereţii erau acoperiţi de iederă. Casa, deşi mică, era încântătoare.

Afară se lăsase întunericul, iar Cole a insistat să meargă la uşa din spate. Îl ducea pe Caleb în braţe, iar în mâna liberă aproape că o târa pe Jessica după el.

— Sunt sigură că s-au dus la culcare, este târziu.

— Nu este chiar atât de târziu, a contrazis-o el. Şi n-ar fi lăsat toate luminile aprinse dacă s-ar fi dus la culcare. Haide, Jessica, trebuie să o facem.

S-a smuls din mina lui când a încercat să o împingă înainte, pe poteca pavată cu piatră.

— Dacă nu-mi plac oamenii ăştia, nu-l las pe Caleb cu ei, ne-am înţeles?

— Am discutat despre asta, i-a răspuns răbdător. Am fost de acord acum două ore, îţi aminteşti?

— Am vrut pur şi simplu să nu uiţi.

I-a înconjurat umerii cu braţul liber şi a strâns-o lângă el.

— Totul o să fie bine, aşa cum ţi-am promis.

Se pregătea tocmai să bată la uşă, când i-a cerut să aştepte puţin. Apoi s-a întins şi şi-ai trecut degetele, ca un pieptene, prin părul lui Caleb. Copilul i-a respins imediat mâna.

— Eşti gata?

— Da, i-a răspuns după ce a tras adânc aer în piept. Sper că nu-i deranjăm. Este târziu, a adăugat încă o dată cu încăpăţânare.

Nortonii au fost încântaţi să aibă oaspeţi, nesimţindu-se câtuşi de puţin deranjaţi.

Josey tocmai termina de spălat vasele după cină când a bătut Cole în uşă, iar Tom stătea la masă, bându-şi cea

de-a doua cafea.

A fost nevoit să o împingă uşor pe Jessica, pentru ca, urmată de el cu copilul în braţe, să intre în bucătăria vopsită în culori luminoase.

Josey s-a repezit imediat la copil, care, brusc, a fost cuprins de timiditate, ascunzându-şi căpşorul în gâtul lui Cole.

— Ce băiat frumos! Ia te uită la buclele astea, Tom. N-am ştiut că ai familie, Cole, iar această doamnă drăguţă trebuie să fie soţia ta. Îmi pare bine să te cunosc, a adăugat ea.

— Nu sunt soţia lui, le-a explicat Jessica. Dar el este copilul meu. Îl cheamă Caleb.

Tom i-a ieşit în întâmpinare să-i strângă mâna lui Cole, apoi a tras un scaun pentru el şi unul pentru Jessica.

— Luaţi loc şi spune-mi ce Dumnezeu cauţi înapoi în Middleton. Doar nu crezi că s-ar putea să aibă loc un alt jaf aici, nu?

— Nu, i-a răspuns Cole, aşezându-se şi punându-l pe Caleb pe genunchi. Am venit să stăm de vorbă cu tine.

— Zău? Ieri sau alaltăieri m-am gândit la tine. Văd că porţi încă steaua. Te-ai obişnuit deci cu ideea să fii şerif federal, nu?

— Pentru moment, i-a răspuns Cole. I-a mulţumit lui Josey pentru ceaşca de cafea pe care l-a pus-o în faţă şi s-a întors iarăşi spre Tom.

— Nu sunt şerif federal de suficientă vreme ca să-mi dau seama dacă-mi place sau nu. Apoi s-a uitat la Jessica. Aceasta o scruta îndeaproape pe Josey, părând să cântărească fiecare mişcare pe care o făcea femeia.

Caleb s-a întins după cafeaua fierbinte. Înainte ca Jessica sau Cole să apuce să facă vrei mişcare, Josey a mişcat ceaşca, băiatul nemaiputând să ajungă acum la ea.

— Micuţul are voie să mănânce o prăjitură? Tocmai am făcut câteva proaspete. Totuşi, am pus în ele alune, iar

unor copilaşi nu le plac alunele. Ce zici de puţin lapte? Am din belşug.

— Sunt sigură că i-ar plăcea puţin lapte şi o prăjitură, a răspuns Jessica. Dar o să facă deranj. Vă supăraţi?

— Nu, cum să mă supăr. E prea mic ca să nu facă firimituri când mănâncă, a adăugat Josey. Voi aţi mâncat de seară? Pot să frig...

— Nu, am mâncat, a intervenit iute Cole. Dar îţi mulţumim pentru ofertă.

— Mie nu mi-e foame deloc, mulţumesc, a răspuns şi Jessica.

— Tom, aş putea să schimb două vorbe între patru ochi cu tine? A întrebat Cole.

Şeriful l-a invitat în camera de zi. Caleb era încrezător în mediul care-l înconjura şi nu voia să se despartă de Cole. I l-a dat Jessicăi, i-a făcut cu ochiul şi a ieşit.

Jessica l-a luat în braţe şi l-a strâns protector la piept. Bucătăria era curată. A remarcat că nu era nici urmă de mizerie pe nicăieri.

Josey era evident o femeie curată, dar dacă ea şi Tom acceptă să aibă grijă de Caleb, va putea să facă faţă copilului? Şi va avea oare răbdare?

Şi-ar fi dorit să dispună de mai mult timp ca să afle tot ce voia să ştie. Avea încredere în judecata lui Cole, dar el era bărbat şi nu putea să fie la fel de grijuliu ca o mamă. Cole avea încredere în Nortoni. Ea nu, cel puţin nu încă, şi nu avea de gând să lase un copil nevinovat în mâinile unor ticăloşi.

Totuşi, nu erau nişte monştri. Bunătatea din ochii lui Josey îi spunea clar că iubeşte copiii. A cucerit-o deja Caleb, care a început să se împrietenească repede cu ea. E drept că ţinea încă degetul în gură, dar îi zâmbea.

Ce ştie el?

El nu este decât un copilaş. Ea era cea care trebuia să se asigure că va fi bine îngrijit şi, oh, pentru Dumnezeu!

Cum să-l lase cu altcineva? Nimeni nu putea să-l iubească cum îl iubeşte ea.

Josey a pus pe masă o farfurie cu prăjituri. A umplut două pahare cu lapte, unul cât mai înalt pentru Jessica şi unul mai mic pentru Caleb, apoi s-a aşezat vizavi de ea şi a oftat cu zgomot.

— A fost căldură mare astăzi, nu-i aşa?

— Da, a fost, a răspuns Jessica. I-a zâmbit şi când copilul a vrut să se dea jos din braţele ei, l-a strâns mai tare la piept.

— Aveţi o casă frumoasă.

— N-ai văzut decât bucătăria, i-a replicat Josey cu un uşor chicotit.

— Aveţi copii?

— Nu, nu avem. Ne-am dorit întotdeauna o familie numeroasă, dar pur şi simplu nu am fost binecuvântaţi. Am avut grijă de o groază de nepoate şi nepoţi, şi ştiu să mă port cu copiii, dar în adâncul sufletului meu am tânjit întotdeauna să cresc şi eu propriul meu copil.

— Mai puteţi încă avea copii. Câţi ani aveţi?

Era o întrebare îndrăzneaţă, dar pe Josey n-a deranjat-o.

— Sunt prea bătrână ca să mai fac copii. Luna viitoare împlinesc 47 de ani. Mi se pare puţin cam ciudat să pui o astfel de întrebare.

— A fost nepoliticos din partea mea şi-mi cer scuze dacă par puţin cam directă şi brutală. Dar am atât de puţin timp la dispoziţie să hotărăsc, iar eu…

Nu a mai putut continua. O să izbucnească în plâns dacă încearcă să-i explice. A tras de câteva ori aer adânc în piept pentru a-şi controla sentimentele înainte de a continua să o chestioneze pe Josey.

Josey a privit-o cercetător. A remarcat cât de palidă era şi ce ochi trişti avea.

A vrut să o întrebe dacă are necazuri şi dacă da, ce

pot să facă ei, Tom şi Josey, ca să o ajute, dar Jessica a vorbit înainte să apuce ea să scoată un cuvânt:

— Consideraţi că sunteţi o femeie plină de răbdare?

— Pardon?

— Aveţi răbdare?

— Tom pare să creadă că da.

— Ce faceţi când vă supăraţi?

Josey s-a lăsat pe spătarul scaunului. Întrebările ciudate pe care i le punea musafira ei au lăsat-o complet perplexă.

— Curăţ!

— Poftim? a întrebat Jessica, neînţelegând.

— Curăţ, a repetat Josey. Când mă înfurie ceva, frec podele, spăl pereţii, fac tot ce este de făcut până mă liniştesc. Apoi stau de vorbă cu Tom. Nu vrei să-mi spui de ce-mi pui toate întrebările astea?

Ochii Jessicăi se umplură de lacrimi.

— Da, am să vă explic de îndată ce termină Cole de vorbit cu soţul dumneavoastră. Ţineţi leşie sub dulap?

— Ce să ţin?

— Dacă ţineţi leşie sub dulap.

— Dumnezeule, nu! Aşa cum ţi-am spus, am avut în grijă câţiva nepoţi şi nepoate. Vreo doi dintre ei erau de vârsta pruncului dumitale. Pot să se vâre în tot felul de drăcii, dar nu ştiu însă să deosebească binele de rău. Leşia i-ar putea omorî, aşa că o ţin sus, unde nu pot să ajungă ei. Ai probleme, nu-i aşa, Jessica?

— Da, a spus ea şoptit. Îmi pare rău că am fost atât de suspicioasă… dar trebuia să ştiu.

— Să ştii ce?

— O să vă explice Cole, i-a replicat ea. Dar vă promit că nu vă mai supăr cu niciun fel de întrebare.

Josey a întins mâna şi a bătut-o protector pe spate.

— Ai alături un bărbat bun şi puternic care să te ajute să treci prin acest necaz.

— Cole este şeriful federal şi problema mea i se datorează în parte lui. Dacă n-ar fi el, n-aş pleca acum în Texas.

Josey s-a încruntat.

— Cred că atunci ar trebui să aştept să-mi explice Tom despre ce este vorba. Copilul ăsta încearcă de vreo cinci minute bune să ajungă la prăjitură, a adăugat ea schimbând în mod deliberat subiectul pentru că Jessica părea din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi. De ce nu-i dai puţin drumul din strânsoare şi să-l laşi totuşi să ia una? Poate să bea lapte din pahar?

Jessica şi-a concentrat atenţia asupra fiului ei. A împins paharul spre el şi l-a îndemnat să-i arate lui Josey cum ştie el să bea din pahar.

Şi-a dat seama că s-a lăudat în clipa în care copilul a vărsat laptele. Josey a izbucnit în râs.

— Tom al meu face în mod curent aşa ceva. A şters laptele cu o cârpă, apoi i-a ţinut ea paharul şi copilul a luat o înghiţitură.

În cele din urmă, Caleb a vrut să coboare din braţe şi să exploreze bucătăria. Jessica l-a lăsat jos, dar s-a ţinut după el şi a avut grijă să nu deschidă dulapurile şi să le golească.

— Stai jos şi lasă-l să se joace, i-a sugerat Josey.

— O să vă distrugă bucătăria, a avertizat-o ea. Caleb este un copil foarte curios.

Josey a deschis uşile dulapului.

— Nepoatele şi nepoţii mei adoră să se joace cu cratiţele şi tigăile. Bravo! a aprobat ea când Caleb s-a aplecat şi a luat o lingură de lemn.

Jessica s-a aşezat din nou lângă Josey şi în timp ce ele stăteau de vorbă, Caleb bătea cu lingura în crătiţi, distrându-se. În zece minute s-a împrietenit suficient cu Josey, încât s-o lase să-l ia în braţe şi să-l sărute.

Bărbaţii s-au întors în cameră, iar Cole a dat scurt din

cap spre Jessica.

— Josey, a început Tom, o să ţinem o vreme băieţelul ăsta la noi.

Josey l-a bătut uşor pe Caleb pe spate şi s-a uitat la Jessica.

— Nu este de mirare că mi-ai pus toate întrebările alea. Am să am bucuroasă grijă de el. Eu şi Tom o să veghem să nu i se întâmple nimic.

— Jessica este martor şi trebuie să meargă în Texas să depună mărturie, i-a explicat Tom lui Josey. Cole crede că nu-i o idee bună să ia copilul cu ei.

— Când crezi că vă veţi întoarce? l-a întreba Josey pe Cole.

— Nu ştiu, a răspuns el. În două săptămâni… ori poate mai mult.

— N-o să-şi mai aducă aminte de mine. Toată lumea s-a întors spre Jessica.

— Ba cu siguranţă o să-şi aducă, i-a spus Josey. N-o să-l lăsăm noi să uite.

Tom a propus ca Jessica şi Cole să petreacă noaptea cu ei, ca să fie mai uşoară adaptarea pentru Caleb. Jessica a lăsat-o pe Josey să-i facă baie copilului, dar s-a învârtit în jur ca o cloşcă. Josey ştia cum să se poarte cu copiii. A umplut un lighean cu apă şi l-a lăsat să se bălăcească şi să stropească totul în jur, în timp ce ea îl săpunea zdravăn.

— Eşti foarte bună cu el, i-a spus Jessica. A urmat-o pe Josey pe scări, în camera de oaspeţi. Caleb, înfăşurat într-un prosop gros, se uita la maică-sa peste umărul lui Josey.

— Doarme întotdeauna cu o păpuşă de cârpă, care este în valiza lui, a spus Jessica. Oh, şi nu-i plac morcovii. Îi scuipă dacă încerci să-l forţezi.

— N-o să-l forţez, a spus Josey. Nici mie nu-mi plac morcovii. Ştiu că ai să fii îngrijorată, oricâte asigurări ţi-aş da eu, dar îţi promit că am să-l iubesc ca pe propriul meu

copil. Ce-ar fi să cobori acum şi să-l laşi pe Caleb să se obişnuiască puţin cu mine? Te strig eu dacă am nevoie de tine.

— Da, este o idee bună, a spus Jessica.

Şi era în acelaşi timp un test. Ca să-l culci pe Caleb, era nevoie de energie şi răbdare. Câteodată, când era foarte obosit, făcea un adevărat tărăboi.

Acum era surescitat şi era clar că o să urmeze o scenă. Jessica a lăsat valiza pe pat şi a închis uşa după ea.

Când a coborât, l-a găsit pe Cole în camera de zi, lângă fereastră, uitându-se afară. I-a aruncat o privire piezişă înainte să-i întoarcă spatele.

— Acum ce s-a mai întâmplat? a întrebat-o el.

— Nu este decât vina ta, a spus ea în şoaptă, umblând cu paşi mari de colo-colo. Nu-ţi dai seama că lucrul ăsta îmi sfâşie inima?

Cole a dat să pornească spre ea, dar Jessica a ridicat mâinile, ţinându-l la distanţă.

— Nu pot să-l las. Îmi pare rău, dar asta este. O să se simtă pierdut fără mine şi o să-i fie frică, şi o să fie nefericit, şi…

Ca pentru a o contrazice, de sus s-au auzit hohotele de râs ale lui Caleb.

Cole a dat din cap.

— Nu pare deloc nefericit.

— N-am de gând să fac lucrul ăsta! M-am hotărât. S-a întors să urce scările, dar Cole a apucat-o de mână şi a tras-o spre el.

— Tom? a strigat el. Eu şi Jessica ieşim să facem o mică plimbare.

Felul în care a strâns-o de mână îi spunea clar să nu se împotrivească. L-a lăsat să o târască afară, în curte, pe uşa din spate. Cole nu s-a oprit până când nu a ajuns lângă un pâlc de copaci care-i fereau de privirile indiscrete din stradă şi le oferea o oarecare intimitate.

— Acum, ascultă la mine… a început el.

Jessica l-a întrecut scurt:

— Să nu îndrăzneşti să foloseşti tonul ăsta cu mine. N-am să-mi las copilul cu nişte străinii. Îmi pare rău, Cole, dar asta este.

A încercat să-şi smulgă mâna din strânsoare, dar nu i-a dat drumul şi a tras-o mai aproape, până când a lipit-o de pieptul lui. Faţa îi era foarte aproape de a ei. O să-i ţină acum o predică aspră pentru că era atât de încăpăţânată: dar în clipa aceea i-a văzut lacrimile din ochi şi a lăsat-o mai moale. Nu era timp de predici.

— Ştiu cât îţi este de greu…

— Nu, nu ştii. Tu nu eşti mamă.

— Nu, nu sunt, a fost el de acord. Dar trebuie să fii înţelegătoare. Îl cunosc pe Tom Norton şi-ţi spun că este demn de toată încrederea. Când Luke MacFarland şi soţia lui au fost omorâţi, Tom şi Josey au vrut să îi ia copiii şi să-i crească ei.

— Şi de ce nu i-au luat?

— Nu i-au lăsat rudele lui Luke. Au împărţit copiii între ei.

— I-au separat pe fraţi? a întrebat ea în şoaptă.

— Da, dar Tom a vrut să-i crească el împreună pe toţi. Îţi spun că este un om bun. La fel şi soţia lui. Josey m-a îngrijit când am fost bolnav. Eram un străin pentru ea, dar m-a îngrijit până când m-a pus pe picioare. Nortonii n-or să permită să se întâmple nimic rău fiului tău. Îl iubesc, Jessie, şi nu-l putem lua pe Caleb cu noi. Ştii asta, nu?

— N-am să merg în Texas!

— De ce te încăpăţânezi atât în legătură cu asta? Ştii că nu depinde de tine. Trebuie să mergi, iar Caleb trebuie să rămână aici.

— Urăsc toată treaba asta! a strigat ea.

A prins-o în braţe şi a strâns-o la piept.

— Ştiu că o urăşti.

— Încep să te urăsc şi pe tine, Cole Clayborne. Numai tu eşti de vină pentru tot.

— Bine, este vina mea. Şi-a sprijinit bărbia de creştetul capului ei şi a ţinut-o strâns lipit de el, mângâind-o pe spate, până când s-a calmat. Nu s-a putut abţine să nu remarce cât de bine se simţea în braţele lui.

Jessica nu şi-a putut lua gândul de la pericolul în care s-a aflat Caleb când monstrul ăla l-a omorât pe omul care o păzea. Ar fi putut fi ucis şi fiul ei!

Nortonii o să-l ţină în siguranţă. În sufletul ei ştia că aşa este.

S-a depărtat brusc de Cole.

— Nu este absolut deloc vina ta. Tu nu-ţi faci decât treaba. Şi ai dreptate. Caleb trebuie să rămână departe de orice necaz.

Şi-a îndreptat umerii, s-a întors şi a pornit spre casă.

Josey aştepta la masa din bucătărie. Voia să-i spună că fiul ei a adormit imediat, dar, când a văzut suferinţa de pe faţa sărmanei mame, s-a ridicat şi i-a ieşit în întâmpinare.

— Am să am mare grijă de băiatul tău. Îţi promit, Jessica. Eu şi Tom îl vom trata ca pe propriul nostru fiu.

— Vreau să vă mulţumesc pentru că aţi acceptat să aveţi grijă de el şi ştiu că nu am dreptul să cer…

— Poţi să ceri orice doreşti. Dacă pot să fac, fac.

— Dacă nu mă întorc…

— Nu vorbi aşa, a întrerupt-o Josey.

— Ai să te întorci, l-a auzit pe Cole din spate.

Jessica nu i-a luat în seamă pe niciunul.

— Dacă nu mă întorc, Josey, îmi promiţi că ai să-l creşti tu pe fiul meu?

Josey s-a uitat peste capul Jessicăi spre Cole. El i-a făcut un semn scurt.

— Da, eu şi Tom îl vom creşte. Îţi dau cuvântul meu!

— Mulţumesc, le-a spus Jessica cu voce calmă. Aş

vrea, de asemenea, să-i schimbaţi legal numele ca să nu se simtă ca un intrus. Vreau să facă parte dintr-o familie.

— Jessica, pentru Dumnezeu, nu mai vorbi aşa! N-o să ţi se întâmple nimic.

— Trebuie să fac aranjamentele astea pentru orice eventualitate. Îi datorez asta lui Caleb.

Josey a înţeles.

— O să legalizăm totul, i-a promis ea. Ai cuvântul meu de onoare!

Jessica i-a luat mâna.

— O ultimă promisiune, Josey, şi după aceea pot să plec liniştită. Te rog, nu-l părăsi niciodată!

Capitolul 26

Daniel era sfâşiat între responsabilităţi. Principala sa obligaţie era de a o escorta pe Grace în Texas, şi exact asta făcea; în acelaşi timp ai fi vrut să se ducă în orăşelul Clarckston, unde a avut loc ultimul jaf, pentru a căuta dovezi care l-ar fi putut ajuta în investigaţia lui.

Nu-l putea trimite pe Cooper în locul lui, pentru că acesta o escorta pe Rebecca, pentru a fi sigur că va ajunge vie şi nevătămată în Texas.

Cei doi au plecat spre gară cu o oră în urmă, dar nu înainte ca şeriful federal Cooper să-i trimită pe cei doi tineri şi neexperimentaţi adjuncţi ai săi la Clarckston pentru a-l ajuta pe şeriful de acolo. Rebecca a insistat să trimită o telegramă la hotelul din Salt Lake City pentru ai anula rezervarea pe care o făcuse cu o zi în urmă şi pentru a-şi anunţa prietenii că şi-a schimbat planurile şi, imediat ce a ieşit de la telegraf, a fost urcată în trăsură, împreună cu Cooper, pornind spre gară.

Cooper a sugerat ca el şi Rebecca să aştepte până

când Grace va fi în stare să călătorească pentru a escorta el amândouă femeile, iar Daniel să se poată duce la Clarckston, dar Daniel a refuzat.

Fiecare din cele două femei pretindea că ea este singura care a fost martoră la jaf şi era hotărât să le ţină departe una de alta în călătoria până la Red Arrow, pentru că nu voia să aibă posibilitatea să-şi mai facă şi alte planuri în comun. Deşi el personal credea că Rebecca era martorul adevărat – le-a prezentat descrieri şi detalii pentru a dovedi că a fost acolo – o să-l lase pe judecătorul din Blackwater să decidă care dintre ele spune adevărul.

Nu l-a mai văzut pe Cole de când acesta a părăsit oraşul cu Jessica şi Caleb. Au plecat cam la circa o oră după ce banditul a încercat să o împuşte. Daniel nu cunoştea încă numele omului mort, dar era sigur că este unul din banda Blackwater, altul era acum mort, mulţumită iuţelii şi agerimii lui Cole, iar cinci se găseau încă liberi undeva… aşteptând un prilej, credea Daniel, de a le reduce la tăcere pe cele trei femei.

Mai exista un motiv pentru care Daniel nu voia ca şeriful federal Cooper să o ia pe Grace cu el, dar pe care nu l-ar fi recunoscut nici în ruptul capului.

Deşi avea totală încredere în faptul că şeriful şi-ar face treaba cum se cuvine, Daniel nu voia să o lase pe Grace să-i scape de sub ochi. În mintea lui nimeni n-o putea proteja aşa cum ar face-o el. Mai exista şi faptul că era atras de ea şi spera ca, până să ajungă la Red Arrow, să depăşească această bizară şi inexplicabilă atracţie.

Daniel a rămas la Rockford în noaptea aceea şi a dormit pe un scaun în faţa uşii lui Grace. A coborât a doua zi dimineaţă devreme, dar nu intenţiona să părăsească oraşul decât după-amiază târziu, când urma să sosească trăsura.

Grace avea cu totul alte idei. Daniel de-abia s-a întors de la baia publică, unde s-a spălat şi s-a schimbat în haine

curate, iar acum stătea pe verandă de vorbă cu doctorul Lawrence, că Grace a şi coborât. Îmbrăcată într-o fustă roz-pal şi cu bluza asortată, cu mănuşile albe şi pălăria în mână, s-a îndreptat direct spre biroul recepţionerului pentru a-l informa că pleacă. Sloan se târa în urmă cu valiza ei.

Lui Daniel nu i-a plăcut deloc aglomeraţia din holul hotelului. Mulţi plecau şi era un adevărat haos. A apărut rapid lângă Grace, ordonându-i să se ducă imediat sus.

— Te poţi odihni până după-amiază, când soseşte trăsura.

— Nu vreau să mă mai odihnesc. Mă simt perfect, a insistat ea. Te-ai răzgândit să mă mai duci în Texas?

— Nu.

— N-am crezut nici măcar o clipă că te-ai fi răzgândit, dar m-am văzut obligată să te întreb. Trebuie să stăm de vorbă, Daniel.

— Sus!

— Nu, nu sus. Acum, în clipa asta, apoi n-ai decât să mă duci la închisoare.

— Te duc în Texas, i-a şuierat la ureche trăgând-o într-un colţ.

— Şeriful Sloan tocmai mi-a spus că ţin închis un bărbat la Blackwater şi că se crede că este unul din bandă. Este adevărat?

— Da.

— Şi de ce nu mi-ai spus? Niciodată n-aş…

— Niciodată n-ai fi făcut ce?

— Te-am minţit! a exclamat ea. Nu sunt eu martorul tău. Am spus asta numai ca să le protejez pe Rebecca şi pe Jessica. Am greşit şi îmi pare rău. Te rog să nu fii supărat pe mine. Va trebui să stau mult în închisoare?

— N-ai să mergi la închisoare, a bombănit el.

— Dar am minţit un om al legii.

— Toate trei n-aţi făcut decât să minţiţi. Sincer să fiu,

nici nu mai ştiu pe cine să cred.

— Acum îţi spun adevărul. Nu am fost acolo.

— Acum chiar că nu-mi mai pasă dacă ai fost sau nu. Judecătorul a ordonat ca toate trei să fiţi duse la Blackwater şi acolo plecăm de îndată ce soseşte trăsura.

— Celelalte de ce merg?

— Tocmai ţi-am explicat că judecătorul Rafferty doreşte să mergeţi toate trei.

— O să mă bage în închisoare pentru că am minţit?

Gândul de a o vedea în spatele gratiilor era atât de revoltător, încât furia i s-a mai tempera puţin.

— Ai lucruri mai importante de făcut, decât închisoarea. Haide! Te duci sus şi aştepţi în camera ta până când vine trăsura.

— Dacă trebuie să merg…

— Trebuie!

— Nu vreau să aştept trăsura. Nu putem să mergem călare? Şeriful mi-a spus că am ajunge mai repede pentru că am lua-o pe scurtături.

Prin mulţime, o femeie în vârstă, solidă, îşi croia drum către Grace. Daniel a observat-o cu coada ochiului şi şi-a schimbat poziţia pentru a se aşeza în faţa lui Grace.

— Scuză-mă, i s-a adresat femeia. Te rog să te dai la o parte din calea mea. Vreau să vorbesc cu Lady Winthrop.

Grace a făcut un gest scurt din cap către Daniel şi a ieşit în faţă.

— Bună dimineaţa, a spus ea.

Femeia a încercat să dea dovadă de curtoazie.

— Este o onoare pentru mine să vă cunosc, a spus ea. Numele meu este Winifred Larson, a adăugat roşind toată. Şi n-am putut să nu remarc frumoasa dumneavoastră pălărie. Mi-aţi putea spune de unde aţi cumpărat-o? Aş vrea să-mi iau şi eu una la fel. V-ar deranja dacă m-aş uita mai îndeaproape la ea?

Grace i-a zâmbit şi i-a dat pălăria. Borul de pai era

acoperit de dantelă şi flori, iar într-o parte avea înfipte două pene purpurii.

— Este încântătoare! a declarat Winifred. Trebuie să am şi eu una exact la fel. Ştiţi, am o rochie purpurie şi ar merge minunat cu ea.

Li s-a alăturat un bărbat înalt şi slab, cu păr rar. Femeia l-a prezentat imediat.

— Este soţul meu, Lionel. Şi i-a şoptit destul de tare bărbatului să se încline în faţa Lady-ei Winthrop.

— Nu este nevoie, a spus Grace.

— V-ar deranja dacă mi-aţi spune de unde aţi cumpărat această minunată creaţie? a întrebat din nou Winifred.

— Am cumpărat numai pălăria simplă, de pai, i-a explicat Grace şi am decorat-o eu.

— Atunci înseamnă că nu mai există alta la fel în toată lumea asta?

— Ştiu unde o să ajungă, a spus bărbatul chicotind.

— Pardon? a întrebat Grace fără să înţeleagă ceva.

— Când Winifred îşi vâră în cap că-şi doreşte ceva…

— Aş putea să o cumpăr de la dumneavoastră? Nu s-a mai putut abţine Winifred. Ar fi extraordinar pentru mine să am o creaţie *Lady Winthrop.* Trebuie neapărat să fie a mea. Cât cereţi pe ea? Cinci dolari este bine?

Grace aproape că nu putea să creadă. S-a uitat spre Daniel să vadă cum reacţionează şi a zâmbit pentru că el părea sincer încurcat.

— De fapt, doamnă Larson, nu m-am gândit să o vând…

— Este un original, mamă, i-a spus tare Lionel lui Winifred. Trebuie să oferi mai mult.

— Da, da, ai dreptate. Zece dolari, atunci. Aşa este bine?

Daniel a decis că este timpul să intervină. Grace s-a înroşit toată la faţă, iar el şi-a zis că probabil se simte

stânjenită.

— Nu cred că doamna doreşte să…

— Adjudecată, a izbucnit Grace. Pentru zece dolari.

Lionel a plătit imediat. Grace a vârât banii în buzunar, i-a urat lui Winifred să o poarte cu plăcere şi şi-a luat rămas bun de la cei doi.

— N-ar trebui să mergem la grajduri? l-a întrebat pe Daniel.

După scânteile din ochii ei, Daniel a ştiut că era hotărâtă să-şi impună punctul de vedere.

— Nu poţi să călăreşti. Ar trebui să mergi cu o trăsură ca să te odihneşti.

— N-am nevoie de odihnă.

S-a simţit obligat să mai discute câteva minute în contradictoriu cu ea înainte de a ceda. Undeva, în străfundul minţii lui, s-a gândit că dacă ar lua-o pe scurtătură, ar putea ajunge la gară la timp pentru a prinde trenul de după-amiază. Dacă nu ajung, următorul tren era tocmai a doua zi dimineaţă.

Ezita, studiind-o. Părul îi cădea liber de ambele părţi ale feţei. I-a dat delicat deoparte o şuviţă ca să-i vadă vânătaia de lângă tâmplă. Nu mai arăta la fel de rău ca seara trecută. Şi-a plimbat uşor degetele peste obrazul ei.

— Eşti sigură, Grace?

— Sunt sigură, i-a răspuns îndepărtându-i cu blândeţe mâna.

Daniel a privit-o intens, iar Grace şi-a zis că s-ar putea ca el să caute o urmă de slăbiciune din partea ei; aşa că şi-a îndreptat umerii, a zâmbit şi i-a sugerat din nou că ar trebui să plece.

— Am timp să mă opresc la căruţă? Trebuie să-mi iau altă pălărie, i-a explicat ea. O doamnă nu trebuie să apară niciodată în public cu capul neacoperit. Pur şi simplu nu se face.

— Atunci de ce ai vândut-o pe cea pe care ai avut-o?

— Daniel, erau zece dolari!

— Te-a luat prin surprindere, nu? a întrebat-o zâmbind.

— Nu tocmai, a recunoscut ea. Este a treia pălărie pe care o vând de când sunt aici şi nici măcar n-am încercat lucrul ăsta. Bietele doamne de aici nu au magazinele pe care le avem noi la Londra. Trebuie să le comande prin catalog, dar de cele mai multe ori una comandă şi cu totul altceva primeşte. Ceea ce te poate dezamăgi foarte mult.

— Sunt sigur de asta, a spus el sec.

— Pălăriile sunt importante pentru femei, dar nu şi pentru bărbaţi, a remarcat râzând. Nu-i aşa?

— Hai să mergem. Căruţa a fost dusă la grajduri. Poţi să-ţi scoţi acolo o altă pălărie din cutiile tale.

A luat-o de braţ şi a dat să pornească spre ieşire. Ea s-a smuls din strânsoarea lui.

— Ar fi nepoliticos să plec fără să-mi iau rămas bun de la Jessica şi de la Rebecca.

— Ele au plecat deja. Jessica a plecat ieri cu Cole să-l ducă pe Caleb la un prieten, iar Rebecca a plecat cu şeriful federal Cooper. Ai să le revezi la Red Arrow, i-a explicat luându-i valiza, înşfăcând-o de braţ şi îndreptându-se din nou hotărât şi cu paşi mari spre uşă.

— Ai de gând să o ţinem într-o goană până la vaduri?

Daniel a încetinit imediat pasul. Odată afară, întreaga lui atenţie s-a concentrat asupra străzii.

— Crezi că le-am putea prinde din urmă pe Rebecca sau pe Jessica?

— Nu.

— Ar fi fost bine dacă am fi călătorit în tren împreună cu ele.

— Chiar dacă am fi luat acelaşi tren, nu v-aş fi lăsat să staţi la un loc.

— De ce nu?

— Am să-ţi explic mai târziu.

Grace şi-a retras braţul din strânsoarea lui.

— Daniel, este nepoliticos să te uiţi în altă parte când vorbeşti cu cineva.

A zâmbit când i-a auzit severitatea din voce. Parcă era o profesoară care explică bunele maniere unui copil.

— Grace, încerc să mă asigur că nimeni nu are de gând să îndrepte vreun pistol asupra ta, dar dacă preferi să mă uit la tine…

— Nu, nu, aş prefera să fii atent la stradă. Crezi că s-ar putea să fie cineva care să aştepte să mă împuşte?

— În afară de mine?

— Nu este deloc vesel!

Câteva clipe mai târziu au ajuns la grajduri.

Căruţa era în spate. Grace a răscolit prin cufere până când a găsit alte trei pălării pe care le-a luat cu ea.

A pus două în valiză, iar una a luat-o în mână.

Daniel a avertizat-o să nu stea în uşă cât timp se duce după cal.

A apărut proprietarul, un bărbat mic şi îndesat, cu gât gros şi burtă rotundă, ca să se prezinte. Avea un zâmbet sincer şi mirosea a cai,

— Mă numesc Harry şi v-aş strânge mâna, domnişoară, dar sunt murdar. Vă pot fi de folos cu ceva?

— Da, mi-ai putea fi de folos, a răspuns zâmbindu-i tânărului plin de solicitudine.

— Doamna are nevoie de un cal blând, a strigat Daniel dinspre boxe; îşi înşeua calul, un frumos armăsar sur, dar era în acelaşi timp cu ochii şi pe Grace. Părea că nu se potriveşte deloc cu locul în care se afla.

— La dracu’! a exclamat în şoaptă. Locul ei era într-un salon elegant, aşa îmbrăcată cum era, cu pălăria aia feminină ridicolă şi cu pantofii de piele fini şi nepractici. Categoric, Harry o plăcea. Avea o expresie de încântare şi tot încerca să se apropie de ea. Probabil pentru că mirosea atât de bine, şi-a zis Daniel. Dar nu-i păsa ce motiv avea

Harry; el voia pur şi simplu să stea departe de Grace.

— Ce-ai zice să-i aduci doamnei un cal, Harry? a strigat cu voce aspră, aşa cum şi intenţiona.

— Soţul dumneavoastră pare foarte posesiv, i-a şoptit Harry înainte să se întoarcă spre Daniel. Am să aduc soţiei dumneavoastră cel mai bun cal pe care îl am.

Câteva clipe mai târziu, Harry a apărut aducând de căpăstru un cal cu umblet legănat, care, şi-a zis Grace de îndată ce l-a văzut, cu siguranţă nu mai avea niciun dinte în gură. Sărmanul, se vede că era pe punctul de a da în primire.

S-a uitat la bietul animal şi a refuzat politicos.

— Nu, mulţumesc.

Harry şi-a frecat bărbia gândindu-se ce cal să-i arate.

— De-abia am moştenit grajdul ăsta de la fratele meu şi nu-i cunosc bine. Dar parcă este acolo o iapă mică şi drăguţă. O să vă placă, i-a promis întorcându-se şi pornind în grabă spre boxele din fund.

Grace a refuzat politicoasă şi iapa micuţă.

— Asta ce are? a vrut să ştie Harry.

— Pur şi simplu n-o să reziste, i-a replicat Grace. Ar trebui scoasă la păscut. Cu picioarele astea subţiri n-o să facă faţă la o călătorie mai lungă. Pot să mă uit eu la ceilalţi cai?

— Nu, nu se poate. Rămâneţi pe loc să vi-l aduc pe cel mai bun pe care îl am.

Grace s-a gândit că ar fi o idee grozavă să-i amintească lui Harry că a adus deja ce a avut „cel mai bun” în lot.

A aşteptat cu răbdare şi când i-a arătat un alt cal cu mers legănat, a clătinat din nou din cap.

Harry a ridicat din braţe neputincios.

— Mergeţi şi uitaţi-vă, doamnă! Vă las să vă luaţi tot ce vă place.

Nu i-au trebuit decât două minute ca să găsească un

cal bun.

Era o iapă frumoasă, ascunsă de Harry într-una din boxele din spate. Omul a încercat imediat să o descurajeze.

— Este bine făcută, dar vă asigur că este nervoasă, i-a explicat el. Nu v-ar plăcea deloc ca doamna să o călărească, i s-a adresat el lui Daniel.

— Grace?

— Da, Daniel?

— Poţi să te descurci cu ea?

— Da, pot.

— Da, vă duce unde doriţi, dar… a mai încercat Harry.

Grace a ridicat mâna înmănuşată şi a bătut animalul pe spate.

— Oh, este frumoasă! O să se poarte perfect. Cum o cheamă?

— Damnation.

— Harry! a exclamat Grace făcând ochii mari, dacă nu vrei să mi-o vinzi, spune-mi pur şi simplu. Nu este nevoie să înjuri.

— Nu este o înjurătură. Aşa o cheamă, a insistat el. Proprietarul care mi-a vândut-o mi-a spus numele numai după ce am încheiat târgul. Vă spun că o cheamă Damnation.

— Nu, nu merge. Am să-i zic Daisy.

Harry şi-a ridicat ochii spre tavan exasperat la culme.

— Cred că nu înţelegeţi, doamnă. Puteţi să-i spuneţi cum vreţi dumneavoastră, dar ea n-o să răspundă decât la numele de Damnation. Doriţi să o luaţi totuşi?

— Da, te rog. Daniel, nu-i aşa că este frumoasă?

Daniel a încercat să nu izbucnească în râs… Când Harry i-a spus numele calului, obrajii lui Grace s-au îmbujorat la fel ca bluza de pe ea.

Era convinsă că Damnation este frumoasă, iar el a fost de acord numai ca să plece odată.

După ce a dat banii pentru cal şi şa, Harry a început

parcă să se răzgândească.

— Sunteţi sigur că soţia dumneavoastră se poate descurca cu un animal atât de nervos?

— Este sigur, a răspuns Grace înainte să apuce Daniel să scoată o vorbă. Harry n-a avut încotro şi a renunţat.

— Am să vă aduc atunci o biciuşcă. O să aveţi nevoie mare de ea cu calul ăsta care face ca toţi dracii.

— Nu, mulţumesc, l-a refuzat Grace.

— Vă spun eu, n-o să facă ce vreţi decât dacă o să-i ardeţi câteva. Categoric, o să aveţi nevoie de o biciuşcă.

Dacă n-ar fi intervenit Daniel, discuţia ar fi escaladat. Harry, şi-a dat el seama, nu era omul potrivit pentru slujba asta. Omului îi era frică să se apropie de cai. Daniel a înşeuat rapid iapa şi i-a dat-o lui Grace.

— Este timpul să plecăm, a anunţat el. I-a legat valiza în spatele şeii, apoi a săltat-o pe ea ca să poată aranja scările.

Grace se simţea uşoară ca un fulg. Daniel nu şi-a putut ascunde zâmbetul când a văzut-o că îşi pune din nou pălăria de pai pe cap. Panglicile albe îi atârnau pe spate. Şi-a zis că arată de parcă urma să facă o plimbare de duminică prin parc.

Ştia însă că înfăţişarea exterioară poate fi înşelătoare.

L-a surprins dovedindu-i că ştie atâtea lucruri despre cai, iar felul în care stătea în şa era un indiciu clar că nu a exagerat deloc când i-a vorbit despre experienţa ei într-ale călăriei.

— De ce zâmbeşti? l-a întrebat.

— S-ar putea să ajungem la tren totuşi, i-a răspuns el. La asta mă gândeam.

Daniel avea o pată pe bărbie. Fără să se gândească, a întins mâna şi i-a şters-o cu tandreţe.

El a reacţionat ca şi cum tocmai i-ar fi tras o palmă zdravănă: a tresărit şi s-a depărtat imediat.

— Să mergem, a poruncit. Harry, deschide-ne uşile

din spate. O să ieşim pe acolo.

— Cât facem până în Texas? a întrebat Grace.

Daniel era tocmai pe punctul de a se urca în şa.

S-a întors spre ea şi, aşa cum stătea, cu un braţ pe şa, cu capul uşor înclinat într-o parte, Grace şi-a zis că seamănă leit cu unul dintre pistolarii ăia sălbatici şi duri ai Vestului, despre care a citit ea tot felul de istorii.

Oamenii Vestului Sălbatic, cum li se spunea, aveau o măreţie a lor şi nu puteau să stea prea mult într-un loc.

Ei străbăteau în lung şi în lat ţinutul în căutarea aventurii şi a pericolului, lăsând numai inimi frânte în urma lor.

Oare aşa să fie şi Daniel? s-a întrebat ea.

Poate că da; părea exact genul care nu se va aşeza niciodată la casa lui.

— N-am de unde să ştiu, i-a răspuns Daniel întrebându-se de ce se încruntă atât de tare. De ce vrei să ştii?

— Am şi alte obligaţii. De natură personală. Ai putea măcar să estimezi, Daniel? Zău că trebuie să ştiu.

— Ne trebuie o săptămână sau două până ajungem în Blackwater, depinde ce probleme vor apărea. Apoi va trebui să rămânem după terminarea procesului şi până când vor fi prinşi şi toţi ceilalţi membri ai bandei…

— De ce? l-a întrerupt ea. Asta ar putea să dureze luni de zile.

— Nu pot să te las să pleci până când nu voi fi sigur că niciunul dintre membrii bandei nu mai poate veni după tine.

— Bine atunci. Cu alte cuvinte, s-ar putea să fiu nevoită să stau în Texas cel puţin câteva săptămâni sau cel mult două luni.

— Sau poate mai mult.

Reacţia ei l-a surprins. I s-au umplut din nou ochii de lacrimi.

— Atunci totul este clar.

— Ce este clar? a întrebat-o, derutat cu tristeţea din vocea ei.

Era atât de deprimată, încât nici măcar nu se mai putea gândi la ce avea de făcut.

— S-a terminat, a spus în şoaptă.

— Grace, ce tot spui acolo?

— Nu te învinuiesc, Daniel. Sincer, nu pe tine te învinuiesc.

— Vrei să vorbeşti limpede? Explică-mi de ce eşti atât de supărată.

— Viitorul meu! a exclamat ea. Este distrus. O singură lună şi tot este prea mult. Nu înţelegi? Nu, fireşte că nu, dar nu contează. Este numai vina mea că mi-am făcut atâtea visuri prosteşti. Am pierdut deja prea mult timp şi n-am să mă pot pune niciodată pe picioare în timpul care mi-a mai rămas. A oftat îndelung şi trist.

— Trebuie să mă opresc la telegraf înainte să plecăm în oraş.

— Nu, i-a replicat Daniel.

— Îmi pare rău, dar trebuie să insist.

— Spune-mi de ce.

— Când cineva se teme îngrozitor de un anumit lucru, nu este bine să se grăbească să rezolve lucrul respectiv cât mai repede posibil pentru a scăpa de teama ce-l chinuie?

Daniel nu avea nici cea mai mică idee la ce se referea. Se pare însă că Harry a înţeles, pentru că a făcut un pas înainte şi şi-a exprimat părerea.

— Cum ar fi, de exemplu, să scoţi un dinte? a întrebat el.

— Da, exact aşa, a fost de acord Grace.

— Vă spune că trebuie să trimită o telegramă, acum, pe loc, ca să înceteze să o mai chinuie teama, i-a explicat el lui Daniel.

— N-am nevoie de interpret, s-a răstit Daniel. Poţi să

trimiţi telegrama din Blackwater. Şi acum hai să plecăm.

Grace a clătinat din cap.

După această sentinţă, a întors iapa şi a încercat să iasă pe uşa din faţă. Daniel a tras o înjurătură înainte de a porni după ea. Harry a prins însă iapa de frâu şi a ţinut-o strâns, oprind-o pe loc.

— Soţul dumneavoastră s-a enervat, doamnă. Ce naiba aveţi de făcut atât de al dracului de important, încât nu suferă amânare?

Grace a izbucnit în lacrimi.

— Trebuie să mă mărit!

Capitolul 27

— Nu doresc să vorbesc despre asta.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin dacă doreşti sau nu, s-a răstit el. Să faci bine să-mi spui de ce trebuie să te măriţi?

Grace s-a decis să nu-l ia în seamă. S-a sprijinit de bancheta tapisată a compartimentului şi a privit pe fereastră peisajul schimbător. Trenul mergea cu o viteză ameţitoare şi, pentru că se aflau în ultimul vagon, compartimentul se balansa violent de fiecare dată când încetinea pentru a lua o curbă.

Mişcarea îi provoca senzaţii de vomă şi, judecând după felul în care Daniel strângea din fălci, precum şi după expresia lui sumbră, şi-a zis că probabil şi lui îi este rău din cauza acestui balans.

— Te simţi bine?

— Perfect! s-a răstit el.

— Nu trebuie să fii urâcios cu mine, Daniel.

Stăteau faţă în faţă în micuţul compartiment.

De fapt, compartimentul era destinat pentru patru adulţi, dar Daniel ocupase aproape tot spaţiul.

Şi-a întins picioarele lungi în faţă, fiind astfel imposibil pentru Grace să iasă fără a fi nevoie să se mişte el mai întâi.

Nu avea totuşi de gând să plece nicăieri. Iar uşa era încuiată din interior ca să nu poată intra nimeni.

— Nu este deloc un lucru decent, a remarcat ea.

— Ce nu este decent?

— Să călătorim împreună. În Anglia nu se cuvine ca un bărbat şi o femeie care nu sunt căsătoriţi să împartă singuri un compartiment fără însoţitor.

— Eu sunt un om al legii, i-a amintit Daniel. Asta schimbă lucrurile.

— Totuşi, eşti bărbat.

— Cel puţin când m-am uitat ultima oară eram, i-a spus el cu un zâmbet. Grace şi-a întors din nou privirea pe fereastră, dar nu înainte ca Daniel să-i vadă zâmbetul.

— Eşti gata să-mi spui de ce trebuie să te măriţi?

— Nu, nu sunt gata să-ţi spun.

— Ai necazuri, Grace?

— Da, aşa cred, i-a răspuns fără să-l privească.

Mintea lui sărea de la o posibilitate la alta, dar Grace nu era tipul de femeie care să lase un bărbat să o atingă înainte de căsătorie.

Era inocentă şi dulce, şi neatinsă.

— Doar nu eşti însărcinată!?

— Dumnezeule mare, nu! s-a bâlbâit ea. Cum poţi să crezi că eu…

— Ai spus că trebuie să te măriţi şi ai mai spus că ai necazuri. Pur şi simplu am făcut nişte legături, apoi m-am răzgândit. Este drum lung până în Texas, Grace, şi până la urmă ai să-mi spui tot ce vreau să aflu. Aşa că ar fi bine să o faci acum.

— Daniel, habar n-am avut că bărbaţii pot fi atât de pisălogi. Ei bine, ai câştigat. Le-am promis părinţilor că dacă nu-mi ies aici treburile am să mă căsătoresc cu lordul

Nigel Edmonds. Şi nu-mi ies, a adăugat ea.

— Tot nu înţeleg. De ce nu-ţi ies?

— Părinţii mei sunt nobili şi, ca atare, au o poziţie înaltă în societate. Sunt însă şi foarte săraci şi le este foarte greu să salveze aparenţele. S-au împrumutat garantând cu pământul şi n-au putut să-i plătească ratele bancherului. Au fost teribil de umiliţi.

— I-a sugerat cineva tatălui tău că poate ar fi trebuit să se gândească să-şi ia o slujbă?

— Oh, nu, nu se face aşa ceva. Este nobil! a repetat ea.

— Faptul că eşti nobil nu-ţi aduce mâncare pe masă.

— Nu, aşa este, a fost Grace de acord.

— Dacă nu vrea sau nu poate să muncească, atunci să-şi vândă pământul şi ce mai are el de valoare.

— Tocmai de asta mă mărit.

— Tot nu înţeleg!

— Sunt ce i-a mai rămas tatălui meu, Daniel…

— Vrei să-mi spui că te vinde pe tine? a întrebat-o aplecându-se spre ea.

— Nu, nu, fireşte că nu. Pur şi simplu a angajat o căsătorie convenabilă pentru mine.

— Şi căsătoria asta îi va rezolva lui problemele financiare?

— Da, i le va rezolva.

— Atunci te vinde!

— Nu, nu mă vinde, s-a răstit ea. De secole au loc căsătorii aranjate, avantajoase pentru ambele familii. Tatăl meu nu face nimic rău. De fapt, a fost extrem de răbdător cu mine. I-am cerut o perioadă de graţie de un an şi speram… visam, de fapt, oricât de prostesc era visul meu… că aş putea să realizez ceva aici. Am vrut să cumpăr pământ cu moştenirea lăsată de un unchi…

— Şi să câştigi suficient ca să-ţi întreţii părinţii aşa cum sunt ei obişnuiţi?

— Nu, te-ai pripit să tragi concluziile greşite. Părinţii mei sunt destul de în vârstă. Erau trecuţi de 40 de ani când m-am născut, i-a explicat ea. Dar nu se cramponează de modul lor de viaţă. Dacă, punând pe picioare ferma, i-aş putea întreţine, ar părăsi Anglia şi ar veni aici, la mine. Nu ar fi o aventură pentru ei? Ţi-ar plăcea părinţii mei, Daniel. Sunt practici, lucru care vă este comun.

— Nu eşti destul de matură ca să-ţi asumi asemenea responsabilităţi.

— Vârsta nu are nicio legătură cu asta. Viitorul meu a fost hotărât din ziua în care m-am născut.

— De ce?

— Pentru că m-am născut o lady.

— Ştiu că eşti o lady, i-a replicat el zâmbind.

— Nu, nu înţelegi. M-am născut lady Grace Winthrop. Titlul comportă anumite responsabilităţi şi i-aş face de râs pe părinţii mei dacă nu le-aş respecta dorinţele.

Daniel era intrigat de diferenţele culturale mari dintre ei.

Ce era important în Anglia, nu conta absolut deloc în Statele Unite.

— Titlurile nobiliare nu înseamnă nimic aici.

— Ştiu. Ce este important aici? Banii?

— Pentru unii, a recunoscut el.

— Pentru tine ce are importanţă?

— Onoarea.

— Bine, dar tocmai asta încerc să-ţi spun! Este în joc onoarea mea. Trebuie să fac ceea ce se cuvine.

— În Statele Unite, cuvântul unui om este mai important decât poziţia lui în societate.

— Pentru mine este extrem de important să-ţi respecţi responsabilităţile, l-a contrazis ea. Am anumite îndatoriri.

— Cum ar fi să te laşi legată de un bărbat cu bani şi cu putere?

— Dacă asta îmi ajută familia, da!

— Nu-ţi place prea mult lucrul ăsta, nu-i aşa?

A refuzat să-i răspundă.

— Nu, nu-ţi place chiar deloc. N-ai fi cerut o amânare dacă ai fi fost de acord cu părinţii tăi. Îl iubeşti pe bărbatul care ţi-a fost ales?

— Cu siguranţă că am să învăţ să-l iubesc. Pare un om decent.

— Pare decent?

— Nu-l cunosc prea bine, a spus ea roşind. De fapt nu l-am întâlnit decât o singură dată. I-am fost prezentată la un bal de caritate şi recunosc că nu mi-a făcut o impresie prea grozavă. N-ar trebui să vorbesc în felul ăsta, nu-i aşa?

— Nu este nimic rău în a fi sincer, i-a spus Daniel. Tu, în schimb, trebuie să-i fi făcut o impresie grozavă.

— Aşa se pare. Chiar a doua zi i-a trimis o scrisoare tatălui meu cerându-i o întrevedere. Mama mi-a spus că Nigel s-a îndrăgostit pe loc de mine, dar eu nu cred în asemenea prostii.

— Pun pariu că a fost dorinţă carnală la prima vedere!

— Cred că nu ar trebui să mai discutăm despre asta. Pare că te deranjează.

— Nu mă deranjează deloc, s-a răstit el. Numai că mi se pare un lucru barbar din partea tatălui tău.

— Daniel, căsătoriile aranjate sunt un lucru absolut obişnuit în unele societăţi.

— Iar tu eşti o fiică ascultătoare.

— La drept vorbind, sunt, a spus înţepată. A fost absolut minunat din partea părinţilor mei să-mi acorde un an… de răgaz. Au vrut să-mi dea şansa de a-mi împlini visul. Au mare încredere în mine.

— Dar tu nu ai prea mare încredere în tine însuţi, nu-i aşa, Grace?

— Ba fireşte că am.

— Atunci de ce cedezi cu atâta uşurinţă?

— Pentru că merg în Texas! Nu pot să fiu în două locuri deodată. Au trecut deja patru luni, iar acum mersul ăsta în Texas ar putea să-mi mănânce încă două. Nu prea pot să fac nimic până când n-o să-i prindeţi pe toţi membrii bandei ăleia îngrozitoare pentru că ai să insişti să mă protejezi, iar asta ţi-ar putea lua luni şi luni.

— Cedezi, a repetat el.

A atins prea aproape de rană, iar lui Grace nu i-a plăcut deloc.

Daniel o făcea să recunoască ceea ce ea încerca din răsputeri să ignore.

Ori de câte ori pe drum apăreau obstacole, era gata să-l părăsească.

— Nu sunt un om care renunţă uşor.

— Ba mie mi se pare că da.

— Oh, ce ştii tu? Pentru tine lucrurile sunt diferite.

— Pentru că eu trăiesc în Statele Unite.

— Pentru că eşti bărbat, a spus ea. Tu nu trebuie să te căsătoreşti dacă nu vrei s-o faci şi, sincer, mă îndoiesc că o vei face vreodată. Nu eşti genul de om care să se aşeze la casa lui şi să-şi întemeieze o familie.

Daniel şi-a schimbat poziţia pe banchetă în aşa fel încât să aibă spaţiu pentru a-şi întinde picioarele.

— Am fost căsătorit.

— Ai fost?

Grace era de-a dreptul uluită.

— Da, timp de aproape şapte ani. Am avut o fiică pe care o chema Bridget.

Grace nu i-a mai pus nicio întrebare, dar tăcerea nu l-a făcut să se simtă deloc bine.

Nu-şi dădea seama de ce a simţit nevoia să-i povestească despre trecutul lui, dar cuvintele i-au ţâşnit aproape fără voie.

— Au murit amândouă… acum doi ani,

— Îmi pare rău.

— Da, şi mie.

Parcă vorbea despre cineva străin, cu toată emoţia din vocea lui, durerea din priviri era însă evidentă – şi era devastatoare.

Grace a simţit dorinţa de a-l lua în braţe şi a-l alina aşa cum putea ea, iar singurul motiv pentru care s-a abţinut a fost că era sigură că el n-ar fi acceptat.

Nu a vrut să vadă cât de impresionată era, aşa că s-a întors să privească din nou pe fereastră. După câteva minute de tăcere l-a întrebat:

— Cum o chema pe soţia ta?

— Kathleen.

— Frumos nume! Ai iubit-o foarte mult, nu-i aşa, Daniel?

— Da, i-a răspuns fără nicio ezitare. Am iubit-o. O mai iubesc încă.

— Crezi că ai să mai te căsătoreşti vreodată?

— Nu.

— Cu timpul…

— Să nu-mi spui că timpul vindecă rănile, a izbucnit clătinând vehement din cap. Nu înţelegea de ce a devenit dintr-o dată atât de arţăgos.

— Nu asta aveam de gând să-ţi spun.

— Atunci ce?

— Cu timpul vei putea să zâmbeşti când ai să te gândeşti la Kathleen şi la Bridget, pentru că îţi vei aminti de vremurile fericite pe care le-ai avut cu ele. Durerea nu va dispărea niciodată, dar nu va mai avea aceeaşi intensitate.

— De unde dracu’ ştii tu asta?

Grace a încercat să nu ia în seamă ostilitatea.

— Nu ştiu din experienţă personală. Este numai o speranţă pe care o am pentru tine.

— Este cald aici, nu?

Grace a fost de acord dând din cap şi s-a întins să deschidă fereastra, dar nu a reuşit.

— Cred că este blocată, a spus ea.

Cu forţa lui, Daniel a deschis-o imediat. În compartiment a năvălit o briză fierbinte.

— Spune-mi cum era Kathleen? a întrebat Grace.

— De ce?

— Sunt curioasă, atât.

Daniel şi-a proptit picioarele pe bancheta de vizavi, pe locul de lângă Grace, s-a sprijinit de peretele compartimentului şi a închis ochii. Cu braţele încrucişate la piept, părea pregătit să doarmă.

— Era exact opusul tău. Ca înfăţişare şi ca dispoziţie.

— Cum arăta?

— Era înaltă, avea păr castaniu şi ochi căprui, şi o mulţime de pistrui. Îşi făcea tot timpul probleme în legătură cu greutatea, dar inutil, pentru că aşa cum era – era perfectă. Kathleen a fost o femeie frumoasă, atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. La fel şi fiica noastră. Arăta exact ca mama ei.

S-au scurs câteva minute bune în tăcere înainte ca Grace să pună o altă întrebare:

— Cum ai cunoscut-o?

— În drum spre Dillon, m-am oprit la ferma tatălui ei; ea lucra în grădină. Stătea în genunchi jumulind nişte buruieni în bătaia soarelui şi n-a trebuit să facă altceva decât să ridice privirea la mine şi să zâmbească. Cred că atunci, pe loc, m-am îndrăgostit de ea.

— Şi mie îmi place să lucrez în grădină, a spus Grace crezând că ea şi Kathleen au împărtăşit totuşi un interes comun. Aveam cele mai frumoase flori, toate culorile curcubeului.

Daniel a clătinat din cap.

— Grădina lui Kathleen era plină de legume. A trăit la o fermă şi nu avea timp să crească flori. Cultivau cereale şi legume ca să aibă ce pune pe masă. Tu ai fost crescută la oraş, nu?

— Am avut şi la ţară o casă unde mergeam când la oraş căldura devenea insuportabilă.

Daniel s-a încruntat la idee.

— Kathleen nu a fost privilegiată şi cu siguranţă nu a avut timp să-şi facă probleme în ceea ce priveşte căldura şi societatea. Muncea din zori şi până-n noapte, indiferent cum era vremea. Ea nu a avut un dulap plin cu haine de bal, dar a avut în schimb onoare, şi curaj, şi loialitate.

— Iar eu nu am, nu? Asta vrei să spui, Daniel? Kathleen, ai spus, era exact opusul meu. Ea a avut onoare, iar eu nu?

— Nu spun decât că tu eşti altfel.

L-a privit direct în ochi şi l-a întrebat:

— Mă răneşti intenţionat, nu?

Daniel nu i-a răspuns. Grace a privit pe fereastră ca el să nu vadă cât de jignită se simţea de insultele lui indirecte. Ce a făcut de are o părere atât de proastă despre ea?

Şi oare de ce conta atât de mult părerea lui despre ea? A strâns cât a putut din ochi ca să nu izbucnească în plâns.

Era sigură că dacă vede fie măcar şi o singură lacrimă, o să creadă că este slabă; iar ea nu era aşa, era puternică.

Este adevărat, nu a arat niciodată un câmp şi nici nu a cultivat o grădină de legume, dar asta nu înseamnă că nu poate să o facă.

Furia i-a mai atenuat puţin durerea. Cum îndrăzneşte să facă asemenea judecăţi pripite în ceea ce o priveşte?

— Îmi pare rău, Grace. N-am vrut să te jignesc.

— Ba da, ai vrut, i-a răspuns fără să-l privească.

— La dracu’, doar n-ai de gând să plângi, nu?

— Nu, n-am, s-a răstit uitându-se de data asta la el. Dar să nu mă minţi. Ai vrut să mă răneşti şi ai putea cel puţin să recunoşti lucrul ăsta.

— Bine, am vrut să te rănesc. Închide fereastra, vrei?

Începe să fie rece.

— Ba este cald ca într-un cuptor, l-a contrazis ea.

— Închide fereastra!

S-a ridicat să facă ce i-a poruncit, apoi s-a întors din nou spre el.

— Ţi-e rău?

— Nu, nu mi-e rău, a mormăit el. Sunt doar obosit.

— Acum cinci minute îţi era prea cald, iar acum ţi-e frig.

S-a aşezat lângă el, strecurându-se între el şi peretele vagonului. Înainte ca el să o poată opri, s-a întins şi i-a atins fruntea cu dosul mâinii…

— Ai febră Daniel, cred că faci gripă. S-a mutat înapoi pe bancheta ei. Acum înţeleg de ce eşti atât de urâcios. Nu te simţi bine.

Trenul tocmai lua o nouă curbă; compartimentul a început să se balanseze, iar Daniel al simţit cum i se revoltă stomacul.

— Nu sunt urâcios, a bombănit el. Am spus toate lucrurile alea ca să stai departe de mine. A fost stupid şi crud din partea mea, dar trebuia să păstrezi distanţa, Grace. De ce naiba trebuie să meargă atât de repede trenul ăsta?

— Nu merge repede, tocmai încetineşte; şi cum Dumnezeu să stau departe de tine? Suntem închişi amândoi în compartimentul ăsta, iar tu nu mă scapi din ochi o clipă. Ce am făcut de te-am ofensat în halul ăsta?

— Oh, Grace, n-ai făcut nimic rău. Numai că eşti al naibii de frumoasă şi de dulce!

Grace nu mai ştia ce să creadă. Cuvintele îl flatau, dar modul în care le-a spus le făceau să pară ca nişte acuzaţii. De ce să-l înfurie faptul că este frumoasă şi dulce?

— Daniel, nimic din ceea ce spui nu are sens.

Daniel a simţit cum i se ridică bila în gât. A tras adânc aer în piept ca să nu vomite.

— Ştii, este foarte simplu.

— Zău? s-a mirat ea calmă.

— Da, a gemut el. De la soţia mea, n-am mai dorit nicio femeie, dar în ultimul timp... oricum, de când te-am cunoscut pe tine, eu...

A aşteptat să continue, apoi n-a mai avut răbdare şi l-a stimulat.

— Tu ce?

Daniel şi-a dat seama că avea la dispoziţie cel mult 15 secunde ca să ajungă la toaleta de la capătul vagonului.

— Te doresc, Grace. Acum ai înţeles? Încuie uşa în urma mea şi nu lăsa pe nimeni să intre.

A fost atât de uluită, încât nu s-a putut mişca. A răcnit la ea să facă ce i-a cerut, apoi a rămas afară, în faţa uşii, până când a auzit clinchetul zăvorului.

Prima dată a vomitat la toaletă. Apoi n-a mai reuşit să ajungă. A vomitat pe podea şi în găleata pe care i-a adus-o însoţitorul de vagon. A avut impresia că a vomitat şi pe Grace, dar se ruga la Cel de Sus să nu fi fost decât o închipuire. Era sigur că niciodată nu s-a simţit atât de rău.

Aproape că nu-şi putea ridica capul şi, indiferent câte pături a pus Grace pe el, nu se putea încălzi deloc.

Grace i-a aranjat un pat. A stat de veghe toată noaptea, ţinându-i capul în poală, punându-i comprese reci pe frunte, iar Daniel a fost sigur că, fără ea, ar fi murit.

Spre miezul nopţii a încetat să mai vomite şi chiar a adormit. L-a trezit în zori să-i spună că au ajuns în gară şi că trebuie să schimbe trenurile.

Sincer, nu ştie cum a reuşit să treacă dintr-un tren în altul şi a fost surprins să vadă că au fost transferate şi valizele. Ea le-o fi cărat? Nu, n-ar fi putut, pentru că a avut mâinile ocupate încercând să-l facă să se ţină pe picioare.

El nu i-a fost de niciun ajutor, iar când şi-a dat seama ce ţintă uşoară a fost Grace când au trecut dintr-un tren în altul, l-au apucat din nou frisoanele.

De îndată ce uşa a fost închisă în urma lui a adormit din nou.

S-a trezit cu capul în poala lui Grace, care stătea rezemată de fereastră, cu ochii închişi şi părea foarte paşnică şi liniştită. Daniel a încercat să nu facă zgomot ca să n-o deranjeze După ce s-a spălat şi şi-a schimbat cămaşa s-a aşezat pe bancă vizavi de ea. Atunci a remarcat că se schimbase şi ea.

Era îmbrăcată în bluză albă, cu o broşă frumoasă la gât, şi cu fusta de un albastru-închis.

— Nu te mai preocupa de mine, Grace. Mă simt bine, i-a răspuns ursuz. Purtarea lui n-a impresionat-o câtuşi de puţin.

— Unde am mai auzit eu oare lucrul ăsta?

— Ce anume?

— Toată noaptea ai spus că te simţi bine, dar, fireşte, nu erai bine deloc. Acum apleacă-te.

A simţit duritatea din porunca ei şi a sfârşit prin a se supune ca să nu o supere.

— Eşti o femeie încăpăţânată, a bombănit el.

Şi-a lipit dosul mâinii de fruntea lui şi s-a încruntat.

— Nu ştiu ce să zic, a recunoscut ea. Dacă mai ai febră, este mică. Nu trebuie să mănânci şi să bei încă nimic, altfel o să ţi se facă iarăşi rău. Ai avut mare noroc.

Daniel s-a întins din nou şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Cum aşa?

— Ai făcut o formă uşoară de gripă. Putea să fie mult mai rău. Jessica a vomitat, cu intermitenţe, timp de trei zile. Am crezut că o să-şi dea şi sufletul.

— Şi eu am avut azi-noapte momente când aş fi vrut să mor, a recunoscut. Apropo, mulţumesc pentru… ştii pentru ce.

— Cu plăcere.

— De ce ţi-ai schimbat hainele? a întrebat-o curios. Ţi

le-am mototolit? Probabil că asta fost. Mi se pare totuşi inutil. Nu te vede nimeni în afară de mine.

— A trebuit să o fac.

— De ce?

— Ai vomitat pe mine, i-a răspuns ea cu un oftat.

— Oh, Grace, îmi pare rău!

— Daniel, n-ai făcut-o intenţionat.

— Însoţitorul de vagon te-a ajutat să…

Nu şi-a terminat propoziţia pentru că Grace a început să clatine din cap.

— Nu l-am lăsat să intre în compartiment pentru că m-ai pus să-ţi promit să nu las pe nimeni înăuntru, ţi-aminteşti?

— Nu, a recunoscut el. Nu-mi amintesc. Dacă nu a intrat el, cine a curăţat podeaua?

— Eu.

Arăta îngrozitor şi, brusc, Grace a regretat că i-a spus adevărul.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva?

— Cum ar fi?

— Despre vreme, a sugerat ea.

— Glumeşti.

— A fost singurul lucru care mi-a venit pe moment. Te deranjează dacă deschid fereastra ca să intre puţin aer proaspăt?

Daniel s-a ridicat şi a deschis fereastra.

Briza i-a mângâiat obrazul.

S-a aşezat la loc şi s-a uitat din nou la ea.

— Vrei să bei sau să mănânci ceva?

— Stomacul tău ar rezista dacă aş mânca în faţa ta?

— Poate că ar trebui să mai aştepţi puţin.

Grace nu mâncase nimic de o zi şi, deşi murea de foame, a dat din cap că este de acord.

— Am să mai aştept bucuroasă.

— Nu vrei un pahar cu apă? Eu aş vrea, puţină.

— N-ai să primeşti, i-a spus ea cu vocea aceea poruncitoare care începuse să-i displacă atât de mult.

— De ce nu?

— Ştii tu de ce. O să ţi se facă din nou rău de la stomac. Nu am chef să curăţ iarăşi mizeria.

— Acum de ce eşti urâcioasă?

Daniel vorbea de parcă era un urs. Ba chiar şi semăna cu un urs, cu barba aia nerasă, cu părul răvăşit, cămaşa scoasă din pantaloni şi expresia clar ameninţătoare. Cu toate acestea, ea continua să-l admire cât de chipeş este.

Daniel o dorea.

Grace ar fi vrut să poată discuta cu el despre lucrul ăsta, dar nu îndrăznea să spună un cuvânt, cel puţin nu atâta vreme cât era în starea asta de spirit, reacţionând iritat la orice.

S-a gândit că ar trebui să mai aştepte puţin până să abordeze subiectul şi poate că, până atunci, o să înţeleagă de ce recunoaşterea de către el a acestui lucru a uluit-o în aşa măsură şi i-a tăiat răsuflarea.

Nu, nu va aborda lucrul ăsta acum pentru că ar fi nedelicat. Daniel nu a avut însă niciun fel de rezervă în privinţa asta.

— Apropo de ce am spus ieri…

— Ce anume?

— Ştii tu… că te doresc!

Grace şi-a împreunat mâinile în poală.

— N-ai vorbit serios. Asta vrei să-mi spui nu? Febra a fost cea care a vorbit.

— Nu, am vorbit foarte serios.

— Zău!? a exclamat în şoaptă, uimită că este atât de direct. Tocmai i-a oferit o cale de ieşire, dar Daniel nu a profitat de ea.

— Da. Însă nu am de gând să fac nimic în legătură cu asta, aşa încât să nu ţi se urce la cap.

— O, da, chiar că a fost un compliment. Mi-ai spus că

mă doreşti, după care ai vomitat imediat pe mine!

— Îmi pare sincer rău, Grace, şi-a cerut el scuze izbucnind în râs.

— Oh, du-te şi bagă-ţi capul într-o găleată ca să te răcoreşti.

— Te-am enervat rău de tot, nu? a întrebat-o râzând din nou. N-am crezut că poţi să te înfurii, dar acum chiar că eşti furioasă! Sub stratul ăsta gros de miere eşti plină de temperament, lady Winthrop! Mă întreb ce ar crede bătrânul şi bunul Nigel despre lucrul ăsta.

— Chiar este nevoie să fii atât de exasperant?

— Tot mai vrei să trimiţi telegrama aceea prin care să accepţi să te căsătoreşti cu Nigel?

— Vrei să schimbăm subiectul, te rog?

— Sigur. Vrei să vorbim din nou despre vreme?

— N-am vorbit deloc despre vreme, dar nu, nu despre asta vreau să vorbim acum. Mă gândesc la Jessica şi la Rebecca. Am sperat să ne întâlnim cu ele când am schimbat trenul, dar nu le-am văzut pe niciuna.

— Cole şi Jessica n-ar fi avut timp să ne ajungă. Sunt cu o zi în urma noastră, iar Cooper şi Rebecca au plecat ieri.

— Dar am recuperat din timp mergând călare, iar ei ar fi putut să piardă trenul de ieri.

— Poate, dar este puţin probabil. Şi eu m-am uitat după ei, dar nu i-am văzut.

— Cum puteai să-i vezi? Erai prăbuşit tot peste mine. De-abia puteai ţine ochii deschişi.

— Sunt sigur că prietena ta este bine. Nu-ţi face nicio problemă. Cooper va avea grijă să fie în siguranţă.

— Crezi sincer lucrul ăsta?

— Da. Încetează acum să-ţi mai faci grijii Aşa cum îl cunosc eu pe Cooper, probabil că a învăţat-o deja să joace poker. Pun pariu că Rebecca se distrează grozav.

Capitolul 28

Rebecca era teribil de agitată. Era convinsă că o să-şi piardă minţile dacă mai stă mult închisă cu şeriful federal Cooper în compartimentul ăsta mic. Oricât de atrăgător şi de atent era, tot o scotea din sărite. Cooper a încercat în aşa fel, încât timpul să treacă mai repede. Au jucat cărţi câteva ore, au stat de vorbă şi au mâncat prânzul adus de însoţitorul vagonului, într-o cutie. Apoi a cuprins-o plictiseala şi nu-şi dorea altceva decât să fie singură câteva minute.

Disperată, a găsit în cele din urmă un motiv plauzibil să-l trimită afară. L-a rugat să-i aducă valiza mare pe care însoţitorul vagonului a pus-o în compartimentul cu bagaje, pentru că voia să-şi ia de acolo un medicament. Plângându-se de durere de cap, a insistat că dacă nu-şi ia medicamentul acum, înainte ca durerea să se intensifice, va fi nevoită ca la următoarea staţie să coboare din tren şi să se instaleze în pat.

S-a simţit vinovată că-l minţea, pentru că se dovedise foarte simpatic şi înţelegător.

— Ştiu că ar fi trebuit să-mi pun medicamentul respectiv în valiza de mână, dar am uitat.

— Chiar te doare atât de rău? a întrebat-o Cooper, evident îngrijorat.

— Începe să devină insuportabilă, i-a răspuns ea. Dacă nu iau ceva acum, o să mă ţină o săptămână.

Cooper nici că putea fi mai plin de solicitudine. După ce i-a promis că se va grăbi, i-a spus să încuie uşa după el, iar Rebecca exact asta a făcut. A rămas apoi în mijlocul cubului claustrofobic şi a suspinat profund fericită că, în sfârşit, avea tot spaţiul pentru ea şi era atâta linişte. Avea nevoie să fie singură pentru a se gândi la viitor şi a-şi

formula planurile. Numai Dumnezeu ştie câte mai erau de făcut într-un timp atât de scurt!

Sperase ca şeriful Cooper să lipsească cel puţin 15 minute, dacă nu mai mult. Bagajele erau la trei vagoane distanţă şi, odată ajuns acolo, trebuia să scotocească pentru a da de valiza ei. Şi totuşi la mai puţin de un minut după plecarea lui, s-a auzit o bătaie în uşă.

— Ce dracu' o mai fi acum? a bombănit, gândindu-se că şeriful şi-o fi zis că trebuie să-i mai dea un ordin înainte să pornească să facă ce i-a cerut. S-a forţat să arboreze o expresie zâmbitoare, a ridicat zăvorul şi a crăpat puţin uşa.

În clipa aceea uşa parcă a explodat trântindu-se de perete. Nici măcar n-a apucat să ţipe. Tot ce a văzut când s-a dat, clătinându-se, înapoi a fost ţeava unui pistol negru, strălucitor, îndreptată spre ea.

A căzut pe bancă, strângând mâinile la piept. Gâfâind de teamă, a strigat:

— Ce cauţi aici?

Drept răspuns, omul cu pistolul a intrat iute în compartiment şi a trântit uşa cu călcâiul după el. Era într-un costum negru de om de afaceri şi avea pantofi negri, bine lustruiţi. Nu arăta câtuşi de puţin a ucigaş.

— Ridică-te, târfă, a şuierat el.

Rebecca nu s-a mişcat destul de repede. Atunci, a înşfăcat-o de braţ şi a tras-o spre el, ţintindu-i pistolul în burtă. Când i-a dat drumul, Rebecca a încercat să facă un pas înapoi, clătinând din cap într-o implorare mută de a nu-i face rău, dar el a rămas indiferent la frica ei.

— Te rog, l-a implorat ea în şoaptă. Rugămintea l-a excitat şi mai mult.

— Aşa, târfă, imploră-mă! Vreau să cerşeşti! A întins mâna şi i-a sfâşiat rochia până la brâu, zâmbind când i-a auzit ţipătul.

Înainte ca ea să apuce să se acopere, i-a cuprins un sân strângând-o dureros.

— Nu, să nu faci asta, l-a implorat în şoaptă. Omul a aruncat pistolul pe banchetă, râzând acum, şi a tras-o la piept. Şi-a înfipt degetele în părul ei, posedându-i în acelaşi timp gura. A fost un sărut umed, fierbinte şi crud. A muşcat-o de buza de jos până la sânge, după care a început să lingă săţios picăturile cu limba.

A sărutat-o iarăşi şi iarăşi, ţinându-şi bine prizoniera în braţe, în timp ce ea se zbătea din răsputeri şi când, în sfârşit, s-a retras, a privit-o adânc şi pătrunzător în ochi, luându-i mâna şi forţând-o să-l mângâie intim prin pantaloni.

— Te doresc!

Rebecca a închis ochii într-o capitulare, fericită că s-a lipit de el. A izbucnit într-un râs plin de încântare.

— Întotdeauna mă doreşti.

A strâns-o mai tare la piept, gâfâind la urechea ei. Sunetul a excitat-o. Şi-a încolăcit braţele de gâtul lui şi a început să se frece îndrăzneţ de el.

— Mi-ai distrus bluza. Eşti prea dur.

— Îţi place.

Rebecca s-a înfiorat de plăcere.

— Da, îmi place, i-a şoptit ea. Bărbatul a început să o sărute pe gât, iar ea torcea ca o pisică mulţumită. N-ar trebui… Şeriful o să se întoarcă de îndată. Oh, Dumnezeule, ce bine este! S-a lăsat pe spate ca el să-i poată vedea ochii. Înţeleg că ai primit telegrama mea. Băieţii sunt cu tine?

A sărutat-o încă o dată înainte de a-i răspunde.

— Johnson este în Rockford Falls aşteptând prilejul să le omoare pe cele două femei. Ceilalţi sunt deja înainte, la Red Arrow. Dacă Johnson dă greş, atunci o să le facă ei de petrecanie când vor coborî din tren. Eşti sigură că femeile merg la Red Arrow, nu?

— Da, sunt sigură, i-a răspuns plină de ea.

— Ţi-ai dat seama care din ele a fost în bancă?

— Nu. Amândouă sunt speriate ca nişte şoricei şi

niciuna nu mi s-a destăinuit. Păcat că n-au murit în incendiu, a adăugat trecându-şi degetele cu tandreţe prin părul lui. Am trecut prin mari necazuri.

— Nu te îmbufna, a alintat-o el. Dacă nu reuşeşte Johnson, or să aibă grijă de ele băieţii mei de la Red Arrow.

— Şi atunci martora sunt eu.

Râsul ei răguşit l-a stârnit şi mai tare.

— Da, da, a spus în şoaptă. Oh, ce bine, ce grozav!

Rebecca îşi plimba mâna pe pieptul lui, coborând tot mai jos până când a început să-l mângâie din nou intim. Ştia ce efect avea asupra lui şi fremăta fericită că are o asemenea putere.

Bărbatul s-a întins spre fusta ei; Rebecca a clătinat din cap.

— Nu, n-ar trebui, a şoptit când a început să-şi desfacă nasturii. Nu este timp şi este prea periculos.

— Ne facem timp. Te doresc, Rebecca, acum!

A cedat şi a făcut un pas înapoi ca să se dezbrace. Bluza era ruptă şi a scos-o imediat apoi şi-a descheiat nasturii fustei, pe care ai lăsat-o să cadă pe podea.

— Suntem nebuni că riscăm atât, Donald, i-a spus în timp ce-şi desfăcea corsetul.

Privind-o cum se dezbrăca, bărbatul a început să gâfâie. A aşteptat până ce trupul ei auriu a rămas acoperit numai cu o cămăşuţă din dantelă şi mătase, după care nerăbdarea a pus stăpânire pe el. S-a repezit, şi-a vârât mâna între coapsele ei şi a trântit-o fără niciun fel de menajamente pe banchetă.

Rebecca şi-a scos chiloţii şi i-a aruncat deoparte, s-a întins pe bancheta tapisată şi şi-a desfăcut larg picioarele, invitându-l să o posede. Bărbatul îşi umezea nerăbdător buzele privindu-i pofticios sânii. A pus un genunchi între picioarele ei. Nu mai putea aştepta nicio clipă, ştiind că va exploda dacă nu va fi a lui pe loc.

— Ştii să mă scoţi din minţi, nu, ticăloaso?

— O, da, ştiu, a şoptit ea râzând. Cine ar fi crezut că un domn atât de manierat şi de pedant poate să aibă un apetit atât de violent!

— Cât timp avem?

— Cel puţin 15 minute.

Donald tocmai se ocupa de nasturii de la pantaloni când a auzit o bătaie în uşă. A încuiat-o oare? Nu-şi amintea. A sărit şi s-a răsucit exact în clipa în care Cooper deschidea uşa.

— Rebecca ţi-am spus să încui… a început deschizând larg uşa. A fost atât de uluit să o vadă goală, încât a înţepenit pe loc. Părea că nu-şi dă seama ce se întâmplă.

Donald era în spatele uşii, aşteptând ca şeriful să intre. Îşi căuta cu disperare pistolul prin buzunare.

— Ce dracu’? a bombănit Cooper făcând un pas înainte.

Rebecca s-a sprijinit într-un cot, inima bătându-i cu putere, şi s-a uitat spre Donald, implorându-l mută să acţioneze. Cooper i-a urmat privirea şi s-a întors exact în clipa în care Donald înainta.

— Ticălosule! a răcnit Cooper.

Rebecca a intrat în panică. A văzut pistolul lui Donald pe bancă, la o lungime de braţ de ea, s-a răsucit pe o parte, a înşfăcat arma şi a tras.

Cooper tocmai ducea mâna spre pistol când l-a lovit glonţul. Impactul a fost atât de puternic, încât a fost aruncat afară pe coridor, lovindu-se de marginea ferestrei; geamul a zăngănit în urma buşiturii.

Rebecca a sărit în picioare. Ca să nu ţipe, şi-a acoperit gura şi a tras din nou. A doua oară a ţintit prea sus. Cooper era deja grămadă pe podea.

Glonţul l-a ratat, dar a spart geamul, care a căzut în ploaie peste trupul ghemuit al şerifului.

— Oh, Dumnezeule… oh, Dumnezeule! se tot văita. L-am omorât? Vezi dacă l-am omorât. Grăbeşte-te, Donald!

Mugind în gât ca un animal, Donald a ieşit repede pe coridor. S-a uitat mai întâi într-o parte şi în alta ca să fie sigur că nu este nimeni.

— Dacă n-a murit, o să moară, a bombănit el. Încetează cu plânsul şi îmbracă-te. Trebuie să coborâm din tren.

— Da, da, a şoptit înainte să se întoarcă să facă ce i-a poruncit.

Donald l-a târât repede pe şeriful inconştient spre capătul vagonului, lăsând o dâră de sânge în urma lui. Când a deschis uşa, trenul tocmai începea pentru a lua o curbă deasupra unui lac ce se deschidea ca un hău negru dedesubt.

În depărtare, de cealaltă parte a lacului, a zărit luminiţele unui oraş.

S-a aplecat, l-a ridicat cam pe jumătate pe Cooper, gemând din cauza greutăţii, apoi l-a împins şi i-a făcut vânt cu piciorul.

A rămas pe loc uitându-se în urmă şi a zâmbit când şeriful a atins suprafaţa apei.

Părea că nu l-a văzut nimeni. Era sigur de asta şi se îndoia ca totuşi cineva să fi auzit împuşcăturile, pentru că zgomotul roţilor de tren acoperea orice altceva.

Încă o dată a scăpat cu faţa curată după crimă! A simţit o puternică descărcare de adrenalină şi a început să gâfâie de euforie. A avut impresia că a văzut o mişcare cu coada ochiului, dar nu era sigur.

A întors capul în altă parte, ca măsură de precauţie să nu fie recunoscut, după care a pornit încet înapoi, spre compartimentul Rebeccăi. Carpeta de jos absorbise deja sângele şi petele parcă erau acolo demult. Nimeni nu şi-ar fi dat seama cât de proaspete sunt decât dacă ar îngenunchiat şi ar fi pipăit ca să vadă că sângele era încă proaspăt.

De data asta a încuiat uşa. Rebecca nu apucase să se

îmbrace. Hainele erau grămadă pe banchetă, iar ea se chinuia să bage lucrurile sfâşiate înapoi în valiză. Donald a înşfăcat-o din spate, a proptit-o în perete şi a posedat-o violent.

Nimeni nu a auzit strigătele Rebeccăi.

Capitolul 29

Despărţirea a fost o adevărată agonie. Jessica arăta de parcă inima îi era sfâşiată când şi-a luat rămas bun de la Caleb.

N-a vărsat totuşi nicio lacrimă, şi nici copilul. Plecarea ei nu l-a deranjat pentru că băiatului îi plăcea foarte mult de Josey şi Tom Norton.

Când Jessica l-a luat să-l sărute de rămas bun, copilul s-a zbătut în braţele ei; nu s-a oferit să-i facă semne de rămas bun şi nici măcar nu s-a întors să-i arunce o ultimă privire când mama lui a ieşit pe uşă. Era ocupat să dea peste cap bucătăria lui Josey.

Jessica l-a surprins pe Cole. A ştiut că ea nu va face nicio scenă în faţa copilului, dar sa aştepta ca, îndată ce vor fi afară, să o ţină tot într-un plâns.

Îşi pregătise deja o predică, în sensul că „aşa este cel mai bine”, dar Jessie a fost solemnă şi nu a vărsat nicio lacrimă în tot timpul călătoriei.

Merita o recompensă pentru felul în care s-a comportat. Au mers întinşi toată ziua, oprindu-se numai de două ori, scurt, pentru a se odihni caii, iar la apusul soarelui era evident epuizată fizic şi emoţional.

Când soarele a început să coboare, a oprit calul lângă al ei, dojenindu-se în gând că a mânat-o atât de tare.

Nu era o călăreaţă foarte abilă, iar drumul lung a fost probabil foarte dificil pentru ea; şi totuşi nu s-a plâns nici măcar o dată.

— O să prindem trenul la Edwardswille, mâine

dimineaţă, i-a spus el. Oraşul este cam la cinci mile de aici. Mă îndoiesc că o să găsim nişte camere grozave, dar cel puţin ai să poţi dormi într-un pat, i-a explicat el. Sau am putea face un mic ocol şi să dormim afară, lângă cascadă.

— Doar n-ai de gând să ne întoarcem la Rockford Falls? l-a întrebat clătinând deja din cap.

— Suntem departe mult de Rockford Falls, a asigurat-o el. Locul la care mă gândesc este o cădere mică de apă care se revarsă într-un lac Albastru şi limpede. Este un loc cu adevărat izolat.

— Cât de mare este ocolul? a întrebat obosită. Şi-a dat o şuviţă de păr de pe faţă şi a văzut cât de murdară de praf era pe mâini. O baie i s-ar fi părut o adevărată binecuvântare.

— Cam o milă de aici. Dacă dormim sub cerul liber, o să ajungem mai repede.

— Tu ce ai prefera?

Lui îi plăcea întotdeauna să doarmă afară, sub stele, departe de zgomot şi de aglomeraţia unui oraş mare, dar n-avea de gând să-i spună lucrul ăsta Jessicăi. Era opţiunea ei, nu a lui.

— Orice hotărăşti tu, pentru mine este perfect.

— Aş vrea să fac o baie.

— Sunt sigur că putem găsi o baie pentru tine la Edwardswille.

— Dar aş prefera să dorm afară. Este într-adevăr izolat locul de lângă cascadă?

— Da, este.

— Atunci înseamnă că pot să exersez.

— Să exersezi ce? a întrebat-o el.

— Ai să vezi. Nu pot să mă ascund singură, aşa că va trebui să mă ajuţi.

— Exerciţiul ăsta presupune să te ating? a întrebat-o ridicând dintr-o sprânceană.

O tachina şi era sigur că o să roşească. Ceea ce totuşi

nu s-a întâmplat. În schimb, l-a aprobat imediat.

— O, da, va trebui să pui braţele în jurul meu. Cel puţin aşa cred eu că trebuie să faci. Nu sunt sigură, pentru că nu am niciun fel de experienţă.

Cole şi-a îndemnat calul la trap, luând-o înainte pe partea îngustă. Ea venea în urmă.

Mintea lui sărea de la un gând necurat la altul. Ce naiba o fi vrând să exersez? Şi-a întors privirea în spate.

— Exersatul ăsta… necesită un loc izolat?

— O, da, foarte izolat, i-a răspuns ascunzându-şi zâmbetul.

— De ce?

— Pentru că o să fac mult zgomot. Dacă ar mai fi şi alţi oameni prin preajmă m-aş inhiba.

Cole a tras de frâu şi a aşteptat-o să-l ajungă, i-a văzut lacrimile din privire şi a ştiut că pune la cale vreo năzbâtie.

— Nu vorbeşti de ce cred eu că vorbeşti, nu?

Jessica a fluturat din gene la el. Cole a izbucnit în râs.

— Despre ce crezi tu că vorbesc? l-a întrebat cu nevinovăţie.

— Despre sex.

— Nu, a reuşit să spună înainte să izbucnească şi ea în râs.

— Bărbaţilor nu le place să fie luaţi în batjocură, Jessie. Ţine minte lucrul ăsta.

Cole a pornit din nou. Ea se ţinea în urma lui, aşa cum a făcut în ultimele opt ore. N-a mai scos multă vreme niciun cuvânt, dar până la urmă curiozitatea a învins.

— Cole?

— Da.

— Ai fost dezamăgit?

— De ce să fiu dezamăgit?

— Că nu m-am referit la sex.

— Nu, s-a răstit el, nu am fost.

I-au căzut umerii, cuprinsă de o mare dezamăgire.

— Atunci nu te-ai gândit niciodată să faci asta… cu mine?

Cole nu-şi putea crede urechilor că purtau o asemenea conversaţie. Oare chiar nu-şi dădea seama ce efect avea asupra lui?

Probabil că nu, şi-a zis.

Este evident că este nevinovată, dar n-o să mai fie mult timp dacă o să continue să-i pună tot felul de întrebări personale.

— Ba da, m-am gândit.

— Şi?

— Şi ce? N-o să se întâmple, Jessica.

— Nu, fireşte că nu, s-a grăbit ea să fie de acord. Dar, ca să fiu sinceră, m-am gândit şi eu la asta, de mai multe ori.

Cole era aproape să cadă de pe cal.

— Vrei să încetezi să mai vorbeşti despre lucrul ăsta?

— Nu este nevoie să răcneşti la mine. Pur şi simplu am fost sinceră cu tine. Este foarte uşor de vorbit cu tine, dar până te înfurii, iar recunoaşterea faptului că m-am gândit să fac dragoste cu tine nu este o crimă. Nu am de gând să transpun lucrurile în practică. Nici nu aş ştii ce să fac.

— Atunci nu trebuie să fiu îngrijorat că ai putea să faci vreo prostie.

— Cum ar fi?

Cole nu i-a răspuns. Şi-a jurat să nu mai scoată niciun cuvânt şi categoric nu o să se mai uite înapoi la ea; cel puţin până nu scapă de gândul persistent de a o târî de pe cal, de a-i smulge hainele şi de a face pe loc dragoste cu ea.

— Sper ca apa să fie caldă, a remarcat ea.

El spera să fie rece… rece precum gheaţa.

Ultima milă i s-a părut cât 20 Jessicăi, iar când, în

sfârşit, au ajuns, era obosită moartă.

Cole a ajutat-o să descalece; mâinile i-au rămas în jurul taliei ei mult mai mult decât era necesar, iar Jessica s-a sprijinit de el, recunoscătoare pentru ajutor.

Îi tremurau picioarele atât de tare, încât era sigură că ar fi căzut direct pe spate dacă n-ar fi ţinut-o. Şi-a ridicat privirea spre el, i-a remarcat maxilarul încleştat şi s-a îndepărtat rapid.

Evident, era încă iritat de remarcile pe care nu ar fi trebuit să le facă. A fost o necuviinţă din partea ei.

A hotărât să-l ignore până când era în toane mai bune. Totul în jur o încânta.

Era atâta verdeaţă! A încercat să-şi dezmorţească picioarele îndreptându-se spre lac. Cascada nu semăna deloc cu Rockford Falls.

Era mult mai mică şi, chiar dacă nu avea aceeaşi măreţie, era la fel de încântătoare.

În timp ce Cole s-a îngrijit de cai, ea a pregătit popasul.

După ce a adunat lemne pentru foc, a întins sacii de dormit şi a scos mâncarea pregătită de Josey.

— Masa este gata, a strigat ea.

— Mănânc mai târziu, i-a răspuns Cole.

A terminat de ţesălat caii şi i-a lăsat să pască iarba suculentă.

Susurul cascadei era liniştitor şi apa mult prea îmbietoare ca să reziste; în timp ce ea mânca, s-a dus pe malul lacului, s-a dezbrăcat şi s-a cufundat în apa cristalină.

Răceala apei l-a ajutat să-şi ia gândurile de la Jessica şi astfel şi-a putut aminti de ce nu voia să o atingă.

Din cauza obligaţiilor, şi-a zis el. Femeia era categoric atrăgătoare, dar venea cu obligaţii. În plus, nu era genul de femeie cu care un bărbat să se culce şi apoi să o părăsească.

Merita mult mai mult – merita pe cineva mai bun

decât el, oricum.

Atunci de ce se înfierbântă şi se supără când şi-o imaginează cu alt bărbat?

N-are niciun drept să fie posesiv şi totuşi tocmai asta făcea.

— Ai de gând să stai în apă toată noaptea?

Întrebarea l-a trezit din gândurile lui negre. A ieşit, s-a şters cum a putut şi şi-a pus pantalonii.

Când s-a apropiat de tabără, a tras sacii de dormit mai aproape de streaşină stâncii, ca măsură de precauţie în caz de ploaie, a rânduit din nou crengile adunate de ea, a scăpărat un chibrit ca să aprindă focul, apoi s-a aşezat pe sacul său ca să mănânce.

Ştiind că Josey a pregătit mâncarea, nu a fost surprins să constate ce gust oribil avea. Jessica nu s-a plâns de gustul ei, dar, judecând după cantitatea rămasă, a ştiut că n-a mâncat cine ştie ce.

Jessica a ronţăit toată menta pusă în pachet de Josey. Continua să mestece în timp ce şi-a luat haine curate, un prosop şi săpun, plecând spre lac.

S-a dezbrăcat, a intrat în apă şi a folosit perdeaua delicată a cascadei ca un paravan pentru a se feri de Cole.

Şi-a strâns părul de pe ceafă şi, cu picioarele depărtate, şi-a lăsat capul pe spate, a închis ochii şi a intrat sub apa curgătoare.

Masajul delicat i-a îndepărtat încordarea şi, cât ai clipi, s-a simţit complet relaxată.

Era absolut minunat!

Cole parcă era în purgatoriu şi n-avea pe cine să dea vina decât pe el însuşi.

N-ar fi trebuit să o privească cum face baie. A fost un lucru rău şi în acelaşi timp lipsit de bun-simţ.

N-a putut totuşi să-şi întoarcă privirea în altă parte, dar dacă din cauza asta era un destrăbălat, cu atât mai rău!

Era incredibil de frumoasă! Stătea în apă până la brâu, iar fiecare mişcare era plină de senzualitate şi de graţie.

A privit-o cum s-a frecat pe gât şi pe braţe; apoi a fost nevoit să închidă ochii luptându-se cu dorinţa de a intra şi el în apă şi să i se alăture.

Poate că, în definitiv, obligaţiile nu erau chiar atât de rele.

A renunţat la gând şi a deschis din nou ochii. Scena erotică era atât de uluitoare, încât a simţit că i se taie respiraţia.

A reacţionat cu întreaga lui fiinţă, fiecare muşchi fiind încordat de dorinţa de a o atinge.

Mintea i-a fost invadată de intenţii care de care mai senzuale şi şi-a dat seama că, dacă nu-şi controlează imediat gândurile, o să dea de bucluc.

Gemând puternic, s-a întins pe sacul de dormit şi şi-a pus mâinile sub cap.

Avea somnul foarte uşor, iar dacă Jessica ar fi avut vreo problemă sau dacă avea nevoie de el, n-avea decât să-l strige.

A numărat vite, a numărat oi. Apoi a început să numere felurile în care ar fi vrut să facă dragoste cu ea.

— Cole, dormi?

— Nu, i-a răspuns fără să deschidă ochii.

— S-a întâmplat ceva? Pari răguşit.

— N-am nimic. Ce doreşti?

— Am vrut să ştiu dacă te-ar deranja că fac zgomot.

— De ce să faci zgomot?

— Ca să exersez tragerea la ţintă.

S-a ridicat direct în fund şi a văzut pistolul din poala ei.

— De unde-l ai?

— Mi l-a dat Tom Norton.

— Lasă-l deoparte.

— Vreau să învăţ să trag cu o oarecare precizie.

— Nu, n-ai să înveţi!

— Am de gând să învăţ să mă apăr singură. Nu-mi plac deloc armele şi am sperat să nu am nevoie niciodată de aşa ceva, dar banda Blackwater a schimbat totul. Răspund de mine şi de fiul meu, şi nu am de gând să las pe nimeni să ne facă rău.

— Usucă-ţi părul şi culcă-te!

Şi-a dat o şuviţă de păr ud pe spate, apoi a deschis cutia de gloanţe pe care i-a cumpărat-o Tom şi a început să încarce pistolul.

A încercat să nu se enerveze când a văzut-o că trage într-o ţintă imposibilă.

Îl scotea din minţi pentru că făcea mereu aceeaşi greşeală, iar când nu a mai putut rezista, s-a ridicat în picioare.

A venit în spatele ei, a prins-o de talie şi a tras-o spre el, apoi i-a luat mâna în care ţinea arma.

— În ce anume vrei să tragi? a întrebat-o.

— În copacul din faţă. În ce crezi că am tot ţintit?

— În stele! Ţinteşti prea sus, iubito.

A petrecut aproape o jumătate de oră învăţând-o să ţintească şi să tragă, şi, sincer, a detestat fiecare secundă. N-ar fi trebuit să fie nevoită să înveţe aşa ceva; locul ei era într-un salon, sorbind ceai, cu Caleb jucându-se la picioare. Era o doamnă, iar doamnele nu umblă cu pistoale.

A făcut greşeala să-i împărtăşească părerile lui. L-a contrazis cu vehemenţă.

— Am recunoscut că nu-mi place ideea să port pistol, dar am s-o fac până ce va fi prins şi ultimul din banda Blackwater, iar dacă asta înseamnă să nu mai fiu o doamnă, ei bine, n-am să mai fiu!

— Categoric, eşti frumoasă când te înfurii. Îţi scânteiază ochii!

— O mulţime de femei poartă arme pentru… Ce-ai

spus? Şi-a întors capul să-l privească şi s-a lovit de bărbia lui.

— Am spus că eşti frumoasă, a repetat. Complimentul a emoţionat-o.

— Mulţumesc, s-a bâlbâit înainte de a privi în altă parte ca să se poată concentra.

— Femeile care trăiesc în Vestul Sălbatic trebuie să poarte arme cu ele pentru că există tot felul de… Ce faci?

Se aplecase şi îi săruta gâtul.

— Te sărut, dar nu-ţi întrerupe tirada. Ce spuneai?

— Există animale sălbatice… cum sunt urşii şi alţi prădători… şi…

S-a oprit să suspine, apoi şi-a lăsat capul într-o parte, astfel încât Cole să aibă mai mult spaţiu să-i exploreze gâtul.

Căldura dulce a răsuflării lui o făcea să se simtă minunat şi să se înfioare.

Ştia că ar trebui să-l oprească de la asemenea libertăţi şi exact asta o să facă în foarte scurt timp, şi-a promis în sinea ei.

— Prădători? a întrebat-o văzând că s-a oprit.

— Da, o mulţime de prădători.

— Unde?

Jessica şi-a pierdut şirul gândurilor.

— Nu ştiu… undeva.

Cole a râs moale. A întors-o uşor în braţele lui şi şi-a plecat capul ca să-i dea un sărut curat.

Trupul său avea însă alte idei. În clipa în care şi-a încolăcit braţele de gâtul lui, a ridicat-o brusc, până când i-a strivit sânii de piept, şi a sărutat-o cu sete. I-a luat gura în posesie totală; şi-a vârât limba în cavitatea fierbinte şi minute în şir a făcut astfel dragoste cu ea.

Şi-a lipit trupul perfect de-al lui şi se potrivea de parcă ar fi fost făcută pentru el. Era atât de dulce, de senzuală şi de iubitoare!

Şi inocentă. Gândul l-a făcut să se mai răcorească. Nu a putut chiar să-i dea drumul, dar a lăsat-o să-şi recapete suflarea. Muşcând-o delicat de buza de jos ca să deschidă din nou gura, a sărutat-o apăsat şi adânc, apoi i-a dat drumul.

Dar nu şi ea. Tremurând de dorinţă, îl săruta cu toată pasiunea şi ardoarea acumulate în ea.

Acum ea a devenit agresorul, imitând modul erotic de a o săruta, la început timid, apoi cu multă îndrăzneală când a strâns-o din nou în braţe.

Cole a scos un geamăt adânc în clipa în care şi-a împletit limba cu a lui.

Dumnezeule, cât era de dulce! Parcă era de zahăr!

Abandonul ei l-a zdruncinat şi a ştiut că dacă el persistă ar putea să-i învingă orice raţiune şi să facă pe loc dragoste cu ea.

Jessica era prea inocentă ca să se gândească la consecinţe.

Unul din ei trebuie să se gândească la ziua de mâine, iar Cole ştia că el era cel care trebuia să oprească lucrurile. I-a desfăcut mâinile din Jurul gâtului şi s-a depărtat.

— N-ar fi trebuit să fac asta, a spus ursuz.

Ameţită, se uita la el cum dă înapoi.

— Mă bucur că ai făcut-o, a şoptit ea. Voiam să ştiu cum este să…

— Eu nu sunt un experiment, Jessica, a întrerupt-o întorcându-se spre ea. Îi vedea furia în priviri şi în poziţie. A făcut un pas spre el, apoi s-a oprit.

— Nu, nu eşti. Numai că îmi doream demult să te sărut.

— Ei bine, n-o să se mai întâmple.

— De ce nu?

Nu-i venea să creadă că poate să pună o asemenea întrebare.

— Ştii la ce duc sărutările, nu?

Jessica a dat încet din cap.

— Sunt aproape sigură că ştiu, dar întrucât eu niciodată…

A întrerupt-o scurt pentru că subiectul îl făcea să simtă dorinţa dureroasă de a o atinge din nou, iar dacă ar atinge-o, ştia că nu s-ar mai putea opri.

— O să trebuiască să stăm departe unul de altul, ai înţeles?

A dat din cap că da, după care a întrebat

— Cum Dumnezeu o să putem face asta? Doar călătorim împreună?

— Pur şi simplu să-ţi ţii mâinile acasă. După ce i-a poruncit lucrul ăsta, a râs răguşit. Niciodată nu a spus asemenea cuvinte unei femei şi nu-i venea să creadă că i le spunea tocmai Jessicăi.

Din cauza insignei ăsteia afurisite, şi-a zis el. A făcut din el un gentilom.

Jessica şi-a încrucişat braţele la piept.

— Dacă asta vrei tu, am să fiu fireşte fericită să-ţi îndeplinesc dorinţa.

— Nu, nu asta vreau eu, s-a răstit, brusc, înfuriat pe ea. Nu vreau să-ţi smulg hainele de pe tine, să te arunc la pământ şi să-ţi fac toate lucrurile alea la care am visat!

Jessica a făcut ochii mari.

— Visezi asta cu mine?

— Las-o baltă, Jessie.

— Şi eu visez cu tine! Cole, vrei să faci dragoste cu mine?

— Nu, nu să fac dragoste, a corectat-o el. Să fac sex! Înţelegi diferenţa? Dacă facem sex, mâine dimineaţă ai să înţelegi ce greşeală ai făcut şi ai să regreţi toată viaţa. Aşa că mai…

Jessica a simţit că începe să se înfurie.

— Şi tu? Tu ai să înţelegi că a fost o greşeală?

— Da.

— Şi ai să regreţi şi tu toată viaţa?

— Da, aş regreta, dar nu pentru multă vreme. Acum înţelegi? Pentru mine ar însemna atât de mult.

Jessica a văzut pistolul gol jos, l-a ridicat şi a trecut pe lângă el.

— Dintre toţi aroganţii…

— Sunt cinstit, Jessie. Majoritatea bărbaţilor te-ar minţi ca să se culce cu tine.

— O femeie ca mine?

— Da, a spus urmând-o spre foc. Ca tine… inocentă, şi pură, şi al dracului de sexi. Cu trupul tău superb, nu-ţi poţi permite să fii naivă. Este periculos şi stupid!

— Acum mai sunt şi stupidă? Faptul că nu am experienţă nu înseamnă că sunt şi stupidă.

A aruncat pistolul pe sacul de dormit şi a rămas în picioare, străpungându-l cu privirea.

— Răspunde-mi la o întrebare şi-ţi promit că nu vom mai discuta niciodată acest subiect.

— Ce anume?

— Ce te face să fii atât de sigur că eu aş regreta toată viaţa? Faptul că sunt femeie sau faptul că sunt stupidă?

— Cu alte cuvinte îmi spui că n-ai regrete? Jessica nu i-a răspuns. Cu siguranţă ai făcut-o, a decis Cole. Femeile vor obligaţii.

— Obligaţii?

— Angajamente, responsabilităţi, i-a explicat el. Bărbaţii nu.

— Atunci toţi bărbaţii ăia care se însoară sunt mai întâi legaţi fedeleş şi târâţi în faţa altarului?

Cole şi-a zis că era imaginea absolut perfectă.

— Da, probabil că aşa se întâmplă.

— Cumnatul tău a fost forţat să se însoare de către sora ta?

Uitase că i-a povestit despre familia lui.

— Mary Rose şi Harrison? Înainte să apuce să spună

ea vreun cuvânt, Cole a clătinat din cap. Harrison a vrut să se căsătorească cu ea.

Jessica s-a aşezat jos şi a început să-şi desfacă şireturile pantofilor. Cole a rămas în picioare urmărind-o cu privirea şi întrebându-se cum au ajuns la o asemenea discuţie.

— Ascultă, Jessie, tot ce vreau eu să spui este că…

— Nu doreşti să ai obligaţii.

— Exact! Aproape că a strigat cuvântul.

— Fii tare, Cole. Nici eu nu doresc obligaţii, a spus ea în şoaptă. Nu vreau să mă căsătoresc şi n-am de gând să o fac niciodată, a adăugat dând scurt din cap.

— Ba ai să te căsătoreşti cândva, a prezis Cole, dar s-a încruntat imediat la această posibilitate.

— Pentru că viaţa ar fi mai uşoară?

Cole s-a întins pe sacul de dormit, privind stelele şi chibzuia asupra răspunsului.

— Ar fi mai uşoară şi ar fi bine şi pentru Caleb să aibă un tată în preajmă.

— Eu şi fiul meu nu avem nevoie de un bărbat ca familia noastră să fie completă. Oh, mă enervezi foarte tare, Cole. Eşti la fel ca majoritatea celor pe care i-am cunoscut şi care vor să-şi pună aşternuturile şi convingerile pe seama mea.

— Este greu să fii mamă singură.

— Ştiu cât este de greu, dar sunt fericită… cu adevărat fericită, iar dacă m-aş căsători cu cineva doar pentru a obţine respectabilitate, aş fi nefericită şi de vină n-ar fi nimeni altcineva decât eu.

— Respectabilitate? Ce legătură are asta cu totul?

— Las-o baltă.

— Tu ai ridicat problema. Deci, ce înţelegi prin asta?

— De îndată ce descoperă că nu sunt căsătorită şi că nu am fost niciodată, străinii presupun că îl am pe Caleb din flori şi atunci…

— Atunci ce? a îmboldit-o el să continue.

— Se simt obligaţi să se asigure că ştiu care le este părerea despre lucrul ăsta.

— Şi cum fac asta? a întrebat-o privind atent. Dă-mi un exemplu.

A ridicat din umeri şi a încercat să dea de înţeles că toate suferinţele suportate au importanţă numai pentru ea.

— Când am fost cu Grace la cumpărături, o femeie m-a pălmuit peste faţă când a aflat că n-am fost căsătorită niciodată. Eram cu Cole, iar când a întrebat al cui este copilul, Grace i-a spus că este copilul meu.

Cole era revoltat de incident.

— Şi tu ce ai făcut?

— L-am luat pe Caleb şi am ieşit afară.

— Îmi pare rău că nu i-ai ars doi pumni!

— Am vrut, a spus ea zâmbind, dar nu am cedat impulsului pentru că nu ar fi fost elegant şi-l aveam şi pe Caleb cu mine. N-am vrut să vadă că mama lui se poartă în felul ăsta. A avut totuşi grijă Grace de ea. Şi-a dus mâna la gură şi a chicotit. Merita să vezi. M-am uitat prin fereastră.

Cole a zâmbit, cu gândul la ce urma săi spună.

— Ce a făcut?

— A smuls o linie de pe tejghea şi a împins-o cu ea spre perete. Nu a lovit-o, dar i-a ţinut o asemenea predică, încât, când a terminat, femeia plângea. A fost într-adevăr ridicol. Grace era pe jumătate cât femeia respectivă. Pe urmă am râs amândouă de incident.

— Dar continuă să te doară, nu?

Nu i-a răspuns la întrebare.

— Grace este prima prietenă adevărată pe care o am, a spus în şoaptă. Aş face orice pentru ea.

— Şi ea ar face orice pentru tine, nu?

— Da, aşa este. Tu ai prieteni apropiaţi?

— Familia mea. Sunt apropiat de fraţii mei. Mă scot din minţi uneori, dar aş ucide pe loc pe oricine ar încerca să

le facă rău.

Nu-şi putea imagina cum este să ai fraţi şi surori, şi l-a rugat să-i povestească ce înseamnă să creşti într-o familie aşa de numeroasă.

A fost absolut uluită să afle că fraţii, sora şi mama lui nu sunt rude de sânge.

A petrecut aproape o oră vorbindu-i de anii copilăriei, povestindu-i tot felul de lucruri nostime şi emoţionale.

Căldura din ochi şi din voce denota dragostea pentru familia lui, iar când a terminat Jessica s-a simţit şi mai singură. Tânjea să aibă un loc al ei şi să fie iubită.

— Ne-am unit ca să devenim o familie, i-a spus Cole. Şi niciodată nu m-am gândit că unul dintre ei m-ar trăda. Tu crezi că aşa se întâmplă întotdeauna, nu?

— Experienţa m-a învăţat să nu am încredere în nimeni.

— Şi prietena ta Grace?

— Oh, în ea am încredere!

— Şi Rebecca?

— N-o cunosc foarte bine, dar aş putea să am încredere şi în ea, presupun. A fost foarte bună cu Caleb şi cu mine.

— Voi trei aţi fost loiale una alteia.

— Niciuna dintre ele nu a tras concluzia pripită că fiul meu este nelegitim, a subliniat ea. S-a ridicat şi şi-a întins braţele ca să se relaxeze. Am decis că atunci când voi ajunge cu Grace la Denver, dacă întreabă cineva, să spun că sunt văduvă.

— O minciună nu face altceva decât să atragă după sine alta. Uite în ce aţi intrat toate trei dacă aţi minţit, spunând fiecare că ea este martorul. Dacă aţi fi venit pur şi simplu şi aţi fi spus adevărul, înainte ca reporterul să publice ştirea pe prima pagină, viaţa voastră nu s-ar fi complicat atât. Judecătorul n-ar fi insistat ca eu şi Daniel să vă ducem pe toate trei la Blackwater. Tu şi Grace aţi fi fost

acum deja la Denver.

— Ţi-am spus că eu am fost martoră, i-a amintit ea. Grace şi Rebecca vin şi ele la Blackwater?

— În momentul ăsta sunt pe drum.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Te despărţeai de fiul tău. Aveai suficiente probleme de care să te îngrijoreze, i-a spus el.

— De ce doreşte judecătorul ăsta să ne duci pe toate trei? Doar ţi-am spus că eu sunt martorul.

— Da? Ei bine, la fel au spus şi Grace, şi Rebecca.

— Dar nu se poate! a strigat ea.

— Fiecare dintre voi trei ne-a spus că s-a ascuns sub birou.

— Nu!

— Ba da, a contrazis-o el.

— Atunci nu este de mirare că nu m-ai crezut. Nu m-ai lăsat să-ţi spun ce s-a întâmplat. Şi am încercat.

— N-am vrut să mai aud alte minciuni.

A tras adânc aer în piept ca să se calmeze, încercând să nu se înfurie pentru că avea dreptate să se îndoiască de ea. Îl minţise deja.

— De ce Rebecca şi Grace au ascuns că au fost acolo?

— Tu să-mi spui asta..

S-a gândit o vreme înainte să se aventureze să facă supoziţii.

— Grace a considerat probabil că trebuie să mă protejeze pe mine… Ştie că aş face acelaşi lucru pentru ea, dar tot nu înţeleg de ce să mintă Rebecca?

— Nu a minţit, Jessie, ea este martorul nostru. Acum culcă-te. Sunt obosit şi nu mai am chef de discuţii în contradictoriu.

S-a întins pe sac şi s-a întors într-o parte ca să poată privi focul. În mintea ei se învălmăşeau tot felul de întrebări. Cole părea foarte sigur că Rebecca era martorul, iar ea nu-şi putea dai seama de ce.

— Cole?

— Ce mai este?

— L-am văzut pe omul de pe acoperişul clădirii din Rockford Falls... L-a omorât pe domnul York, iar eu am încercat să-l împuşc, dar am scăpat pistolul jos.

— Îmi amintesc. Ce este cu el?

— L-am mai văzut înainte şi l-am recunoscut.

Cole a oftat obosit.

— Unde l-ai mai văzut?

— În bancă. Îl cheamă Johnson. Domnul Johnson. L-am văzut cum i-a omorât pe oamenii aceia nevinovaţi.

Capitolul 30

I-a spus totul. Şi-a amintit fiecare cuvânt care a fost rostit, fiecare râset, fiecare ţipăt. Tot timpul cât i-a relatat secvenţele evenimentelor, începând cu şiretul dezlegat de la pantof, a rămas calmă şi nu a vărsat nici măcar o lacrimă.

Părea calmă, şi-a zis Cole, vocea fiindu-i lipsită de orice emoţie. Nu i-a pus nicio întrebare, iar după ce a terminat, s-a ridicat şi s-a dus către lac.

Cole nu ştia dacă voia sau nu să fie singură, dar lucrul ăsta n-a avut nicio importanţă pentru el, pentru că a simţit dorinţa să se ducă după ea.

Stătea cu braţele încrucişate, într-o poziţie rigidă, iar când a încercat să-i înconjoare umerii s-a retras, respingându-l.

Neluându-i în seamă protestul, Cole a venit în faţa ei, blocându-i vederea spre lac şi a tras-o cu forţa în braţe.

— N-am nevoie să mă alini, a spus furioasă, fiind prima manifestare de emoţie din momentul în care i-a spus adevărul. Era fericit pentru asta şi a continuat să o îmbrăţişeze cu putere.

— Dar nu ai nevoie, i-a spus el moale.

Jessica s-a zbătut să scape din braţele lui. În cele din urmă i-a dat drumul.

— Tu nu înţelegi. Am fost o laşă. Ar fi trebuit să fac ceva, dar n-am făcut nimic. Am lăsat se întâmple. Am privit doar.

A tras adânc aer în piept, în încercarea de a se stăpâni, şi a întins mâna ca să-l oprească îl momentul în care Cole a făcut un pas spre ea.

— O.K., sunt de acord cu tine, dacă aşa vrei tu. Ar fi trebuit să faci ceva pentru a împiedica să se întâmple. Acum spune-mi, ce anume ar fi trebuit să faci?

— Nu ştiu, a răspuns clătinând din cap. Eram atât de speriată, încât nu puteam să gândesc. Dumnezeule, în prima clipă când am intrat în bancă am fost preocupată de banii mei stupizi. Ar fi trebuit…

— Ce? a insistat el. Ce ar fi trebuit să faci? Ai fi putut să mori împreună cu Franklin şi cu ceilalţi. Pentru asta te simţi vinovată? Că tu ai supravieţuit şi că ei nu? Crezi că ar fi trebuit să te târăşti afară din ascunzătoare, să îngenunchezi împreună cu ceilalţi şi să-i laşi să te omoare şi pe tine?

— Nu, dar poate… dacă aş fi ţipat, m-ar fi auzit cineva de afară…

— Destul… A tras-o din nou în braţe şi a fost încântat că de data asta nu s-a mai opus. N-ai fi putut să faci nimic.

— Tu ai fi făcut. Dacă aş fi avut o armă, dar aş fi murit. N-aş fi putut să-i dobor pe toţi.

— Dar măcar ai fi încercat. Eu n-am făcut-o.

— Ai avut o armă pe care să o foloseşti împotriva lor?

— Nu, dar…

— Nu puteai să faci absolut nimic, iar acolo, undeva, în capul ăla al tău, ştii foarte bine asta.

Tremurând, şi-a încolăcit braţele în jurul lui şi l-a ţinut strâns.

— Vreau…

— Ce anume, iubito? a întrebat-o aplecându-se şi sărutând-o pe creştetul capului.

Şi-a cuibărit capul sub bărbia lui şi a închis ochii.

Avea nevoie de forţa lui în noaptea asta şi avea nevoie disperată de alinarea lui… şi de dragostea lui.

— Ar trebui să dormi puţin, i-a spus şi a ridicat-o cu delicateţe în braţe, purtând-o înapoi spre locul unde s-au instalat.

A lăsat-o jos şi a îngenunchiat lângă ea, privind-o cu îngrijorare.

— Totul o să fie bine în ceea ce te priveşte. A spus aceste cuvinte nu atât ca să o convingă pe ea, cât să se convingă singur.

Apoi a dat să se îndepărteze, dar ea l-a prins de mână.

— Culcă-te cu mine, a spus în şoaptă.

Exterior, nu a manifestat niciun fel de reacţie la rugămintea ei. Dar pe dinăuntru a simţit că i se prăbuşeşte inima.

— Nu, i-a răspuns cu voce dură, nevoia de a o atinge aproape copleşindu-l. În lumina focului, părul ei era de un roşu-aprins, iar Cole se gândea numai cum să-şi treacă degetele prin masa mătăsoasă şi să se întindă peste trupul ei dulce şi moale… Nici nu se pune problema, a adăugat nervos.

— Doar puţin, l-a implorat ea. Nu vreau fiu singură.

— Nu eşti singură, sunt lângă tine. Îţi spun eu că nu este o idee bună.

— De ce nu?

— Vrei să fiu şi mai clar? Perfect. Vreau să stau cu

tine, dar categoric nu vreau să dorm.

— Vrei să faci dragoste cu mine.

— La toţi dracii, da!

Ochii i-au devenit de un albastru intens şi a strâns pumnii.

— Nu vreau să-ţi fac nimic ce nu-ţi doreşti.

Jessica i-a dat drumul şi s-a întors pe o parte, depărtându-se de el.

— Noapte bună.

Cole nu s-a mişcat.

A rămas acolo, în genunchi, dând un război mut un timp ce i s-a părut o eternitate înainte ca să cedeze, în sfârşit. S-a întins lângă ea, a închis ochii şi a încercat să pretindă că ea nu este acolo. Indiferent ce se întâmplă, n-o va atinge, şi-a jurat în sinea lui.

Sigur, un bărbat are multă înţelegere, dar l-a împins categoric dincolo de limitele lui, fără însă ca ea să-şi dea seama ce înseamnă asta pentru el. Avea nevoie de el, deşi nu la modul fizic în care o dorea sau avea el nevoie de ea, şi-a zis în sinea lui. Se simţea foarte singură şi tânjea după un contact uman.

Îl ucidea, pur şi simplu. Părul ei îi gâdila nasul. Exact în clipa în care îndepărta şuviţele de păr ce-l tulburau, ea s-a ridicat şi i-a tras braţul sub cap, sprijinindu-se de el ca de o pernă. Mirosea a trandafiri în seara asta şi brusc şi-a adus aminte de casă.

Asta este, a hotărât pe loc. Se gândi la toate treburile pe care le va avea de făcut când se va i întoarce la Rosehill. Dar nu a putut să se gândească nici măcar la una singură.

— Cinci minute, Jessie. Stau cu tine numai cinci minute. Şi a făcut o grimasă la auzul propriei voci.

Se pare că ea nu s-a supărat deloc din cauza felului morocănos în care i-a vorbit. S-a cuibărit mai bine, lipindu-se de pieptul lui cu spatele şi proptindu-şi fundul între coapsele lui.

L-a năpădit o sudoare rece. Este un adevărat iad să fii atât de aproape de femeia pe care o doreşti şi să nu poţi să o atingi, şi-a zis în sinea lui. Singura lui alinare a fost gândul că mai rău de atât nu se putea.

Ei bine, greşea! Jessica a început să se agite lângă el, ceea ce i-a trezit în tot trupul fiorii unei dorinţe pe punctul de a exploda.

— Nu te mişca! i-a ordonat el. Dormi!

Evident neafectată de duritatea lui, Jessica s-a întins, i-a luat mâna şi i-a trecut-o peste mijloc. Cole nu s-a putut abţine fără să nu o strângă aproape strivind-o de trupul lui.

Mâna i se odihnea chiar sub sâni şi tot ce avea era să răsfire degetele şi să-i atingă moliciunea…

Imaginea erotică i-a fost întreruptă, Jessica răsucindu-i-se în braţe.

I-a promis cinci minute? Probabil că nu a fost întreg la minte, dar şi-a dat cuvântul, aşa că a început să numere secundele.

Cu ajutorul Celui de Sus, dacă rezista un minut fără să o sărute, atunci va rezista o viaţă.

Dar de fapt el îşi dorea să-şi petreacă viaţa alături de ea, nu să fie departe de ea. Această recunoaştere l-a uluit.

Şi-a dat seama că ignora de multă vreme adevărul, dar că, undeva, în străfundul minţii lui, ştia lucrul ăsta şi-l accepta. Putea spune chiar cu precizie momentul în care şi-a dat seama că o iubeşte. A fost când ticălosul ăla, Johnson, stătea sus pe acoperiş cu puşca pregătită să o ucidă.

Până atunci Cole nu a mai simţit niciodată o furie atât de dezlănţuită. În timp ce alerga spre ea, gândindu-se că nu va ajunge la timp, posibilitatea de a o pierde l-a speriat de moarte. După aceea, a fost atât de marcat de frică, încât a reacţionat cu mânie, nu cu dragoste.

Dacă asta era dragoste adevărată, atunci nu şi-o dorea câtuşi de puţin. Şi totuşi nu voia să-i mai dea drumul vreodată Jessicăi.

I s-a părut cel mai firesc lucru din lume să o sărute pe umăr, pe gât, pe ureche.

În minte îşi tot spunea să se oprească, dar simţurile îi reacţionau deja. Jessica mirosea atât de bine şi era atât de moale!

Au trecut cinci minute? Poate că a adormit, şi-a zis cu disperare, şi s-a agăţat de această speranţă ca înecatul de un fir de pai. Şi în clipa aceea Jessica a încercat să se răsucească din nou în braţele lui.

— Nu te mişca! i-a şoptit Cole.

— Vreau să te sărut de noapte bună.

— Nu, i-a răspuns răstit.

— Te rog?

Cole a oftat cu gura în părul ei.

— Dacă mă săruţi, jur că n-am să mă mai pot opri. Acum lasă-mă în pace şi culcă-te.

Singur a făcut din propriul său ultimatum un simulacru, sărutând-o din nou pe gât.

Îi plăcea enorm să-i simtă pielea cu buzele, adora sunetul adânc pe care Jessica îl scotea din fundul gâtului, un fel de gâfâială, dar nu tocmai.

A stat nemişcată preţ de câteva secunde, iar în clipa în care s-a răsucit în braţele lui, a ştiut exact ce face şi la ce va duce asta.

Fără să-i pese de consecinţe, a început să-l mângâie pe faţă, şi-a cufundat privirea în ochii lui frumoşi, după care şi-a strecurat mâna spre ceafa lui.

— Îmi doresc să petrec noaptea asta cu tine… doar o noapte!

— Jessica… nu ştii ce spui… Mâine ai să regreţi…

— Am nevoie de tine, Cole. Iubeşte-mă în noaptea asta.

Nu mai avea putere să fie gentil, i-a căutat flămând gura, debordând de dorinţa de a o face să fie în întregime a lui.

Minute lungi a făcut dragoste cu gura ei sărutând-o pătimaş, în timp ce mâinile îi frământau sânii prin rochie.

Jessica s-a întins să-i descheie nasturii cămăşii. Cole şi-a îngropat faţa în părul ei.

— Încet, iubito, i-a şoptit. Altminteri, eu…

Cole îşi dorea ca prima dată să fie perfect pentru ea, dar dorinţa ei îl excita în asemenea măsură, încât i-a fost imposibil să dea ascultare propriilor instrucţiuni.

I-a scos cu mâinile tremurânde hainele, iar când i-a dat jos de pe umeri bretelele cămăşuţei şi i-a văzut sânii frumoşi, a lăsat să-i scape un geamăt lung. Durerea provocată de faptul că o dorea de atâta vreme s-a topit în extazul pur care-l cuprindea pe măsură ce-i simţea pielea fină lipită de a lui.

Exclamaţiile ei de plăcere îl scoteau din minţi. Mângâierile ei au devenit la fel de îndrăzneţe ca ale lui, iar când a început să-şi treacă uşor unghiile peste coapsele lui senzaţia a fost atât de extraordinară, încât a crezut că o să moară de plăcere.

Voia să-i sărute fiecare părticică a trupului şi exact asta a făcut, stimulat de exclamaţiile ei de plăcere.

Când şi-a strecurat mâna între coapse, a încercat să-l îndepărteze, dar nu era el omul care să cedeze şi, în răstimp de secunde, a fost din timp răsplătit când a început să-l implore să nu se mai oprească.

Răspunsul ei plin de pasiune a fost pe măsura propriei lui reacţii. Cole i-a sărutat buricul, zâmbind când a simţit că se înfăşoară de plăcere, apoi a coborât mai jos, ca să-i simtă în întregime gustul.

— Acum, Cole! a strigat ea.

Era mai mult decât pregătită să-l primească dar el voia să prelungească această agonie binecuvântată până când va fi atât de copleşită încât să nu simtă durerea invaziei lui. I se zvârcolea în braţe când a îngenunchiat între coapsele ei.

— Uită-te la mine, i-a cerut cu vocea tremurând de pasiune. Asta este pentru totdeauna!

— Te rog…

— Spune-o! i-a cerut uitându-se în ochii ei.

— Pentru totdeauna! a spus aproape strigând.

În clipa în care s-a mişcat pentru a o face complet a lui, s-a aplecat şi i-a cuprins gura într-un sărut devastator. Invazia lui a fost delicată, dar rapidă; când a ţâşnit înainte, şi-a îngropat capul în părul ei frumos mirositor şi a închis ochii într-o capitulare totală.

Ea a fost exact aşa cum şi-a închipuit că o să fie… perfectă! I-a auzit strigătul, a ştiut că a durut-o şi a rămas nemişcat, dându-i răgaz să-l accepte. I-a şoptit cuvinte de dragoste, dar era atât de copleşit de propria lui dorinţă devoratoare, încât nu ştia dacă ce spune are sau nu vreun sens.

Cum putea ca acest lucru să doară atât de tare şi să fie în acelaşi timp atât de minunat? Pierzându-şi controlul, Jessica a simţit nevoia să-i spună să se oprească, dar nu voia ca el să-i părăsească încă trupul.

— Totul o să fie bine în câteva clipe, i-a promis el.

Cole părea că nu mai are suflu. Şi atunci şi-a dat seama că şi ea gâfâia. Şi-a încolăcit braţele de gâtul lui, iar această uşoară mişcare i-a declanşat o explozie de plăcere. Atunci s-a mişcat din nou, l-a auzit gemând, iar în clipa aceea a înţeles că şi lui îi place la fel de mult ca şi ei.

Cole s-a retras încet, după care a înaintat tot atât de încet.

— Vrei să încetezi să râzi de mine? a strigat ea.

— Încerc să fiu delicat, i-a răspuns cu un râs răguşit.

— Încetează, l-a implorat ea. Vreau…

A redus-o la tăcere cu un sărut, după care a început să se mişte din nou înlăuntrul ei. Pasiunea l-a copleşit. Nu mai fusese niciodată cu o femeie care să fie atât de sinceră şi de deschisă când era vorba de dorinţa ei, iar faptul că i s-

a dăruit de bunăvoie şi cu dragoste în suflet a fost clar motivul pentru care şi-a pierdut controlul.

Hotărât să facă în aşa fel încât să dureze mai mult, a încercat să încetinească ritmul. Jessica a făcut imposibil lucrul ăsta, iar când s-a arcuit spre el, între ei au ţâşnit flăcări.

Au făcut dragoste sălbatic, fără nicio inhibiţie, depăşind orice experienţă anterioară avută de el vreodată. A simţit-o strângându-se în el, a auzit-o strigându-i numele, iar în clipa care Jessica a atins momentul ei de împlinire, Cole a plonjat adânc, cedând şi el propriei satisfacţii.

Capitularea lui a fost completă – cu trup, inimă şi cu suflet. S-a prăbuşit peste ea, dar mai avea suficientă forţă să se mai mişte.

Jessica plângea încet. I-a simţit pe umăr lacrimile fierbinţi şi, în cele din urmă, a ridicat capul ca să o privească.

— Te-am făcut să suferi, nu-i aşa, iubito? Cole se blestema că a fost prea dur, prea sălbatic în propria-i dorinţă. Era prima ei experienţă şi ar fi trebuit să fie mai atent, mult mai tandru…

— Jessie, spune ceva.

Îngrijorarea lui a trezit-o din ameţeală. L-a privit în ochi, iar căldura pe care a văzut-o în ei a făcut-o să tremure din cauza unei explozii de dragoste.

— Oh, nu, nu… Ei bine, da, dar nu… A fost… uluitor!

Cole a zâmbit cu o satisfacţie plină de aroganţă. Dumnezeule, îi adora chipul! Ochii îi străluceau încă de pasiune, buzele îi erau roşii şi umflate în urma sărutărilor lui. Părea pe deplin satisfăcută şi cum putea să nu iubească o asemenea femeie?

— Da, a fost uluitor. Dar… Jessica i-a acoperit gura cu mâna.

— Nu, a şoptit ea, niciun fel de regrete.

— Niciun fel de regrete, a fost el de acord. Apoi i s-a

răsucit în braţe şi şi-a cuibărit capul pe umărul lui.

Nimic nu durează o veşnicie, şi-a zis în sinea ei.

A strâns tare din ochi ca să nu izbucnească în plâns. Cât de mult ar fi vrut să-l creadă. Da, o iubeşte, ştia lucrul ăsta, dar numai până mâine sau poimâine, sau până anul viitor. În cele din urmă, în mod inevitabil, o va părăsi.

— Te iubesc, i-a şoptit ea. Pentru totdeauna.

Capitolul 31

Îl ademenise! Stătea pe malul apei, gândindu-se la ce s-a întâmplat. Recunoaşterea acestui adevăr a fost imediat urmată de un altul la fel de şocant.

Nu-i părea câtuşi de puţin rău! Îi va rămâne pentru toată viaţa amintirea mângâierilor lui, a cuvintelor lui de dragoste, a îmbrăţişărilor lui. Ar fi trebuit să fie suficient.

Venind din spate, Cole a prins-o de talie şi a sărutat-o pe umăr. A ştiut că ceva nu este în regulă în clipa în care a atins-o, pentru că simţi-o că devine rigidă.

— Spune-mi ce este? a întrebat-o imediat.

— Este dimineaţă, asta este!

— Nu, trebuia să spui „bună dimineaţa”, ci „este dimineaţă”, i-a explicat întorcând-o cu faţa spre el.

Jessica i-a evitat gura când a încercat să sărute.

— Bine, Jessie, acum ce s-a mai întâmplat?

— Noaptea trecută…

Văzând că nu mai continua, i-a ridicat uşor faţa spre el ca să-şi dea seama în ce stare de spirit este.

Era evident tulburată, iar Cole a crezut că ştie motivul.

— Regreţi ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Nu, a dat ea cu vehemenţă din cap. Am vorbit serios noaptea trecută. Nu voi regreta niciodată!

A tras-o la piept şi a încercat din nou să o sărute, dar ea s-a ferit din nou, aşa că s-a ales cu un sărut la ureche.

— Te rog, nu face ca totul să fie mai greu decât este deja, i-a cerut ea. Am avut noaptea trecută.

— Avem toată viaţa.

Şi-a pironit privirea pe gâtul lui şi a încercat să rămână fermă în decizia ei.

— Acum trebuie să plecăm. O să pierdem trenul dacă nu ne grăbim.

Cole nu s-a mişcat. O ţinea în braţe, aşteptând pur şi simplu să-şi ridice privirea din nou la el.

— Nu mergem nicăieri până nu-mi spui ce se întâmplă în capul ăsta al tău.

— Am avut noaptea trecută, Cole, dar acum trebuie să… să mergem mai departe.

În sfârşit, şi-a dat seama ce se întâmplă.

— Crezi nu am vorbit serios când am spus lucrurile pe care le-am spus noaptea trecută nu? Asta este. Crezi că ţi-am spus că te iubesc doar ca să mă laşi să te ating?

— Ne-am dorit unul pe altul, aşa că a fost o decizie reciprocă.

— Da, aşa a fost.

— Şi nu am niciun fel de regrete. Nu aştept niciun angajament din partea ta şi nici eu n-o să-ţi fac nicio făgăduială.

Lui Cole nu-i venea să creadă ce aude.

— Cu alte cuvinte îmi spui că nu doreşti niciun fel de obligaţie?

— Da.

— Ticăloa…

Jessica s-a răsucit şi a luat-o la fugă spre cai.

A prins-o din spate şi a săltat-o în şa. I-a observat grimasa şi a întrebat-o:

— Crezi că poţi să călătoreşti astăzi?

— Fireşte că pot.

— Jessie, ştiu că te-a durut noaptea trecută.

— Dar acum mă simt perfect.

Roşeaţa care i-a îmbujorat obrajii i-a mai potolit furia. Era atât de dulce, de afectuoasă şi de exasperantă!

Stătea lângă cal, cu mâna pe coapsa ei.

— Vrei, te rog, să te uiţi la mine?

Şi-a ridicat încet ochii spre el. Tandreţea din privirea lui i-a pus la grea încercare hotărârea.

Îi venea să i se arunce în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Da? a întrebat încet.

— Mă iubeşti?

A strâns-o de coapsă până când i-a răspuns, în cele din urmă.

— N-am să te mint, Cole. Da, te iubesc, dar…

— Câtor bărbaţi le-ai mai spus că-i iubeşti? a întrerupt-o scurt.

— N-am mai spus nici unui alt bărbat că-l iubesc!

— Bine, a aprobat el zâmbind. Asta-i tot ce voiam să ştiu.

Când s-a depărtat, în mersul lui era absolut evidentă o mare mulţumire de sine. Jessica l-a privit cum se sălta în şa.

A apucat frâul, a venit cu calul alături de al ei şi, brusc, înainte să facă acel mic gest de rezistenţă, a prins-o de ceafă şi a tras-o spre el. A fost un sărut lung şi plin de pasiune.

Când şi-a ridicat, în sfârşit, capul şi i-a văzut privirea uluită, i-a spus cu satisfacţie:

— Ascultă la mine, femeie, şi bagă bine la cap. Aşa vreau să fiu sărutat în fiecare dimineaţă. De fapt, vreau eu mult mai mult decât atât, dar vom începe cu un sărut.

— Pentru cât timp, Cole?

Jessica nu şi-a dat seama că a vorbit cu glas tare decât în clipa în care i-a răspuns.

— Pentru tot restul vieţilor noastre, iar a ta, scumpo, o

să fie foarte scurtă dacă îţi umblă prin minte asemenea gânduri nebuneşti.

— Nu poţi să ştii ce gândesc eu.

— Ba sigur că pot, s-a lăudat el. Este ca şi cum a-i privi într-o oglindă. Apoi, clătinând din cap, a adăugat:.

— Fratele meu, Adam, obişnuia să-mi spună că o să mi se plătească cu aceeaşi monedă.

— Ce anume?

— Atitudinea mea. Eu sunt cel care nu mi-am dorit niciodată să-mi asum niciun fel de obligaţie şi este supărător să ştiu că şi tu simţi acelaşi lucru. Şi nu faci altceva decât să loveşti prima.

— Şi ce înseamnă asta? l-a întrebat ea.

— Eşti atât de sigură că am să te părăsesc încât ai să reacţionezi tu prima şi ai să mă laşi. Am dreptate? Dar nu i-a dat răgaz să răspundă. Ei bine, am veşti pentru tine, iubito. N-o să se întâmple! N-am de gând să plec nicăieri, şi nici tu. Am vorbit foarte serios. Este pentru totdeauna, Jessie, şi se pare că trebuie să-ţi amintesc faptul că şi tu mi-ai făcut aceeaşi făgăduială.

Jessica nu şi-a închipuit că putea fi atât de nesuferită pe cât se simţea în momentul ăsta.

Avea memoria foarte bună şi ştia că până şi în cele mai fierbinţi promisiunile nu sunt decât vorbe goale. Da, o iubea acum, dar cu timpul se va răzgândi.

— Nu vreau să rămâi cu mine din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Ţi-am cerut o singură noapte, pe care mi-ai dat-o.

— Acum ai de gând să-mi mulţumeşti? Tonul lui i-a sugerat clar că ar fi bine să se abţină.

— Este timpul să plecăm.

— Îmi cam pui la încercare răbdarea, a bombănit Cole.

N-a mai scos niciun cuvânt aproape o oră. Din când în când se uita peste umăr să se asigure că n-a păţit nimic, iar

Jessica a remarcat că, cu fiecare privire, expresia lui devenea tot mai ostilă.

Ştia că l-a jignit, iar cel mai bine era să termine acum. Şi-a spun în sinea ei că nu făcea altceva decât să-i protejeze pe ea şi pe fiul ei, pentru că, dacă şi-ar deschide inima în faţa lui Cole, i-ar da puterea să o distrugă.

Nu putea să-şi asume un asemenea risc. Totuşi, gândul la o viaţă trăită fără el o făcea să se simtă foarte nefericită şi nu ştia ce să facă ca să pună capăt acestei dureri.

Nu-i plăcea deloc să-i fie teamă, iar dragostea pentru Cole o îngrozea pentru că asta însemna că trebuie să aibă încredere în el.

Oh, de ce nu s-o fi gândit la toate complicaţiile acestea înainte să-l ademenească? Pentru că a vrut să ştie cum este să fie iubită! Dumnezeule mare, ce a făcut?

— Jessie, de fapt cu ceea ce am greşit noi a fost ordinea.

A rămas cu privirea aţintită în spatele lui. Inima i s-a făcut cât un purice aşteptând să-i spună că, în sfârşit, şi-a venit în fire.

Cole nu s-a întors spre ea în timp ce i-a explicat, ci a început să coboare ultima pantă care ducea spre oraşul de unde urmau să ia trenul.

— Am petrecut noaptea nunţii înainte de nuntă! Am făcut-o pur şi simplu de-a-ndoaselea. Dacă o să avem timp, îndreptăm noi lucrurile când ajungem în oraş.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Să găsim un preot.

Jessica a rămas cu gura căscată.

— Nu mă mărit cu tine!

— Nici nu te întreb.

— Bine, pentru că…

— Te anunţ clar că ne căsătorim. Ai luat această decizie când mi te-ai dăruit noaptea trecută.

A lăsat-o să-i simtă mânia în voce, dar nu şi îngrijorarea.

Dacă nu s-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi putut spune că era chiar speriat.

Dragostea pentru ea îl dădea complet peste cap şi nu ştia cum să procedeze ca să o facă să înţeleagă că era dragoste adevărată şi pentru totdeauna.

— Caleb…

— Am să fiu un tată bun.

— Nu vreau ca fiul meu să sufere. O să se ataşeze de tine, iar când… Nu a continuat din cauza privirii cu care a fulgerat-o peste umăr.

— În ce mă priveşte, există un lucru pe care cred că ar fi bine să-l ştii.

— Ce anume? l-a întrebat ea.

— Întotdeauna câştig!

Capitolul 32

Din cei 123 de pasageri ai trenului care se îndrepta spre sud, o singură persoană s-a întâmplat să se uite pe fereastră exact în secunda în care şeriful federal Cooper era aruncat în apă, dar şi un singur pasager a fost prea suficient.

Mildred Sparrow, o femeie vioaie, destul de în vârstă şi cu o dispoziţie sedentară, stătea pe bancheta tare de lemn în ultimul vagon, alături de soţul ei, George.

Acesta dormea dus, cu capul pe umărul ei. Mildred, acum admira tăcută magnifica privelişte ce se desfăşura prin faţa ferestrei, ca în clipa următoare să răcnească aproape scoasă din minţi.

A fost atât de şocată, încât abia i-a putut spune soţului ei ceea ce a văzut. George n-a crezut-o. Insistând că

probabil a aţipit şi şi-a imaginat că un bărbat a fost aruncat din tren, George a deschis fereastra şi a scos capul ca să arunce şi el o privire.

Nu a văzut nimic. Dar Mildred nu putea fi potolită.

A făcut o adevărată tevatură şi singurul mod în care însoţitorul vagonului a putut-o determina să nu mai răcnească a fost să-i promită că opreşte trenul şi face cercetări. Şi el era convins că Mildred şi-a lăsat imaginaţia să o ia razna.

În scrâşnet de frâne, trenul s-a oprit cam la un sfert de milă de cel mai apropiat oraş. Conductorul a pornit în fruntea unui grup de curioşi spre un dâmb ce dădea spre lac.

În urma lui veneau peste 20 de bărbaţi şi femei, toţi reacţionând precum Toma Necredinciosul.

S-ar fi aventurat şi mai mulţi dacă nu s-ar fi temut să nu calce cumva… pe un şarpe cu clopoţei.

Conductorul trenului răsufla din greu când a ajuns în vârful dâmbului.

A privit în jos, a scos o exclamaţie şi a şoptit:

— Dumnezeule mare, este adevărat!

Oamenii din spatele lui stăteau cu capetele plecate, ca într-o rugă mută, privind cum un pescar scotea un trup din lac.

*

Black Creek Junction era un orăşel liniştit în mijlocul unei fâşii de pământ izolate şi sterpe. Cât vedeai cu ochii, nu se zărea niciun copac, vreun tufiş sau vreo floare. Apusurile de soare erau singura mândrie a oraşului.

De fiecare dată când soarele cobora, razele portocalii parcă aprindeau solul roşiatic, iar cerul vestic parcă exploda de culori, dând privitorilor plini de admiraţie iluzia că orizontul este în flăcări.

Cei aflaţi în piaţa oraşului jurau că văd flăcări dansând deasupra pământului!

Imaginea spectaculoasă devenea şi mai magică, atunci când bătrânul Towers avea chef să cânte la scripcă. Localnicii povesteau nou-veniţilor că au văzut flăcările dansând în ritmul melodiilor scripcarului.

Grace era transfigurată de apusul magnific, urmărind fenomenul din tren. Deşi n-ar fi vrut să o ia de la fereastră, Daniel trebuia să fie practic.

— Nu ne-a mai rămas decât o oră ca să mâncăm şi să ne destindem picioarele, i-a amintit el. În clipa în care a auzit de mâncare, Grace şi-a dat seama cât de foame îi era. Şi-a pus mănuşile şi pălăria, şi l-a urmat pe coridor.

— Porţi mănuşi oriunde te duci? a întrebat-o ei.

— O doamnă poartă întotdeauna mănuşi în public.

Daniel a zâmbit şi a clătinat din cap.

Se purta atât de „cum se cuvine” tot timpul, încât era aproape ridicolă în privinţa asta, şi atât de dulce... Dumnezeule, era tare dulce! S-a întrebat cum o fi în pat? Dar chiar în secunda în care i-a ţâşnit din minte, a renunţat la el.

— Crezi că ai să poţi mânca ceva? l-a întrebat ea. Ţi s-a liniştit stomacul?

— Încetează să-ţi mai faci probleme în ceea ce mă priveşte. Mă simt foarte bine.

Cina urma să fie servită în clădirea cu etaj a unei mici halte la periferia oraşului, cam la o jumătate de milă de gară. Daniel nici nu a putut să coboare din tren, când s-a auzit un strigăt.

— Şerif federal Ryan?

S-a întors şi a văzut alergând spre el un om solid, crăcănat.

— Da? a răspuns blocând uşa cu braţul ca Grace să rămână în tren.

— Mi-am zis eu că dumneavoastră trebuie să fiţi, dat

fiind că sunteţi atât de înalt şi tot restul. Însoţitorul de tren mi-a spus cum arătaţi. Sunt Owen Wheeler şi sunt şeriful din acest oraş. Oamenii care mă cunosc îmi spun Bobcat. Poţi să-mi spui şi dumneata aşa, dacă vrei, a adăugat strângându-i mâna lui Daniel. Este o plăcere să vă cunosc.

— Ce pot să fac pentru dumneata, şerifule?

Bobcat a zărit-o în spatele lui pe Grace, a dus două degete la borul pălăriei şi a salutat-o.

— Bună ziua, domnule Bobcat, i-a răspuns ea.

— E suficient Bobcat, a explicat el. Fără niciun „domnule” în faţă.

— Cum te-ai ales cu porecla asta? l-a întrebat Grace curioasă.

— Cu ceva vreme în urmă, a început omul zâmbind spre ea, am dat nas în nas cu un linx şi a trebuit să mă lupt cu el. Dovadă sunt cicatricele de pe toată burta. Dacă vreţi să le vedeţi…

— Nu, nu, nu cred, s-a grăbit să spună Grace.

Şeriful părea că nu-şi poate lua ochii de la ea, iar impolitetea lui l-a iritat pe Daniel.

— Îţi pot fi de folos cu ceva? l-a întrebat impacientat.

— Da, a dat energic Bobcat din cap. Avem o problemă. I-am relatat însoţitorului de tren şi el a spus că a văzut că aveţi o insignă şi că aţi putea să ne ajutaţi.

— Care anume este problema? a întrebat Daniel dorind ca şeriful să treacă la obiect.

— Ieri, Billy, băiatul lui Gladys Anderson, a scos din lac un om. În loc să se ducă la muncă la grajduri, aşa cum ar fi trebuit, Billy pescuia şi a fost un noroc că a chiulit, puturosul. Dacă n-ar fi fost el acolo, omul s-ar fi înecat, ăsta-i adevărul. Billy a văzut şi ce s-a întâmplat.

— A văzut ce s-a întâmplat?

— Billy stătea în barca lui şi privea la trenul care trecea peste podeţ când a văzut un bărbat zburând din tren şi căzând în apă. Sărmanul om s-a prăbuşit ca o cărămidă şi

s-a dus direct la fund, dar Billy l-a pescuit şi l-a tras afară, iar atunci şi-a dat seama că omul a fost împuşcat. Părerea mea este că a fost aruncat din tren.

— Îngrozitor! a exclamat Grace impresionată. O să-şi revină?

Bobcat a clătinat trist din cap.

— Doctorul spune că este rău, doamnă, foarte rău. Glonţul a trecut prin el, aşa că doctorul nu a fost nevoit să-l scoată, dar infecţia s-a instalat deja. Mi-a zis că trebuie să ştiţi cum stau lucrurile, dat fiindcă omul pe moarte este de-al dumneavoastră

Daniel s-a întins deja după Grace ca s-o dea jos din tren.

— Purta insignă, i-a explicat în continuare Bobcat. Iar însoţitorul de tren mi-a spus că-l cheamă Cooper. Îl cunoaşteţi?

— Unde este? l-a întrebat Daniel cu voce aspră de teamă şi de furie.

— În clădirea haltei. Doctorul nu ne-a lăsat să-l ducem mai departe. Este într-una din camerele de dormit de sus. Şeriful luptă pentru viaţa lui, dar doctorul nu crede că o să învingă.

Zdruncinat de ceea ce a auzit, Daniel a înşfăcat-o pe Grace şi a pornit cu paşi mari spre clădire. Şeriful oraşului alerga pe lângă el.

— Ai chestionat toată lumea din tren? l-a întrebat Daniel.

— Da. O femeie l-a văzut zburând din tren, dar nimic altceva. Nimeni nu a auzit împuşcătura. Un geam a fost spart de un glonţ şi părerea mea este că s-au tras două focuri. Cel de-al doilea glonţ a trecut prin şeriful federal.

Daniel a ajuns la capătul clădirii, a deschis uşa şi a năvălit înăuntru. Şi-a plimbat privirea peste oamenii care stăteau la mesele lungi aşteptând să fie servită cina. A zărit scările într-un colţ şi, cu Grace strâns lipită de el, a

traversat încăperea. În timp ce urca scara îngustă s-a întors spre şerif.

— Şi femeia care călătorea cu şeriful federal Cooper, ce ştii de ea? Unde este?

— Nu era nicio femeie.

— Ba da, era, a insistat Daniel.

— Însoţitorul de tren mi-a spus că a fost o femeie cu el şi mai sunt câţiva oameni care-şi amintesc că au văzut-o urcând. Poate că a fost când au plecat, dar când trenul a oprit, nu mai era.

— Şi lucrurile ei? a întrebat Grace. N-aţi găsit o valiză sau o geantă?

— Nu, doamnă, n-am găsit nimic. Compartimentul era gol şi nimic în urmă care să dovedească că ar fi fost acolo vreo femeie.

Au ajuns la capătul coridorului, unde se afla doctorul. A dat din cap spre Daniel, apoi a deschis uşa şi a intrat.

— Grace, rămâi cu şeriful aici, afară, i-a spus Daniel. Şerifule, să nu laşi pe nimeni să urce scara asta, m-ai înţeles?

— Şi ce să fac dacă cineva vrea totuşi să urce?

— Să-l împuşti!

Şeriful a făcut ochii mari. Grace a aşteptat până când Daniel a intrat în camera lui Cooper, apoi şi-a aplecat capul rugându-se ca prietenul lui să supravieţuiască.

— Femeia care lipseşte era soţia şerifului federal Cooper? a întrebat-o Bobcat.

— Nu. Nu erau rude. Şeriful federal Cooper o escorta pe Rebecca în Texas.

— Ei bine, unde Dumnezeu o fi?

— Nu ştiu, a şoptit Grace dând încet din cap. Şi în clipa aceea a simţit un fior străbătându-i tot trupul. Rebecca dispăruse!

— Dumnezeu să mă ajute! a implorat Grace.

Capitolul 33

Daniel a rămas la căpătâiul prietenului său, Cooper, cufundat într-un somn agitat, avea coşmaruri şi murmura ceva despre monştri şi trădători, cuvinte care nu aveau niciun sens, Grace s-a îngrijit de problemele practice, i-a cerut însoţitorului de tren să le aducă bagajele, a comandat o tavă cu mâncare pe care să o trimită sus pentru Daniel, ca să mănânce mai târziu, în cazul în care îi revenea apetitul, şi i-a ţinut companie şerifului Bobcat la o măsuţă da pe coridorul din faţa camerei lui Cooper.

În timpul mesei, şeriful a vorbit întruna. Mâncarea nu era gustoasă, dar îndestulătoare, iar o oră mai târziu Grace nici nu mai ştia ce mâncase.

Mintea ei era blocată de teamă pentru şeriful federal Cooper şi pentru Rebecca.

În jurul orei nouă seara, doctorul a ieşit din camera lui Cooper, a clătinat trist din cap şi spus şerifului local că nu există nicio îmbunătăţire.

— Am deschis rana ca să drenez infecţia. Nu ştiu totuşi dacă lucrul ăsta o mai aibă acum vreun efect. Omul are febră mare. I-am făcut o tizană din amestecul meu de ierburi şi dacă aş putea să-l trezesc ca să ia câteva înghiţituri, ştiu că i-ar face bine.

— Nu-l puteţi trezi pe şeriful federal Cooper? a întrebat Grace cu îngrijorare în vocea ei tremurătoare.

— Nu, doamnă, nu pot, i-a răspuns doctorul. S-a scărpinat în barbă şi a adăugat: Sărmanul om delirează, vorbind întruna de monştri.

— Asta sună ca şi cum şi-ar fi pierdut şirul gândirii, a intervenit Bobcat. Doctorul a fost de acord cu verdictul prietenului său.

— Aşa se pare. Nu cred că în seara asta se mai poate face ceva. Mă duc acasă ca să prind fi eu vreo două ore de somn, după care mă întorc să-l văd din nou. Domnişoară, nu vă supăraţi că vă spun, dar arătaţi teribil de obosită. Ce-ar fi să găsiţi un pat curat şi să dormiţi puţin?

— Am pregătit totul pentru camera alăturată celei a pacientului. Este o singură uşă care are zăvor.

După ce doctorul a coborât, Bobcat s-a întors spre Grace.

— Sunt foarte mândru să-i fiu de folos şerifului federal Ryan, iar acum, că ştiu că aveţi nevoie de protecţie, am să stau în faţa uşii dumneavoastră cu puşca încărcată.

— Crezi că este necesar? Trenul a plecat de ore bune, iar singurii oameni rămaşi aici sunt proprietarii.

— Fireşte că este necesar. Cei din banda Blackwater n-or să bată la uşă ca să ceară permisiunea să intre să vă împuşte. Vor încerca să se furişeze. Aşa că nu mă mai contraziceţi. Intraţi în camera dumneavoastră. Eu o să stau cu ochii în patru.

Grace nu l-a mai contrazis. Camera care i-a fost destinată avea mobilă puţină – un pat cu tăblie de lemn, o comodă cu sertare şi trei cârlige de perete, unde să-şi agaţe hainele. Şi-a pus mănuşile şi pălăria pe comodă şi s-a întors imediat pe coridor.

— Intru să-l văd doar o clipă pe Daniel, i-a explicat trecând în grabă pe lângă şerif, ca el să nu poată încerca să o oprească. N-o să dureze mult.

Nu a bătut la uşa lui Cooper pentru că ştia că Daniel ar fi trimis-o imediat înapoi, în camera ei. A intrat direct şi a închis uşa uşor în urma ei.

Daniel stătea în picioare în faţa ferestrei! Dar s-a întors când a intrat. Surpriza provocată de vederea ei a fost rapid înlocuită cu o încruntătură gravă.

— Ce faci aici? Trebuia să fii gata de culcare. Mâine dimineaţă o să trebuiască să te trezeşti devreme.

— Aş vrea să te ajut să ai grijă de prietenul tău.

— Nu poţi să faci nimic.

Arăta obosit şi vocea îi părea înfrântă, de parcă ar fi acceptat deja moartea lui Cooper, iar acum îl jelea.

A simţit nevoia să-i spună să nu-şi piardă speranţa, dar era convinsă că nimic din ceea ce i-ar fi spus nu i-ar fi schimbat atitudinea.

— Eşti epuizat. Ce-ar fi să aţipeşti puţin? Am să stau eu cu şeriful Cooper. Nu ţi-ai revenit încă după urma gripei.

— Încetează să mai faci tapaj în legătură cu mine, a bombănit Daniel.

A renunţat să-l mai facă să gândească raţional pe bărbatul ăsta încăpăţânat şi şi-a concentrat atenţia asupra lui Cooper.

Dormea întins pe spate, în patul dublu, acoperit cu un cearşaf până la brâu. Era încremenit ca moartea.

Un bandaj gros era înfăşurat în jurul mijlocului şi prin pânza albă, ici-colo, răzbătuseră câteva pete roşii de sânge. Faţa îi era pământie, iar în lumina slabă a celor două lămpi de pe noptiere, Cooper arăta de parcă următoarea răsuflare îi va fi şi ultima.

— Doctorul nu a apărut să-l trezească ca să-i dea medicamentul, nu?

— Nu, se îneacă întruna.

Trecând la treabă, şi-a descheiat manşetele şi şi-a suflecat mânecile până la cot.

Apoi s-a dus la lighean şi s-a spălat bine pe mâini.

— Ce naiba ai de gând să faci?

— Daniel, încearcă să nu-ţi verşi furia mine. Bine? Ştiu că eşti încă tulburat din cauza prietenului tău, dar n-o să-i fie de niciun ajutor dacă eşti ostil. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, a continuat ea, vreau să încerc să-i scad febra.

— Ce te face să crezi că poţi face tu ceea ce nu a putut doctorul?

— Am să încerc. Doar atât. Am o oarecare experienţă

în îngrijirea oamenilor bolnavi. Bunica mea a fost bolnavă foarte multă vreme.

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit.

— Halal experienţă în îngrijirea oamenilor bolnavi!

Grace şi-a ieşit din fire.

— Vrei să încetezi să mai fii atât de sarcastic? Pur şi simplu n-am nici timp şi nici chef de aşa ceva. Vino încoace şi ajută-mă. Într-un fel sau altul şeriful federal Cooper o să bea medicamentul ăsta.

— Nu cred… Nu l-a lăsat să termine.

— Ori mă ajuţi, ori nu-mi stai în cale. S-a înţeles?

Daniel a fost uluit de izbucnirea ei de mânie; era pentru a doua oară când o vedea pierzându-şi cumpătul. Lady Winthrop are, categoric, o latură întunecată, a decis el.

Descoperire care l-a făcut să zâmbească.

Au reuşit împreună să-i toarne pe gât şerifului Cooper cea mai mare parte din medicament. Apoi, Grace a tras un scaun lângă pat şi a început să aplice comprese reci pe fruntea bolnavului.

— Febra pe care ai avut-o tu a fost la fel de mare, a remarcat Grace.

— Poate, dar prin mine nu trecuse un glonţ şi nu eram prins de infecţie. Doctorul spune că asta o să-l omoare.

— De când ai devenit aşa de pesimist?

— De când soţia şi fiica mea au fost împuşcate într-o bancă.

Teribila recunoaştere a uluit-o.

A scăpat compresa din mână, neluându-şi ochii de la Daniel, care umbla cu paşi mari prin faţa ferestrei. Nu ştia ce să-i spună şi singurul lucru pe care-l putea face era să nu plângă în faţa lui, ştiind că o asemenea reacţie din partea ei l-ar înfuria.

Niciunul din ei nu a mai scos niciun cuvânt foarte mult

timp.

În cele din urmă, Grace a rupt tăcerea.

— Consideri că eşti vinovat?

— Da.

— De ce?

— Pentru că nu am fost acolo să le protejez, a spus în şoaptă. De asta.

— Înţeleg.

— Nu ai de gând să mă contrazici?

Grace a luat cârpa udă din lighean, a stors-o şi a întins-o pe fruntea lui Cooper.

— Ce ai vrea să spun, Daniel? În mintea ta ai hotărât deja şi te condamni pentru că nu ai putut împiedica să li se întâmple lucrul ăsta. Aşa este?

— Nici măcar nu am fost în oraş când au murit.

— Lucrai?

— Da.

— Dar, dacă ai fi fost în oraş, ai fi mers la bancă în locul soţiei tale? Ai fi făcut lucrul ăsta?

S-a răsturnat pe scaunul aflat de cealaltă parte a patului.

— Ar fi trebuit să fiu acolo şi n-am fost. Simplu ca bună ziua.

— De obicei, tu mergeai la bancă pentru soţia ta?

— Nu.

— Tu făceai celelalte curse?

— Cum ar fi?

Grace a ridicat din umeri.

— Cum ar fi să mergi la magazinul universal ca să faci cumpărături…

Daniel a întrerupt-o nerăbdător:

— Nu, Kathleen făcea toate cumpărăturile.

— Înţeleg.

— Ce tot înţelegi, Grace? Luminează-mă şi pe mine.

Grace nu i-a luat în seamă ostilitatea.

— Dacă soţia şi fiica ta ar fi fost ucise în timp ce făceau cumpărături sau în timp ce mergeau pe stradă, tu tot te-ai fi învinuit. Cred că înţeleg de ce. Pentru că eşti un om al legii, iar datoria ta este să-i protejezi pe cei nevinovaţi.

— Da, ar fi trebuit să împiedic să se întâmple aşa ceva.

— Stând cu familia ta zi şi noapte, fără să-i laşi nicio clipă din ochi?

— Nu am spus asta.

— Ba da, ai spus.

Daniel şi-a plecat capul. Ochii îl ardeau şi s-a frecat cu mâinile.

Apoi, s-a întins şi a stins lampa de pe noptiera de lângă el. Strălucirea portocalie a flăcării îl irita.

— Nu ai nevoie de toată lumina asta, nu?

— Nu.

În timp ce-l mângâia pe Cooper pe frunte, se gândea la conversaţia lor. Încă nu-şi revenise de pe urma veştii uluitoare că familia lui a fost ucisă.

— Mă surprinde că nu ai returnat insigna superiorilor tăi, a remarcat ea. Sau că nu te apucat de băutură după ce ţi-a fost ucisă soţia. Unii bărbaţi asta fac.

— Nu. Am vrut să mor şi eu, dar mi-am închipuit că ar dura mult prea mult dacă aş încerca să mor din băutură. Într-o seară am scos pistolul şi l-am proptit la tâmplă…

— Încetează, nu vreau să aud aşa ceva!

Daniel nu şi-a dat seama că-i frânge inima spunându-i ce a încercat să facă acel lucru. Nu ştia cât de mult însemna el pentru ea! Şi cum putea să ştie?

A fost atât de rece şi s-a purtat atât de decent din clipa în care l-a întâlnit!

Doamnele nu-şi dezvăluie niciodată adevăratele emoţii.

Nu se cuvine ca alţii să vadă o izbucnire de mânie sau

de pasiune, sau de bucurie.

Grace a fost bine educată în privinţa asta de experţi adevăraţi şi erau momente când, sincer, nici ea nu ştia ce simte.

— Evident, n-am avut curaj să mă omor, a constatat el sec. Sunt încă aici, nu-i aşa?

— Curajul nu are nicio legătură cu lucrul ăsta, s-a răstit ea. Sinuciderea este o modalitate de rezolvare a lucrurilor la care recurg numai laşii. Curaj îţi trebuie ca să mergi mai departe.

— Poate. M-am gândit chiar să-l înfurii suficient pe Cole, încât să mă împuşte, dar asta era înainte de a auzi toate poveştile alea despre el. Este un om cu mai multă onoare decât mine.

— Şeriful Sloan mi-a spus că a împuşcat o femeie în Abilene. Este adevărat?

— A, nu, i-a făcut doar o zgârietură, a replicat Daniel. Era singura modalitate de a ajunge la bărbatul care voia să o omoare.

— Deci a fost necesar?

— Da.

— Daniel… te mai gândeşti… să o faci?

— Nu, nu mă mai gândesc la asta. Ideile astea mi-au trecut prin cap imediat după ce mi-am îngropat familia. Eram ca scos din minţi atunci.

— Da, îmi închipui că erai.

— Îmi imaginez că trebuie să existe vreun motiv pentru care sunt încă în viaţă.

— Şi eu cred, a spus ea în şoaptă.

Daniel a fost impresionat de faptul că Grace era îngrijorată din cauza lui.

A trecut atâta vreme de când nu s-a mai interesat nimeni de binele lui! Lumea a fost un loc foarte rece în ultimii doi ani… până când a apărut Grace.

— Când totul se va sfârşi…

— Da?

Grace stătea de atâta vreme la căpătâiul lui Cooper, încât a început să o doară spatele. A dat de-o parte ligheanul cu apă şi s-a ridicat să se mai dezmorţească.

Când a încercat să treacă pe lângă el, s-a întins şi a prins-o de mână.

— Aş deschide puţin fereastra, i-a spus ea.

Daniel a tras-o cu blândeţe pe genunchi.

Prinsă cu garda jos, Grace şi-a încolăcit braţele de gâtul lui fără să-şi dea seama ce face. Apoi s-a retras brusc.

— Nu vrei să deschizi fereastra? l-a întrebat.

— Vreau să stai aici, cu mine.

— Nu se prea cuvine aşa ceva.

— Iar tu faci întotdeauna numai ce se cuvine.

Dorinţa din ochii lui a înmuiat-o. L-a mângâiat delicat pe obraz cu vârful degetelor.

— Încerc să fac, a spus în şoaptă. Pot să te întreb ceva?

— Orice?

Simţea nevoia să o cuprindă în braţe şi să o ţină strâns tot restul nopţii. Nu ştia ce se întâmplă cu el, dar poate că toată discuţia despre Kathleen l-a făcut să se simtă melancolic şi singur.

Nu, nu este adevărat, a recunoscut în sinea lui. Grace l-a făcut să se simtă aşa. A simţit dorinţa de a o strânge în braţe în clipa în care a intrat în bucătăria lui Tilly MacGuire şi a văzut-o stând în picioare lângă bufet.

Obosise să mai lupte împotriva acestei atracţii.

— Grace, ce ţi-am spus în tren… că te doresc… te-a jignit lucrul ăsta? Nu i-a răspuns. Daniel i-a cuprins bărbia în palmă, trecându-şi încet degetul mare peste buza de jos. Te-a jignit? a întrebat-o din nou.

Grace îl studia. Avea nişte ochi minunaţi şi l-a întrebat dacă el îşi dădea seama cât de uluitor de chipeş şi de viril este.

— Scuză-mă… Ce m-ai întrebat?

— La ce te gândeai?

— Cât de chipeş eşti, a recunoscut ea. Sunt fericită că mă doreşti, a spus dintr-o suflare. Dar nu sunt eu Kathleen.

— Nu, nu eşti.

— Şi nu o pot înlocui.

— Nici nu vreau să o înlocuieşti. Vreau pur şi simplu…

— Da?

— Pe tine te vreau, Grace. Pe tine, aşa cum eşti.

A prins-o delicat de ceafă şi a tras-o spre el.

— Vreau să te sărut. Se cuvine?

I-a plăcut faptul că i-a cerut permisiunea.

— Da, Daniel. Vreau să mă săruţi. Aştept de atâta vreme!

A fost uluit de sinceritatea ei şi a simţit că inima i-o ia razna când Grace şi-a încolăcit din nou braţele de gâtul lui. I-a cuprins gura într-un sărut care a fost orice numai decent nu.

Atingerea lui a fost posesivă, aproape violentă, şi cu toate astea a pus multă tandreţe în felul în care a determinat-o să-i răspundă. Sărutul a fost lung şi profund, desfătându-şi limba cu dulceaţa gurii ei, dar, când s-a sfârşit, Daniel dorea deja altul.

Grace s-a smuls de lângă el şi s-a îndreptat spre geam, privind un minut lung în gol înainte de a-şi aminti ce voia să facă.

Mâinile îi tremurau şi i-a trebuit mult efort ca să deschidă fereastra. Când a trecut din nou pe lângă Daniel, a sperat să o tragă din nou pe genunchi, dar nu a făcut-o. Ţinea ochii închişi iar capul rezemat de spătarul scaunului.

Grace şi-a reluat veghea la căpătâiul lui Cooper. Daniel a adormit până spre miezul nopţii şi s-a trezit tresărind când Cooper a început să se zbată. Grace era aşezată pe pat, încercând să-l liniştească. Blândeţea vocii ei a avut efect pentru că în câteva secunde Cooper s-a potolit.

— Cum îi mai este? a întrebat-o în şoaptă.

— Nu pot să spun. Are convulsii, dar febra nu pare să mai fie atât de mare.

— Acum am să stau eu cu el, Grace. Trebuie să încerci să dormi puţin. Arăţi epuizată.

— Am să mă odihnesc şi eu în scurtă vreme, i-a promis ea. Acum mintea îmi este obosită. Sunt îngrijorată din cauza Rebeccăi. Crezi că mai e în viaţă?

— Mă îndoiesc, a spus Daniel. Şi mie îmi trec prin cap tot felul de întrebări. Nu-mi închipui de ce era gol compartimentul. N-are nicio logică.

— Nu înţeleg.

Daniel s-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit mâinile pe genunchi.

— Însoţitorul trenului a spus că acel compartiment în care au călătorit Cooper şi Rebecca arăta ca şi cum nu ar fi fost ocupat.

— Da, îmi amintesc.

— Atunci unde sunt hainele ei?

— Lipsesc şi lucrurile lui Cooper, nu?

— Nu. Desagii de la şa erau în compartimentul de bagaje.

— Poate că bagajele Rebeccăi au fost aruncate pe fereastră.

— Şeriful m-a asigurat că el şi oamenii lui au cercetat amănunţit zona. O căutau pe Rebecca şi i-ar fi găsit bagajele. Ei bine, n-au găsit nimic.

— Poate că cei care l-au împuşcat pe şeriful federal Cooper i-au permis să-şi ia lucrurile cu ea. Ceea ce ar fi un semn bun, nu? Că au de gând să o ţină în viaţă.

— Dar ei n-ar dori nici pe departe aşa ceva, a contrazis-o Daniel. N-ar vrea decât să o reducă la tăcere cât mai repede posibil.

— Pentru că sunt convinşi că ea este martorul?

— Da.

— Îngrozitor, a şoptit Grace. Sărmana Rebecca! Ea nici măcar nu a fost acolo!

Daniel a devenit brusc atent.

— Ea mi-a spus mie şi lui Cole că a fost.

— Ce-a spus? a întrebat Grace, evident uimită.

— Rebecca ne-a spus că a fost martoră la jaf. Ne-a făcut o prezentare detaliată a ceea ce s-a întâmplat şi ni i-a descris pe oamenii pe care i-a văzut.

— Nu putea să facă asta, a insistat Grace clătinând din cap.

— Putea şi a făcut-o.

— Dacă-ţi aminteşti, ţi-am spus că am fost în bancă. Rebecca a încercat probabil să ne protejeze pe mine şi pe Jessica şi v-a minţit.

— De ce presupui că ne-a minţit? Şi înainte ca Grace să-i poată răspunde, a continuat: Jessica ne-a spus şi ea că a fost martoră. Ea nu ne-a dat totuşi niciun detaliu, dar Rebecca a făcut-o. Ea ne-a spus totul.

Grace a clătinat din nou din cap.

— Nu, nu este posibil.

— Îţi spun că ne-a dat detalii concrete, a insistat el. Ce nu este în regulă?

— Nu are niciun sens. Asta nu este în regulă…

— De ce nu are?

— Pentru că nu putea să vă dea detalii. Am promis că am să păstrez secretul… mi-am dat cuvântul… dar asta a fost înainte… iar acum…

— Grace, ce tot încerci să-mi spui acolo?

— Nu Rebecca este martorul. Jessica este.

Capitolul 34

Daniel s-a albit la faţă de furie.

— Îţi dai seama ce spui? Jur pe Dumnezeu, că dacă şi acum minţi…

— Îţi spun adevărul. Jessica a fost în bancă în timpul jafului, nu Rebecca.

Daniel a început să se învârtă prin cameră ca un animal în cuşcă.

Simţea nevoia să răcnească la ea, dar şi-a zis că asta nu ar rezolva nimic.

A tras adânc aer în piept, apoi a întrebat-o cu voce de gheaţă:

— De ce nu mi-ai spus adevărul înainte? De ce Dumnezeu ai aşteptat atât de mult?

— I-am promis Jessicăi că n-am să spun nimănui. Mi-am dat cuvântul.

— Dumnezeule mare! a murmurat el.

Şi-a trecut degetele prin păr, după care s-a aşezat din nou pe scaun.

— Încearcă să înţelegi, l-a implorat ea. Jessica era îngrozită.

— Rebecca ştie că Jessica este martorul?

— Nu, nu ştie.

— Eşti sigură?

— Da.

S-a uitat în altă parte ca să nu-i mai vadă furia. Nu-l mai văzuse până acum atât de mânios şi-i era frică.

— Înţelegi acum de ce am fost atât de uimită când mi-ai spus că Rebecca v-a dat detalii concrete?

— Ah, Grace! a şoptit încercând să-şi stăpânească furia.

— Daniel…

— Spune-mi de unde ştii că Jessica a fost în bancă? a întrerupt-o el scurt.

— Am avut grijă de Caleb cât a lipsit. Îl luase deja o dată cu ea la bancă, la începutul după-amiezii, şi era nervos, făcând tot felul de rele. Aşa că l-a culcat apoi şi a

plecat.

— De ce?

— A încercat să lichideze contul mătuşii ei, dar uitase unul dintre documente pe masă, în bucătărie la Tilly. De aceea s-a întors.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— A fost îngrozitor, a spus ea în şoaptă. A fugit tot drumul până acasă, iar când a intrat pe uşa din spate a început să vomite. Nu era nici coerentă. Am început să o liniştesc, dar era scoasă din minţi de frică. Am dus-o în pat şi am stat cu ea până s-a trezit Caleb.

— Tilly era acolo?

— Nu, plecase după nişte cumpărături, l-am spus că Jessica s-a molipsit de gripă şi că trebuie să stea în pat să se odihnească. O lacrimă i-a alunecat pe obraz şi şi-a şters-o imediat nerăbdătoare. A avut grijă de Caleb în tot cursul zilei, iar când a venit vremea să se culce l-am dus sus, unde am găsit-o pe Jessica împachetând disperată. Voia să părăsească Rockford Falls în noaptea aceea, dar până la urmă am convins-o să rămână.

— Ţi-a spus exact ce s-a întâmplat în timp ce era în bancă?

— Da, mi-a spus. După ce a adormit Caleb, am ieşit pe verandă şi mi-a spus totul, în afară de numele lor.

— Vrei să spui că le cunoaşte şi numele? a răcnit furios.

Grace şi-a împreunat mâinile.

Ştia cât de mult a greşit păstrând tăcerea şi în ce măsură şi-a amplificat vina minţind că ea este martorul.

Daniel n-o să o ierte niciodată.

O va aresta şi o va băga la închisoare, dar era convinsă că lucrul ăsta nu va fi nici pe jumătate atât de îngrozitor pe cât era vinovăţia pe care o simţea acum.

— L-a auzit pe şeful lor strigându-i pe nume pe ceilalţi. Nu i-a văzut pe toţi… şi nici nu a auzit numele

tuturor… numai câteva nume.

— Pentru Dumnezeu, de ce nu ne-a spus?

— Nu avea încredere în nimeni.

— În tine a avut.

— Da, a avut. Nu ştiu totuşi dacă mi-ar fi spus ce s-a întâmplat dacă n-aş fi fost în bucătărie când s-a întors. Am văzut starea în care era. Nu-şi putea stăpâni panica şi nu se gândea la altceva decât cum să-l ţină în siguranţă pe fiul iei. Poţi să o condamni pentru asta? Eu aş fi făcut acelaşi lucru.

Daniel a dat din cap, pentru că o înţelegea.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Jessica era sigură că autorităţile… voi… o să-i prindeţi pe oamenii ăia şi că nu este nevoie de un martor ocular.

Îşi dorea cu disperare să creadă că aşa se va întâmpla.

— Când a vrut să fugă… atunci i-ai sugerat să meargă cu tine?

— Da.

— Când şi-a amintit că şi-a lăsat geanta acolo?

— Numai când am aflat că s-a găsit o geantă sub birou.

— De ce era goală?

— Când au intrat bandiţii, ea şi-a îndesat banii în corsajul rochiei. Îi era teamă să nu îi ia. Nu şi-a dat seama ce aveau de gând…

— Să-i masacreze?

— Da.

Daniel a închis pentru o clipă ochii.

— Dacă Jessica n-ar fi lăsat poşeta acolo, eu şi Caleb n-am fi ştiut niciodată că ea a văzut ce s-a întâmplat.

— Nu ştia dacă ar fi vorbit în cele din urmă, a spus Grace. Poşeta nu era totuşi a ei. A împrumutat-o ca să-şi pună banii când îi aducea acasă.

— Este poşeta ta?

Nu a înţeles de ce informaţia asta l-a înfuriat, dar l-a înfuriat foarte tare.

— Pentru Dumnezeu, tu şi Jessica aţi obstrucţionat investigaţia asta încă de la început. Ar trebui să vă încui pe amândouă în aceeaşi celulă şi să vă las să îmbătrâniţi împreună.

— Vrei, te rog, să cobori puţin vocea? Ai să-l trezeşti pe şeriful federal Cooper.

— Păi tocmai asta vreau, să-l trezim! a răcnit el.

S-a săturat de toanele lui şi a pornit spre uşă.

— N-am să-ţi permit să răcneşti la mine, Daniel. Ştiu că am greşit şi dacă vrei să mă arestezi, n-ai decât să o faci.

— Grace…

— Îmi dau seama că ar fi trebuit să fac eforturi mai mari ca să o conving pe prietena mea să spună adevărul, dar nu mai pot schimba trecutul.

— Vino încoace!

Era prea obosită ca să se mai certe cu el şi a făcut ce i-a poruncit.

— Aş vrea să mă duc la culcare.

— Eşti prea tulburată ca să dormi.

— De unde ştii ce simt eu?

— Se vede pe faţa ta. Ştiu că n-ar fi trebuit să ridic vocea la tine, şi-mi cer scuze pentru asta, dar al dracului să fiu dacă am să-ţi cer scuze pentru furia mea. Am pierdut singurele două femei pe care am să le iubesc vreodată şi nu-mi pasă cât de speriată a fost Jessica. Tu şi ea ar fi trebuit să vorbiţi!

Impactul spuselor lui a fost devastator şi, pentru prima dată, Daniel şi-a dat seama cât de mult a ajuns să conteze opinia lui pentru ea.

Tocmai i-a spus că nu va mai putea iubi niciodată şi, Dumnezeule mare!, ea era deja îndrăgostită de el.

Nu trebuia să lase să se întâmple lucrul ăsta.

Numai o femeie nebună ar iubi un bărbat care nu-şi deschide inima în faţa ei!

— De ce m-ai sărutat? Întrebarea l-a luat prin surprindere.

— Mi-am dorit să o fac.

Grace şi-a încrucişat braţele la piept.

— Să n-o mai faci niciodată. Promite-mi că n-ai s-o mai faci.

N-avea de gând să facă o promisiune pe care nu avea nici cea mai mică intenţie să o respecte, aşa că nu a scos niciun cuvânt, dar Grace nu s-a lăsat.

— Vreau cuvântul tău, Daniel.

— Nu.

— Nu? Vrei să spui că... după tot ce s-a întâmplat... ai dori să mă mai săruţi?

— Da, aş dori şi am să o fac.

— Ai înţeles ce s-a întâmplat, Daniel? s-a auzit vocea răguşită a lui Cooper.

Daniel a sărit în picioare.

— Te-ai trezit!?

— Cum te simţi? a întrebat Grace venind lângă el.

— De parcă aş fi în toiul unui război. Ce naiba aveţi de vă certaţi cu un om pe moarte lângă voi?

Daniel a fost atât de uşurat că-şi vede prietenul treaz, încât i s-a luminat faţa de un zâmbet larg.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, a spus Grace cu ochii în lacrimi.

— N-ar trebui să răcneşti la o doamnă, i-a spus Cooper lui Daniel înainte să se întoarce spre Grace. Iar tu ar fi trebuit să ne spui ce ştiai. Acum, nu mai plânge, scumpo.

— N-ai să mori, nu-i aşa, Cooper? l-a întrebat Daniel.

Cooper ar fi râs, dar nu avea putere. Se simţea slăbit precum o mârţoagă de 100 de ani înhămată la plug.

— Nu cred să mor. Ţi-am pus o întrebare. Ajută-mă să

mă ridic, adu-mi un pahar cu apă şi spune-mi dacă ţi-ai dat seama ce s-a întâmplat.

Grace s-a grăbit să pună două perne sub capul şerifului, în timp ce Daniel s-a ridicat.

O clipă mai târziu, i-a dat un pahar cu apă, apoi şi-a tras scaunul mai aproape de pat.

Grace i-a simţit supărarea lui Cooper, a zâmbit pentru că şi-a dat seama că nu era prea încântat de ea, apoi s-a scuzat politicos şi a încercat să iasă pentru a-i lăsa să stea de vorbă în linişte.

— Grace, vino înapoi! i-a poruncit Daniel.

Văzând-o că se îndreptă spre scaunul de vizavi de el, a clătinat din cap spre ea şi i-a făcut semn să vină lângă el.

— Ai de gând să mă prezinţi doamnei? l-a întrebat Cooper.

— Mă numesc Grace Winthrop, a spus ea şi instinctiv a dat să facă o plecăciune.

— Este lady Grace Winthrop, i-a spus Daniel prietenului său. Ea ştie deja cine eşti, Cooper.

— Stai lângă mine, scumpo, a zis Cooper bătând cu mâna în marginea patului dinspre Daniel.

— Nu este *scumpa* ta.

— Nu? a întrebat Cooper înainte să ia o înghiţitură lungă de apă.

— Nu, nu este, i-a replicat Daniel. Este a mea!

Grace s-a poticnit şi a căzut peste capul patului.

Era prea uluită de afirmaţia lui ca să mai comenteze ceva. Toţi bărbaţii sunt oare atât de ilogici?

A sărutat-o, apoi a răcnit la ea, după care a spus cel mai ridicol lucru romantic pe care l-a auzit vreodată.

— Cooper se crede un bărbat iubit de femei, a remarcat Daniel.

— Sunt un bărbat iubit de femei, l-a corectat Cooper.

Daniel s-a sprijinit pe spătarul scaunului şi s-a relaxat.

Prietenul său o să se facă bine. Acum era timpul să

vorbească despre ce s-a întâmplat. Era sigur că el a înţeles totul, dar voia o confirmare.

— Ia spune-mi Cooper, Rebecca te-a împuşcat sau altcineva?

Grace a fost atât de surprinsă de întrebare, încât a sărit în picioare ca să protesteze.

— Doar nu vorbeşti serios, Daniel? Nu poţi să crezi că scumpa de Rebecca ar avea vreo legătură cu treaba asta.

Prin minte i-a trecut imaginea Rebeccăi strângându-l la piept pe Caleb.

Şi-a amintit cât de speriată şi înspăimântată era când a ajuns la casa lui Tilly, după incendiu.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi preluat ea controlul ocupându-se de ceea ce era nevoie? Nu, şi-a zis Grace, Daniel greşeşte.

— Rebecca a tras, a spus rar Cooper. N-am văzut glonţul venind, n-am bănuit nicio clipă. Era un bărbat înăuntru, dar nu l-am zărit decât o fracţiune de secundă înainte ca glonţul să mă arunce înapoi pe coridor. Mă prăbuşeam la podea când a tras din nou în mine. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este zgomot de geam spart.

Grace era prea uluită ca să poată scoate vreun cuvânt.

Cooper i-a spus lui Daniel toate detaliile pe care şi le putea aminti, inclusiv faptul că Rebecca era goală.

— Am deschis uşa şi am fost atât de surprins când am văzut-o aşa, încât cred că am ezitat înainte să duc mâna la pistol. Aceste secunde aproape că m-au costat viaţa. Ar fi trebuit să fiu pregătit pentru orice eventualitate.

Grace s-a lăsat să cadă înapoi pe pat.

— Este una dintre ei? a întrebat încercând să accepte adevărul. Incendiul! a răcnit în clips aceea. Ea a declanşat focul? Ea m-a lovit. Când a terminat de pus întrebările tremura deja.

— Cel mai probabil, a spus Daniel. Numai dacă nu a

rămas în urmă unul dintre oameni, dar nu cred. Rebecca n-a trebuit decât să toarne nişte gaz împrejurul casei şi să aprindă un chibrit. A fost foarte sigură pe ea, i-a spus el lui Cooper. A intrat în casă…

Grace a sărit din nou în picioare.

— Şi s-a servit cu un măr. A încercat să ne ucidă pe toţi… pe Tilly, pe Caleb şi pe Jessica, şi era îmbrăcată în negru, Daniel. Nu-i aşa? Era îmbrăcată toată în negru!

Daniel a remarcat că Cooper s-a strâmbat de durere când Grace s-a aşezat din nou pe pat.

Nu-şi dădea seama că de fiecare dată când se mişca îi crea disconfort.

Şi, cunoscându-l bine pe Cooper, ştia că acesta n-o să-i zică niciun cuvânt.

A tras-o încet şi a aşezat-o pe braţul scaunului său.

Nici n-a remarcat mutarea, atât era de prinsă de grozăvia trădării Rebeccăi.

— Rebecca este o bună actriţă, a remarcat Cooper.

Grace a încercat să se ridice din nou, dar Daniel i-a înconjurat mijlocul şi a ţinut-o jos.

— Da, este o bună actriţă, a fost ea de acord. Era bună şi înţelegătoare, şi am crezut că-mi este prietenă. Îţi poţi închipui aşa ceva, şerife Cooper? Să cred că-mi era prietenă?

— Mi-a părut rău pentru ea, a spus Cooper.

— Totul a fost o minciună, nu-i aşa? S-a prefăcut îngrijorată de Jessica şi de mine, şi ne tot spunea că trebuie să fim unite.

— Asta când aţi fost închise împreună în celula închisorii? a întrebat Daniel.

— Da. Ne-a spus ce are de gând să povestească. A făcut-o de atâtea ori, până când am reţinut pe dinafară toate.

— A încercat să afle care dintre voi era martorul?

— Nu, n-a încercat.

— Probabil că ea se hotărâse deja să vă omoare pe amândouă.

— Aproape că a reuşit, a spus ea tremurând vizibil. Dacă tu şi Cole n-aţi fi venit atunci când aţi făcut-o, am fi murit cu toţii. Jessica n-ar fi părăsit casa fără Caleb şi Tilly, şi fără mine, iar fumul ar fi doborât-o.

— La primul jaf… clădirea nu a ars până în temelii?

— Ba da, a răspuns Daniel. Primul gând al nostru, al tuturor, a fost că cineva a încercat să acopere o deturnare de fonduri. Directorul băncii a jurat că în fiecare seară se făcea casa şi că totul era în ordine, existând justificare pentru fiecare bănuţ. Şi am făcut o verificare serioasă asupra tuturor angajaţilor şi funcţionarilor superiori – toţi au fost curaţi ca lacrima.

— Şerife Cooper, oare mă veţi putea iei vreodată? a întrebat Grace. Dacă eu şi Jessica i-am fi spus şerifului federal Daniel adevărul, n-ai fi fost împuşcat. Toate acestea ar fi putut fi evitate.

— Ăsta-i un mod de a vedea lucrurile, i-a spus Cooper. Dar mai există şi altul. Dacă voi două aţi fi spus adevărul de la început, Rebecca n-ar fi susţinut că ea este martorul. Şi-ar fi văzut fericită de drum şi i-ar fi lăsat pe prietenii ei să aibă grijă de Jessica. Şi poate că noi n-am fi aflat niciodată că a fost implicată şi Rebecca.

— Atunci nu a fost chiar o greşeală atât de îngrozitoare din partea mea şi a Jessicăi că nu am spus adevărul?

— Grace, dacă te aştepţi să-ţi mulţumesc, ei bine află că lucrul ăsta n-o să se întâmple, a sărit Daniel. Ar fi trebuit să-mi spuneţi adevărul! Şi, cu gândul la Rebecca, a adăugat: Am lăsat-o să-mi scape printre degete.

— Iar eu am făcut tot posibilul ca femeia să se simtă bine, a recunoscut Cooper. Am lăsat-o chiar… Ah, Daniel, i-am spus că Grace şi Jessica urmează să se întâlnească cu ea la Red Arrow şi am lăsat-o chiar să trimită o telegramă.

Mi-a spus că vrea să-şi anunţe prietenii că nu putea să se întâlnească cu ei, dar acum ştiu că era o minciună. Dacă te duci la Red Arrow, or să te aştepte acolo.

— Ce o să se întâmple cu Cole şi Jessica? a şoptit Grace. Or să cadă într-o cursă?

Daniel nu a părut foarte tulburat de această posibilitate.

În ochi i-a apărut o strălucire şi a început să-şi frece nerăbdător mâinile.

— Ce crezi? l-a întrebat Grace. Nu eşti îngrijorat de Cole şi Jessica?

— Nu, ei trebuie să treacă pe aici, ca să ajungă la Red Arrow, i-a explicat el calm. Şi sunt cel puţin cu o zi în urma noastră. Poate chiar două.

— Atunci nu mai trecem prin Red Arrow. O luăm pe scurtătură spre Blackwater, nu?

— Oh, nu, mergem prin Red Arrow, a contrazis-o Daniel.

— Dar or să ne aştepte…

— Dumnezeule, sper din toată inima să fie aşa!

Cooper le-a ascultat conversaţia cu ochii închişi.

Nu s-a obosit să-i deschidă când l-a întrebat:

— Ai deja un plan în cap, nu-i aşa?

— Da, i-a răspuns Daniel. Dar te implică şi pe tine, Cooper.

— Daniel, este grav rănit şi febra de-abia i-a scăzut puţin.

— Nu va trebui să facă prea multe, a promis el.

— Deci, ce vrei să fac?

— Vreau să mori, a spus Daniel zâmbind.

PARTEA A PATRA

Şi-n lăstărişul înverzit, pe câmpuri,
Boboc după boboc – ţâşneşte primăvara.

Capitolul 35

De două nopţi şi două zile, patru membri ai bandei Blackwater aşteptau nerăbdători să le prindă pe cele două femei într-o ambuscadă când vor coborî din tren, la Red Arrow.

Trei dintre ei făceau de pândă la gară, în timp ce al patrulea se ţinea în umbră pentru cazul în care prietenii lui ar da greş.

Două trenuri soseau zilnic, unul la zece dimineaţa, iar altul la şase seara. Bărbaţii erau foarte scrupuloşi în căutarea lor. După ce plecau toţi pasagerii, cercetau fiecare vagon cu minuţiozitate, ca să se asigure că femeile nu se ascund.

Ceasurile dintre sosirea trenurilor şi le petreceau în cârciuma oraşului.

Cei patru beau serios whisky, dar nu se îmbăta niciunul.

Robertson a devenit totuşi puţin cam neglijent, iar ceilalţi au fost nevoiţi să-l „ajute” să ascundă cauza pentru care ar fi putut da de dracu’.

Robertson a pus lipsa lui de control pe seama plictiselii, asta fiind cu siguranţă cauza pentru care au dus-o pe târfa oraşului, pe nume Flo, într-una din peşterile din jur şi i-a tăiat gâtul.

N-a vrut să o omoare, doar să o sperie puţin. Cel puţin aşa a crezut când a pornit cu ea cocoţată pe şa.

Dar, odată ce şi-a scos cuţitul şi a început să taie, răcnetele femeii i-au făcut atâta plăcere, încât nu s-a mai oprit.

Prietenii săi l-au ajutat să îngroape cadavrul şi, în afară de faptul că au fost nevoiţi să-l asculte pe Robertson lăudându-se cum guiţa femeia ca un porc, au trecut cu toţii peste inconvenient. În definitiv, Flo nu era decât o târfă şi nimeni n-avea să-i simtă lipsa.

Pentru că n-au mai auzit de Johnson, au presupus că n-a reuşit să omoare femeia. Robertson le-a spus că ar fi vrut ca boss-ul să fost acolo cu ei, pentru că el era mult mai deştept decât ei şi cu siguranţă şi-ar fi dat seama unde se ascund cele două femei.

Boss-ul nu era totuşi acolo, cu ei, pentru că plecase împreună cu iubita lui, spre sud, să-l scoată pe Bell din închisoare.

În cea de a treia dimineaţă a pândei lor, au aflat la cârciumă că a fost ucis un şerif federal pe nume Cooper. Cineva l-a împuşcat şi aruncat din tren.

Şeriful din Red Arrow a primit o telegramă prin care i se ordona să fie atent la orice suspect. Şeriful a transmis informaţia proprietarului cârciumei, care, la rândul lui, a relatat-o oricărui intra să bea un păhărel.

Cei patru au considerat că au motiv pentru a sărbători. S-au aşezat cu toţii într-un colţ şi au împărţit între ei o sticlă de *Rabbit Rye.*

Robertson, cu ochii roşii de nesomn, nu era într-o dispoziţie prea veselă.

— Ce dracu’ le trebuie acelor femei atâta vreme ca să ajungă aici? După calculele şerifului, ar fi trebuit să coboare din tren ieri sau chiar alaltăieri.

Nici nu a făcut bine această remarcă, că în cârciumă a intrat un bătrân vagabond, cu păr lung şi rar, care mirosea de parcă era un sconcs.

S-a îndreptat spre bar şi s-a sprijinit cu coatele de tejghea.

— Dă-mi ceva de băut, Harley. Am văzut leva cu totul special şi nu-ţi spun decât după ce-mi ud gâtlejul.

Barmanul, un bărbat solid, cu braţe musculoase şi cu doi dinţi din faţă lipsă, pe care însă n-o observa nimeni pentru că nu zâmbea niciodată, s-a îndreptat fără grabă spre clientul său şi l-a străpuns cu privirea.

— Ai câştigat bani astăzi, Gus?

Drept răspuns, bărbatul costeliv a trântit o monedă pe tejghea.

— Sigur că da, s-a lăudat el. Astăzi am câştigat o mulţime de bani, aproape trei dolari întregi.

— De unde i-ai câştigat? l-a întrebat Harley turnându-i whisky-ul îndoit cu apă.

— N-are importanţă, i-a răspuns Gus. Vrei să auzi sau nu ce am văzut?

— Sunt numai urechi.

— Cred că avem târfe noi în oraş, iar două dintre ele, pe care le-am văzut cu ochii mei, sunt foarte frumoase şi tinere. Le-am văzut pe amândouă şi nu mă pot hotărî cu care să mă culc mai întâi. Poate că am s-o fac cu amândouă.

— Eşti beat? l-a întrebat Harley.

— Nu, nu sunt încă beat, dar am de gând sa mă îmbăt dacă-mi mai torni un pahar. Nu pot să uit ce am văzut. Erau cu ele doi bărbaţi, a adăugat înainte să soarbă îndelung din pahar. În lăcomia lui de a-şi potoli setea nesăţioasă, a vărsat băutura pe bărbie şi a încercat imediat să prindă picăturile cu amândouă mâinile şi să le lingă din palmă.

— Le-au ascuns imediat, dar eu am văzut unde. Mă dusesem să o caut pe Flo. N-am găsit-o, dar le-am văzut în schimb pe femei.

— Ce tot vorbeşti acolo, ţap bătrân? N-a venit nicio târfă proaspătă în oraş. Aş fi ştiut, nu? Nu eu conduc oraşul ăsta?

— Da, Harley, sigur că tu.

— Aşa mai merge, a bombănit patronul. Să-ţi spun eu că n-am angajat niciun fel de femei noi.

— Iar eu îţi spun ce am văzut cu ochii mei. Doi bărbaţi le-au ascuns pe fetele astea frumoase în peştera aflată la sud de oraş. Poate că bărbaţii ăştia vor să-ţi facă concurenţă şi să înceapă o afacere cu târfele lor.

Harley a trântit cu pumnul în tejgheaua barului.

— O să vedem noi, a şuierat Harley. Acum, că Flo şi-a luat zborul, mi-ar prinde bine două femei bune. Ai spus că erau cu ele doi bărbaţi? Numai doi?

— Exact aşa am spus, a aprobat Gus. Şi nici măcar prea deştepţi. Băieţii ăia le-a lăsat de apul lor; le-a ascuns în peşteră, dar una dintre ele a devenit probabil curioasă, pentru că a scos capul să arunce o privire în jur. După care s-a uitat şi cealaltă, aşa că le-am văzut pe amândouă. Arată al dracului de bine, a adăugat cu un rânjet. Frumoase şi tinere, şi cu siguranţă al dracului de pricepute!

Harley spumega.

Se gândea să se ducă la peşteră să fure femeile, când Robertson s-a îndreptat spre bar.

Putoarea pe care o emana Gus l-a ferit pe Robertson să se apropie prea mult.

— I-a spune-mi bătrâne, ce ai văzut? i-a cerut mângâind mânerul cuţitului. Vreau să aud totul despre femeile alea.

Trecuse multă vreme de când Gus nu a mai fost centrul atenţiei şi i-a făcut mare plăcere să repete povestea, dar înainte să aibă şansa de a le descrie pe cele două femei în amănunt, Robertson s-a îndreptat spre prietenii lui şi cu toţii au părăsit cârciuma.

*

Au lipsit multă vreme, cam vreo trei ore, dar când s-au întors, ia-l pe Gus de unde nu-i! Robertson a vrut să se ducă după el să-l caute.

Şi-au reocupat masa din colţ pentru a dezbate

situaţia. Cole a intrat prin uşile batante ale barului o clipă mai târziu. Harley şi-a aruncai privirea spre insigna de la haina lui şi a întins mâna spre puşca pe care o ţinea sub tejghea.

— Pune mâinile pe tejghea ca să le văd, i-a poruncit Cole. A fost excesiv de politicos. În sinea lui, ar fi vrut să aştepte până când barmanul ar fi pus mâna pe armă, după care să-i spulbere expresia aia insolentă de pe faţă, dar acum, că era şerif federal, ştia că nu putea să cedeze tuturor impulsurilor sale.

— Şeriful mi-a spus totul despre tine, Harley, l-a anunţat Cole. Mi-a spus că eşti convins că tu eşti cel care conduce orăşelul ăsta păduchios.

— Este adevărat, s-a lăudat Harley. Eu îl conduc.

— Mi-a mai spus că ai împuşcat un om în spate.

— Şeriful nu poate să dovedească că am fost eu, a sărit barmanul roşu la faţă de furie. Nu vreau niciun fel de necazuri.

Cei patru bărbaţi aflaţi la masa din colţ îl urmăreau îndeaproape pe Cole.

Atenţia acestuia s-a concentrat asupra lor, dar a observat că Harley ţinea încă mâinile pe lângă corp.

Dar Harley cântărea, evident, posibilele consecinţe plimbându-şi privirea de la bărbaţii aflaţi la masa din colţ la omul legii. A avut proasta inspiraţie să-l testeze pe Cole punând numai o mână pe masă şi aşteptând.

— N-aveam de gând să te împuşc, a minţit Harley. Doar eşti un om al legii. Pur şi simplu nu vreau niciun fel de necaz. Tocmai mi-am luat o oglindă nouă şi…

Nici n-a apucat Harley să clipească, când Cole a scos pistolul şi a tras direct în oglindă. Cioburile au sărit pe umerii lui Harley.

Barmanul a tras o înjurătură şi a pus mâinile pe tejghea. În afara celor patru bărbaţi aflaţi la masa din colţ, în cârciumă nu mai erau decât trei clienţi, care au luat-o la

sănătoasa.

Cole s-a asigurat că niciunul dintre ei nu era înarmat când au trecut pe lângă el; nu-i plăcea deloc ideea să se trezească cu un glonţ în spate.

— Ce vrei? l-a întrebat Harley. Cole a făcut un semn cu capul spre cei patru bărbaţi.

— Este o chestiune personală.

Primul s-a ridicat cel mai înalt dintre cei patru.

— Nu vă cunoaştem, domnule.

— O să mă cunoaşteţi până când am să termin cu voi, le-a promis el. Acum, ridicaţi-vă şi porniţi încet, şi fără prostii. Am să vă duc, băieţi, la închisoare.

— N-ai niciun drept să ne arestezi, a protestat unul dintre ei cu o cicatrice pe obraz. N-am făcut nimic rău.

Atenţia lui Cole era concentrată asupra celui cu cuţitul.

— Te cheamă Robertson?

Întrebare la care Robertson a reacţionat rapid făcând ochii mari.

— Şi ce-i cu asta?

Cole nu i-a dat nicio explicaţie.

— Care dintre voi este Bell?

— Niciunul dintre noi nu răspunde la numele ăsta, a spus Robertson.

— Nici n-am auzit de el, a intervenit un altul.

— Ce înseamnă toate astea, şerifule? a întrebat Robertson cu o voce mieroasă. Aşa cum ţi-a spus prietenul meu, n-am făcut nimic rău.

— Nu vă arestez, le-a spus Cole. Cel puţin nu încă. O să mergem totuşi la închisoare. Vă aşteaptă acolo o doamnă ca să vă vadă.

Atitudinea bărbaţilor s-a schimbat rapid, devenind o adevărată haită de şacali încolţiţi.

— Nu ştim despre ce vorbeşti, a protestat unul dintre ei.

Robertson i-a aruncat o privire scurtă celui din stânga lui şi i-a şoptit:

— Putem să-l doborâm.

— Sunteţi binevoiţi să încercaţi, a spus Cole, lăsându-şi în sfârşit furia să explodeze. La dracu', chiar vreau să încercaţi!

Omul cu cicatricea pe faţă, numit Scarface, a rânjit.

— Patru contra unu? Te crezi prea iute, şerifule?

— De ce nu încercaţi să aflaţi? A spus Cole ridicând din umeri. Vă dobor pe toţi, iar asta fără să vă spun să îngenunchiaţi mai întâi!

— Putem să te doborâm, i-a spus Robertson, îngustându-şi ochii în timp ce-şi studia adversarul. Te crezi iute precum fulgerul?

— Nu, a zâmbit el ademenindu-i deliberat. Oamenii spun că sunt precum trăsnetul. Cu un gest din cap, a adăugat: El este fulgerul.

Daniel stătea în dreptul uşii din spate. Cel patru bărbaţi s-au răsucit spre el, apoi înapoi spre Cole. Erau prinşi în capcană şi o ştiau.

— Aveţi cinci secunde ca să puneţi armele pe masă, le-a spus Daniel.

Robertson a fost primul care a pus mâna pe pistol. Răcnind „Acum", s-a balansat spre stânga şi a căzut. Cole l-a împuşcat în piept exact în clipa în care punea mâna pe pistol. Ceilalţi trei s-au întins şi ei după pistoale.

Daniel a împuşcat doi, lăsându-l pe ultimul lui Cole, care i-a înfipt un glonţ în gât. Cole îşi vâra tocmai pistolul înapoi în toc când el şi Daniel l-au văzut pe barman ridicând puşca.

Au tras simultan şi au privit fără nicio expresie cum Harley s-a prăbuşit peste tejghea. Cole nu-l omorâse pe Robertson.

Era întins pe podea, cu spatele sprijinit de perete, gemând de durere. Din rana din piept îi curgea sânge.

Daniel s-a lăsat pe vine lângă el.

— Spune-mi cum îl cheamă pe şef. I-a lipit ţeava pistolului de tâmplă. Dacă vrei să mori repede, spune-mi numele. Altfel te asigur că ai să mori încet.

A început să numere. Cole s-a grăbit să se apropie de el.

— Daniel, nu face asta! Nu merită.

Daniel nu l-a auzit.

— Spune-mi numele.

Robertson a început să se vaiete.

— Sunt rănit, sunt grav rănit. Trebuie să aduci un doctor.

Cole nu i-a luat în seamă văicărelile.

Ura din privirea lui Daniel îl speria de moarte şi ştia că trebuie să găsească o modalitate de a-l face să se potolească înainte de a fi prea târziu.

— Lasă arma jos, i-a spus el rar. Jessica l-a văzut. Îl poate recunoaşte.

Ochii lui Daniel erau încărcaţi de durere când i-a ridicat spre Cole. A clătinat apoi din cap şi a apăsat ţeava pistolului în tâmpla lui Robertson.

— Nu, nu i-a văzut decât ochii şi i-a auzit vocea. Fără un nume…

Cole i-a pus mâna la umăr.

— O să-l prindem, i-a promis el. Nu face asta. Trebuie să-l ţinem în viaţă.

— Nu!

— Ba da. Nu face asta! Nu pot lăsa să-l omori.

— Atunci pleacă, i-a cerut Daniel.

Cole s-a aplecat şi a îndepărtat arma lui Robertson.

— Suntem vârâţi în asta împreună. O să-l prindem. O să-i prindem pe toţi.

Daniel s-a dezmeticit brusc. A tresărit şi s-a ridicat.

— Adu-o pe Jessica aici.

Cole a clătinat din cap.

— Nu vreau să vadă carnagiul ăsta. Este sânge peste tot.

— Trebuie să se uite la ei, doar ca să fim siguri.

A apărut Gus, care s-a oprit pe loc, văzând pistoalele şerifilor aţintite asupra lui.

— Nu sunt decât eu, s-a bâlbâit el.

Cole şi Daniel şi-au vârât pistoalele în tocuri.

— M-aţi speriat de moarte, le-a spus Gus. A traversat încăperea, părând mulţumit peste măsură. Am făcut totul aşa cum trebuia, nu? i-a întrebat cerşind un compliment.

— Da, a fost perfect, i-a spus Cole.

— Eram îngrijorat că Harley n-o să mă creadă, dar mi-a picat în plasă; apoi cei patru au şters-o imediat de aici. L-aţi urmărit până la peşteră?

— Da, i-a răspuns Cole.

— Sunt foarte bun când este vorba să mint. Dar vreau să vă întreb ceva înainte să vă las să vă faceţi datoria. Mă tot munceşte gândul… există două femei aici?

— Da, există.

— Sunt târfe proaspete?

Nici unuia dintre şerifi nu i-a plăcut întrebarea. Gus a ridicat în grabă mâinile pentru a îndrepta lucrurile.

— N-am de gând să fiu nerespectuos, dacă nu sunt.

— Tu ai fost cel care a venit cu minciuna asta, nu noi, i-a amintit Cole.

— A fost o minciună bună, nu-i aşa? Unde le-aţi ascuns?

— În cel mai sigur loc din oraş, i-a răspuns Cole.

— Gus, du-te după ajutor! i-a strigat Robertson. Sunt grav rănit.

— N-am de gând să te ajut. Ştiu că i-ai făcut ceva rău lui Flo, pentru că te-am văzut părăsind oraşul cu ea călare. A fost o fată bună şi ştiu că i-ai făcut rău.

În clipă aceea, Gus şi-a dat seama că i s-a ivit un prilej de aur şi s-a îndreptat spre bar, de unde a înşfăcat două

sticle de whisky.

Trei parcă erau mai bine, aşa că a mai înhăţat una.

A dat colţul tejghelei cu prada strânsă la piept, s-a oprit să scuipe pe capul lui Harley, apoi a şters-o pe uşă cât a putut de repede, cu dorinţa fierbinte să dispară înainte ca şerifii federali să-şi dea seama că a furat.

Daniel şi Cole s-au uitat prin buzunarele celor morţi, căutând acte pentru identificare, în timp ce Robertson scâncea ca un copil.

Zgomotul era enervant. Nemulţumit că n-a găsit nimic, Cole l-a înşfăcat pe Robertson cerându-i să-i spună numele prietenilor lui.

— Nu-ţi spun nimic, i-a răspuns Robertson aproape răcnind. Boss-ul m-ar ucide!

— Te ucid eu dacă n-o faci, l-a ameninţai Daniel.

Cole l-a zărit pe Gus iţindu-se în uşă.

— Vrei ceva?

— Aţi găsit bani prin buzunarele lor? Sunt sigur că mi-ar prinde bine. E adevărat că mi-aţi dat deja trei dolari, dar nu-mi place să ştiu că odată cu ei sunt îngropaţi şi bani buni.

— Poţi să iei sticlele de whisky, Gus, i-a strigat Daniel. Dar asta-i tot.

— Şerifule?

— Ce mai vrei acum? l-a întrebat Cole.

— Aş vrea să arunc şi eu o privire la femeile alea. Poţi să-mi spui în ce peşteră le-ai dus?

— Nu sunt în peşteră, i-a spus Daniel. Sunt în închisoare.

— Las-o baltă atunci, s-a strâmbat Gus. Acolo nu mă duc.

Daniel l-a lăsat pe Cole să aibă grijă de Robertson, iar el a plecat să o aducă pe Jessica. Şeriful oraşului aştepta afară, în faţa uşii, iar Daniel i-a cerut să se ducă să aducă un doctor pentru Robertson.

— Eşti sigur că vrei să-l salvezi? a întrebat şeriful.

— Nu, dar oricum adu un doctor.

Jessica şi Grace stăteau la birou, dar au sărit amândouă în picioare când l-au văzut pe Daniel.

Grace a fost atât de copleşită să-l vadă viu şi nevătămat, încât i s-a aruncat în braţe. Şocat de cât de mult dorea să o ţină lipită de el, a îmbrăţişat-o strâns.

— Am auzit împuşcăturile, dar n-am ştiut… Oh, Daniel, sunt atât de fericită că nu eşti rănit!

— Cole…? a început Jessica.

— Este bine.

A fost atât de uşurată, încât a trebuit să se aşeze din nou. Daniel a ţinut-o pe Grace în braţe până când s-a calmat şi a încetat să mai tremure.

Atunci şi-a dat seama că nu ea, ci el tremura. A fost un moment intim, iar el a simţit dorinţa – nu, nevoia, de a-i povesti ce s-a întâmplat şi cum a fost pe linia de demarcaţie dintre lege şi răzbunare personală. Grace ar fi înţeles frământarea prin care a trecut.

— I-aţi doborât pe toţi, Daniel? a întrebat Jessica.

— Nu, mai lipseşte unul. Trebuie să te uiţi la ei. Trei sunt morţi. I-a spus lucrul ăsta ca să fie pregătită pentru ce avea să vadă. Nu-mi place deloc că trebuie să ţi-o cer, dar este nevoie să ştim dacă sunt oameni angajaţi sau fac parte din bandă.

— Înţeleg.

— Merg şi eu cu voi, i-a spus Grace Jessicăi, neluând în seamă faptul că Daniel scutura vehement din cap spre ea.

— Aş prefera să aştepţi aici.

— Ştiu, dar am să merg cu ea, a insistat Grace şi, înainte ca el să mai apuce să mai spună ceva, s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o. Haide, Jessica, hai să terminăm şi cu asta.

Jessica mergea în faţă. Era îngrijorată de felul în care

va reacţiona la vederea oamenilor morţi şi nu voia să se facă de râs în faţa lui Cole. Sunt o femeie puternică, şi-a zis în sinea ei. Pot să trec şi prin asta!

Grace mergea lipită de Daniel. Nu-şi putea lua ochii de la el şi continua să-l privească ca şi cum voia să se asigure că n-o să dispară.

Când a auzit împuşcăturile, inima aproape că i s-a oprit şi numai în clipa aceea şi-a dat seama cât de mult îl iubeşte.

Nu, nu este adevărat, şi-a zis ea. Ştia lucrul ăsta de multă vreme; pur şi simplu nu a vrut să recunoască acel sentiment din cauza complicaţiilor şi a durerii ce i-ar fi provocat-o. El a fost sincer cu ea de la început. O iubeşte doar pe Kathleen a lui.

— Daniel, ştiu că nu este momentul… de fapt este chiar un moment absolut îngrozitor ca să-ţi spun…

El nu-i acorda niciun pic de atenţie, cercetând cu privirea clădirile de pe ambele părţi ale străzii. Mai era liber încă un membru al bandei Blackwater, dar Daniel nu voia să rişte nimic.

— Să-mi spui ce?

— Am devenit ataşată de tine.

A crezut că nu i-a auzit recunoaşterea spusă în şoaptă, pentru că Daniel nu a avut niciun fel de reacţie şi a fost fericită pentru asta. N-ar fi trebuit să spună niciun cuvânt, pentru că momentul nu putea fi mai prost ales.

Ar fi trebuit să aştepte să aibă un moment liniştit împreună şi atunci să recunoască ce simte, dar s-a simţit împinsă să-i spună chiar în clipa asta, aşteptându-se la un perdaf.

— Da, ştiu.

Răspunsul lui a fost atât de arogant, încât Grace a zâmbit.

— Să încerc să mă opresc?

— Nu, nu vreau să te opreşti, i-a răspuns cu privirea

aţintită drept înainte.

— Atunci e bine, a şoptit ea cu un suspin.

Jessica a început să grăbească pasul până când aproape că alerga spre cârciumă.

Categoric, nu se grăbea să vadă scena macabră, dar Cole era înăuntru şi simţea nevoia disperată să se asigure cu ochii ei că nu a păţit nimic.

Când a ajuns în faţa uşilor batante, şi-a îndreptat umerii, apoi le-a dat deoparte. L-a văzut imediat pe Cole.

Stătea sprijinit de perete, cu ochii la ea. Un val de uşurare a cuprins-o şi a făcut mari eforturi să nu alerge spre el.

Se aştepta să fie înspăimântată şi era pregătită să-şi ascundă reacţia, dar nu s-a aşteptat nicidecum la valul de furie care a năpădit-o. Trei dintre ei erau morţi, dar a simţit impulsul nesănătos să-i mai împuşte o dată. A arătat, spre primul cadavru.

— El a fost acolo. Nu i-am auzit numele, dar l-am văzut.

S-a dus la al doilea şi la al treilea, a clătinat din cap şi a spus:

— Nu ştiu dacă ăştia au fost sau nu în bancă. Nu i-am văzut pe toţi la faţă.

S-a întors spre cel rănit. Când a ridicat ochii spre ea, erau plini de ură.

Jessica nici nu a tresărit, nici nu a tremurat.

— Da, el a fost acolo. Îl cheamă Robertson.

A fost mult mai şocată decât şi-a dat seama pentru că nu a observat că alături de ea era Cole şi că-l ţinea de mână.

Îl strângea cu putere şi l-a lăsat să o tragă spre uşă, în timp ce Daniel şi Grace au rămas să-l aştepte pe şerif să vină cu doctorul.

De îndată ce a ieşit afară, Jessica s-a întors spre Cole.

— Mai este unul, i-a spus ea. Tu l-ai împuşcat pe

Johnson, unul este în închisoare la Blackwater, iar dacă toţi cei patru dinăuntru fac parte din bandă, asta înseamnă că mai este unul.

— Şi Rebecca, a pus Cole.

— Şi Rebecca. Sper din toată inima să puneţi mâna pe ea.

— O să punem, i-a promis el.

Capitolul 36

Drumul spre Blackwater a fost o cursă contracronometru, dar Daniel n-a slăbit o clipă ritmul.

Era obsedat acum să ajungă la închisoare, pentru ca Jessica să-i poată spune dacă omul pe care îl ţineau acolo era Bell.

Nu şi-a dus gândul până la capăt şi nu ştia ce va face dacă i se confirmă că el este omul care i-a omorât fetiţa.

Femeile nu s-au plâns de ritmul infernal, dar, când soarele a început să coboare spre apus, grupul s-a oprit şi s-a instalat lângă un pârâu cu apă limpede.

Daniel voia să continue, dar Cole s-a opus. În timp ce Grace şi Jessica despachetau mâncarea luată de Cole din oraş, Daniel se plimba cu paşi mari.

— Ar fi trebuit să mergem mai departe, a spus el. Este o lună frumoasă în noaptea asta.

— Uită-te la Grace şi la Jessica, a spus Cole clătinând din nou din cap. Sunt pe jumătate moarte. Şi nici caii nu sunt într-o condiţie mai bună.

— Dar ar fi putut…

Cole l-a întrerupt scurt:

— Ideea e de a duce acolo un martor viu, nu unul mort.

— Da, ai dreptate.

Ajutându-l pe Cole să îngrijească de cai, se uita la Grace şi la Jessica. Erau acoperite de praf şi prea obosite ca să se mai poată mişca.

— Poate că am cam exagerat astăzi, a recunoscut Daniel.

Cole se gândea deja la ziua de mâine.

— I-ai telegrafiat şerifului din Blackwater?

— Da, dar n-am primit răspuns, iar asta mă îngrijorează.

— Ajungem acolo mâine după-amiază şi atunci vom termina cu asta.

— Nu încă, a spus Daniel. Trebuie să o prindem pe Rebecca şi pe şeful lor.

— Crezi că omul pe care-l ţin în închisoare este Bell?

— Jessica l-a văzut, spune că s-a întors când l-a strigat şeful lui şi că nu a fost printre cei patru. Trebuie să fie Bell.

— Rebecca… o fi?

— Nu, ea este cu cel care conduce tot spectacolul. Nu s-ar fi mulţumit cu unul dintre ceilalţi.

— Poate, dar nu trebuie să ne facem speranţe prea mari.

Câteva minute s-au scurs în tăcere. Daniel a dus şeile la locul unde s-au instalat, iar Cole a ţesălat caii.

— Daniel? Mă gândesc la un lucru.

— Da?

— Dacă Jessica îţi spune că este Bell, n-o să faci ceva ce-ai putea regreta după aceea, nu?

— Tu ce-ai face dacă ai şti că ţi-a ucis soţia şi copilul?

Cole a chibzuit îndelung înainte să-i răspundă:

— Sincer, nu ştiu.

— Nici eu. N-am să ştiu până când n-am să-l văd.

— Dacă-l omori, pot să te bage la închisoare sau să te spânzure.

— Ştiu asta.

— Ştii ce este mai rău decât să te spânzure?

— Există o mulţime de lucruri mai rele decât spânzurătoarea.

— Să stai închis undeva, într-o celulă, ştiind că din cauza ta mai sunt în libertate încă doi din bandă.

— O să-i prinzi tu.

Cole nu l-a contrazis.

— Şi cu Grace?

— Nu ştiu ce să fac cu ea. Este plină de... M-a surprins.

— Ştiu totul despre ea, a recunoscut Cole.

— Te referi la Jessica?

— Sunt chiar atât de transparent?

— Nu, dar ea este. Întotdeauna se uită la tine ca şi cum ar vrea să te împuşte.

— Asta-i dragoste, a spus Cole zâmbind.

— Cum poţi să fii atât de sigur? Toată lumea care te cunoaşte vrea să te împuşte.

— Ne căsătorim.

— A fost de acord?

— Nu.

Daniel a izbucnit în râs şi a fost surprins să constate cât de bine se simţea atunci când nu mai era atât de încordat şi se relaxa şi el câteva minute.

— Şi atunci cum crezi că ai s-o determini să se căsătorească cu tine?

— Ai auzit vreodată de o căsătorie sub ameninţarea pistolului? l-a întrebat Cole zâmbind.

— Nu, dar am senzaţia că n-aş vrea în ruptul capului să o pierd.

— Perfect, pentru că participarea ta va fi necesară.

— De ce?

— Cine crezi că o să ţină pistolul?

Au izbucnit amândoi în râs.

Grace s-a întors şi i-a zâmbit lui Daniel. Stătea lângă Jessica pe marginea pârâului, cu picioarele în apă.

— De ce crezi că râd? a întrebat-o Jessica.

— Nu ştiu. Mă întreb de unde or mai găsi forţa pentru aşa ceva. Eu sunt prea obosită ca să mai şi mănânc.

— Şi eu la fel.

Jessica pornise spre tabără când l-a zărit pe Cole venind spre ea. Nu mai zâmbea, ci arăta Teribil de grav, iar când a ajuns în dreptul ei nu a spus niciun cuvânt. A luat-o pur şi simplu de mână şi a continuat să meargă. Trebuia ori să-l urmeze, ori să cadă jos.

— Ce vrei să faci?

— Trebuie să-ţi destinzi muşchii.

— Sunt prea epuizată ca să mă plimb.

— Nu la plimbare mă gândeam eu.

A simţit că i se opreşte inima.

— Oh, nu… doar nu te poţi gândi…

— Pot, dacă mă laşi.

A încercat să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui, dar a fost o încercare cu jumătate de inimă şi, în cele din urmă, a cedat.

Au continuat să meargă până când au fost destul de departe de tabără, apoi s-a întors cu faţa spre ea.

În lumina lunii, faţa lui era aurie. Şi-a aţintit privirea în ochii lui albaştri, şi şi-a zis că, în mod categoric, era cel mai chipeş bărbat din lumea asta. Cum să o iubească tocmai pe ea? Era atât de comună şi de ştearsă, iar el ar putea avea orice femeie şi-ar fi dorit.

— Mă mai iubeşti?

Cole n-a putut crede că-i poate pune o asemenea întrebare.

— Crezi că mă răzgândesc atât de iute? Nu, nu-mi răspunde la întrebarea asta, a avertizat-o, pentru că mi-aş ieşi din fire. Da, te iubesc.

— De ce?

Cole a fost uluit şi atunci a înţeles că ea nu are nici cea mai mică idee de cât este de atrăgătoare. Să nu-i fi

spus nimeni niciodată cât de perfectă este?

— Jessie, când ai fost mică, mama sau tatăl tău nu ţi-au spus că eşti deşteaptă, inteligentă, dulce şi că ai sufletul bun, şi…

Şi ar fi continuat tot aşa dacă nu l-ar fi întrerupt.

— Tata m-a părăsit când eram mică. Nu-mi amintesc prea multe despre el, decât că trebuia să stau departe când bea şi întotdeauna părea să aibă un pahar într-o mână şi o sticlă în cealaltă.

— Şi mama ta?

— Cred că plecarea lui a schimbat-o, dar nu pot fi prea sigură. S-a închis în ea. Obişnuia să-mi spună că trebuie să fie dură cu mine ca să nu fac greşelile pe care le-a făcut ea.

— Te-a lăudat vreodată?

— Nu-mi amintesc. Mi-am iubit mama, dar n-aş vrea să fiu ca ea şi mă tem că s-ar putea să fie prea târziu ca să mă schimb.

— Nu eşti ca ea. Tu nu ştii să fii dură.

Când a încercat să se depărteze de el, i-a ridicat bărbia ca să-l privească în faţă.

— Tu îl lauzi pe Caleb tot timpul. Te-am auzit spunându-i cât de deştept este şi cât de dulce…

— Copiii trebuie să ştie că sunt iubiţi. Trebuie să fie asiguraţi în permanenţă de lucrul ăsta.

— Şi tu ai nevoie de asta, nu?

Jessica nu i-a răspuns.

— Ştii ce m-a atras la tine? Când te-am văzut prima dată, stăteai în spatele unei uşi la Tilly. Ţi-aminteşti?

— Eram îngrozită.

— Da, ştiu că erai. Ei bine, mi-am zis că eşti cea mai frumoasă femeie din ţinut.

— Da? a şoptit aproape fără suflare. Eram îmbrăcată într-o rochie veche, decolorată.

— N-am acordat prea mare atenţie felului în care erai

îmbrăcată. Eu încercam să-mi imaginez ce era dedesubt. Ai un trup foarte bine făcut, Jessica, şi de-abia aştept să-mi plimb mâinile pe el.

Nu i-a venit să creadă că roşeşte şi totuşi aşa era, iar Cole şi-a zis că ăsta este unul din cele o sută de motive pentru care o iubeşte.

— Eram deja curios, pentru că auzisem de această tânără doamnă care a venit în vizită la mătuşa ei şi a sfârşit prin a-şi asuma responsabilitatea de a deveni mama unui nou-născut. Ştii ce puţine femei ar fi făcut lucrul ăsta? Responsabilitatea de a creşte singură un copil este uriaşă şi multe femei n-ar fi putut sau n-ar fi vrut să o facă. L-ar fi dat la cel mai apropiat cămin de copii şi şi-ar fi văzut de drumul lor.

— Nu este o greutate. Caleb rămâne bucuria vieţii mele.

— Ţi-am spus cum am devenit eu şi fraţii mei o familie? Pe atunci făceam parte dintr-o bandă şi eram îngrozitor de tânăr când am găsit-o pe Mary Rose în înfundătura care pentru noi era căminul nostru. Mă îndreptam spre dezastru, iar Mary Rose mi-a schimbat viaţa şi la fel au făcut şi fraţii mei. Nu mi-am crescut totuşi sora singur. Am avut trei fraţi care m-au ajutat.

— Dar eu…

— Îmi plac forţa şi curajul tău, şi iubesc faptul că scot la iveală tot ce este mai bun în mine. Astea nu sunt decât două dintre motivele pentru care te iubesc. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine, i-a spus prinzându-i faţa în mâini.

— Atunci de ce nu te opreşti?

— Iubito, este ca şi cum mi-ai cere să nu mai respir. Jessie, am nevoie de tine în viaţa mea.

S-a aplecat hotărât să o scoată din minţi, sărutându-i fiecare părticică a gâtului.

— Cum de miroşi întotdeauna a flori?

Întrebarea era pur şi simplu mult prea complicată ca

să-i răspundă. Ar trebui să-l oprească, s-a gândit ea, lăsându-şi în acelaşi timp capul pe spate, apoi într-o parte ca să o poată săruta mai bine după ureche, acolo unde era foarte sensibilă la atingerea lui.

— O faci intenţionat… Ştii cât de mult îmi place… dar nu putem…

— Un sărut, Jessie. Doar un sărut.

Îl strângea cu amândouă mâinile de cămaşă şi nu a protestat deloc, nici nu s-a întors să o la sănătoasa.

Era atât de minunat, atât de bine să fie în braţele lui. Cuvintele lui de dragoste ademenitoare au fost de vină.

S-a ridicat pe vârfuri şi s-a lăsat în voia simţurilor. Cole o săruta cu lăcomie. Pasiunea a fost instantanee, explozivă.

Un sărut nu a fost suficient pentru niciunul din ei şi în timp ce îi frământa cu patimă buzele, Jessie a început să tremure de dorinţă. Ar fi vrut să nu se mai oprească.

Când Cole şi-a ridicat capul, s-a întins şi l-a sărutat din nou.

El a fost cel care a oprit-o să meargă mai departe. I-a desfăcut mâinile după cămaşă şi a încercat să-şi recapete suflul.

— Nu ştii să te înfrânezi, nu, iubito?

Părea fericit pentru asta, aşa că nu i-a mai cerut nicio explicaţie.

Trecându-şi braţul pe după umărul ei, a condus-o înapoi în tabără.

— Va trebui să te învăţ totul despre ritm.

Cole a zâmbit numai la gând.

Jessica a încercat să fie atentă la ceea ce-i spunea, dar sărutările lui îi luaseră puterea de a se mai gândi la altceva decât la cum să facă dragoste cu el.

— Eşti încă o doamnă.

— Ştiu eu ce am făcut acum două nopţi. Practic, te-am ademenit şi mi-am promis mie însămi să avem o

singură noapte împreună, dar nu mai departe decât acum două minute mă gândeam la încă o noapte.

Cole a gemut.

— Jessie, trebuie să schimbăm subiectul.

— De ce?

Cole a decis să fie direct.

— Pentru că m-am aprins deja şi dacă ai să tot vorbeşti despre cum să facem dragoste, n-am să pot rezista până după ce ne căsătorim.

— Cole…

— Să nu îndrăzneşti să mă întrebi cât timp am de gând să rămân cu tine!

— Nu asta voiam să te întreb.

— Ba da, asta.

— Ce se va întâmpla dacă n-am să-ţi pot da tot ceea ce-ţi doreşti, ceea ce meriţi? O soţie trebuie să fie capabilă să aibă încredere în soţul ei, dar nu cred că aş putea vreodată… Ce se va întâmpla dacă…

Nu a lăsat-o să termine.

— Cred că ai să fii foarte îngrijorată de fiecare dată când am să plec de acasă. Totuşi, am să mă întorc întotdeauna la tine şi la Caleb, şi poate că în douăzeci de ani ai să te obişnuieşti. Sunt de cursă lungă. Am vorbit serios când ţi-am spus că este pentru totdeauna. Şi, apropo, va trebui să-mi spui că mă iubeşti înainte de ziua nunţii. Acum, te rog, schimbă subiectul.

— Crezi că se simte bine Caleb?

— Da. O să aibă probabil o aversiune faţă de mâncarea prăjită pentru tot restul vieţii lui, dar cu siguranţă este iubit şi răsfăţat.

— Am avut o discuţie lungă cu Tom.

— Despre ce aţi vorbit?

— Despre tine.

— Ce ţi-a spus? a întrebat aruncându-i pe furiş o privire.

— Ştie o groază de poveşti despre tine.

— Cum ar fi?

— Abilene.

— Speram să ne căsătorim înainte să afli despre asta.

— Te porţi de parcă ai fi făcut ceva rău.

— Am împuşcat o femeie, Jessie.

Se aştepta să-l bombardeze cu întrebări sau să-i spună că a greşit riscând viaţa unei femei.

— A fost foarte inteligent din partea ta.

— Poftim? a întrebat uluit, oprindu-se pe loc.

— Am spus că a fost foarte inteligent din partea ta.

— Am împuşcat o femeie! i-a amintit el.

— Oh, nu a fost decât o rană superficială! Eşti foarte bun când este vorba de pistol, nu-i aşa?

— Jessie, te porţi de parcă ai vorbi despre vreme. Nu eşti deloc şocată, nu?

— Fireşte că nu.

— Scopul nu justifică mijloacele.

— Te simţi vinovat?

— Da.

— A fost o soluţie practică.

— Da, dar…

— I-ai salvat viaţa.

— Atunci de ce m-am simţit atât de îngrozitor după aceea? Era pentru prima dată de când se întâmplase că recunoştea adevărul faţă de cineva, chiar şi faţă de el însuşi.

Îi oferea încă o posibilitate să pătrundă în inima lui, lăsând-o să-i vadă vulnerabilitatea.

A arătat lumii un exterior dur, flexibil, dar sub toate aceste scuturi se afla un bărbat bun, delicat, căruia îi păsa mult de alţii.

— Pentru că eşti un om de onoare. S-a înălţat pe vârfuri şi l-a sărutat, apoi l-a prins de mână şi au pornit din nou. Astăzi, Grace a vândut încă o pălărie.

— Poftim? a întrebat-o, derutat de rapida schimbare a subiectului.

— Am spus că Grace a vândut azi încă o pălărie. Nu-i aşa că este nostim?

— Cui i-a vândut-o?

— Unei femei foarte amabile... Ei bine, la început n-a fost deloc amabilă, ba a fost de-a dreptul ostilă, dar Grace are un fel al ei de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor, iar în câteva minute stăteau de vorbă ca două buni prietene, I-a dat lui Grace şapte dolari. Părerea mea este că ar fi trebuit să-i dea mai mult, dar Grace a spus că femeia muncea şi nu-şi putea permite să irosească niciun cent în plus. Grace a vrut să i-o ofere, dar şi-a dat seama că era vorba de mândrie. A fost un târg bun, nu-i aşa?

— Ce fel de slujbă poate avea o femeie într-un târguşor atât de mic?

— Biroul ei este într-una din camerele da deasupra salonului.

— Deci ştii ce face ca să-şi câştige existenţa, nu? a spus el zâmbind.

— Da, dar am vrut să te văd zâmbind din nou. Îţi faci prea multe probleme.

Ar fi contrazis-o, dar au ajuns în tabără, iar Grace dormea deja, aşa încât Cole nu a mai zis nimic. A sărutat-o totuşi urându-i noapte bună şi a observat cu satisfacţie că era absolut ameţită când şi-a dezlipit gura de a ei. Daniel i-a ignorat. Grace era cuibărită pe o parte, cu faţa spre el.

După ce Cole şi-a mutat sacul de dormit aproape de cel al Jessicăi, l-a mutat şi Daniel pe al lui, astfel încât să fie lângă Grace.

A adormit gândindu-se la ea, iar cândva, în cursul nopţii, a simţit-o cum îl prinde de mână. Pentru moment era suficient.

Capitolul 37

Cortina era pe punctul de a se ridica pentru actul final.

Rebecca s-a îmbrăcat cu grijă, alegând o rochie de un alb virginal, cu un decolteu modest, dar seducător.

Era suficient de adânc pentru a fi sigură că judecătorul, rămas văduv recent, n-o să-şi dezlipească ochii de pieptul ei. Donald i-a spus că trebuie să-l convingă pe Rafferty de nevinovăţia lui Bell înainte să fie eliberat de şerif.

S-a gândit să ţină o *Biblie* în mână, după care a renunţat. Nu trebuia să exagereze rolul pe care urma să-l joace.

Şi-a periat părul şi s-a ridicat pentru a se aranja în faţa oglinzii. Bărbaţilor le plac femeile care poartă părul lung şi lăsat liber, iar al ei era excepţional. Buclele bogate sclipeau în lumina soarelui ca nişte filoane de aur.

Uşa dormitorului s-a deschis brusc şi a apărut iubitul ei. Rebecca a pus peria pe măsuţă şi s-a întors spre el.

— Ai riscat venind aici. Te-a văzut cineva?

— Fireşte că nu. Întotdeauna sunt foarte prudent. Am urcat prin spate. Rebecca, îmbrăcată în alb, era o glumă atât de bună, încât îi venea să izbucnească în râs. De fapt, chiar arăta pură şi neatinsă.

— Donald, ceva nu este în regulă? Pari derutat.

— Scuză-mă, eram preocupat. Apariţia ta în alb m-a uluit.

— Mi-am zis că face impresie bună, i-a spus zâmbind.

— Este perfect, absolut perfect, i-a răspuns înainte de a trece la lucrurile curente. Îmi pare rău că n-ai putut să fii în sală azi-dimineaţă ca să-l vezi pe jalnicul şerif din Maple

Hills făcându-se de râs. A recunoscut prin jurământ că l-a luat prin surprindere pe Bell aruncându-se asupra lui şi scoţând arma. De asemenea, a recunoscut că nu purta insigna şi nici nu s-a prezentat. Când avocatul lui Bell a terminat pledoaria, amintind juriului că clientul său era foarte bolnav şi nu vedea absolut nimic în faţa ochilor din cauza unei febre puternice, toţi cei 12 bărbaţi din juriu erau de partea lui. Jur că toţi l-au privit dezaprobator pe şerif, când a părăsit boxa cu umerii încovoiaţi. Mă îndoiesc că va mai fi ales.

Vestea a încântat-o.

— Atunci acuzaţia de tentativă de crimă a fost anulată?

— Nu încă, dar va fi după-amiază, a asigurat-o el. Judecătorul lungeşte procesul cât poate.

— Dacă Bell va fi eliberat, nu mai are rost să continui toată şarada asta.

Donald a clătinat din cap.

— Totuşi, trebuie să faci asta. Judecătorul arde de nerăbdare să-l spânzure pe Bell. Ştia că este omul lui şi dacă nu-l poate prinde cu acuzaţia de tentativă de crimă, îl va ţine închis până când îl convingi tu că Bell nu a fost în bancă.

— Bine atunci. S-a aşezat la măsuţa de toaletă şi a început să-şi perie din nou părul. Ce ai de gând să faci cu Bell? Acum, că există suspiciuni în ceea ce-l priveşte, devine o problemă.

— Am să-l ucid, fireşte.

— Le-ai spus celorlalţi?

— Burton, Harris şi Andrews ştiu.

— Şi Robertson?

— Băieţii au să aibă grijă de Robertson. A fost ideea lor, nu a mea. Burton spune că Robertson nu prea mai poate să se mai controleze.

Rebecca a lăsat peria jos şi s-a întors spre el.

— N-ai primit încă veşti de la Burton?

— Nu începe să-ţi faci probleme.

— Dar trebuia să-ţi telegrafieze după ce le omora pe Jessica şi Grace. N-ai primit nimic de la el?

— Sunt sigur că au făcut treaba. Întotdeauna o fac, a adăugat zâmbind. Şi, oricum, Burton nu putea trimite nicio telegramă.

— De ce nu?

— Telegraful de aici este închis de două zile. S-a stricat echipamentul, i-a explicat el. Nu-ţi face probleme. Am verificat ca să fiu sigur că aşa este.

— Nimeni din oraş nu primeşte telegrame?

— O, ba. Da, dar sunt redirecţionate prin oraşul cel mai apropiat, care se află la o distanţă de 20 de mile de aici.

— Atunci probabil că telegrama lui o să sosească mâine.

— Când noi vom fi deja plecaţi.

— Nu mi-ai spus niciodată ce cred Burton şi ceilalţi despre dezmembrarea bandei.

— Sunt dispuşi să se oprească pentru o vreme. Când or să simtă din nou chemarea sau or să rămână fără bani, noi vom avea deja casa noastră la Paris.

— Dacă ai grijă de Bell în noaptea asta, mâine putem pleca.

Donald s-a îndreptat spre uşă.

— Nu, plecăm în seara asta. Împachetează-ţi lucrurile şi ia-le cu tine când ne întâlnim diseară în faţa oraşului. Ştii unde?

— Da! a strigat Rebecca în urma lui. Aş fi vrut să poţi veni cu mine să-l vezi pe judecător. Ar fi amuzant să-l vezi cum reacţionează.

— Ştii că nu pot fi văzut cu tine în oraşul ăsta. Toată lumea mă cunoaşte aici şi putea să înceapă să se întrebe ce legătură este între noi. Am să fiu la tribunal.

— Da, ştiu. Unde să mă duc acum, direct la tribunal?

— Du-te la biroul şerifului şi după aceea ai să vii cu el la tribunal.

După asta a închis uşa în urmă lui. A fost surprins de regretul care l-a cuprins. Avea de gând să o ucidă şi l-a surprins faptul că, practic îi părea rău pentru ea.

A început apoi să se gândească cum o va ucide în seara asta şi a simţit imediat cum i se trezeşte bărbăţia. I-a dispărut orice regret şi remuşcare.

O va ţine în viaţă cât de mult va putea pentru a-şi prelungi propria satisfacţie; şi nu trebuie să uite să-i astupe gura bine, ca nimeni să nu-i audă strigătele de îndurare.

Era într-adevăr păcat. Se gândise să o ia cu el, dar a renunţat. Rebecca era o femeie atât de uluitoare, încât ar fi atras atenţia oriunde ar fi mers.

Frumuseţea ei perfectă făcea din ea un risc, pentru că toată lumea, inclusiv străinii, şi-ar aminti de ea.

O să-i ducă totuşi dorul, pentru că se îndoia că va mai găsi vreodată o altă femeie cu un apetit sexual atât de pervers. A deschis din nou uşa, a intrat şi a început să-şi desfacă nasturii de la pantaloni.

— Donald, nu! a ţipat ea, retrăgându-se din faţa lui. Se îmbujorase deja de excitaţie şi teamă. Nu este timp.

Donald a izbucnit într-un râs răguşit.

— Întotdeauna este timp.

*

Rebecca nu a ajuns la închisoare decât la ora unu şi jumătate. A avut nevoie de aproape două ore ca să se aranjeze din nou după ce ea şi Donald au terminat unul cu altul. Din fericire, a lăsat-o să-şi scoată rochia înainte să apuce să i-o distrugă. Încă mai simţea durerea, dar nu-şi făcea probleme, pentru că va arăta cu atât mai vulnerabilă şi mai înspăimântată.

Şeriful nu era acolo. Adjunctul lui, un bărbat tânăr cu o faţă plină toată de urme oribile de vărsat, nu şi-a mai dezlipit ochii de pieptul ei din clipa în care a intrat pe uşă.

Amuzată, a înaintat să-i strângă mâna. Palmele lui erau ude şi a trebuit să facă eforturi să nu-şi şteargă după aceea mâna de rochie.

S-a prezentat şi a explicat de ce se află acolo.

— Şeriful spera să veniţi mai devreme, i-a spus tânărul. Acum e la tribunal, unde aşteaptă fie să ducă deţinutul înapoi, în închisoare, fie să-l elibereze. Cred că trebuie să mergem acolo, pentru că judecătorul Rafferty nu va încheia procesul până când nu veţi da ochii cu Bell.

— Şi dacă nu este unul dintre oamenii pe care i-am văzut în bancă? A încercat să-l ameţească cu un zâmbet, dar nu era nevoie pentru că nu-şi lua ochii de la pieptul ei. Trebuia să-şi amintească să-i povestească lui Donald despre adjunctul şerifului. O să râdă cu poftă de toată povestea.

— Sperăm cu toţii ca Bell să fie unul din banda Blackwater. Vă deranjează dacă am să vă ţin de braţ în drum spre tribunal?

— Absolut deloc. Este foarte amabil din partea dumneavoastră

Tribunalul era destul de aproape. A dus-o prin uşa din spate şi au intrat într-unul din birourile judecătorului, de lângă sala de judecată. Rebecca a luat loc, în timp ce adjunctul a scris un bilet pe care aprodul să i-l dea judecătorului.

— Pariez că Rafferty o să întrerupă dezbaterile de încheiere a procesului când o să citească asta, a spus adjunctul de şerif, fluturând nota pe care tocmai o împăturise. Vă deranjează dacă vă las singură câteva minute? Aş vrea să-i văd expresia acră şi să aud ce-i spune avocatului.

— Absolut deloc, i-a răspuns ea aproape şoptit.

Rebecca s-a luptat cu dorinţa de a crăpa doar puţin uşa şi a privi în sală, dar nu a îndrăznit să rişte pentru că Donald se afla în public şi dacă vedea că trage cu ochiul o să se înfurie.

A închis ochii, şi-a limpezit mintea şi s-a pregătit pentru rol.

Capitolul 38

Momentul a sosit. De îndată ce s-a întors şeriful adjunct şi i-a deschis uşa, Rebecca a intrat în sală şi a aşteptat până când a fost strigată.

Şi-a trecut privirea peste auditoriu, remarcând cu satisfacţie că sala era plină ochi. Un culoar care ducea spre uşile din faţă despărţea în jumătate sala de judecată.

De fiecare parte a uşilor stătea de strajă câte un şerif adjunct cu arma la picior.

A observat o altă uşă, laterală, exact vizavi de cea prin care intrase ea. Şi aceasta era păzită.

A fost chemată în boxa martorilor. Toţi ochii din sală erau aţintiţi asupra ei. Cu capul sus, cu o expresie plină de teamă, aproape că aştepta aplauze.

În definitiv, urma să dea spectacolul vieţii ei. Judecătorul Rafferty era atât de nerăbdător să audă depoziţia, încât a întrerupt pledoaria de încheiere ca să poată vorbi ea.

Când a trecut pe lângă el să-şi ocupe locul în spatele barei, i-a aruncat o privire pătrunzătoare şi iscoditoare, şi a ajuns la concluzia că nu-i va trebui un efort prea mare ca să-l aibă la degetul mic.

Rafferty era un bărbat solid, de vârstă mijlocie, cu ochelari cu lentile atât de groase, încât ochii lui de bufniţă păreau de trei ori mai mari decât dimensiunea normală.

A remarcat şi faptul că a plăcut-o. Zâmbea, uitându-se la ea ca un nătăfleţ, iar Rebecca nici că putea să fie mai fericită.

Tocmai rostea jurământul, când avocatul apărării a sărit în picioare, reclamând atenţia judecătorului.

— Domnule judecător, ceea ce se întâmplă este cu totul neregulamentar. Nu puteţi aştepta până terminăm, eu şi avocatul acuzării, iar juriul să părăsească sala pentru a delibera? Clientul meu este acuzat pentru acuzaţia de tentativă de crimă. Avocatul acuzării vrea să dovedească faptul că clientul meu a încercat să-l omoare pe şeriful din Maple Hills cu premeditare şi intenţie criminală. Acest dosar nu trebuie amestecat cu depoziţia unui martor în legătură cu o problemă cu totul diferită.

Judecătorul l-a privit pe arogant peste rama ochelarilor.

— Ştiu foarte bine despre ce este vorba în dosarul acesta. Crezi oare că am stat aici degeaba, tăind frunză la câini şi visând cu ochii deschişi la pescuit, domnule Proctor? Asta crezi că am făcut?

— Nu, domnule judecător, eu n-am…

Judecătorul nu l-a lăsat să continue.

— Ai vrut să spui, Proctor, că nu crezi că ceea ce are de dezvăluit martorul este relevant, dar eu spun că este. Dacă clientul dumitale este cine cred eu că este, atunci juriul trebuie să ştie lucrul ăsta, pentru că în acest caz a fugit şi a stat ascuns, şi a încercat să-l omoare pe şerif, făcând lucrul ăsta cu ceea ce dumneata ai numit intenţie criminală.

— Dar, domnule judecător…

— Domnule Proctor, trebuie să înţelegi un lucru. Nimeni nu-mi spune ce să fac în sala mea de judecată, inclusiv avocaţi fantezişti ca dumneata. Ştiu că eşti tânăr şi neexperimentat, şi că eşti convins că ştii totul, dar aici eu fac regulile. Acum stai jos şi taci din gură până când termin

cu martorul meu. M-ai înţeles?

— Da, domnule judecător.

— Atunci de ce nu te aşezi?

Publicul a izbucnit în râs când, în graba de a se aşeza, Proctor a căzut.

Judecătorul nu s-a amuzat deloc.

A bătut cu ciocanul în masă şi a cerut să se facă linişte.

— Vreau linişte în sala mea! Dacă mai aud un singur sunet, vă evacuez. Aşa cum am spus, aici eu fac regulile, nu voi, a spus cu severitate. Când s-a întors spre Rebecca, atitudinea lui s-a îmblânzit considerabil.

— Sunt sigur că aţi dori să trecem direct la subiect şi să vă pun imediat întrebarea, dar n-am să fac asta. În primul rând, vreau să povestiţi juriului cine sunteţi şi ce vi s-a întâmplat.

A sosit, în sfârşit, momentul ei.

Împreunându-şi mâinile pe bară, ca juriul să le poată vedea, a tras adânc aer în piept şi a început.

Le-a spus de ce s-a aflat în bancă şi ce a văzut.

Lacrimile îi curgeau cu uşurinţă, iar vocea avea calitatea de a i se stinge din când în când, lucru de care era foarte mândră, iar când şi-a terminat povestea a fost sigură că absolut toţi cei din sala de judecată aveau ochii înlăcrimaţi.

Judecătorul era la fel de impresionat ca şi juriul de modul mişcător în care a relatat crimele.

Stătea gheboşat peste masa lui, aplecat în direcţia ei, de parcă era convins că apropierea lui i-ar oferi o oarecare alinare.

— Bine, a început el. Ştiu cât de greu v-a fost să treceţi din nou prin asta, şi apreciez lucrul ăsta. Acum vreau să vă uitaţi la omul încătuşat de la masa din dreapta dumneavoastră şi să-mi spuneţi dacă este unul dintre bărbaţii din bancă.

Rebecca şi-a pironit privirea asupra lui Bell preţ de câteva secunde înainte să clatine din cap.

— Nu! a exclamat ea. Nu a fost acolo!

Faţa judecătorului îi trăda dezamăgirea. Frustrarea lui era evidentă, dar nu era încă dispus să renunţe.

— Nu te grăbi şi uită-te bine la el înainte de a vorbi.

Rebecca a făcut aşa cum i-a spus.

— Îmi pare rău, domnule judecător. Aş vrea eu să fie unul din banda Blackwater, dar nu este. Vă jur că nu a fost acolo.

Avocatul lui Bell a zâmbit cu gura până la urechi, iar asta l-a ofensat pe judecător aproape la fel de mult ca mărturia ei dezamăgitoare.

— Nici măcar prin cap să nu-ţi treacă să sări din nou în picioare, Proctor. Să rămâi lipit de scaun până când am să termin eu. Am vreo două lucruri pe care vreau să le lămuresc înainte de a o lăsa pe această doamnă să părăsească boxa.

Rebecca şi-a aplecat capul, prefăcându-se că încearcă să se adune.

Ştia că judecătorul o urmăreşte atent, iar când şi-a ridicat din nou privirea spre el a simţit o explozie de satisfacţie văzând compasiunea din ochii lui Rafferty.

— O să termin repede, i-a promis el. Nu am decât câteva întrebări. Sunteţi gata să răspundeţi la ele acum, sau doriţi o pauză?

— Aş vrea să terminăm acum, dacă se poate.

Imediat i-a pus prima întrebare.

— Am dat dispoziţie să fie aduse aici trei femei şi sunt curios să ştiu unde sunt celelalte două. Ştiţi ceva despre ele?

— Nu, nu ştiu. Când şeriful federal Cooper mi-a spus că urmează să fie aduse aici Jessica şi Grace, m-am simţit îngrozitor, pur şi simplu îngrozitor. Cursul vieţilor lor a luat o altă turnură din cauza mea. Dacă aş fi spus adevărul de la

început, ele n-ar fi avut de suferit. Am devenit prietene bune. Mă aşteptam să le găsesc aici când am sosit şi de-abia aştept să le văd şi să le spun cât de rău îmi pare. Sunt sigură că pur şi simplu întârzie. Grace nu se simţea prea bine când a plecat. S-ar putea să-i fi revenit gripa.

— Să trecem la următoarea întrebare. Ai spus că ai călătorit în tren împreună cu şeriful federal Cooper şi că el a părăsit compartimentul în care vă aflaţi şi nu s-a mai întors. De ce a părăsit compartimentul?

— Aveam o puternică durere de cap, iar medicamentul meu era în valiză. Fiind un adevărat gentleman, şeriful Cooper a insistat să meargă în vagonul cu bagaje pentru a-mi aduce medicamentul. Dacă nu m-aş fi plâns… dacă aş fi suferit în tăcere… ar mai fi încă în viaţă. Este vina mea că este mort, numai… vina… mea.

Şi-a îngropat faţa în mâini şi a început să suspine.

Rafferty s-a uitat la juriu şi a remarcat simpatia lor pentru sărmana femeie.

Şi-a dat seama că ar face mai bine să se grăbească înainte să izbucnească o rebeliune.

— Aproape am terminat, a anunţat el. Spune-mi, ce s-a întâmplat când ai auzit împuşcăturile? Îţi aminteşti câte ai auzit?

Şi-a şters faţa cu batista, dând din cap.

— Sunt aproape sigură că am auzit două împuşcături. Am fost prea înspăimântată ca să ies să aflu se s-a întâmplat. Trenul s-a oprit pe neaşteptate şi atunci am aflat că sărmanul şerif federal Cooper a fost ucis.

— Iar după aceea ce ai făcut?

— Mi-a fost teamă să mă întorc în tren. Nu ştiam ce să fac, a spus aproape plângând. M-am ascuns într-un boschet şi am aşteptat până când a plecat toată lumea. Nu ştiu câtă vreme am rămas acolo… s-ar fi putut să fi fost ore, s-a bâlbâit ea. Când am reuşit, în sfârşit, să mă adun, am luat-o la fugă spre oraş.

— Dar nu te-ai dus la şeriful de aici, şi ăsta este unul dintre lucrurile care mă intrigă. De ce nu ai căutat ajutorul lui?

— Eram îngrozită! a exclamat ea. Şi nu ştiam în cine să mai am încredere. Voiam să plec de aici. Ştiam că mă aşteptaţi, înălţimea voastră, şi că dumneavoastră m-aţi fi protejat. Nu-mi doream decât să ajung aici, la dumneavoastră.

— Ai făcut exact ce trebuia, a spus el morocănos. Nu pot să te învinuiesc pentru că ai venit aici şi exact asta am poruncit să faci. Ai fost foarte curajoasă. Într-adevăr foarte curajoasă!

S-a ridicat în picioare reprezentantul acuzării.

— Domnule judecător, înainte de a merge mai departe, vă rog să-i cereţi domnişoarei James, pentru ultimă oară, să se mai uite o dată bine la acuzat. Poate că rememorarea desfăşurării evenimentelor…

— Această sărmană femeie a trecut prin clipe îngrozitoare, a spus judecătorul. Trebuie să acceptăm amândoi că am fost pe punctul de a spânzura un nevinovat.

— Vă rog, domnule judecător, a insistat procurorul.

— Pe mine nu mă deranjează, a strigat avocatul lui Bell.

Judecătorul i-a ordonat şerifului să-i scoată cătuşele acuzatului şi să-l aducă mai aproape, ca martorul să-l poată privi mai bine.

Când Bell se afla acum în picioare în faţa boxei martorului, judecătorul, aproape în pofida voinţei lui, s-a întors spre Rebecca.

— Este pentru ultima dată când vă întreb. Bărbatul care se află în faţa dumneavoastră este unul din banda Blackwater?

— Nu, nu este, a declarat ea cu convingere.

— Ba da, este!

Strigătul a venit din cadrul uşii dinspre birourile

judecătorului.

Toţi ochii s-au întors ca să o vadă pe Jessica înaintând în sala de judecată.

Îi venea să alerge spre boxă şi să se repeadă asupra Rebeccăi, atât era de revoltată, dar Daniel a făcut-o să-i promită că nu va trece dincolo de masa apărării, ca să nu fie prea aproape de ucigaşii pe care-i acuza.

Simţea cum creşte furia în ea.

Imaginile evenimentului i se derulau cu viteză în minte.

Malcolm în genunchi privind plin de solicitudine în sus încercând să fie util…

Cole cu fiul ei în braţe alergând peste infernul în flăcări, acoperişul prăbuşindu-se în urma lui… capul lui Ferdinand explodând…

Daniel a prins-o de braţ, oprind-o să mai înainteze.

A rămas alături de ea, dar Cole se afla deja în centrul culoarului de mijloc, cercetând atent publicul pentru a descoperi semne că ar exista arme ascunse.

— El a fost în bancă! L-am văzut proptindu-şi arma în ceafa unui om şi împuşcându-l. Am văzut totul, a strigat Jessica, pentru că *eu* am fost acolo!

În timp ce-şi proclama acuzaţiile arăta cu degetul spre Bell, dar atenţia era aţintită asupra femeii care a încercat să-l omoare pe şeriful federal Cooper.

Rebecca a clătinat din cap negând, a dat să se ridice, apoi s-a lăsat să cadă înapoi pe scaun.

Era atât de albă la faţă, de parcă i se scursese tot sângele din vene.

Publicul a început să vocifereze, judecătorul să bată cu ciocanul în masă şi, în tot acest vacarm, un tânăr adjunct de şerif din fundul sălii a răcnit, arătând spre şerifii federali:

— Bărbaţii aceştia sunt înarmaţi, domnule judecător. Şi a vrut să ridice arma.

Înainte ca totuşi cineva din public să apuce să strige sau să se arunce la podea pentru a se feri, Daniel a scos pistolul şi l-a aţintit spre mijlocul frunţii tânărului. Băiatul nu apucase să ridice arma nici măcar până la brâu, când şi-a dat seama că este prea târziu.

— Lasă arma jos, băiete. Ordinul a fost dat cu voce gravă şi totuşi surprinzător de calmă.

Cu coada ochiului, Cole l-a văzut pe Daniel îndreptându-şi arma spre adjunctul de şerif şi s-a răsucit deja pentru a-i înfrunta pe singurii bărbaţi din sală care erau înarmaţi.

Şeriful era unul şi adjunctul, care stătea în faţa uşii laterale, celălalt.

A fost o reacţie instinctivă din partea şerifului să întindă mâna după armă când l-a auzit strigând pe adjunctul său, dar în clipa în care mişcat degetele Cole avea deja aţintit pistolul asupra lui.

A clătinat pur şi simplu din cap, iar mesajul transmis şerifului a fost clar.

Rebecca îl căuta cu disperare în public pe Donald.

I-a promis că o să stea în rândul al treilea sau al patrulea.

Şi-a strecurat uşor mâna în buzunar.

Judecătorul s-a ridicat în picioare şi s-a aplecat în faţă, cu ambele mâini sprijinite pe masă, răcnind:

— Ce s-a întâmplat cu voi, oameni buni? Nu aveţi mai multă minte decât să provocaţi doi şerifi federali? Până şi eu le văd insignele, iar eu sunt orb ca un liliac.

Vocea judecătorului a fost atât de puternică încât a dominat tot tumultul şi a reuşit să evite panica. S-a auzit un suspin colectiv de uşurare şi toată lumea s-a calmat.

Rebecca a scos încet pistolul din buzunar, ţinându-l în palmă, cu degetul mare pe trăgaci. L-a găsit rapid cu privirea pe Donald.

Stătea în capătul dinspre culoar al rândului patru, în

jumătatea de sală în care se afla şi ea.

Era aproape, foarte aproape, şi, în timp ce-l privea, el i-a făcut un semn aproape imperceptibil din cap înainte de a-şi întoarce atenţia spre adjunctul de şerif care păzea uşa laterală din stânga ei. A înţeles ce-i spunea şi s-a uitat spre Bell. Judecătorul s-a aşezat la loc, şi-a aranjat roba neagră şi s-a uitat spre public.

Păreau încă puţin nervoşi şi a hotărât să le mai dea un minut pentru a-şi reveni.

— Şerifilor, vă puteţi băga pistoalele în tocuri, le-a poruncit el. Care din voi este Daniel Ryan?

— Eu sunt, domnule judecător.

Judecătorul l-a invitat să se apropie.

— Ştiu o mulţime de lucruri despre tine, fiule, pentru că este datoria mea şi totuşi ştiu totul despre oameni ca tine şi nu am de spus decât un singur lucru. Este o onoare şi un privilegiu să te cunosc, în sfârşit.

Daniel nu ştia ce să răspundă la asta.

Dar judecătorul îşi îndreptase deja atenţia spre Cole.

— Care este numele dumitale, şerifule?

— Cole Clayborne.

— Am auzit câteva poveşti şi despre dumneata. Ştiu, fireşte, că poveştile pot să nu fie adevărate.

— Sigur nu sunt, domnule judecător, a răspuns Cole întrebându-se de ce naiba omul trece la problema urgentă de pe rol.

Continua să arunce priviri spre Daniel ca să fie sigur că se mai poate stăpâni.

Remarcase felul în care Daniel se uita la Bell şi ştia că nu este deloc un semn bun.

Judecătorul s-a ridicat să se adreseze publicului.

— Gata acum. V-am dat timp suficient ca să vă liniştiţi. Din clipa asta nu vreau să mai aud nici măcar un sunet din partea voastră. Dacă aud ceva, jur că am să poruncesc acestor bravi şerifi federali să vă escorteze

afară. Rezultatul hotărârii lui ferme a fost o tăcere mormântală. Rafferty s-a întors atunci spre Jessica şi s-a aşezat.

— Tânără doamnă, cine sunteţi?

— Mă numesc Jessica Summers.

— Declaraţi care este legătura dumneavoastră cu acest tribunal.

A mai făcut un pas înainte şi şi-a ridicat! Privirea spre judecător.

— Am fost martora…

— Eu sunt martora dumneavoastră! a strigat Rebecca.

— Vă spun adevărul, a insistat Jessica.

— Minte, domnule judecător, a contrazis-o Rebecca. Eu am fost acolo.

Capetele se întorceau de la una la alta în ritmul schimbului de acuzaţii. Daniel a trecut prin spatele Jessicăi şi i-a dat judecătorului o hârtie.

Rafferty a văzut pecetea, a citit conţinutul şi a dat din cap.

— Măi… măi…

Spumegând de furie, Jessica era hotărâtă să o determine prin orice mijloc pe Rebecca să spună adevărul. Ştia că pentru asta trebuia să o facă mai întâi să-şi piardă controlul.

— Înapoi, Jessica! i-a poruncit Cole când ea a făcut încă un pas.

Jessica s-a supus imediat poruncii, dar n-a părăsit-o din ochi pe femeia pe care era hotărâtă să o distrugă.

— Pune-i cătuşele prizonierului, şerifule! a poruncit Daniel.

— Tu ai fost! a răcnit Jessica. Tu ai pus focul! Tu ai încercat să-mi omori fiul! Tu ai lovit-o pe Grace! Tu l-ai împuşcat pe şeriful federal Cooper. Surpriză, Rebecca, Cooper nu a murit. O, da, este viu şi se simte bine, a continuat ea să o provoace. Şi pe deplin capabil să-şi

amintească pe cine a văzut şi ce s-a întâmplat. Judecătorul citeşte totul chiar în clipa asta. Cooper i-a scris o scrisoare lungă şi frumoasă.

Vestea a făcut-o să se clatine. Rebecca s-a prăbuşit peste spătarul scaunului şi s-a uitat spre Donald, implorându-l din priviri să a ajute.

Donald se distra grozav. Pe faţă i se vedea o urmă de zâmbet. Stătea cu capul uşor plecat pe o parte, privind şi ascultând.

Ce drăguţ din partea şerifului federal să insiste ca singura persoană în viaţă care-l putea identifica să rămână în cealaltă parte a sălii. Nu putea să-l depisteze în mulţime, nu cu toată marea asta de feţe uitându-se cu gura căscată când la ea, când la Rebecca. Graţie excesiv de prudentului şerif federal, Donald nu avea de ce să-şi facă probleme.

Va continua să se ţină în umbră şi să-şi aştepte răbdător momentul. Ştia că Rebecca spera să-i vină în ajutor, dar, fireşte, n-avea deloc o asemenea intenţie. O să aştepte liniştit să se termine totul, apoi o s-o şteargă frumuşel. Sărmana, acum îl privea disperată.

Donald ştia exact ce urma să se întâmple de îndată ce-i va da semnalul. Rebecca va sări în picioare şi va încerca să folosească pistolaşul jalnic pe care-l ţinea ascuns în buzunar. Unul din şerifi o va împuşca, fireşte.

Donald ştia cum va reacţiona şi Bell. N-ar mai sta acolo cu capul plecat, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp, cu umerii lăsaţi, de parcă era un sclav supus. De când a fost dus în faţa boxei martorului nu s-a mişcat nicio clipă.

Criminalul cu sânge rece era viclean precum o vulpe. Aştepta prilejul favorabil pentru a intra în acţiune. Şeriful slăbise deja vigilenţa – prostul bătrân căuta încă în jur cătuşele – şi de-abia dacă-i mai acorda vreo atenţie prizonierului său, lucru care-i convenea perfect lui Bell, iar Donald ştia asta.

Şeriful trebuia să se apropie de Bell ca să-i pună

cătuşele, iar când o să facă asta, Bell o să atace.

Donald spera să cadă sub ploaia de gloanţe, iar în timp ce şerifii adjuncţi şi şerifii federali vor dezlănţui focul, el se va descurca prin busculada inevitabilă pe care o va declanşa mulţimea, în încercarea de a ajunge la uşă ca să scape.

Un bărbat din ultimul rând a sărit în picioare şi a băgat mâna în buzunar, atrăgându-le atenţia lui Cole şi lui Daniel.

— Mâinile sus! a răcnit Cole îndreptându-se spre el cu arma întinsă.

— Nu sunt înarmat, nu sunt înarmat, s-a bâlbâit omul. Am însă nevoie de o batistă. Şi în clipa aceea a strănutat, stârnind zâmbete în jur.

Jessica încerca să-şi dea seama la cine se putea uita Rebecca în mulţimea din sală. Pe cine să cunoască ea în Blackwater…

— Cole, a strigat dând să o ia repede înainte, este aici! Şeful… este aici!

Daniel s-a repezit spre ea şi a împins-o înapoi exact în clipa în care Donald îi dădea Rebeccăi semnalul.

Rebecca a sărit în picioare şi i-a tras un glonţ în frunte şerifului şi, înainte să apuce să i se înmoaie genunchii, Bell a fost lângă el luându-i arma.

L-a împuşcat pe adjunctul care stătea de pază lângă uşa laterală, lovindu-l direct în inimă, apoi s-a răsucit şi a tras spre Jessica.

Daniel a împins-o la podea, dar glonţul l-a atins în umărul stâng.

Infernul a fost dezlănţuit. Mulţimea a sărit în picioare, obstrucţionându-i lui Cole vederea.

Bell, ascunzându-se după boxa martorului, a tras în Daniel, dar nu l-a nimerit pentru că acesta se mişca deja. I-a zburat cu un glonţ pistolul din mâna Rebeccăi.

Rebecca a ţipat şi a căzut înapoi pe scaun. Daniel a

sărit pe masă, s-a lungit pe ea şi a continuat să tragă.

Bell s-a retras şi a rămas nemişcat. Daniel a tras din nou, sărind jos, s-a rostogolit şi iar a tras, dar i s-au terminat gloanţele.

Indiferent la ţipetele oamenilor care încercau să scape, Daniel a aruncat pistolul gol, l-a înşfăcat pe cel încărcat din tocul pe care-l ţinea în stânga şi s-a ridicat încet în picioare.

Nu s-a terminat încă. A întins încet braţul, a pus degetul pe trăgaci şi a aşteptat. Şi-a aţintit privirea în ochii duşmanului său – ochi de un căprui-gălbui.

Cole încerca cu disperare să dea de Jessica.

S-a luptat ca un animal dezlănţuit să treacă printre oamenii înnebuniţi, care căutau cu disperare drumul către ieşire.

Nu a putut să mai vadă nimic clar din clipa în care s-a declanşat schimbul de focuri, pentru că oamenii au ţâşnit în picioare – toţi împingând, trăgând, alergând spre scăpare.

Când, în sfârşit, a reuşit să treacă de ultimul om şi să aibă vizibilitate bună, inima i s-a oprit pe loc.

Donald o ţinea pe Jessica în faţa lui şi se retrăgea spre uşa laterală. Cu un braţ o strângea de mijloc, iar cu celălalt îi ţinea pistolul proptit în gât, chiar sub barbă. Jessica se zbătea ca o pisică sălbatică, zgâriindu-l cu unghiile pe braţ şi lovindu-l cu călcâiele în picioare. Donald părea insensibil la toate atacurile ei.

— Ce avem noi aici, domnilor, se cheamă impas. Am să-i zbor creierii şi sunt sigur că, având în vedere trecutul meu foarte colorat, ştiţi că mi-ar face plăcere să vă văd expresia după ce o omor. O, ştiu că o să mă împuşcaţi, dar nu înainte să vă văd reacţia în clipa în care am să-i împrăştii creierii! Vocea i-a devenit dură ca oţelul. Este o treabă murdară, domnilor. Am mai făcut-o.

Jessica şi-a înfipt unghiile în mâna lui, zgâriindu-l până la sânge.

— Încetează! i-a poruncit el. Ei, ce facem, şerifilor? i-a întrebat continuând să se retragă spre uşă.

Cole înainta încet pe centrul culoarului din mijlocul sălii. Era cam la cinci metri depărtare de Daniel, venind în unghi spre el, când Donald a răcnit:

— Rămâneţi pe loc. Nu mă deranjează să mor, s-a lăudat el. Am văzut destulă moarte în ultimul timp! Dacă vreţi să rămâneţi în viaţă, nu vă mişcaţi şi aruncaţi armele!

Niciunul din şerifii federali nu a reacţionat. Braţul lui Cole era rigid. Daniel a clătinat din cap.

— Nu apuci să ieşi de aici. Dă-i drumul!

— Nu pot să fac asta. O să meargă cu mine. Priviţi acolo! Rebecca se târăşte spre birourile judecătorului. Aşa te vreau!

Jessica s-a zbătut cu putere şi i-a ars una în fluierul piciorului. A simţit de parcă o taie cineva în jumătate, atât de zdravăn a strâns-o de talie.

— Ţi-am spus să încetezi! i-a răcnit în ureche.

— Nu încetez până când nu mă laşi să-i spun lui Cole că-l iubesc. Trebuie să i-o spun, a şoptit ea. Am să te ajut să scapi, am să fac tot ce-ai să spui tu…

Donald a izbucnit în râs.

— Ce nostim, a strigat către cei doi şerifi federali. Micuţa doamnă vrea să vă spună ceva.

— Poţi să tragi curat? l-a întrebat Daniel pe Cole.

— Nu, i-a răspuns el cu voce răguşită.

— Dă-i drumul, îngeraş! i-a poruncit Donald. Poţi să-i spui.

— Cole! a strigat ea.

Cole a simţit cum moare pe dinăuntru. Dumnezeule mare, nu-l lăsa să-i facă rău… nu-l lăsa…

— Abilene!!!

Cole ştia ce-i cerea Jessica să facă. Avea permisiunea ei, avea ţinta lui, pistolul era armat, dar, Dumnezeu să-l ajute, nu putea s-o facă!

A tras Daniel în locul lui.

— Nu! a răcnit Cole. În mintea lui totul apărea cu încetinitorul. A văzut-o pe Jessica închizând ochii; i-a văzut trupul prăbuşindu-se la podea.

Mintea lui nu mai putea accepta acel coşmar. Şi-a descărcat pistolul în ticălos. Nu putea să se oprească. Trăgea întruna, deşi gloanţele i se terminaseră.

Daniel, în speranţa că vorbele lui vor ajunge la Cole, care era într-o stare de prostraţie i-a strigat:

— Nu are nimic, doar a leşinat. Ridic-o de pe podea.

Cole a alergat şi a îngenunchiat lângă ea. Cu mâna tremurândă i-a căutat pulsul la baza gâtului. I-a simţit bătăile inimii, puternice şi rapide, şi ochii i s-au împăienjenit de lacrimi. A luat-o cu delicateţe în braţe şi s-a ridicat, ţinând-o lipită la piept lui.

Jessica a auzit pe cineva plângând. A deschis ochii şi a văzut-o pe Grace alergând spre Daniel. În uşa ce da spre birourile judecătorului, un şerif adjunct o păzea pe Rebecca.

Femeia îşi ţinea mâna însângerată la piept iar cu cealaltă se sprijinea de perete încercând să se ridice în picioare când Grace a trecut alergând pe lângă ea.

— N-am păţit nimic, Grace, i-a spus Daniel de îndată ce i-a văzut lacrimile. Se aştepta să i se arunce în braţe, dar Grace s-a oprit brusc pe loc. O expresie ciudată i-a apărut pe faţă înainte de a se întoarce şi a alerga înapoi spre Rebecca. Daniel nu a mai avut timp s-o oprească. A strâns pumnul, şi-a luat avânt şi a făcut-o knock-out. Rebecca a căzut grămadă pe podea.

Grace a făcut un pas înapoi, s-a uitat la ea şi a întrebat:

— Doare, nu?

Daniel a fost atât de şocat, încât a izbucnit în râs. S-a oprit numai când Grace era de-acum în braţele lui, sărutându-l.

— Te iubesc, Daniel, te iubesc! i-a şoptit fierbinte,

sărutându-i fruntea, nasul, bărbia.

Daniel a privit-o în ochi şi de-abia atunci i-a şoptit declaraţia lui de dragoste:

— Nu te mărita cu Nigel.

— Pentru că mă iubeşti, Daniel?

— Îţi cer asta Grace… pentru că te iubesc.

Capitolul 39

Toată lumea era adunată în biroul judecătorului, unde doctorul se ocupa de umărul lui Daniel, întins pe o canapea din piele. Grace era lângă el, ţinându-l de mână. Cole stătea pe un fotoliu tapisat, cu Jessica pe genunchi.

A încercat să se aşeze lângă el, dar Cole n-a lăsat-o să se mişte. Judecătorul era încă în sală, dând ordine celor doi adjuncţi înainte de a o duce pe Rebecca la închisoare. Cole îl tachina în mod deliberat pe Daniel, în timp ce doctorul îi umbla cu instrumentele în rană ca să-i găsească glonţul.

— Ai fost teribil de curajos, Daniel.

— Doare, nu-i aşa? l-a întrebat Grace.

— Dacă-ţi spun că da, ai de gând să mă faci knock-out? a întrebat-o supărat Daniel.

Toată lumea a izbucnit în râs, în afară de Grace, care era evident speriată.

— N-ai să mă ierţi niciodată pentru asta, nu?

— Nu, a asigurat-o el.

— Dar tot am să râd la urmă, s-a lăudat ea.

— Cum asta? a întrebat-o Daniel calm, dar fruntea i se acoperise cu broboane de sudoare. Voia să răcnească la doctor să se grăbească şi să găsească odată nenorocitul ăla de glonţ, dar n-a scos un cuvânt pentru că Grace era deja îngrijorată şi tulburată.

— Niciodată n-am avut de gând să mă mărit cu Nigel.

— Ştiu. Nu te-aş fi lăsat eu.

Cole a tras-o pe Jessica de bluză, ca să o facă să se uite la el.

— Vreau să te aud spunându-mi că mă iubeşti. Fără niciun fel de alte prostii, Jessie. Vorbesc serios. Este ultima ta şansă acum sau…

— Sau ce?

Cole s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche. Ea s-a înroşit imediat.

— N-ai face… nu aici, în faţa lui Grace şi a lui Daniel…

— Sunt un bărbat disperat. Dacă singurul mod în care te pot face să cooperezi este să-ţi smulg hainele de pe tine, să ştii că o fac!

— Cu siguranţă că asta m-ar face să uit de chinul la care mă supune doctorul, a aruncat tărăgănat Daniel.

Grace şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să râdă. Jessica şi-a încolăcit braţele de gâtul lui Cole.

— Aştept, i-a amintit el.

— Te iubesc, Cole Clayborne, te iubesc!

— Pentru toată viaţa, Jessica?

— Pentru toată viaţa.

Judecătorul a intrat cu paşi mari, aducând cu el o sticlă de whisky bun. A turnat pentru toată lumea, apoi s-a aşezat la birou.

— Sunt încă şocat, a declarat Rafferty. Nu pot să cred că Donald Curtis, respectat om de afaceri din acest oraş, un stâlp al comunităţii noastre, era şeful bandei Blackwater. Ce l-o fi determinat să facă asta?

— Lăcomia, şi-a dat cu părerea Daniel.

— Plăcerea sadică, a sugerat Cole.

— Poate o să răspundă Rebecca la întrebările dumneavoastră despre Donald. Ea îl cunoaşte bine, a spus Jessica.

— Ştiu că n-ar trebui să-mi pară rău pentru ea, dar totuşi îmi pare, a spus Grace. Îl iubea şi există femei care ar

face orice pentru bărbaţii pe care îi iubesc; chiar ar şi ucide.

Judecătorul a ridicat paharul şi a spus:

— Ce-ar fi ca unul dintre voi să toasteze?

Daniel s-a uitat la Cole.

— Păstrezi insigna?

— Poate. Dar tu?

— Poate.

— Pentru dreptate! A spus Cole ciocnind paharul cu Daniel.

Epilog

Ferma Rosehill, Montana

Mama Rose stătea pe veranda din faţă, bucurându-se de apusul soarelui. Era un ritual al ei zilnic, unul pe care se străduia să nu-l piardă, pentru că, în opinia ei, apusurile erau unul dintre darurile speciale oferite lumii de Dumnezeu şi era datoria ei să-şi facă vreme să-i admire minunile. Nu era singură – ghemuit lângă ea era ultima achiziţie a familiei, Caleb. Cei doi s-au plăcut imediat şi acum copilul sporovăia fericit într-o limbă numai de el înţeleasă.

Era cel mai adorabil copil şi nu rezista ca, din când în când, să-şi treacă mâna prin buclele lui negre şi mătăsoase. Întreaga familie s-a reunit acasă pentru a sărbători căsătoria lui Cole cu Jessica, şi a-i primi aşa cum se cuvine în sânul familiei pe Jessica şi pe Caleb. Casa era neîncăpătoare, iar mama Rose nici că se putea să fie mai fericită. Şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Cole stând în uşă şi uitându-se la ea.

— O, da! Tot timpul este ocupat. Tocmai spunea o poveste remarcabilă.

— Din cauza lui, Jessie nu stă o clipă. Când vine seara, amândoi suntem rupţi de oboseai de atâta alergătură după el.

— Aşa şi trebuie să fie, a spus mama Rose. Apoi, devenind serioasă, a adăugat: Ştii cât ai suferit tu, nu? Jessica este o comoară, la fel şi băieţaşul ăsta dulce.

— Ştiu. Uneori… noaptea… mă uit la ea cum doarme şi am senzaţia că mă sufoc… Sunt un bărbat îndrăgostit. Nu există nicio îndoială.

— Sper să veniţi la Liturghia de duminică. Să-i mulţumiţi lui Dumnezeu, a spus ea.

— Vom veni, a promis Cole. Ai să-ţi pui pălăria nouă pe care ţi-a trimis-o Grace?

— O, da! Este aproape prea frumoasă pentru mine.

— Nimic nu e prea frumos pentru tine.

Complimentul a măgulit-o.

— Jessica mi-a spus că Grace a hotărât să deschidă un magazin de pălării la Dillon.

— Vin părinţii ei de la Londra ca să o ajute să-l pună pe picioare. Daniel speră ca ei să rămână aici.

— Când se căsătoreşte Daniel cu ea?

— Data nu a fost încă stabilită. Trebuie să aştepte să-i ceară mai întâi permisiunea tatălui ei, dar speră că în primăvară să facă cununia. Vrea să fii şi tu prezentă.

— O, sigur că am să fiu şi am să port pălăria mea cea nouă. Daniel şi-a găsit liniştea, nu?

— Este pe calea cea bună, mama Rose, i-a răspuns el zâmbind.

S-a deschis uşa şi pe verandă au apărut şi ceilalţi fii ai ei – Adam, Douglas şi Travis. Ceva mai târziu, li s-a alăturat şi fiica ei, Mary Rose. Sufletul mamei Rose s-a umplut de dragoste şi mândrie.

— Tocmai voiam să-i spun copilaşului o poveste.

— Vrem s-o auzim şi noi, a sărit Adam.

— Despre ce este? a vrut să ştie Douglas.

— Despre o familie care a început să se închege în New York, cu ceva vreme în urmă, când s-au întâlnit patru adolescenţi şi un prunc…

Caleb s-a cocoţat pe genunchii ei şi i s-a cuibărit la piept. Ea l-a strâns în braţe şi a început să se legene.

— A fost odată ca niciodată…

Sfârşit